229-1 मिश्रमि।वी 13

THE

OHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES

Collection of rare & Extraordinary Sanskrit Works.
NO'S. 436, 437 & 438.

वीरमित्रोदय-

समयप्रकाशः।

महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविराचितः

साहित्योपाध्याय-

पण्डितविष्णुप्रसादभण्डारिणा संशोधितः।

VĪRAMITRODAYA SAMAYAPRAKĀS'A

BY

MAHAMAHOPADHYAYA PANDIT MITRA MIS'RA

Edited By

SAHITYOPADHYAYA
PANDIT VISHNU PRASADA BHANDARI

Vol XIII. FASCICULUS I-III. 9-3.

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE.

Benares City.

1935

उ€.९ .!!कि}भी -९५

श्रीः श्रीः

Printed by Jai Krishna Das Gupta at the Vidya Vilas Press, Benares.

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES

A

Collection of Rare & Extraordinary Sanskrit Works.

No's. 436, 437 & 438.

THE

V I R A M I T R O D A Y A S A M A Y A P R A K A S' A

By

MAHAMAHOPADHYAYA PANDIT MITRA MIS'RA

Edited with Introduction Index etc.,

THE WAY

By

SAHITYOPADHYAYA

PANDIT VISHNU PRASĀDA BHANDARI Vol. XIII.

FASCICULAS 1-3. 2-3

PUBLISHED & SOLD BY

JAI KRISHNADAS-HARIDAS CUPTA,

The Chowkhamba Sanskrit Series Office,

BENARES.

1935.

[Registered According to Act XXV of 1867, All Rights Reserved by the Publisher.]

PRINTED BY

JAI KRISHNA DAS CUPTA

Vidya Vilas Press,

Benares City.

चौखम्बा—संस्कृत—ग्रन्थमाला

ग्रन्थ-संख्या ३०

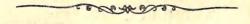
त्रन्थाङ्कः ४३६, ४३७, ४३८.

॥ श्रीः॥

वीरमित्रोदय-

समयप्रकाशः।

श्रीमहामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः ।

साहित्योवाध्याय-पण्डितविष्णुप्रसादभण्डारिणा

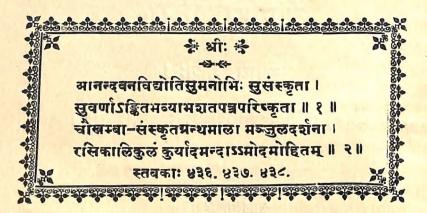
संशोधितः ।

प्रकाशकः-

जयकृष्णदास हरिदास गुप्तः चौत्रम्या संस्कृत सीरिज आफिस, वनारस सिटी।

१८६२

राजकीयनियमानुसारेणास्य सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकेन स्वायत्तीकृताः।

प्रकाशकः—

जयकृष्णदास हरिदास गुप्तः चौखम्बा संस्कृत सीरिज आफिस बनारस सिटी।

भूमिका।

इह खुळु जगति सर्वासामपि प्राजापत्यानां प्रजानामभ्युद्यनिःश्रेयस-श्रेणीपरम्परा विशिष्टशिष्टस्वीकृतप्रामारयकश्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादि-प्रदिपादितधर्मात्मककर्मानुष्ठानाधीनलब्धसत्ताका इति निश्चप्रचमनवरतं निगमागमाकूपारनिमज्जनोन्मज्जनरसिकानां कोविद्कद्म्बानाम् । तच कर्मानुष्ठानं समुचितसमयोप्तं बीजिमिव यथाविहितकालानुष्ठानकमेव यथोपदिष्टफलाय करपते नान्यथेति पूर्वमीमांसीयतत्तद्धिकरणसिद्धान्त रीत्यनुसारेण तत्तत्कर्मानुष्ठानपरिवर्जनसमयनिरूपणपरो वीरमित्रोद्या-भिधमहत्तरप्रवन्धोदरान्तर्गतोऽयं समयप्रकाशाख्या निवन्धः प्रेचावत्प्रतिपित्सागोचर इति नास्त्यस्योपादेयतायां कोऽपि विप्रतिपत्ति-समुन्मेषः। स च कालो ज्ञान्लचणानङ्गीकर्तृभिरध्वरमीमांसकैर्घटाद्यपरो-चानुभृतिसमनन्तरं तद्धर्मिकैतत्कालीनत्वकोटिकविचिकित्साश्रन्यतारूप-युक्त्युपोद्वलितबाह्यप्रत्यत्तेण, तथाविधेरेव ब्रह्ममीमांसकेरहमस्मिन् काले निवसामीतिसाचिप्रत्यचप्रत्ययेन, ज्ञानलचणामभ्युपगच्छद्भिस्तार्किकप्र-भृतिभिश्चिरित्तपादिप्रत्ययलिङ्गेन "काल एव द्वात् , नाकाले" "कालं कालविभक्तिं च" "अनादिरेष भगवान् कालोऽनन्तोऽजरः पर" इत्या-दिभिः श्रुतिस्मृतिपुराणैक्चाध्यवसित इति प्रत्यत्तानुमानागमप्रमितस्या-ऽप्यपलापेऽपलिषुत्रेवापलापप्रसिक्तिभिया न स सहसापलिपतुं शक्यः स्वसत्तां समभ्युपगच्छद्भिः। स च परमात्मस्वरूपो वाऽस्तु तद्वयतिः रिक्तो वा औपाधिकभेदमादायैवोभयमतेऽपि व्यवहारस्योपपादनीय-तया फलतोऽविशेषात् । यद्यपि कल्पमन्वन्तरयुगसंवत्सरायनर्जुमास-पचतिथ्यहोरात्रमुहूर्तकलाकाष्ठानिमेषलवचणभेदेन कालस्य नानात्वादत्र च कल्पमन्वन्तरादीनुपेच्य संवत्सरादिमारभ्येव निरूपणान्न्यूनत्वं दुष्परिहरम्।

तदुक्तम्—

चणह्यं छवः प्रोक्तो निमेषास्तु लवहयम् ।
अष्टादशनिमेषास्तु काष्टास्त्रिशन्तु ताः कलाः ॥
त्रिंशत्कळो मुहूर्तः स्यात् त्रिंशद्राज्यहनी च ते ।
अहोरात्राः पञ्चदश पच्चो मासस्तु तावुभौ ॥
ऋतुर्मासहयं प्रोक्तमयनन्तु ऋतुत्रयम् ।
अयनद्वितयं वर्षो मानुषोऽयमुदाहृतः ।
एषदैवस्त्वहोरात्रस्तैः पच्चादि च पूर्ववत् ।
दैववर्षसहस्नाणि द्वाद्शैव चतुर्युगम् ।

दैवे युगसहस्रे हे ब्राह्मः कल्पो तु तो नृणाम् ॥ मन्वन्तरन्तु दिञ्यानां कल्पानामेकसप्ततिः ॥ इति ।

तथापि "सोऽकामयत द्वितीयो में आत्मा जायेत स मनसा मिथुनं समभवत् तद्यद्रेत आसीत् संवत्सरोऽभवत्" इति श्रुतौ संवतसरस्य प्रथमं परमेश्वरसृष्टत्वेन प्राधान्यात् संवत्सरमारभ्याऽर्वाचामेव कर्माङ्गकाला-नामत्र निरूपणात्र न्यूनताया अवसरः। न वा कालस्य कर्माङ्गत्वे माना-भावः राङ्क्यः, सायं जुहोति, प्रातर्जुहोतीति वाक्यादेव तस्याङ्गत्वप्रमि-तेरित्यव्याहतं कालस्य कर्माङ्गत्वम्, यद्यपि विराजन्ते तैस्तैः सिद्धान्त-विचारचतुरचेतोऽभिः सुमनोभिः प्रणीतानि समयनिरूपणपराणि शतशो निवन्धान्तराणि, तथापि तानि कतिचन विस्तारमात्रोपचितशरीरतया, कानिचित्, केवलपञ्चवग्रहणालङ्कृतविग्रहतया, कांतिपयानि च प्रमाण-गवेषणारूपप्रधानाङ्गविकलतया, न समयतत्ववुभुत्सूनां समस्तसन्तमसा-पनायालङ्कर्मीणानीत्यभिसमयप्रकारामभिधानं नातिरायोक्तिराय्यामधि-तिष्ठति । यन्थकर्तृपरिचयक्चैतद्यन्थप्रणेतृभिद्धिद्वद्यणीभिः श्रीमन्मित्र-मिश्रसुधीभिरेवैतद्ग्रन्थोपक्रमे सविस्तरं न्यरूपीति न वयं पिष्टं पेष्टुं प्रवर्तीमहे । अस्य संशोधनादिकार्यं च काशीस्थगवर्नमेण्टसंस्कृतपुस्त-कालयस्थं हस्तलिखितं केवलमेकमेव पुस्तकमलम्बय सौजन्यनिधिभिः श्रीमद्रिष्णुप्रसादोपाध्यायमहोद्यैः सम्पाद्तिम् । सम्प्रति तेऽपि विप्रकृष्टं देशं जिगमिषवो बहुतरप्रत्यूह्व्यूह्शङ्कयेव स्वकीयमित्रकलत्रपुत्रादिकमपि किमप्यस्चयन्तोऽकस्मादेवाधिकाशि नेत्रश्रहाङ्कराशाङ्क (१८६२) मिते वैक्रमाब्दे वैशाखशुक्काष्टम्यां शेषप्रायेण संशोधनादिकार्येण सहानादिपर-म्परायातं निखिलमपि जन्ममरणपरम्परानिदानं कर्मचयं भगवति भवे समर्पिपयिषवोऽपुनरागमं कैवल्यावासं कैलासमेवागच्छन्नित्यस्त्यस्माकं प्रवर्धमानो हार्दिको विषादवेगः । किन्तु ज्वलितस्य निर्वाणमिव, उच्चै-स्थस्य पतनमिव, संघटितस्य विघटनमिव, आयातस्य प्रयाणमपि नैस-र्गिकमिति मत्वा कथं कथमप्यविशष्टं कार्यजातं यथासम्भवमस्माभिः समपादि । याहकमहाभागाः ! तदित्थं भूयसा प्रयत्नेन सम्मुद्रितं दुष्पा-पिममं ग्रन्थरतं संगृह्य सफलयन्तु पुरातनग्रन्थरत्नप्रकाशनगृहीतदी-द्माणां काशीस्थचौखम्बागुद्रणालयाधिपतीनां श्रीजयकृष्णदासश्रेष्टिमहो- दयानां प्रकाशनकृते जातं नानाविधं परिश्रमजातम् , शमयन्तु च दयाई-दृष्ट्या मानसमभितापम्, चिन्तयन्तु चानिशं काश्यधिवासं विश्व-नाथमिति ।

त्रार्थिता— पद्मप्रसादोपाध्यायः ।

अथ समयप्रकाशस्थविषयानुक्रमणिका।

6	1	5	
विषयः	ঠ ৪	विषय:	वृष्ठ
मञ्जलाचरणम्	9	महा अझा छुसी निह्न पणम्	89
श्रीवीरसिंहवंशवर्णनम्	9	कृष्णजन्माष्ट्रमानिर्णयः	9 9
प्रन्थकर्तृवंशवर्णनम्	¢	अस्यो पारणानिर्णयः ।	40
स्वस्य प्रभ्थानीर्मितिप्रवृतिहेतुक	थनम् ,,	नवसीनिर्णयः ।	49
विषयानुक्रमः ।	ş	रामनवमीनिर्णयः	42
संबरसरविकपणम्	8	दुर्गानवमी[महानवमी]नि•	48
अथन निरूपणम्	92	दशमीनिर्णयः	थ्य
ऋतुनि इपणम्	93	ज्येष्ठशुक्रदशमी (दशहरा) नि•	48
मासानिङ्पणम्	98	विजयादशमीनिर्णयः	,,
दिवसनि इपणम्	90	एकादशीनिर्णयः	40
पक्षनिरूपणम्	,,	विष्णुशयनकालनिर्णयः	40
सामान्यतस्तिथिनिर्णयः	96	एकादशीव्रतनिर्णयः।	& o
प्रतिपिष्विर्णयः	२८	श्राद्धदिन एकादशीनिर्णयः	६५
द्वितीयानिर्णयः	३०	्वैष्णवैकादशीनिर्णयः	६७
तृतीयानिर्णयः	3 3	स्मार्तेकादशीनिर्णयः।	66
चतुर्थीनिर्णयः	३६	पारणानिर्णयः	40
पश्चमीनिर्णयः	३९	द्वादशीनिर्णयः	,,
षष्ठीनिर्णयः	٧o	श्रवणद्वादशीनिर्णयः	७५
सप्तमीनिर्णयः	४२	महाद्वादशीनिर्णयः।	99
अष्टमीनिर्णयः	४३	त्रयोदशीनिर्णयः।	96
दूर्वाष्ट्रमीनिर्णयः	४४	चतुर्दशीनिर्णयः।	60
तत्र ज्येद्वावतिर्णयः	,	नृसिंहचतुर्दशीनिर्णयः ।	63
नीलज्येष्ठानिष्ठपणम्	7.9	नृसिंहजयन्तीनिर्णयः	,,
महालक्ष्म्यष्टमीनिर्णयः	84	दीपावजीचतुर्दशीनिर्णयः	८३
दुर्गोष्टमीनिर्णयः	9,	शिवर॥त्रीनिर्णयः ।	68

विषय:	58	विषय:	58
पौर्णमास्रीनिर्णयः ।	68	नक्षत्रोपवासानिर्णयः	39
श्वावणीनिर्णयः ।	90	सङ्कान्तिनिर्णयः	37
द्यपाकर्मकाळानिर्णयः	89	मलमासनिर्णयः	320
बरसर्जनकालतिर्णयः।	86	मलमासे कार्याकार्यनिर्णयः	ARA
द्वीपावस्यमानिर्णयः	900	गुरुगुकमोख्यादी कार्याकार्यनि ।	946
कार्तिकपौर्णमासानिर्णयः ।	9,	श्राद्धकालनिर्णयः	940
होलिकानिर्णयः	909	तत्रामाबस्यानिर्णय	39
पर्वेनिर्णयः	902	अष्टकाकाळनिर्णयः	360
प्रकृतीष्टिकालनिर्णयः	93	अन्वष्ट काकालनिर्णयः	363
विकृतीष्ठकालनिर्णयः ।	900	वृद्धिश्राद्धकालनिर्णयः	21
प्रहणनिर्णयः	908	इ ल्णपक्षश्रादकालनिर्णयः	364
प्रहणे जलनिर्णयः	990	कन्यागत।परपक्षिनर्णयः	366
प्रहणे तीर्थविशेषे पुण्यातिशय-		कन्यागतापर्पक्षत्रयोदशीश्राद्धः	
त्रतिपादनम् ।	999	निक्षपणम्	309
प्रहणे श्राद्धस्यावश्यकत्वम्	992	चतुर्दशीश्राद्धनिह्मपणम्	904
ब्रह्णे दानविशेषः	993	दौहित्रकर्तृकश्रद्धिन ह्रपणम्	3:
प्रहणे स्नानाकरणे कर्मान्तरे-		नित्यश्राद्धकालः ।	308
इ नधिकारः	,,	काम्यश्राद्धकालः ।	900
प्रहणे सचैलस्नानम्	,,	युगादिनिर्णयः	300
प्रहणे रजस्वलादिस्नानप्रकारः	998	युगान्तिनिर्णयः ू	969
प्रहणे प्रस्याब्दिकश्राद्धनिर्णयः	53 .	मन्बन्तर।दिनिर्णयः	3
प्रहणे ब्राह्मणमात्रस्य सम्प्रदानता	994	कल्पादिनिर्णयः	963
प्रहणे पर्युवितापर्युषितविचारः	996	व्यतीपातनिर्णयः ।	963
प्रहणे सोजनब्यवस्था	990	वैधुतिनिर्णयः ।	967
प्रहणे बाक्षुषज्ञानपरस्वमतो		अवसदिनानेणयः।	964
पपादनम्	929	नवाषश्राद्धकालनिर्णयः ।	,
प्रहणज्ञानस्य शास्त्रीयज्ञानपरस्व		नवोदकादिश्राद्धकालानिर्णयः ।	966
ब्यवस्थापनम्	923	क्षयाहकालनिर्णयः ।	
एकमक्तनिर्णयः	920	क्ष्याहाज्ञाने सावत्सरिककालनिणंय	:1966
नक्तनिर्णयः	925	श्राद्धविध्ने निर्णयः।	99:
नक्षेकमक्तसिषाते निर्णयः	939	व्रतश्राद्धकालनिर्णयः ।	190
अयाचितानिर्णयः	,,	व्रतश्राद्धे नवश्रादकालनिर्णयः	
and the extension of a			

विषय:	58	विषय:	র ন্ত				
प्रेतश्रादे, अवयवपिण्डकाळनिर्णयः।	808	चतुर्दशी	२४४				
पाथेयश्राद्धकालानिर्णयः ।	204	वौर्णमास्री	59				
अस्थिसश्चयनकालनिर्णयः ।	२=६	नक्षत्रवारविशेषयोगालुण्यतिथि					
टदकदानकालानिर्णयः ।	13	विशेषाः	3.3				
दशाहमध्ये दर्शपातेनिर्णयः ।	२०७	रात्रौ वर्जनीयानि	२४४				
नविभेश्र-षोडशशाद्ध(मासिकशादः		चतुष्यवर्जनकालः	2.5				
काळ)निर्णयः।	306	तिथिविशेषवज्यानि	3 2 8				
प्रतिक्रयासु विद्वितिनिषद्कालनि •	296	चतुर्थावर्ज्धम्	,,				
स्रिपेण्डीकरणकालनिर्णयः !	२२०	षष्ठीवर्ज्यम्	37				
सामान्यथाद्वतिथिनिर्णयः ।	२२७	सप्तमीव ज्यांनि	12				
पार्वणश्राद्धकालनिर्णयः ।	22	अष्टमीवर्ज्यानि	32				
एकोहिएश्राद्धकालनिर्णयः ।	२ २९	पर्ववज्यीनि	27				
अपराह्मादिलक्षणम् ।	२३•	कालविशेषे वज्याः	२५१				
कुतपानिर्णयः ।	२३२	पर्वानुष्ठेयानि	248				
श्राद्वंबलानिर्णयः	,,	नानायुगधर्माः	344				
विण्डदाननिषिद्धकालनिणैयः	२३७	नानायुगवज्यानि	२५९				
प्रकृषिककाकानिर्णयः ।	२४०	किञ्जगधर्माः	32				
प्रातिपरत्रमृतिपुण्यतिथिनिणयः	२४१	कलिवज्यांनि	२६१				
प्रतिपद	32	दोक्षाकालनिर्णयः	363				
द्वितिया	22	े दोक्षाकालापवादः	246				
वृतीया	,,,	विक्लोनीमकेतिनकाळः	२७०				
ৰ તુર્થી	२४२	आधानकालः ,	२७१				
पश्चमी	, 21	आधान ऋतनः	२७२				
વર્શ	91	, आघाने तिथयः	32				
414	२४३	आधाने नसन्नाणि	23				
अष्टमी	27	निइद्धपशुबन्धकालः	२७४				
नगरी	17	चातुर्मास्यकालः	704				
द्शमी ै. एकादशी	22	संवरवरिकप्रयोगे कालविशेषः।	२७६				
द्वादशी	"	सोमकालः	206				
श्रयोदर्श।		मन्धसमाप्तिः ।					
	३) स्कृतिहरू	· ·	11				
इति समयप्रकाशस्थाविषयानुकमणिका ।							

प्रःतिस्थानम्—

चौखम्बा संस्कृत पुस्तकालय

बनारस सिटी।

अथ वीरमित्रोदयस्य समयप्रकाशः।

कोपाटोपनदत्सटोद्धटमटद्भूभीषणभूकुटि भ्राम्यद्भरवद्यष्टि निर्भरनमद्दश्करोर्वीधरम् । ग्रीवीणारिवपुर्विपाटविकटाभोगत्रुटद्वाटक-ब्रह्माण्डोरुकटाहकोटि नृहरेरव्यादपूर्वे वपुः॥ १॥

<mark>सर।म्रव्यग्रेन्दुस्नवद्</mark>मृतबिन्दुप्रतिवलः

न्महादैत्यारम्भस्फुरितगुरुसंरम्भरभसः । लिहन्नाशाचकं हुतवहशिखावद्रसनया

नृसिंहा रहाभिईषयतु मदंहो मदकलम् ॥ २॥ संसारध्वीसकंसप्रमुखसुररिषुप्रांशुवंशायतस

भ्रंशी वंशीधरो वः प्रचुग्यतु चिरं शं स राधारिरंसी । यच्चूडारूदगृद्धास्मनमधुगम्खास्भोजशाभां निष्कश्च-

गुञ्जाभः सानुरागालिकानकटनटचन्द्रकव्यक्तचञ्चः ॥ ३ ॥ लीलाभान्तिविसपदम्बरतया व्ययादकान्ते पद

न्यासन्यश्चदुदश्चरदिवसुधार्थागन्दिकूम्मीधिपम्। फूरकारस्फुरदुरपतस्फणिकुलं रिङ्गज्जटाताडन

क्मात्वयोमगभीरदुन्दुभि नटत्रव्यास्त वो धूर्क्कदिः॥ ४॥ कुम्मोद्भ्रान्तमधुवतावलिवलज्झङ्कारकोलाहलः

शुण्डास्फालनविद्वलैः स्तुत ६व ब्यालिवियरप्राविभिः। मज्जरकुम्भमहावगाहनकृतारम्भो महाम्भोनिधौ

हेरम्बः कुरुतां कृताम्बरकरालम्बश्चिरं वः शिवम् ॥ ५॥ समन्तात्पर्यन्ती समसमयमेव त्रिभुवनं

त्रिभिन्नेत्रे होंभिंई शिभरिप पान्ती दश दिशः।
दथाना पारीन्द्रोपरि चरणमेकं परपदा

हतारिवें हन्यानमहिषमधनी मोहमहिषम ॥ ६ ॥ वामान् भिन्दश्रवामान् भुवमतु सुखयनपृरयश्चर्थिकामान् अभागन् भीमानुकारी बहलबलमरैमीदेनीमलुनामा । आसीदासीविषन्द्रशृतिधवलयशा भूपचकावतसः श्रीकाशीराजवंशे विधुरिव जलधौ सर्वभूसार्वभौमः ॥ ७ ॥ सङ्कामग्रामकामो निरुपममिहमा सस्वविश्रामधाम कामभेवारिचक मिहिर इच तमो विकमोरकमेण । सारैमैरारुदारैरपर इच गिरिमैंविनीमरुठनेन

प्रख्यातः श्रेशणिचके समजानं नृपतिर्मेदिनीमक्लनामा ॥ द ॥ निद्योद्भिस्तर्ज्जयद्भिर्विधुःमच जगनीमङ्जु गमैर्यशोभः

सम्पूरावायवीयी विशिखवितरणरञ्जुनो दुउर्जनानाम् । साम्राज्योपाङ्जनश्रीरगाणतगुणभूरञ्जुनश्राञ्जवाहुः

नांझाभूदरर्जुनोऽस्माश्वरपानरतुलो मेर्विनामरुलभूपात्॥ ९॥ बुद्धिः द्यांद्धमनी क्षमा निरुपमा विद्यानवद्या मनो गाम्भीयैकानकेतनं वितरण दीनानिनिर्दारणम्।

आसीदर्जुनभूपतेविद्धतो विद्वावणे विद्वेषां

भूमीनामवनं च कारणगुणान्कार्यं यशाऽष्यज्ज्ञेनम् ॥ २०॥ तस्मादाविरभूत्प्रभूनमहिमा भूमोपतग्रज्जनाः

त्सौजन्यैकीर्नाधगुणरनर्याधलावण्यवारांनिधिः। भिन्दन् दुर्जनमज्जयन् बहुयशः प्रौढपनापावयै-

र्दुर्जेयो मलखाननाम निखिलश्मामण्डलाखण्डलः॥ ११॥

बिस्मन् शास्ति नीतिभिः क्षितिसमां निर्वेरमासीज्ञगः त्पारीन्द्रेण समं करीन्द्ररमसारम्भोऽपि सम्भावितः। इयेनः क्रीडिति कौतुकी स्मावहगृश्चिकीड नकैईवः

कि वान्यद्वहनेऽभवत्सह सृगैः शार्बूळविकीः छेतम् ॥ १२ ॥ हिमविशदयशोऽभिशोमिताशो माहेमितरोहितवारिधिप्रभावः । समजीन मळखानतः प्रतापैक्षिजगति छद् इव प्रतापरुदः ॥ १३ ॥ शुचि घनमर्थिन सहसा यशसा सममानने गुणो जगतः। पुत्रे भूरभिद्धे चेतो छद्र प्रतापरुद्रण ॥ १४ ॥

जातः प्रताप्रद्वात्ससमुद्रां पालयश्चनीम् । कृतरिपुकाननदाहो मधुकरमाहो महीपतिः शुशुमे ॥ १५॥ पृथुः पुण्यामागिविष्हृताहृतयोगैरजुद्य-

त्खलायोगैयोगैः कृतसुकृतियोगैरपि गुरुः। भुजस्तम्भालम्बालनशयितविद्वम्भरतया बभौ प्रौढोत्साहः स मधुकरसाहः क्षितिपतिः॥ १६॥

व्रजागणरुजापहो द्युतिमहोदयाविष्ठतः सुधांग्रुरिव मांसलो रसभरैः सभारञ्जनः । <mark>प्रदीतकुमुदावलिर्द्विजपतिश्च नक्षत्रपो</mark>

नृपा जयति सरक्षपो मधुकरः इतारित्रपः ॥ १७ ॥ विन्यस्य वीरसिंहे भूपातिनिंह महीभारम् ।

श्वानानसमस्याहा मधुकरसाहा दिवं भेजे ॥ १८ ॥ अन्तर्गम्भीरतान्ध्कृतसासस्यिनिधर्कास्त्रनाद्योबबन्धुः

ूर्वन्देळानन्दासिन्धुः सुळाळतळळनाळाचनेन्दीवरेन्दुः।

भूभक्षीलश्चमङ्गीकृतारेषुनिवहा नृत्यसङ्गीतरङ्गी

सन्मातङ्गी तुरङ्गी धरणिपतिरभृद्वीरसिंही नृसिंहः॥ १२॥

अमुष्य प्रस्थाने सति सपदि नानेमनिवहै-

रिहैकोऽपि द्वेषी न खलु रणशेषी समजानि । परं तस्यौ दुःस्थो गहनकुहरस्थोऽपि मयतः

क्षिपन्तु बर्दिश्च भ्रामितचीकतं चश्चराभितः॥ २०॥ दानं कल्पमहीरुहोपार यशः श्रीरोदनीरोपरि

प्रश्ना शक्रुरोहिनोपरि महासारोऽपि मेरूपरि । बाबाग्नेरुपरि वतापगरिमा कामोपरि श्रीरभू

त्मिदातिक्रमवीरसिंहनुपतः कि कि न कस्योपरि ॥ २१ ॥ दानैरर्थिनमर्थनाविराहेणं प्रत्यर्थिन च श्रणाः

त्कुर्वाणे सिन बारसिंहाने खिलक्ष्मामण्डलाखण्डले । कामं चेतसि कामधनुरननोत्कल्पद्वमः काल्पतं

मोघीभूतजनिः स्वाधितस्ति विश्वानां च चिन्तामणिः ॥२२॥

भ्रामंभ्राममसम्भ्रमं त्रिजगती बकाणि चके विरा-

चारं शी।लतविष्णुपादपदवीब्रह्माण्डभाण्डोपीर । ब्रह्माण्डं ।नेजमण्डमण्डलांमेवाच्छ द्येव स्वाधुना विद्वेषामपि यस्य भास्वरयशोहंसी वर्तसीयति ॥ २३ ॥ जलकणिकामिव जलांघं कणीमव कनकाचलं मनुते । मुपसिंहवीरसिंहो वितरणरंहो यदा तनुते ॥ २४ ॥

यदा भवति कुण्डलोक्षतमहाधनुमण्डल-

स्तदा नयनताण्डवश्चांदनसाण्डवः पाण्डवः। मनोवितरणोत्सुकं वहति वीरसिंहो यदा

तदा पुनस्दारधीरयमवर्णि कर्णा जनैः॥ २५॥ श्रीयादायमभीरताधृतिदयादानादिनानागुणाः

वुषीं दुर्वह भारवत्याहेपति स्पर्काल देशिशालिनि ।

संयोज्येव जुहारिवहधरणीधीरेयचूडामणी मजजन ब्रह्मणि वीरसिंहसुकृती तस्थी स्वयं निर्गुणः॥ २६॥

नद्यः स्वादुजला दुमाश्च सुफला भूर्वरा भूसुरा

वदध्वानविध्यमानदुष्रता लोका विशोका वसुः।

राजकीतिनिरीतिरोति पितरीवोवीमिमां शासति

श्रीद्वीरजुहार्धिहनुग्तौ भ्रमङ्गमद्भिष ॥ २०॥

सङ्कामोरकटता । डवे। द्रटमटैरा रब्बेहेलाहु है।

<mark>ऋण्डाडम्बरपृरिताम्बरतटक्षीराव्धिगोध्रावटैः।</mark>

भूभृतिसहजुहारसिहधरणीजानेः प्रयाणे रणे

शौथौदार्यधनोऽपि को जु धरणीयके न चके भयम्॥ २८॥

तावद्वीरगभीरहुंकतिरवस्तावद्गजाडम्बर-

स्तावत्तुङ्गतुरङ्गरङ्गणचमःकारश्चमृनामपि।

तावचायमहामहीभृदटबीदुर्गप्रहो विद्विषां

यावन्नेव जुह रसिंहनृपतिर्युद्धाय बद्धोत्सवः॥ २९॥

अयं याद महामना वितरणाय घत्ते धियं

भियं कनकभूधरोऽञ्चति हियं च कर्णाऽटति।

द्धीचिरपचीयते बलिरलीकरूपायते

तदातिमलिनायते स किल कल्पभूमी रुद्दः ॥ ३०॥

प्रासादागतडागनागमणिभूदानादिनानातपः-

प्रागर्भ्येन महेन्द्रचन्द्रवरुणब्ह्याशविष्णुस्थली।

प्राचण्ड्यन जिता मिता वसुमती कोदण्डदोईण्डयो

र्जागर्तीति जुहारसिंहनृपतेः कुत्र प्रतापो न वा ॥ ३१॥

ब्रह्माभूटचतुराननः स्मरहरः पञ्चाननः वण्मुखः

रकन्दो भूपजुद्दारसिंहयशसो गानोत्सवेऽत्युतसुकः।

तस्याभोगमुरीक्ष्य मूघरनमोनदास्त्रलेकि दिशः

सप्तद्वीपमयी मही च विधिना विश्वेन निर्वाहिताः ॥ ३२ ॥

मुङ्गस्वादनवाप्य देवततरोः पुष्पाणि सर्वाः सम

श्रीमद्वीरजुहारसिंहनृपतेहोनं समानं जगुः।

वीडादुर्वहमारनिर्भरनमद्ग्रीवे तु देवदुमे श्वाधन्ते सुलमायमानकुसुमास्तं भृरि देवस्त्रियः ॥ ३३॥

भीमो यः सहदेव एव पृतनादुर्धर्षपार्श्वा लसन् श्रीभूमीनकुलः सदार्जुनमहाख्यातिः समामण्डले कर्णश्रीः कतवर्मभीष्मघटनाशौटीर्यदुर्योधनो रोषादेष युधिस्थिरो यदि भवतकः स्यादमुष्याग्रतः॥ ३४॥

सस्कीर्तित्रामदामा नरणभू १ जग दिकमादित्यनामा

धाम्ना भूसा महिसा विघटितारपुणा विक्रमोपक्रमेण । सुप्रांगुः पीवरांसः पृथुभुजपरिघस्तस्य वंशावतंसो

विद्वादञ्चत्प्रशंसो गुणिगणहृदयानन्दनी नन्दनीऽभूत् ॥३५॥

आञ्चापूर्वे प्रकुषन् करवितरणतः पश्चिनीप्राणबन्धुः

प्रोद्याद्वियाम्बरश्रीः स्फुटमहिमरुचिः सर्वद्राध्वस्तद्रोषः

जम्भारातेरिहोच्चैरचलसमुद्यात्सुप्रभातप्रकाशी

पुत्री राज्ञः पवित्री रचयति सुदिनं विक्रमादित्य एव ॥३६॥

सार्थीं कुवैन्निरधीं कतसुरविटपी चार्थिसार्थ निजार्थे-

र्व्यर्थीभृतारिषुध्वीपतिरमरगुरुस्पार्द्धवर्द्धिः।

मानैयानादिद्। नैर्बहु विधगुणि भिर्गीयते यः सभायां

भ्रातर्जातः स भ्यः सुकविकुलमुदे विक्रमादित्य एव ॥३०॥

दानं दीनमनोरथावधि रणारम्भोऽरिनाद्यावधि

को घो वागवधि प्रतापय्शकोः पन्था दिगन्तावधि ।

दाक्षिण्यं क्षितिरक्षणावधि हरों भक्तिश्च जीवावधि

<mark>ब्याञ्जप्ताविच वीरविकमरवेः श्रयः परं वर्द्धते ॥ ३८॥</mark>

हेमाद्रेः श्रियमन्यथैव कुरुते चक्रे च गौरी तनुं

कैलाशोपरि शोमते पटयति स्पष्टं च दिङ्मण्डलम् ।

भोगीन्द्रं न द्धे श्रुतौ बत जटागृढां च गङ्गां व्यथा-

ब्लोकानामयमीदवरोऽस्य यदासस्त्वैद्दवर्यमुङ्जूम्भते ॥ ३९ ॥

श्रीगोपाचलमौलिमण्डलमणिः श्रीदृरवारान्ववे

श्रीहंसोदयहंसपण्डित इति ख्यातो द्विजाधीदवरः।

यं लक्ष्मीश्च सरस्वती च विगतद्वन्द्वं चिरं भेजतु-

भौकारं रमसात्समानमुमयोः सान्नात्यमात्यं गुणैः ॥४०॥

पटु दिश्च विदिश्च कुर्वतीनां नटलीलां स्फुटकीर्चिनर्त्तकीनाम्।

इकुरद्द्वरधूमधोरणीह च्युतवेणीति जनैरमानि यस्यः॥ ४१ ॥

ततोऽनल इवारणेरतुलवामभूर्भभुजां चिरोमाणकरोमणिर्धराणेनामवाभुवः । रथी बहुगुणी धनी भुवि बनीपकश्रीखनी रमारमणमिश्रणी परशुराममिश्रोऽजाने ॥ ४२॥ येनागत्व पुरा पुरारिनगरे विद्यानवद्यार्जिता श्रीचण्डीरवरमाग्नहोत्रितलकं लब्ध्वा गरीयोगुरुम् ।

शुद्धा सेव महोद्यमन बहुधा भान्ती भवन्ती स्थिरा तद्वंश्येषु कियनन करपलतिकवाद्यापि स्ते फलम् ॥ ४३ ॥

आस्यारविन्दमनुपास्य गुरोरपास्य जास्यं चनुर्मुखमुखेषु सरस्वतीह ।

सालङ्कृतिश्च सरसा च गुणान्विता च

वस्यातनोति रसनोपरि ताण्डवानि ॥ ४४ ॥

अङ्के लोमलतेव सीमिनि इशोरेकेव रेखाञ्जनी

कस्तूरीमकरीव भालफलके धारेव मुध्न्यीलकी। अर्द्धे भृङ्गपरम्परेव कवरी सौरभ्यलोभाकुला

वस्यवाद्वरधूमघोरणिरभूदाशकुरङ्गीढशः॥ ४५॥ सुभासुरयशोनिधेः सुनिरवद्यविद्यानिधेः

सुचारकवितानिधेः स्मृतिनिधः श्रुतिश्रीनिधेः।

अयं सुकृतगौरवात्परशुरामामश्रद्धणै-रनूनगरिमा पितुर्जगाते मित्रमिश्राऽजनि ॥ ४६॥

धर्मार्थैकानकतनं विधिमयं कर्मावनीदर्शनं

स्मृत्यम्भोजमहोदयं श्रुतिमयं श्रीवीरामेत्रोदयम् । द्राक्सिद्धीकृतकार्यसिद्धिशतया श्रीवीरसिंहाज्ञया तेने विश्वमुदे पुरे पुरिभदः श्रीमित्रमिश्रः कृती ॥ ४७॥

तेने विश्वमुद पुर पुराभदः आभित्रामुकः शता ॥ ०० ॥ हारीतगोभिलपराशरनारदादिमुन्यक्तमर्थमिललं हृद्येऽवधार्य ।

श्रीवीरसिंहनुपदेशिर्तामत्रामश्री विद्यन्मणिः प्रकुरुते समयप्रकाशम् ४८

तत्र कालप्रकाश तु कमोऽयमभिधीयते ।
नित्यकालस्वरूपं प्राक्कालोपाधिरथोदितः ॥
सम्वत्सरायनर्त्नां क्रमेणाथ विनिर्णयः ।
मासपक्षतिथीनां च क्रमेणाथ निरूपणम् ॥
सामान्यतस्तिथीनां च प्राह्माप्राह्मविवेचनम् ।
प्रतिपन्निणयात्पश्चात् द्वितीयाया विनिर्णयः ॥
स्तीयानिर्णयस्यान्ते चतुर्थीनिर्णयः स्मृतः ।
पश्चमीनिर्णयस्यान्तेऽष्टमीसामान्यनिर्णयः ।
सप्तमीनिर्णयस्यान्तेऽष्टमीसामान्यनिर्णयः ।
सप्तमीनिर्णयस्यान्तेऽष्टमीसामान्यनिर्णयः ।
स्वमीनिर्णयस्यान्ते पश्चाद्विस्तरेण निरूपिता ॥
नवमीनिर्णयो रामनवस्याश्चायं निर्णयः ।

महानवम्यास्तद्नु निर्णयः समुदीरितः ॥ दशमीनिर्णयः पश्चादेकादइया विनिर्णयः। द्वादशीनिर्णयस्यान्ते त्रयोद्द्या विनिश्चयः॥ सामान्यतश्चतर्देश्या निर्णयोऽथ प्रकीर्त्तितः। नरासिंहचतुर्ददया निर्णयोऽत्र प्रकीर्तितः ॥ अथात्रेव प्रसङ्गत जयन्तीनां विनिश्चणः। **इयेष्ठकार्तिकमांघषु चतुरंश्या विनिर्णयः ॥** श्चिवरात्रिः पारणा च तत्राथ परिकोर्तिता। अथ पञ्चदशीक्तरये आवणीकृत्यनिर्णयः। उपादमं प्रसद्धेन उत्सर्गसमयाास्त्रधा ॥ कार्त्तिके पञ्चवद्यास्त निर्णगस्तवनस्तरम् । ष्ट्रोलिकानिर्णयः प्रवानेर्णयस्तद्नन्तरम् ॥ ब्रहण चैकमके च नक्ते कालस्य निर्णयः। नकैकमक्तयोः प्राप्ता निर्णयस्त्रदन तरम् ॥ अयाचित्रस्य नक्षत्रापवासस्याध निश्चयः। सङक्रान्तिनिणयारपश्चान्मलमास्रो निहायतः॥ मलमास्रथ कृत्यानामकृत्यानां च ।नर्णयः। गुरुशुक्रादिबारयादी कार्याकारयाववेत्रनम् ॥ श्राद्धकालेख्यमावास्या अप्रकान्वष्टका तथा। अष्टकापूर्वदिवस्रो वृद्धिः पश्लोडसितस्ततः॥ बाध्वयुक्करणपक्षश्च तेत्रव भरणी तथा। त्रयोदशीचतुईइयौ क्रमणह निरूपिते॥ प्रकीर्णकथाञ्चकालाः काम्यश्राद्धांदनं ततः । युगाद्याश्च युगान्ताश्च ततो मन्यन्तराहयः॥ कल्पाद्या व्यतिपातश्च वैधृतिश्चावमं दिनम् । नवान्नश्राद्यमुदितं नववर्षागमे ततः॥ क्षयाहश्राद्धकालश्च नवश्राद्वादेनं ततः। वेतिविण्डस्य कालश्च नदस्ते परिकीर्तितः पार्थयश्राद्धकालश्च प्रायणोत्तरमोरितः॥ अस्थिसञ्जयने काला दाने प्रेनोदकस्य च दशाहमध्ये दर्शस्य पाते प्रेतक्रिया ततः॥ बोडशभाइकालाभ्य तदनन्तरमीरिताः। तिथिद्वैधे पार्वणादिश्राद्धानिर्णय शिरतः॥

लक्षणं चापराह्वादेः कुतपस्य निरूपणम् । श्राद्धवेलापिण्डवाननिषिद्धसमयास्ततः॥ प्रकीर्णकालाः प्रतिपदाद्या पुण्यतिथिस्ततः । नक्षत्रवारादिवशात्पुण्याश्च तिथयस्ततः॥ अतः परं निशायां तु क्रत्याक्तत्यविवेचनम्। चतुष्पथस्य सेवाया निषेधस्तद्नन्तरम्॥ वर्जनीयानि चोक्तानि तिथिकालविशेषयोः। पर्वकृत्यं युगधरमां युगवज्यांनि चाष्यथ ॥ कालधम्माः कालवर्जान्यधास्तानि विशेषतः। दीक्षाकाळस्ततस्तस्यापवादः परिकीर्त्तितः ॥ नामको चनकालश्चाधानकालास्ततः परम्। पशोः कालस्ततः कालश्चातुर्मास्येष्टिसोमयोः ॥ एवमत्र विशेषण मित्रमिश्रेण सुरिणा। स्मृतीः सर्वाः समालोक्य समयोऽत्र निरूपितः ॥ तत्र तावस्काळमद्भावे प्रमाणानि श्वस्यादीनि । तथाहि । <mark>तस्मात्काल एव द्</mark>यात्काले न द्यादिति ऋग्वेदश्रुतिः ।

अत्र काल इत्यत्र यथाक्रम विद्वित प्रतिषिद्धे इत्यध्याहारः ।
"तं काले काल आगत यजत" इति यक्षः। तथा, "सम्बन्धरमासा
दिकाल आगते ऽविज्ञायत" इति च। "अहमेव कालो नाह कालस्य" इति
च। "काच सम्ध्या कश्च सम्ध्यायाः काल" इति सामवेदः । "कालं काल
विभक्ति च" इति मनुस्मृतिः। "आद्यकालाः प्रकीर्तिता" इति याह्यस्ययः।
तथा धारणाध्यानसमाधित्रयद्भपात्संयमविदेशिषाद्यागनोऽतीतादिकालं
प्रत्यक्षतः पश्यम्तीति योगशास्त्रे प्रत्यक्षमपि मानमुक्तम्।

सुखमहमस्वाप्सं न किञ्चिदवेदिवामिति सुप्तेगत्थतस्मरणान्यथातु पपिकिस्पितं साक्षिप्रत्यक्षमपि प्रमाणमित्यौपनिषदाः । सर्वेन्द्रियवेद्य इति जीमनीयाः।

अनादिरेष भगवान् कालोऽनन्तोऽजरः परः ।

इति पुराणमीप मानम् । तस्मादामित कालः । स द्विविधः अखण्डः सखण्डस्य । आद्य इंदवराद्धिन्न इति तार्किकाः । अभिन्न इति वेदान्तिना नवीः नतार्किकाश्च । ईदवारभद् —

श्रुतिः, स विद्वकृद्धिद्वविदाःमयोनिर्ज्ञः कालकालो गुणी सर्वविद्यः। प्रधानक्षेत्रज्ञपातिर्गुणेद्याः संसारमोहास्थतिबन्धहेतुः॥ इति । कालकालः=जन्यस्य सम्बस्सरादिकपस्य कालस्याकलनातः।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि-

अनादिनिधनः कालो रुद्रः सङ्कर्षणः स्मृतः । कलनारसर्वभृतानां स कालः परिकीत्तितः ॥ कर्षणारसर्वभृतानां स तु सङ्कर्षणः स्मृतः । सर्वभृतशमित्वाश्व स तु रुद्रः प्रकीत्तितः ॥ अनादिनिधनरेवेन स महान्परमेश्वरः । इति ।

पतेन परस्वापरत्वाभ्यामनुमाने आकाशादौ विनिगमकाभावादिति। रिककालिखिरित्यपास्तं श्रुतेरेव विनिगमकस्वात्। एत्वच यथा तथास्तु। नास्य कालस्यादष्टार्थस्मरणादन्यः कर्मण्युपयोग इति न निः क्ष्यते । संवस्तरादिकपस्तु स्र्यादिगस्यवाचेञ्जका कर्माण "पोणमास्यां पोणमास्यां योजत" "देशे काल उपायेन" स्र्यादिश्रातेस्मृतिमरिधकः रणत्वेन विनिशुक्तस्वाद्विचायते । स्र्यादिगतिपारेच्छेचरवं चेकम् निः विविश्वकस्वाद्विचायते । स्र्यादिगतिपारेच्छेचरवं चेकम् निः

तस्य सुक्ष्मातिसुक्ष्मस्य वधातिमहतो द्विजाः !। मानसङ्ख्या बुधेर्झया प्रहगत्यनुसारतः ॥ इति । प्रत्यक्षोपलभ्यमाननिमेषादिक्षियापारिच्छेदश्च तत्रैव-ल्डवक्षरसमा मात्रा निमेषः परिकीर्त्तितः। अतः सुक्ष्मतरः कालो नोपलभ्यो भृगुत्तम ! ॥ नोपलभ्यं यथा द्रव्यं सुब्धमं परमाणुतः । द्वी निमेषी बुटिश्वेया प्राणी दश बुटिः स्मृतः॥ विनाडिका तु षट् प्राणास्तत्षष्ट्या नाडिका स्मृता। अहोरात्रं तु तत्वख्या नित्यमेव प्रकीर्तितम् ॥ त्रिशनमुद्धर्ताश्च तथा अहोरात्रेण कोर्त्तिताः। तत्र पञ्चदश प्रोक्ता राम ! नित्यं दिवाचराः ॥ तथा पञ्चदश प्रोक्ता राम ! नित्यं निशाचराः। उत्तरां तु यदा काष्ठां क्रमादाक्रमते रविः॥ तथा तथा भवेद्वाद्धिर्दिवसस्य महाभुज !। दिवसश्च यथा राम ! वृद्धि समधिगच्छति॥ तदाश्रितमुहूर्त्तानां तथा वृद्धिः प्रकार्त्तिता। इत्यादि।

तत्र श्रुतौ निमेषादिकालानां संवत्सरावयवत्वेनोक्तत्वाद्वयविः इतः संवत्सरः प्रधानत्वाद्विचार्यते । संवत्सरो नाम सम्यग्वसन्तयः यनतुंमासपक्षतिष्याद्योऽस्मिश्चिति व्युत्पत्त्या "द्वाद्या मासाः संवत्सरं रितिश्चतेश्च द्वाद्रामासात्मकः कालविश्चेषः । स पञ्चविधः ।

बी॰ स॰ २

सौरवाईस्पत्यसावनचान्द्रनाक्षत्रभेदात्। तथा च ज्योतिः शक्षे —
सौरवृहस्पतिसावनदाद्यधरनाक्षत्रिकाः क्रमेण स्युः।
मातुलपातालातुलविमलवराङ्गानि वत्सराः क्रमद्यः॥ इति ।
अस्यार्थः। गणकप्रसिद्धा कटपया चर्गः। ग्रुद्धस्वरः शुन्यार्थः। तत्र
वर्गाक्षरसङ्ख्याङ्गसङ्ग्रहः। तेन प्रातुलेत्यत्र पवर्गात्पञ्चमेन मकारेण
पञ्चसङ्ख्या लभ्यते दवर्गषष्ठेन तकारेण षट्सङ्गद्या। यवर्गतृतीयेन
लकारेण त्रित्वसङ्गद्या। एवं चाङ्गानां वामतो गतिरिति प्रकारेण मेलने
सावनदिनानां पञ्चष्ट्यधिकदातत्रययं सौरसंवत्सरो भवति । पत्नं
पातालदावद एकषण्ट्याधकदातत्रयसङ्ख्यामाच्छे। तावत्स्य्याद्यपरिः
मितो बाहस्यत्यः सवत्सरः। एवमतुलदावदः षण्ट्यधिकदातप्रयसः
ङ्ख्यामाहः। तावत्स्ययादयपरिमितस्सावनः सवत्सरः। एवं विमलदाः
स्वान्द्रः। एव वराङ्गचन्दश्चतृविद्यत्यधिकदातत्रयसङ्ख्यामाच्छे। तावत्स्ययाद्यपरिमितः
दचान्द्रः। एव वराङ्गचन्दश्चतृविद्यत्यधिकदातत्रयसङ्ख्यामाहः तावः
स्व्याद्यपरिमितो नाक्षत्रः संवत्सर इति । नन्वधिकमासवानसंवः
स्सरः कथं द्वादद्यमासात्मकोऽधिमासस्य त्रयोददात्वादिति चेत्, न ।

"षष्ट्या तु दिवसैर्मासः कथितो बादरायणः।

इतिवचनात् षष्टिदिवसात्मकस्यैकमासत्वेन द्वादशसङ्ख्यानपाः

यात्। "श्राह्त त्रयोदशो मासः" इति श्रुतिहतु त्रयोदशदर्शान्तस्वेनेत्यः
दोषः। ये तु प्रभवादिषष्टिसंवत्सराः ते बाह्हपत्यस्यैव भेदाः।

माघशुक्कं समारभ्य चन्द्राकों वासवर्क्षगौ। जीवयुक्तौ यदा स्यातां षष्ट्यब्दादिस्तदा समृतः॥ इति विष्णुधर्मोक्तेः। ते च—

प्रभवो विभवः शुक्कः प्रमोदोऽथ प्रजापितः ।
अङ्गिराः श्रीमुखो भावो युवा घातेरवरस्तथा ॥
बहुधान्यः प्रमाथी च विकमोऽथ वृषस्तथा ।
वित्रभानुः सुभानुश्च तारणः पार्थिवो व्ययः ॥
सर्वजित्सर्वधारी च विरोधी विकृतिः सरः ।
नन्दनो विजयश्चैव जयो मन्मथवुर्मुखौ ॥
देमलम्बो विलम्बश्च विकारी शार्वरी सुवः ।
शुमकुच्छोभनः क्रोधी विद्वावसुप्राभवौ ॥
सुवङ्गः कोलकः सौम्यः साधारणिवरोधकृत् ।
परिधावी प्रमादी च आनन्दो राक्षसोऽनलः ॥
पिङ्गलः कालयुक्तश्च सिद्धार्थो रोद्रदुर्मती ।

दुन्दुभी क्विरोद्वारी रक्ताक्षी क्रोधनः क्षयः ॥ इति ।

पते प्रभवाद्यश्चान्द्रा अपीति माधवः । मीनादिस्थे मेषादिस्थे वा

सूर्ये सौरसंवत्सरारम्भः । बृहस्पतिमध्यमराशिभोगेन बाईस्पत्यार

माः । यत्किञ्चिद्दिवसमारभ्य यत्किञ्चित्तिथिमारभ्य वा चान्द्रारम्भः ।

यत्किञ्चित्रक्षत्रादिमारभ्य सावनारम्भः ।

अथैषां विनियोगः। तत्र चान्द्रस्य तिलक्षत्रताब्दिकश्राद्धादाबुपयो गः। तिलक्षत्रतमुक्तम्

भविष्यपुराणे,

वसन्ते किंगुकाशोकशोभिते प्रतिपत्तिथिः। शुक्का तस्यां प्रकुर्वीत स्नानं नियममास्थितः॥ छलाटपट्टे तिलकं कुर्याचन्दनपङ्कजम्। ततः प्रभृत्यग्रदिनं तिलकालङ्कृतं मुखम्॥ विधार्ये वत्सरं यावच्छश्चिनेव नमस्तलम्। इति।

अत्र प्रतिपत्तिथानुपक्रमविधानादस्य व्रतस्य चान्द्रसंवरसरसाः ध्यत्वावगतिः। आब्दिके तु ब्रह्मसिद्धान्ते—

प्रतिसंवत्सरश्राद्धे मासश्चान्द्रमसः स्मृतः। इति । सुजन्मादिवते सौरः। विष्णुधर्मोत्तरे— भगवन्कर्मणा केन तिर्थग्योनौ न जायते।

१त्युपक्रम्य—

मेषसङ्गक्रमणे भानोः सोपवासो नरोत्तमः ॥

१त्यादिना वतस्वक्रपमभिधाय—

वतं चरन् वत्सरमेति देष्टं म्लेब्छेषु तिर्यक्षु न चापि जन्म । इत्युपसंहारात्। एवं यत्र सङ्कान्तिपुरस्कारेण कर्माण्युक्तवा "सं-वत्सरं प्रकुर्वीत" इत्युक्तिस्तत्र संवत्सरः सौरो ब्राह्यः। "ब्रह्मद्दा द्वाद्शाः इदं चरेत्" इत्यादिप्रायश्चित्तादौ सावनः।

वायुर्वायविभागश्च प्रायश्चित्तिया तथा।
सावनेनैव कर्तव्या शत्रूणां चाप्युपासना ॥
इतिज्योतिर्गगोक्तः। बाईस्पत्यस्य तु यवदानादौ—
संवत्सरे तु दातृणां तिलदानं महाफलम्।
पारिपूर्वे तथा दानं यवानां द्विजसत्तम !॥
इदापूर्वे च वस्त्राणां धान्यानां चातुपूर्वके।
इत्पूर्वे रजतस्यापि दानं प्रोक्तं महाफलम्॥

इति विष्णुधमोंक्तेः। अत्र सम्परीत्यादि वस्सरशब्दस्थादिः। तेन सं

बासरपरिवासरेत्यादिपञ्चनामका वत्सरा उक्ता भवन्ति । पतेषां पः **ञ्चकस्य** युगमिति संज्ञा । तथा च प्रभवादि प्रकृत्य—

ब्रह्मवैवर्त,—

संवत्सररुतु प्रथमो द्वितीयः परिवत्सरः। <mark>इदावत्सरस्</mark>तृतीयश्चतुर्थश्चानुवत्सरः॥ <mark>्इद्वत्सरः पञ्चमस्तु कालस्तु युगसंज्ञकः । इति ।</mark> बाईस्पत्य एव कदाचिव्छुतसंवत्सर इत्यभिधीयते । तथाच-वसिष्ठः.

सहजां गृतिमासाद्य यद्यतीचारगो गुरुः। अविशिष्टं पूर्वराशि नायास्यत्युपभुक्तये ॥ अन्तर्भाष्योपभुक्तांशं वक्रानन्तरितं तदा । मासैर्द्वादशिर्व्छितसंवत्सर इतीरितः ॥

सहजां=वक्रातीचारभिन्नाम्। तथाचायमर्थः। यद्यतीचारगो गुरुः पूर्वराइयविश्वष्टांशानां भोगार्थे स्वामाविकगतिमास्थितः पुनस्तं राशि नैति तदोष्भुक्तांशमतिचारभुकांशम् अन्तर्भाव्यारभ्य तद्दिनप्रभृतीतियाचत् द्वादशमासं छुप्तसंवत्सरो भवतित्यर्थः । अस्य कचिद्पवादः ।

मेषे झषे वृषे कुम्मे यद्यतीचारगो गुरुः। न तत्र काललोपः स्यादित्याह भगवान्यमः ॥ इति ।

पराशरः-मासान् दशैका दश वा प्रभुज्य राशेर्यद। राशिमुपैति जीवः। भुद्भे न पूर्व न पुनस्तथापि न लुप्तसंवत्सरमाहुरायाः॥ <mark>छुप्तसंवत्सरे कर्मनिषेधो राजमार्तण्डे,</mark> अतीचारगतो जीवस्तं राधि नैति चेत्पुनः।

खुप्तसंवत्सरो ब्रेयः सर्वकर्मसु गर्हितः ॥ इति ।

अस्यापवादमाह—

व्यासः, यदातिचारं सुरराजमन्त्री करोति गोवृश्चिकमीनसंस्यः। नावात्यसौ यद्यपि पूर्वराधि द्युभाय पाणिप्रहणं वदन्ति॥ इति संवश्सरनिर्णयः।

अथायनं निरूप्यते ।

तत्र थद्यव्ययनशब्देन 'अयनं वर्त्म मार्गाध्व" इति कोशात् मार्ग सामान्यमुच्यते । तथाप्यत्र सौरर्त्तुत्रितयम् अयनमुच्यते । "तस्मादा-दिलाः वण्मासान् दक्षिणेनैति बहुतरेण" इति तैतिरायश्रुतेः । सौर मृतुत्रथमुपकम्य विष्णुधर्मोत्तरेऽपि, ऋतुत्रयं चायनं स्यादिति । सिद्धान्तशिरोमणाविष—

किंसुगादिषद्के ते चायने दक्षिणसौम्यके स्तः। इति।
अस्यादित्यगतिपुरस्कारेण विधानात्सौरत्वमेव। केचितु मार्गशीः
विषयमासा उदगयनं ज्येष्ठादिषणमासा दक्षिणायनमित्याहुस्तत्र मुळं
ज्योतिःशासे मृग्यमिति माधवः। अनयोश्च सौम्यदक्षिणयोविनियोगः
उदगयन आपूर्यमाणपक्षे पुण्यनक्षत्रे चौळकर्मोपनयनगोदानविवाहादिः
रित्यादिः। तथा—

मातृभैरववाराहनारसिंहित्रविक्रमाः ।

माहिपासुरहन्त्री च स्थाप्या वै दक्षिणायने ॥

इत्यादिः तत्तत्त्रकरणोदितस्तत्र तत्र बोध्यः । सामान्यतश्चोक्तं

ज्योतिषरत्नमालायाम्—

गृहप्रवेशित्रिविश्विवाहचौलवतबन्धपूर्वम् । च्या सौम्यायने कर्मशुभं विधेयं यद्गार्हितं तत्खलु दक्षिणे तु ॥ इति । इत्ययननिर्णयः ।

भय ऋतुर्निर्णायते । स च मासद्वयातमकः । तथाच तैतिरीयश्रुतिः—द्वन्द्वमुपद्धाति । तस्माद् द्वन्द्वमृतव इति ।

द्रन्द्रः मासद्यम् ।

मधुस्र माधवश्च वासन्तिकावृत् गुक्तश्च गुविश्च ग्रैष्मावृत् नमश्च नमस्यश्च वार्षिकावृत् इपश्चोर्जश्च शारदावृत् सदश्च सहस्यश्च हैम-निकावृत् तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृत् इति श्चतेः।

सत्र च ऋत् इति द्विचचनं तद्घटकमासद्वयाभिप्रायेण । अत्र च मध्यादिशब्दाश्चेत्रादिवाचकाः। तथा च—

माघवीय,

चैत्रो मासो मधुः प्रोक्तो वैद्याको माधवो भवेत्।
ज्येष्ठमासस्तु शुक्तः स्यादाषाढः शुचिरुच्यते ॥
नमोमासः श्रावणः स्यात् नभस्यो भाद्र उच्यते।
इषश्चाद्दवयुजो मासः कार्तिकश्चोर्जसंद्रकः ॥
सहोमासो मार्गशिरः सहस्यः पौषसंद्रितः।
माधमासस्तपः प्रोक्तस्तपस्यः फाल्गुनः स्मृतः ॥ इति।
पते चर्तवो मधुश्च माधवश्चोतिपूर्वोदाहृतश्चतेः षड्विधाः। "वः
इवा ऋतव" इति श्रुतेश्च । यसु ऐतरिविवाह्यणे "द्वादशमासाः पञ्चः

र्त्तव" इति पञ्चत्वाभिधानं तत्त्रतेव समाहितम्—"हेमन्तिशिरयोः समासेन" इति । समास एकीकरणं तेनेत्यर्थः । वसन्तादयोऽपि प्रत्येकं द्विविधाः सौराश्चान्द्राश्च । तत्र वैत्रादीनां चान्द्रत्वेन तद्घटितास्ते वान्द्राः । श्रुतिरपि—चन्द्रमाः षड्ढोता स ऋत्न करुपयतीति ।

व्यद्भवश्रुतौ—विद्वान्यन्यो भुवनान्यभिचष्टे ऋतूनन्यो विद्धजायते

पुनाराति ।

अत्राभिचए इत्यतः सञ्चारादिकियाजनकत्वेन सूर्योक्तेरन्य इत्यतः श्चन्द्र एव ऋतुविधायक उक्तः । केचित्तु पुनर्जायते इति लिङ्काइतुकः रूपकत्वं चन्द्रस्येति, तन्न । सूर्यस्यापि पुनः पुनर्जायमानत्वस्य श्वतावुः कत्वात् । ननु यदा मलमासो भवति तदा कथं द्विमासऋतुरितिचेत्,

षष्ट्या तु दिवसैर्मासः कथिता बादरायणैः।

इति वचनात् पष्टिदिनात्मकस्य मासस्यैकत्वात् । सौरस्तु विष्णुः धर्मोतरे—

सौरं मासद्वयं राम ! ऋतुरित्यभिधीयते । इति ।

विष्णुपराणेऽपि — ह्रौ मासावर्कजावृत् इति । बौधायनेनापि — "मीनमेष्योवां वसन्त" इत्युक्तः । यद्यपि बौधायनवाक्येन वसन्तमात्रे सौरत्व मुक्तं तथापि विष्णुवर्मोत्तरवाक्यपर्यालोचनयाऽप्रेऽपि बोध्यम् । एतेषां विनियोगस्तु श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु द्रष्टव्यः । तत्र श्रुतिः — वसन्ते ब्राम् ह्यणोऽग्निमादधीत प्रीष्मे राजन्य आद्धीत शरदि वैश्य आद्धीते व्यादिः । तथा वर्षासु रथकार इति ।

भारवलायन:-हेमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामधर्मा व्यवस्ता इति।

विष्णुधमीतरेऽपि-वसन्तादिऋतुषु षट्सु षणम् चित्रते पृथक्षूजाविः शेषा उकाः। तत्रैव स्नानानुलेपनादिदानं श्रीष्मे पानकदानं चोक्तम्। देवीपुराणे इ—वर्षासु तिलदानं शरद्यश्रदानमः। हेमन्तशिशिरयोर्वस्रः दानमिति माधवः। तथा दिव्यादिव्यवस्था ऋतुविशेषपुरस्कारेणोका तत्र तत्र द्रष्टव्येति।

इति ऋतुनिर्णयः।

अथ मासा निर्णीयते ।

स च चान्द्रसौरसावननाक्षत्रभेदेन चतुर्विधः । तथाच-

प्रथमः सावनो मासो द्वितीयश्चान्द्र उच्यते । नाक्षत्रस्तु तृतीयः स्यात्सौरो मासश्चतुर्थकः ॥ इति । वतल्लक्षणानि विष्णुधर्मोत्तरे,

चन्द्रमाः पौर्णमास्यन्ते भास्कराद्तिरिच्यते ।
राशिषट्कं तदा राम ! मासाधेन न संशयः ॥
भागद्वादशकेनेवं तिश्यां तिश्यां क्रमेण तु ।
चन्द्रमाः कृष्णपक्षान्ते सुर्येण सह युज्यते ॥
भस्तिकर्षादारभ्यासन्निकर्षमथापरम् ।
चन्द्राक्तयोर्बुधमासम्भानद्व इत्याभधीयते ॥
सावने तु तथा मासे त्रिशस्त्रयोद्याः स्मृताः ।
भादित्यराशिभोगेन सौरो मासः प्रकीचितः ॥
सर्वक्षपरिवचैंस्तु नाक्षत्रो मास उच्यते । इति ।

चान्द्रो द्विविधः कृष्णादिः शुक्कादिश्च । तत्र कृष्णादिस्तु उदाह्त-विष्णुधमीतरे दर्शितः । शुक्कादिमाह—

हारीतः,

इन्द्रामी यत्र हूयेते मासादिः स प्रकीर्तितः। अभीषोमौ स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पितृसामको ॥ इति ।

श्रेत्रन्द्राग्न्यश्रीषोमपितृस्रोमशब्देरमावास्यात्तरप्रतिपत्पौर्णमास्यः माधास्या उपलक्ष्यन्ते । आद्यायामिन्द्राग्नियागविधानात् पौर्णमास्या मग्नीषोमीयविधानादमावास्यायां पिण्डपितृयक्षे सोमस्य पितृमते। विधानात् । तेन शुक्कादिर्मासः प्रतिपादितो भवति । अनयोश्च व्य-वस्थोका—

त्रिकाण्डमण्ड्नेन,

चान्द्रोऽपि शुक्कपक्षादिः कृष्णादिर्वेति च द्विधा । कृष्णपक्षादिकं मासं नाङ्गीकुर्वन्ति केचन ॥ येऽपीच्छान्ति न तेषामभीष्टो विन्ध्यस्य दक्षिणे । इति ।

अत्र विन्ध्यदाक्षिणतः कृष्णादिनिषेधादुत्तरतो द्वयोरिप विकरणः। तत्रापि ग्रुक्कादिर्मुख्यः कृष्णादिर्गीणः।

चैत्रे मासि जगद्बह्या ससर्ज प्रथमेऽहाने ।
शुक्कपक्षे समग्रं तु तदा सूर्योदये सति ॥
प्रवर्तयामास तदा कालस्य गणनामपि ।
प्रहान्नागानृतुन्मासान्वत्सरान्वत्सराधिपान् ॥

इति ब्रह्मपुराणे मासर्त्तसंवत्सरारम्भोक्तेः। निह कृष्णादिवादिनां सं-वत्सरो भिचते। गुक्कादिनैव मलमासोक्तेश्च कृष्णादिना तदसंभवाद्य। यद्यपि यरिकचितित्रग्रतिधिसमुदायात्मको मासश्चान्द्व एव भवति तिथिघदितत्वात्, तथापि तत्र वैत्रादिव्यवहाराभावात्रासौ तृतीयि। धात्वेन कविदभिद्दितो धर्मशास्त्रे। एवं सौरादाविषे मासशब्दो गौणः। अन्यथानेकशक्तिकल्पनापत्तेः। न च विनिगमनाविरदः।

मस्यन्ते परिमीयन्ते स्वकला वृद्धिहानितः । मास पते स्मृता मासास्त्रिशात्ताथिसमान्विताः॥

इति सिद्धान्तिशिरोमणिना वृद्धिहानिभ्यां चन्द्रकलापिरगणनस्येव मास्वय्मवृत्तिनिमित्तत्वप्रदर्शनात् इति । केचित्तु सर्वमासेषु सौर्वाः
स्वयोरेव सौर पव वा मुख्यो मासशब्द इत्याहुः । तद्सत् । इकः
सिद्धान्तिशिरोमणिवचनीवरे।धात् । चतुर्ष्विप मासपद्प्रयोगस्तु लुन्निः
स्वायेन द्वादशिवधपुत्रेषु पुत्रपद्मयोगवद्विरुद्धः । गौणमासानामापि
वचनात्तत्र तत्र प्रहणमविरुद्धम् । नास्ति वचनस्यातिभार इति स्याः
यात् । असति विशेषप्रमाणे चान्द्रस्येव प्रहणम् । एवं चत्रादिशब्दाः
सापि चान्द्रस्येव वाचकाः । अनेकार्थत्वस्यान्याय्यत्वात् । मासविशेः
ववचनत्वाच्च । "नक्षत्रेण युक्तः कालः" "सास्मिन् पौर्णमासी" इति संसायामिति पाणिनप्रदर्शितयोगवलाच्च । न चायं योगः सौरमासेऽपि
सम्भवति मीनादिस्य सवितरि कदाचिचित्रप्रादेयुक्तपौर्णः
सासीनां कदाचिद्ष्यसम्भवात् । न च यदा नक्षत्रयोगो न स्यात् तदाः
कथं चत्रत्वमितिवाज्यम् । कदाचिचोगस्येव तथात्वात् । तथा च

सन्त्योपान्त्यो तिभौं श्रेयो फाल्गुनश्च तिभो मतः ।
रोषा मासा द्विभा श्रेयाः कृतिकादिव्यवस्थया ॥ इति ।
अन्त्योपान्यो=ब्राहिवनभाद्रौ । एतच्च त्रिभत्वादिकं द्वित्रिनक्षत्रयोगेः
न यथा कृतिकारोहिण्यन्यत्रयोगः कार्तिक्यां मृगार्डान्यत्रयोगो
मार्गशीर्ष्यामित्यादि । न च कार्तिकां प्रकृत्य—"यदा याम्यं तु भवति
हिचित्रस्याम्" इति पाद्मे भरणीयोगस्याप्युक्तेः कथं द्विभत्वमिति वाव्यम् । पौर्णमास्यन्तिमक्षणे कृतिकारोदिण्यन्यत्रयोगस्य विवक्षितः
स्वात् । वैत्रादीनां चान्द्रत्वं स्पष्टमुक्तम्—

ज्योतिःशास्त्र,

मेषादिस्थे सवितरि यो यो मासः प्रपूर्वते चान्द्रः। चैत्रादिः स तु विश्वेयः पूर्तिद्वित्वेऽधिमासोऽन्त्यः॥

ज़हागुप्तोऽपि--

मेषगरविसङ्कान्तिः द्याद्यिमासे भवति यत्र तश्चेत्रम्।

पवं वैशाखाद्या वृषादिसङ्कान्तियोगेन ॥ इति । अनयोश्च लक्षणयोर्यथा नाधिमासादिष्वव्याप्तिस्तथा वश्यते सावननाक्षत्रमासयोस्तु वैत्रादिपदप्रयोगामावात्तद्वचनत्वमनाशङ्क्यः मेव । मुख्यगौणमासानां व्यवस्था— व्यक्षिदान्ते,

अमावास्यापरिच्छिन्नो मासः स्याद्वाह्मणस्य तु । सङ्कान्तिपौर्णमासाभ्यां तथैव नृपवैद्ययोः ॥ इयोतिर्गर्गः,

सौरो मासो विवाहादौ यज्ञादौ सावनः स्मृतः।
आदिको पितृकार्ये च चान्द्रो मासः प्रशस्यते॥
आदिके=सांवरसरिके। पितृकार्ये=षाण्मासिकादौ। तथा स एव
आयुदीयविभागश्च प्रायश्चित्तिया तथा।
सावनेनैव कर्त्तव्या शत्रूणां चाप्युपासना॥
उपासना=समयपालनम्। यथा पाण्डवः कौरवाणाम्।
पितामहः—

देवे कर्मणि पित्रये च मास्त्रश्चान्द्रमसः स्मृतः । इति । विणुधर्मोत्तरे—

नक्षत्रसत्राण्ययनानि चेन्दोर्मासेन कुर्याद्भगणात्मकेन । इति ।

तिथिकत्ये च कृष्णादिं वते गुक्कादिमेव च । विवाहादी च सौरादिं मासं कृत्ये विनिर्दिशेत् ॥

अथ दिवसः

स चतुःविधः । तदुक्तम् विष्णुधर्मोत्तरे,

तिथिनैकेन दिवसश्चान्द्रे माने प्रकीर्त्तितः । अहोरात्रेण चैकेन सावनो दिवसः स्मृतः ॥ आदित्यराश्चिभोगेन सौरो दिवस उच्यते । चन्द्रनक्षत्रभोगेन नाक्षत्रो दिवसः स्मृतः ॥ इति । राशिभोगेन=भुज्यमानराशित्रिशत्तमेन भागेनेत्यर्थः ।

इति दिवसः।

अथ पक्षः ।
स द्विषः गुक्ककणभेदात् । तथाचषरित्रशास्त्रे,

बी॰ स॰ ३

तत्र पक्षाबुभौ मासे गुक्तकृष्णी क्रमेण तु । चन्द्रबुद्धिकरः गुक्कः कृष्णश्चन्द्रश्चयात्मकः ॥ इति ।

अनयोर्विनिधोगमाह। ३वलायनः -

उदगयन आपूर्यमाणपक्षे कल्याणे नक्षत्रे चौलक्रमॉपनयनगोदान-विवाहाः ।

तथा, हेमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमीष्वष्ट्रका इत्यादि ।

इति पक्षः ।

अथ सामान्यतास्ताथार्निणीयते ।

तत्र तिथिनां मामासंज्ञकसर्वा उस्यूतित्यकलाव्यतिरिकानां प्रति पिर्द्वतीयादिसंद्वानां पञ्चद्दाकलानां मध्ये पक्षेकस्याः कलायाञ्चन्द्रः मण्डलस्य सूर्यमण्डलन सह परमसिक्षकर्षानन्तरं विप्रकर्षः परमिष्ठ प्रकर्षानन्तरं विप्रकर्षः परमिष्ठ प्रकर्षानन्तरं वा सिक्षकर्षां यावता कालेन भवति तावान्कालो यधाक्रमं शुक्ककृष्णपक्षगतो निक्रहलक्षणया प्रतिपत् द्वितीयादिश्व द्वैः प्रतिपादः। तथा चोक्रम्—

स्कान्दे प्रभासखण्डे.

(१)अमाषाडशभागेन देवि ! श्रोका महाकला । संस्थिता परमा माया देहिनां देहधारिणी ॥ अमादिपौर्णमास्यन्ता या एव शशिनः कलाः । तिथयस्ताः समाख्याताः षोडशैव वरानने !॥ इति ।

षट्त्रिंशनमतेऽपि-

तत्र पक्षावुमो मासे गुक्ककणो क्रमेण हि । चन्द्रवृद्धिकरः गुक्कः कृष्णश्चन्द्रश्चयात्मकः ॥ पक्षत्याचास्तु तिथयः क्रमात्पञ्चद्श स्मृताः । दर्शान्ताः कृष्णपक्षे ताः पूर्णिमान्ताश्च गुक्कके ॥ इति ।

सा च तिथिद्विविधा पूर्णा खण्डा च । तत्रोद्यमारभ्योद्यपर्यन्ता

आदित्योदयवेळाया आरभ्य पष्टिनाडिकाः। सम्पूर्णा इति विख्याताः।

इति नारदीयोक्तेः।

⁽१) अस्यार्थः । या महामाया आधारह्या देहिनां देहधारिणी संस्थिता सा चन्द्रमण्डलस्य षाडशभागेन परिमिता चन्द्रदेहधारिणी अमानाम्नी महाकलेति श्रोका क्षयोदयरिहता नित्या तिथिसंशकैव । इतरा अपि पञ्चदशकला दिवसव्यवहारोपयोगिन्यः क्षयोदयवत्यः पञ्चदशतिथयो भवन्तीति तिथयः षोडशैवेत्यविषद्धं वचनमिति ।

प्रतिपत्त्रभृतयः सर्वा उदयादोदयाद्वेः।
सम्पूर्णा दति विख्याता हरिवासरवर्जिताः॥
दति स्कान्दोक्तेश्च। केचिन्तु उदयादस्तमयपर्यन्ताया अपि सम्पूर्णः

त्वं दिनमात्रसाध्येषु भावति।

त्रिसन्ध्यव्यापिनी या तु सेव पूज्या सदा तिथिः। न तत्र युग्मादरणमन्यत्र हरिवासरात्॥

इति पराशरवचनात्। त्रिसन्ध्यन्यापिनी प्रातमध्याहसायंसन्ध्यान्याः पिनी। न तु प्रातःसन्ध्याद्धयं सायंसन्ध्या चेति, सङ्घायाः पृथमस्यानिनीशित्वात् "तिस्र आहुतीर्जेहोति" इतिवत्। त्रिसन्ध्यं यः पटेदित्यादी तथा व्युत्पत्तेश्च। तस्मादहर्मात्रसाध्येषु तन्मात्रव्यापिन्यपि सम्पूर्णेत्याहुः। सम्पूर्णेतरा खण्डा। तत्र सम्पूर्णा एकदिनमात्रे सत्त्वात्तात्तिथि प्रयुक्तस्य कार्यस्य इतरदिने प्रसक्तेः सन्देहाभावात्र निर्णया। खण्डा तु दिनद्वये सत्त्वात् गुणानुरोधेन च प्रधानावृत्तेरन्याय्यत्वेन तत्प्रयुक्तस्य कार्यस्य सक्षदनुष्ठेयत्वात् क तदनुष्ठानिमिति सन्देहान्निर्णया भवति। निषेधे तु खण्डाप्यनिर्णयेव।

निमित्तं कालमादाय चुन्तिर्विधिनिषेश्वयोः। विधिः पूज्यतिथौ तत्र निषेधः कालमात्रके॥ तिथीनां पूज्यतानाम कर्मानुष्ठानयोग्यता। निषेधस्तु निवृत्यातमा कालमात्रमपेक्षते॥

द्दित वृद्धगार्थोक्तः। अत्र कालस्य निमित्ततं नामानुपादेयतं न तु वास्तवनिमित्ततं सर्वस्य कर्मणो नैमित्तिकत्वापत्तेः। न चेष्टापत्तिः। अमावास्यायां पितृभ्षो द्द्यादित्यादौ तत्र तत्र सप्तम्यादिमिरङ्गत्वावगः तः। न च सापि निमित्तसप्तम्येवेति वाच्यम्। उपपद्विमक्तितः कारः कविभक्तेवंलीयस्त्वात्। न चैवं सर्वव्यापिकाम्यत्वापत्तिः अकरणे प्रत्यः वायश्रवणादिनानेमित्तिकत्वात्। न चैवं यत्र वीष्सामात्रश्रवणं तत्र निमित्तपरत्वमेष स्यात्र काम्ये कालपरतेति वाच्यम्। निमित्तत्वेनैव श्रुतस्यापि कालस्य उपित्त्यितत्वादङ्गत्वेनापि बोधकामावादितिकेचित्। वस्तुतो नेवोपस्थितस्यापि तस्य काम्ये प्रयोगं ग्रहणं बाद्देद्विरादिवत् किन्तवन्यस्येव यस्य कस्य चित्। ज्योतिष्टोमे तु चीष्मारिहतेन वाष्याः न्तरेण वसन्तमाप्तिरित्यन्यत्र विस्तरः। विषेधः कालमात्रकः दृत्ययं न वाचितकोऽर्थः किन्तु न्यायप्राप्त इत्याद्द—निषेधास्वत्यादिना। अयमर्थः। विधिवाक्येषु विधेयार्थस्य श्रेयःसाधनत्वं वाक्यार्थः। निषधेषु तु कालविद्योषे रागप्राप्तस्यानर्थहेतुत्वम्। एवं च षष्ठीषु तैलमित्यादी प ष्ट्यां तैलाभ्यङ्गकरणेऽनर्थप्रसक्तेरवगतेर्द्धिनद्वयेऽपि षष्ट्यां तिन्निषेध इति । तस्माद्यावित्यिभावित्वेन निषेधस्य निर्णीतत्वान्निषेधेषु खण्डा न निर्णेयेति सिद्धम् । न चैवं सर्वनिषेधानां न्यायादेव तात्कालिकत्वः सिद्धौ---

अभ्यक्ते चोद्धिस्नाने दन्तधावनमेथुने।
जाते च मरणे चैव तत्कालव्यापिनी तिथिः॥
श्रित स्कान्दे—अभ्यक्तादौ पुनर्वचनानर्थक्यमिति वाच्यम्।
मन्वादौ च युगादौ च प्रहणे चन्द्रसूर्ययोः।
व्यतीपाते वैधृतौ च तत्कालव्यापिनी किया॥

इति स्वान्द पव मनवादौ तत्कालव्यापित्वविधानस्तुत्यर्थं दृष्टान्तत्व या तदुपादानात् । तत्वालव्यापिनी तिथिरित्यस्यायमर्थः। तेषामभ्यकादीनां कालमनुष्ठानकालं व्याप्नोत्यधिकरणत्वेनेति । केविन्तु अभ्यक्षादिषु वि हितेष्वेव तत्कालव्यापिनी तिथिरनेन वचनेनोक्तेत्याहुः। तद्सत्। दन्त-धावनमैथुनयोस्तिथिविशेषेषु विधेरदर्शनात् निषेधदर्शनाचेति तत्र साजद्यायामपि तत्तद्दर्भागकपकालविहितेषु कमेसु तत्तद्हर्भागकपकाः लव्यापिनी एव तिथिर्शाह्या।

कर्मणो यस्य यः कालस्तत्कालज्यापिनी तिथिः। तया कर्माणि कुर्वीत हासवृद्धी न कारणम्॥

इति वृद्धयाद्ववल्क्योक्तेः। अहर्भागरूपः कर्मकालश्च प्रातःसङ्गवमध्याद्वाः पराहसायाद्वरूपस्त्रिमुहूर्त्तात्मकः।

लेखात्रभृत्यथादित्यान्मुहूर्त्तास्त्रय एव च । प्रातस्तु संस्मृतः कालो भागश्चाहः स पञ्चमः॥ सङ्गवस्त्रिमुहूर्ताऽथ मध्याहस्तत्समः स्मृतः। ततस्त्रयो मुहूर्ताश्च अपराह्वो विधीयते॥ पञ्चमोऽथ दिनांशो यः स सायाह इति स्मृतः। यद्यदेतेषु विहितं तत्त्कुर्याद्विचक्षणः॥

इति पराशरीकेः। यस्तु द्वेघा त्रेघा विभागः स यत्र कर्मविशेष विश् हितस्तत्र त्राह्यः तस्मिकसति तु पञ्चधाविभाग पवेति धर्मशाविदः। तेषां बायम।श्वाः। अत्र हि यद्यदेतेषु विहितं तत्तद्त्र कुर्यादिति न विश्वेयं विधित एव तस्सिद्धेः। किन्तु यद्यद्यद्विहितं कालापेक्षं तत्तर् देतेष्विति विधीयते "मैत्रावरुणः प्रेष्यति बान्वाह" इतिवद्पेक्षिता-र्थविधेः तेन सामान्वविधिरयमिति। इदं चोपवासादन्यत्र तस्याहो। रात्रसाद्यत्वादिति वस्यते। ततस्य पूर्वेद्युरेव कर्मकालव्यासी एकदेशः सम्बन्धे वा पूर्वेव आद्ये कालगास्त्रलाभात् द्वितीये कालमात्रलामाः त् । अत एव परत्रेव तथात्वे परैव । दिनद्वये वैषम्येण सम्बन्धे याधिका सैव । साम्येनैकदेशसम्बन्धे तु यत्कर्भ प्रातरुपक्रम्य प्रातरेव समाप्यते तत्र प्रधानोपक्रमकालीना प्राह्या ।

यो यस्य विहितः कालः कर्मणस्तद्वपक्रमे । तिथियामिमता सा तु कार्या नोपक्रमोज्झिता॥

हित बीधायनोक्तेः नात्र युग्मवाक्यप्रवृत्तिः । यत्तु— कर्म पूर्वमुपक्रम्य मध्याहादौ समाप्यते ॥

तत्र वश्यमाणयुग्मवाक्यादिप्रवृत्तिः एवं दिनद्वयव्याप्तावव्याप्तौ चेरयुरसर्गः । मदनरत्नतु साम्येन वैषम्येण वा दिनद्वय एकदेशसम्बन्धेः
ऽपि यद्येकत्रैवानुष्ठानपर्याप्तः कालस्तदा तत्रैव यद्यभयत्र तदा युग्मवाः
क्यादिना निर्णयः। यदि नोभयत्र किन्तु कर्मैकदेशसम्बन्धस्तत्रापि
वदि समस्तदोपकमवाक्यात् यदि विषमस्तदाधिक्येनेत्याह ।

अथ यद्युग्मवाक्यादिनिर्णायकं तदुच्यते । युग्मवाक्यं तावित्रगमे— युग्माग्नियुगभूतानां षण्मुन्योर्वसुरन्ध्रयोः । रुद्रेण द्वादशीयुक्ता चतुर्द्रया च पूर्णिमा ॥ प्रतिपद्यप्यमावास्या तिथ्योर्युग्मं महाफलम् । पतद्यस्तं महादोषं हन्ति पुण्यं पुराकृतम् ॥ इति ।

युगं=द्वितीया, अग्निस्तृतीया, युगं=चतुर्थी, भूतं=पञ्चमी, षर्=षष्ठी।
युनिः=सप्तमी, नयुर्थमी। रन्धं=नवमी। रुद्ध=एकाद्यी। युग्माग्न्योः युग्म्युत्योः षण्मुन्योः वसुरन्ध्रयोः रुद्धाद्ययोः चतुर्दशीप्णिमयोः अमावास्याप्रतिपदोश्च तिथ्वोर्युग्मे परस्परवेधः। तत्तत्कमीधिकरः णितथ्यवच्छेद्कत्वेन सम्पतितो महाफल इति स्तुत्युक्षीतः कालः विशेषविधिः। एतत् युग्मं व्यस्तम्। युग्मगतायाः पूर्वतिथेसतः त्पूर्वतिथिवेध उत्तरतिथेः स्वोत्तरियौ वेधो महादोष इति न द्विनिन्दान्यायेन पूर्वविधिस्तुतिः। एकवाक्यतालाभात्। न तु स्वतन्त्रः निवेधकद्यनं वाक्यभेदापत्तेः। न च विनिगमनाविद्दः। नियमविधौ लाधवात् निषेधं गौरवात्। एतद्युग्यवाक्यविद्धमपरमापस्तस्यादिषु युग्मवाक्यम्

प्रतिपत् सद्वितीया स्याद् द्वितीया प्रतिपशुता । चतुर्थीसंयुता या च सा तृतीया फलप्रदा ॥ चतुर्थी च तृतीयायां महापुण्यफलप्रदा ॥ इत्यादि । तथा खर्वदर्पवाक्यं व्याव्रोसनसोः—
स्वर्धो दर्पस्तथा हिंसा त्रिविधं तिथिलक्षणम् ।
स्वर्वेदर्पापरी पूज्यो हिंसा स्यात पूर्वकालिकी ॥ इति ।
स्वर्वः=साम्यम् । दर्गी=वृद्धिः । हिंसा=क्षयः । तथा गुक्करणपक्षवाक्यमिव विश्वधम्मीतरे,

वज्र उवाच।

नक्षत्रं देवदेवेश ! तिथि चार्द्धविनिर्गताम्। दृष्टोपवासः कर्चव्यः कथं शङ्कर ! जानता॥

ईर्वर उवाच।

सा तिथिस्तदहोरात्रं यस्यामभ्युदितो रिवः।
तया कर्माणि कुर्वीत हासवृद्धी न कारणम्॥
सा तिथिस्तदहोरात्रं यस्यामस्तमितो रिवः।
तया कर्माणि कुर्वीत हासवृद्धी न कारणम्॥
ग्रुक्कपक्षे तिथिप्राद्या यस्यामभ्युदितो रिवः।
कुरुणपक्षे तिथिप्राद्या यस्यामस्तमितो रिवः॥ इति।

अत्र पूर्ववाक्यविहितोद्यास्तमयतिथिव्यवस्थार्थे शुक्करणपक्षः वाक्यम् । कोचित्तु—

दैवकार्ये तिथिर्ज्ञेया यस्यामभ्युदितो रविः। पितृकार्ये तिथिर्ज्ञेया यस्यामस्त्रामितो रविः॥

इति वचनानुसारेणोद्यास्तमयतिष्योदेविषित्रयविषयत्वेन ध्यवः स्थामाद्धः। तन्न । उपक्रमोपसंहारयोभिन्नविषयत्वापत्तेः। वस्यमाणसाः कव्यवचनन दैवेऽप्यस्तमयव्यापित्वविधानासः। उक्तवचनस्य तु पिः त्र्येऽस्तमयव्यापिनीविधान एव तात्पर्यम्। दैव उदयव्यापिन्यभिधाः नं त्वनुवादः ''यह्योपवीती हि देवेभ्यो दोह्यति" इतिवत् स्तुत्यर्थः।

तथा साकस्यवचनं देवलीयम्-

यां तिथि समनुप्राप्य उदयं याति भास्करः। सा तिथिः सकला श्रेया स्नानदानवतादिषु ॥ यां तिथि समनुप्राप्य अस्तं याति दिवाकरः। सा तिथिः सकला श्रेया सान्दानवतादिषु॥

अत्रेयं व्यवस्था । युग्मबाक्यानि दैवविषयकाणि । खर्वदर्पवाक्यं पित्रयविषयम् ।

> द्वितीयादिकयुग्मानां पूज्यतानियमादिषु । पकोदिष्टादिवृद्धादौ हासवृद्धादिचोदना ॥

इति न्यासनिगमवचनात्। अत्र पुज्यतानियमादिष्वित्यादिपदेन सकल-<mark>दैवकम्मोंपादानम् । एकोहिष्टादीत्यादिपदेनाभ्युदयिकश्राद्धातिरिक्तस</mark> कलपिइयोपादानम् । बुद्धादीरयादिपदे वातद्गुणसंविज्ञानबहुवीहिणा यक्कोपवीतादिदैवधम्मवतां दैवश्राद्धादीनां पित्रयाणां च पुत्रवृद्धिति मित्तवशेनानियतकालकत्वेनानिर्णेयत्वात्। हासवृद्धादीत्यादिपदेन साः म्यं तेषां चोदना खर्वदर्पवाक्यमित्यर्थः। युग्मवाक्यानां तु मिथोविरोधे तद्विषयीभृतविथिषु च दशस्यादिषु ग्रुक्लकृष्णवाक्याद्यवस्था अपेक्षितः विधानात्। अत एव शुक्करणपक्षवाक्योपक्रमे उपवासग्रहणं दैवमाः त्रोपलक्षणम् । न चोपवास एव गुक्तकष्णवाक्याद्यवस्था तदातिरिके तु विरुद्धयुग्मवाक्यद्वयिवरोधात् विकल्प प्वास्त्विति वाच्यम्। तत्र उपः वासप्रक्रमेऽपि "तया कर्माणि कुर्वीत" इति बहुवचनेन कर्ममान्ने तद्वगमात् । यनु देवलवाक्यं तत् युग्मवाक्यादिना पूर्वस्यामुत्तरस्यां वा ब्राह्यत्वेन प्राप्तायां तत्तदहर्भागे तात्तिश्यभावे तिथेः प्रधानत्वादहर्भाः गस्य च गुणभूतत्वाद् गुणमुख्यव्यतिक्रवन्यायेन तिथावेव कर्त्तव्यत्वे प्राप्ते अहर्भागे प्यानुष्ठानिसञ्चर्थमिति । एतच्च साकत्यवचनं मन्तादिव्यति रेकेण। तत्र मन्वादौ चेत्यादिप्रागुदाहतवचनेनापवादात्। प्राच्यास्तु द्विः ेतीयादिकयुग्मानामिति पूर्वार्द्धे न विवादः। ''एकोहिष्टादिवृद्धादी हा-सवृद्धादिचोदनाण्डत्यत्र तु एकोदिष्ठमादिः प्रकृतिर्यस्य माध्याहिकश्राद्धः स्येत्यतद्गुणसंविज्ञानबहुत्रीहिणा माध्याहिकश्राद्धान्युच्यन्ते। मुख्यैकोः दिष्टस्याशौचान्तदिन एवानुष्ठेयत्वेनानिर्णयत्वातः। वृद्धादावित्यनेन पौर्वाहिकं श्राद्धमुच्यते। इासवृद्धी चन्द्रस्य तयोगादिराश्रयः कृष्णशुक्कः पक्षा तस्सम्बन्धिनी चोदना गुक्ककृष्णपक्षवास्यमित्यर्थः। अथवा हास वृद्धी कृष्णश्कात्रक्षी तावादिर्गिमित्तभूता यस्याश्चोदनाया निर्णयस्ये त्यर्थः । तद्यमर्थः । आपराद्धिकश्राद्धातिरिक्तिर्णयश्राद्धे गुक्करणवाः क्यात्रिणय इति । आपराह्मिकश्रादे तु

ययास्तं सविता याति पितरस्तामुपासते । तिर्धि तेभ्योऽपरो दत्तो द्यपराह्नः स्वयम्भुवा ॥

इतिहेतुमिन्नगद्युक्तपरिशिष्टवाक्यात् पक्षद्वयेऽप्यस्तमव्यापिन्येव, यद्यपि गुक्करुणवाक्यं दशम्यादिविषये देवेऽपि प्रवर्तत इति नास्य पित्र्यमात्रविषयत्वं तथापि आपराद्धिकश्राद्धातिरिक्तश्राद्धेषु गुक्करुण-वाक्यमेव निर्णायकमिति व्यवस्थार्थे हासवृद्धादिचोदनेति वाक्यमि-त्यदोषः। अत एव गुक्करुणवाक्ययिष्ठरनवाक्ये उपवासम्महणं ताहश-पित्रयोपलक्षणम्। सर्वद्पीदिवाक्यं तु प्राच्यनिबन्धृभिरलिखनान्निर्मू- लम् । समृह्यते तु अमावास्याविषयमेव । यदा चतुर्दशी यामं तुरीयमनुपूरयेत् । अमावास्या श्रीयमाणा तदैव आद्यमिष्यते ॥

इति परिशिष्टैकवाक्वत्वात्। यदपि "कर्मणो यस्य यः काल" इति वाक्ये 'हासवृद्धी न कारणस्'इत्यत्र हासवृद्धित्रहणं तदिप शुक्ककापः रमेवेत्याहु। तन्न। हासवृद्धिपदस्य पूर्वार्द्धोपस्थिततिथिगतहासवृद्धिपर्-रवे सम्भवति अत्यन्तानुपश्चितचभ्द्रहासवृद्धिपरत्वस्यायुक्तवात् । यज्ञः परस्वे लक्षणापत्तेश्च । किञ्च पूर्वार्के युग्मवाक्यं देव एवेति नियमविधाः नात्। उपक्रमानुरोधनोत्तरार्द्धेऽपि पिष्ठय एव ग्रुक्करणवाक्यमिति निः यमौचित्यानदतिक्रमेण पिड्ये शुक्करणवास्यमेवतिनियमकरणे वेद्धरयाः पत्तेः। एतेन यत् विवेकतिथितस्वयोरकोद्धिष्टादीस्यादिपदेन पार्वणश्रहणात <mark>बृद्धादीस्यादिपदेन क्षयसाम्ययोश्रेहणात् हासबृद्धादीस्यादिपदेन 'यया</mark> स्तं'इतिवाक्यस्य ग्रहणादेकोहिष्ट पावेण च तिथिवृद्धिक्षयसाम्यप्रयुक्तः सन्देहे सति गुक्ककृष्णपक्षवाक्यास्तमयवाक्याभ्यां क्रमेण निर्णय इत्युः कं, तदपास्तम्। वैरूप्यापनेः समानस्वात्। किश्व वृद्धादावितिपदेन सन्देहप्रतिपादनं व्यर्थं सर्वनिर्णयवाक्यानां सन्देह एव प्रवृत्तेः। तेषु सः रस्वाप कम्मेकालव्यात्रो सत्यां सन्देहाभावान्न सन्देहोत्थापकत्वमपि तेष किन्तु तिथिखण्डत्वस्वेवत्युक्तम । या च ययास्तमित्यादेः पार्वणविष-यत्वेन व्यवस्था साप्ययुक्ता। अस्य हि सत्यपि अपराह्मसमाभिव्याहारे-

पूर्वाह्ने देविक कार्यमपराह्ने तु पेतृकम् । तथा श्राद्धस्य पूर्वाह्नादपराह्नो विशिष्यते ॥

इत्यादिवाक्यपर्यालोचनया द्विधाविभक्तादेनापराह्वविषयत्वात् सः कलिप्रयविषयत्वेऽपि न कापि क्षातिः। एकोहिष्टादेरपि हि कुतपपूर्वाः द्वं उपक्रमेऽपि तादशापराह्व एव समाप्यमानत्वात्। एवं च—

देवकार्ये तिथिश्चेया यस्यामस्युदितो रविः। पितृकार्ये तिथिश्चेया यस्यामस्तमिते रविः॥ उदिते देवतं भानौ पित्र्यं चास्तमिते रवौ। द्विमुह्र्न्ते त्रिरन्दश्च सा तिथिईब्यकम्बयोः॥

इत्यादिसामान्यवचनान्युपपचन्ते । अन्यथा पार्वणमात्रविषयत्वे स् क्रोचापत्तः। न चोपक्रमप्रभृतिसमाप्तिपर्यन्तं पार्वण पवापराह्मसम्बन्धात् 'ययास्तं' इतिवचनस्य तद्विषयत्वमेवास्त्विति वाच्यम् । शुक्कपक्षगतपार्वः णस्यापि पूर्वह्न प्वोपक्रमात् उपक्रमप्रभृतिसमाप्तिपर्यन्तमपराहसम्बन्धाः भावात् । गुक्रपक्षस्य पूर्वाह्ने आदं कुर्याहिचक्षणः। कृष्णपक्षेऽपराह्ने तु रोहिणं तु न सङ्घयेत्॥

इति पार्वणं प्रकृत्याभिधानात्। तस्मात् ययास्तमित्यादि न पार्वः णेऽस्तमयव्यापितिथिविधायकं किन्तु सर्वपित्रये खर्वद्पेवाक्यप्राप्तास्त-मयव्यापित्वानुवादमात्रम्। पतेन —

दैवे कर्माण सम्प्राप्त यस्यामभ्युदितो राविः। सा तिथिः सकला क्षेया पिडयेऽर्थे चापराहिकी॥

इति मार्कण्डेयवचनमपि सस्यप्यपराह्मसम्भिन्याहारे सर्वपित्रयविष् यस्वेवव व्याच्यातम् । तस्मादुक्तयुक्त्वा पित्र्ये खर्ववाक्यात् , देवे युग्मः वाक्यात् , युग्मवाक्यविरोधे तद्विषयतिथिषु च शुक्करणवाक्यातिः णेय द्वित सिद्धम् । यत्र पूर्वविद्धाया श्राह्मत्वे युग्मादिवाक्याद्वगतं यथा द्वितीयाविद्धायास्तृतीयायास्तत्र तृतीयाया द्वितीयादिनास्तमयात् पूर्वे त्रिमुहूर्त्वायास्ततोऽधिकाया वा सत्त्वे पवाशाह्मत्वम् । न तु ततो न्यूः नायाः सत्त्वे । पवं यत्र उत्तरविद्धाया श्राह्मत्वं युग्मादिवाक्यादवगतं यथा तृतीयाविद्धाया द्वितीयायास्तत्र द्वितीयायास्तृतीयादिने उद्यान्दुर्ध्वे त्रिमुहूर्त्तायास्ततोऽधिकाया वा सत्त्वे एव तत् न तु ततो न्यूनत्वे ।

पस्रद्वयेऽपि थिथयहितथि पूर्वी तथोत्तराम् । त्रिभिम्नृहूर्तैर्विध्यन्ति सामान्योऽयं विधिः स्मृतः ॥ इति पैठीनसिवचनात् .

> उदिते दैवतं भानौ पित्र्यं चास्तामिते रवौ । द्विमुहुर्त्ते त्रिरह्वश्च सा तिथिईब्यकब्ययोः॥

इतिविण्यमातिरवचनाम् । अस्तिमितं इत्यादिकम्मीण कः । अस्तं गन्तुमारब्ध इत्यर्थः। अस्तमयोत्तरमन्होऽसत्त्वात् । अत्रोद्यब्यापिन्या द्विमुहूर्तसत्तास्तमयब्यापिन्यास्त्रिमुहूर्तसत्ता विधीयते । न तु हृद्ये योदयव्यापिनी कव्ये यास्तमयब्यापिनी तस्या द्वित्रिमृहूर्तसत्तोद्देदयविशेषः
णस्याविवक्षितत्वात् । अत एव—

यां प्राप्यास्तमुपैत्यर्कः सा चेत् स्यात् त्रिमुहूर्चगा। धर्ममुक्तयेषु सर्वेषु सरपूर्णां तां विदुर्बुधाः॥

इति शिवरहस्ये सामान्यतो धरमेक्रत्येध्वत्युक्तम् । विष्णुधरमैवाक्ये च द्विमुहूर्त्तप्रहणमनुकरुपत्वेन द्रष्टस्यम्।

> त्रिमृह्त्तो न कर्त्तव्या या तिथिः श्रयगामिनी। द्विमुह्त्तोपि कर्त्तव्या या तिथिवृद्धिगामिनी॥

वी॰ स॰ ४

इति दक्षवचनेऽपिशब्दश्रवणात् , पूर्वार्के क्षयगामिन्यास्त्रिमुं ह्र्चांया निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वेन वृद्धिसाम्ययोस्त्रिमुहूर्चप्राह्माःवास्त्रि-इत्यां निषेधि वा पद्मेत्रा विवाद प्राप्ति पर्वे यत्र प्रविविद्धे स्पर्शिनी श्राष्ट्या इति माधवोक्तमप्यपास्तम् । एवं यत्र प्रविविद्धे स्परिविद्धा वा निषि ध्यते तत्रापि विदि प्रवितिधिवैधिका यथा प्रतिपत् द्वितीयायास्तत्र प्रति पद्वयानन्तरं त्रिमुहूर्त्ता ततोऽधिका वोत्तरिविधवैधिका, यदि उत्तरिविधवैधिका यथा द्वितीया प्रतिपद्दत्तत्र द्वितीया प्रतिपद्दत्तेऽस्तमयात् प्राक्ति प्रमुहूर्त्ता ततोऽधिका वा न ततो न्यूनेति ।

पश्चरवेऽपि तिथयस्तिथि पूर्वी तथोत्तराम् । त्रिभिर्मुद्वर्तैर्विध्यन्ति सामान्योऽयं विधिः स्मृतः ॥ इतिपैठीनसिवचनात् । यानि तु —

वतोपवासदानादौ घटिकैकापि या भवेत्। तथा,

आदित्योदयवेळायां या स्तोकापि तिथिभेवेत् ।

हत्यादीनि त्रिमुहूर्तन्यूनाया अपि सम्पूर्णत्वप्रतिपादकानि तान्यः प्राक्तपाल आग्नेयाधिकरणन्यायेन त्रिमुहूर्त्तवेधस्तावकानि स्तोकापत्यः पिश्वन्द्रोपादानादित्यलम् । अयं च निर्णयोऽहोरात्रसाध्योपवासादिः कम्मांतिरिक्तविषयः । उपवासादौ तु या पूर्वदिने शुद्धा सत्युत्तरदिने नास्ति त्रिमुहूर्त्तन्यूनास्ति वा तत्रायुग्मापि पूर्वेद त्रिमुहूर्त्तन्यूनाया युग्मः शास्त्राविषयत्वात् । या तु पूर्वदिने त्रिमुहूर्त्तविद्धोत्तरदिने त्रिमुहूर्त्तां ततोऽधिका वा तत्र युग्मवाक्षात्रिर्णयः । न चोत्तराया युग्मवाक्यविषयम् त्रुत्तवेऽपि पूर्वेव कार्या । पूर्वदिनेऽहोरात्रकालक्ष्यापित्वादितिवाक्यम्। युग्मत्वेनोपक्रमकालीनत्वेन च बलीयस्त्वात् उपवासस्य च सङ्करण् कपावात् तस्य च "प्रातः सङ्करण्येदिद्धान्" इतिवचनेन प्रातःकाले विधानेनोत्तर्त्तवेः प्रधानकालत्वाचेति केचिद् वदन्ति । हेमादिमदनरत्नवे। स्तूपवासे तु यत्र पूर्वतिथिविद्धोत्तरा निषिद्धा यथा प्रतिपदिद्धा द्वितीया तत्र त्रिमुहूर्त्तन्यूनयापि प्रतिपदा विद्धा द्वितीया यद्यत्तरदिने त्रिमुश्हूर्त्तन्यूनाप्यस्ति तदोत्तरेव ।

घटिकार्घ त्रिभागं वा स्वरूपं वा दृषयेत्रिथिम् । पञ्चगव्यघटं पूर्ण सुराया विन्दुको यथा ॥ तथा,

सर्वप्रकारवेधोऽयमुपवासस्य दूषकः।

तथा उपवासं प्रक्रम्य-

घटिकामात्रवेघोऽपि दृषयत्युत्तरां तिथिम् ॥ इतिषट्त्रिशन्मतिगमस्मृत्यन्तरेर्दृषकवेघोकेः । उदये तूपवासस्य नकस्यास्तमये तिथिः।

तथा,

वतोपवासनियमे घटिकैकापि या भवेत्। उदये सा तिथिश्रीद्या विपरीता तु पैतृके ॥ आदित्बोदयवेळायां यात्पापि च तिथिभेवेत्। पूर्णा १त्येव मन्तव्या प्रस्ता नोदयं विना॥

इत्यादिनीधायननिगमादिवचनैः स्वरुपाया अपि उद्यगामिन्या ग्राः ह्यत्वाभिधानात् । यदा त्त्ररदिने स्वरुपापि न लभ्यते तदा निषिद्धपूर्वः तिथिविद्धाप्यपोष्या ।

अविद्धानि निषित्रैश्चेत्र लभ्यन्ते दिनानि तु । मुहूर्त्तैः पञ्जभिर्विद्धा त्राह्यैवकादशी तिथिः ॥ तद्धैविद्धान्यन्यानि दिनान्युपवसेत्ररः ।

द्दित ऋष्यशृक्षेक्तः । निषिद्धेरिवद्धानि चेन्न लभ्यन्त इत्यन्वयः । पञ्च-मुद्धक्तेविद्धाया एकादश्या प्राह्मत्वं च यदा दशमी पञ्चमुद्धक्तां परिदेने एकादशी द्विमुद्धक्तां द्वादशी च क्षयं गता तदा श्रेयम् । अठणोदयमा-रभ्य पञ्चमुद्धक्तेवेध दित मदनरते । तद्क्षेविद्धानीति तु निषिद्धवेधोपल-लक्षणम् । घटिकार्द्धं त्रिभागं वेत्यादिवाक्यानुसारात्। यत्र तु पूर्वविद्धाः प्राह्मोत्युक्तं तत्र त्रिमुद्धक्तेवेध एवेति विशेष दित युक्तम् ।

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रचूडामणिमरीचिमञ्जरीनिराजित-चरणकमलश्रीमन्महाराजाधिराजप्रतापहद्वतनुजश्रीमन्महार राजमधुकरसाहसूनुश्रीमन्महाराजाधिराजचतुरुद्धिवल यवसुन्धरापुण्डरीकविकासादिनकर-श्रीवीरासिहदेवोर द्योजितश्रीहंसपण्डितात्मजश्रीपरशुराममिश्रसुनुः सकलविद्यापारावारपारीणधुरीणजगहारिद्यः महागजपारीन्द्रविद्वज्जनजीवातुः श्रीमन्मित्रामिश्रकृते श्रीवीरामिश्रोदयामिधानिबन्धे समयप्रकारो सामान्यतिथिनिर्णयः। एवं सामान्यतस्तिथौ निर्णातायां विशेषतस्तिथिर्निर्णायते । तत्र प्रतिपत्ताविभिर्णायते । तस्या सुख्यत्वात् । प्रतिपदुपवासेषु शुक्का रूष्णा वा पूर्वेव ।

प्रतिपत् पञ्चमी चैव उपोष्या पूर्वसंयुता ।

दित जावालिवचनात् ।

प्रतिपत् पञ्चमी भूता स्नावित्री वटपूर्णिमा ।

नवमी द्यमी चैव नोपोष्याः परसंयुताः ॥

दित बद्यवेवर्ते परविद्धाया निषेधाद्य । यस् —

प्रतिपत् सद्धितीया स्यात् द्वितीया प्रतिपद्यता ।

इत्यापस्तम्बवनं तदुपवासेतरदैवकम्मेविषयम्। उपवासेऽपि अन्पराह्विकप्रतिपद्धिषयं च वश्यमाणवचनावुसारात्। इदं चोपवासेतरदैवकम्मेण्युत्तरविद्धाया प्रदणं तत् कृष्णपक्षे। ग्रुक्कपक्षे प्रतिपद्यप्यमावास्येतिवूर्वविद्धाया प्रव विधानात्। न चेतद्प्युपवासमात्र उपसंद्धियतामिति
वाच्यम्। ग्रुक्कपक्षप्रतिन्मात्रविषययुग्मवचनस्य विशेष्यत्वे ग्रुक्ककृष्णाभयसाधारणकपवासवाक्येकपसंद्धारायोगात्। न च सामान्यवाक्यान्येव
विशेषक्रपेण ग्रुग्मवाक्येनोपसंद्धियन्तामितिवाच्यम्।तन्मते ग्रुग्मवाक्यस्य उपवासातिरिकदैवकम्मेविषयत्वस्याप्यवश्यवाच्यत्वाचेनैवापवासेऽपि
सिद्धौ सामान्यवचनान्धक्यापत्तः। माधवाचार्यास्तु उपसंद्धारमेव मत्वापस्तम्बवाक्यात् कृष्णोपवासेऽप्युत्तरेव प्राह्यत्यादुः। दैवान्तरेषु तु कृष्णाया उत्तरविद्धात्वं ग्रुक्कायाश्च पूर्वविद्धात्वमविवादमेव। इदं चोपवासे दैवान्तरेषु च ग्रुक्कायाः पूर्वविद्धात्वं न सायं त्रिमुद्धर्त्तसत्वे किन्तु
आपराह्विक्या एव।

प्रतिपत्सम्मुकी कार्या या भवेदापराहिकी।

इति स्वन्दोक्तेः । यनु गोहैः एतस्य वचनस्य निम्मूं छत्वं, समूछत्वे आपराह्मिकपित्र्यविषयत्वं यच्छव्दयोगात् । वचनान्तरप्राप्तां पित्र्य आ पराह्मिकीमुद्दिश्य सम्मुखीत्वस्य छाघवेन विधानादित्युक्तम् । तन्न । तथात्वे प्रतिपत्पुरस्कारेण सम्मुखीत्वविधानानर्थक्यापत्तेः ।

प्रतिपत् सेव विश्वेया या भवेदापराहिकी । देवं कम्में तया कार्य पिञ्यं च मनुरव्रवित् ॥

इति माधवोदाह्यव्यास्ववनविरोधाः । यदिषे च यच्छन्दयोगादाः पराह्निक्या बहेदयत्वमुक्तम् । तद्व्ययुक्तम् । उक्तयुक्त्याः सम्मुखीमुहिः इयापराह्निकत्वस्यैव विधेयत्वावगमात् । यच्छन्दयोगस्तु व्यवहितकः हपनयापि न दुष्यति "यदाहवनीये जुहोति"इतिवत्। यदा तु सम्मुख्याः पराह्मिकी न स्थ्यते तदोत्तरेव "प्रतिपत् सद्वितीया स्यात्"इतिसामान्यः वचनात्। माधवस्तु तत्रापि सायान्द्रव्यापिन्या प्राह्यत्वमाहानुकद्पत्वात्। शेषं तु सामान्यनिर्णयादवसेयमिति । चत्रश्चक्रप्रतिपत्तु संवत्सरारम्भाः दिप्रयुकाभ्यङ्गादावौद्यिकी प्राह्याः

चैत्र मासि जगत् ब्रह्मा ससर्जं प्रथमेऽहित । शुक्कपक्षे समग्रं तु तदा सूर्योदये सति ॥

शुक्कपक्ष समय तु तदा स्यादय सात ॥

इति बाद्योक्तः । दिनद्वये तत्सत्त्वासत्त्रयोः पूर्वेव ।
चैत्रसितप्रतिपदि यो वारोऽकाँदये स वर्षेशः ।

उदयद्वितये पूर्वा नोदययुगलेऽपि पूर्वा स्यात् ॥

इति ज्योतिनिवन्धभृतवचनात् ।

वत्सरादौ वसन्तादौ वलिराज्ये तथैव च ।

पूर्वविद्धैव कर्त्वचा प्रतिपत् सर्वदा तुषैः ॥

इति वृद्धविशिष्ठोकतेश्च । नवरात्रारम्भप्रतिपत्तु— अमायुक्ता न कर्त्तव्या प्रतिपत्त्वाण्डकार्चने । मुद्दुर्चमात्रा कर्त्तव्या द्वितीयादिगुणान्विता ॥

इति देवीपुराणवचनात् ।

तिक्रो ह्यताः पराः प्रोक्तास्तिथयः कुरुनन्दन ।। कार्त्तिकाश्वयुजोर्मासोश्चेत्रे मासि च भारत ।॥

इति प्रतिपद्मुपक्षम्य ब्रह्मपुराणाच्च पर्युता कार्या । यत्तु— देवीपुराणे,

> श्टुणु राजन् ! प्रवक्ष्यामि चण्डिकापूजनकमम् । आदिवन<mark>स्य सिते पक्षे प्र</mark>तिपत्सु शुभे दिने ॥

इत्युपक्रम्य---

शुद्धे तिथौ प्रकर्त्तव्यं प्रतिपच्चोर्ध्वगामिनी । आद्यास्तु नाडिकास्त्यक्त्वा पोडश द्वादशापि वा ॥ अपराह्मे च कर्त्तव्यं शुद्धे सन्ततिकाङ्क्षिभिः।

इत्यापराद्धिक्या ब्राह्यत्वमुक्तं तत् परिदने प्रतिपदोऽभावे श्रेयम् । पूर्वविद्धा तु या शुक्का भवेत् प्रतिपदादिवनी । नवरात्रवतं तस्यां न कर्चेब्यं शुभेच्छुना॥

इति मार्कण्डेयदेवीपुराणयोः पूर्वविद्धानिषेधाञ्च । विशेषो नवरात्रे ऽत्र वस्यते । बन्युरसवप्रतिपत्तु पूर्वा "वत्सरादी वसम्तादी" इति पूर्वी व्हाह्मतवचनात् । पूर्वविद्धा प्रकर्तव्या शिवरात्रिर्वलेदिनम् । इति पाद्मोक्तेश्व । अन्यविशेषो दीपोत्सवे वश्यते । होलाका प्रतिपत औद्यिकी ।

प्रवृत्ते मधुमासे तु प्रतिपद्यदिते रवा । इति भविष्योक्तेः । उभयत्र तथात्वातथात्वयोस्तु वत्सरादा वसन्ता दाविति वचनात् पूर्वैव । इयं कामपूजायां प्रातर्युता प्राह्या ।

वृत्ते तुषारसमये सितपञ्चद्दयां प्रातर्वसन्तमये समुपस्थिते च।

सम्प्रादय चूतकुसुमं सहचन्दनेन

सत्यं हि पार्थ ! पुरुषोऽथ समां सुखी स्यात्॥

इति पुराणसमुच्चयोक्तेः । भाद्रशुक्कप्रतिपन्महत्तपत्रते रुद्रवतस्वात् पूर्वो प्राह्या ।

रुद्रवतेषु सर्वेषु कर्तव्या सम्मुखी तिथिः। इति ब्रह्मवैवर्त्तोक्तेः।

<mark>अथ द्वितीया निर्णीयते</mark> ।

सा च सर्वदैवकार्येषु गुक्का परा कृष्णा तु पूर्वा ब्राह्मा। युग्माझीति-परविद्धाब्राह्मत्वप्रतिपादकस्य निगमवाक्यस्य—

प्रतिपत् सद्वितीया स्याद् द्वितीया प्रतिपञ्चता।

इत्यापस्तम्बवचनेनन,

प्रतिपत् सम्मुखी कार्या द्वितीया द्विजसत्तम !।

इति बहावैवर्तवचनेन च विरोधे—

गुक्कपक्षे तिथिर्वाद्या यस्यामभ्युदितो रविः। कृष्णपक्षे तिथिर्वाद्या यस्यामस्तमितो रविः॥

इति मार्कण्डेयवाक्येन व्यवस्थाविधानातः । कोचित्तु युग्माग्नीति वाक्ये "चतुर्दश्या च पूर्णिमा" इति पौर्णमासीसमिभव्याहारात् सर्वे वाक्यं स्वत एव गुक्रुपक्षविषयमिति न गुक्रुपक्षे इत्यस्य व्यवस्थापकत्वमिति वद्गित। तत्तु समिभव्याहारक्षपसिन्निधिवशेन सामान्यविषयगुगादिश्चिति सङ्कोचायोगात् प्रतिपद्यप्यमावास्येति पक्षद्वयवर्थमाप्रतिपत्समिभव्याः हाराबायुक्तमिति पूर्वोक्तैव व्यवस्था ज्यायसी । नन्तेवं युग्मादिवाक्यां नां सर्वदैवकार्यतिथिविषयत्वे —

एकाद्द्वष्टमी षष्टी द्वितीया च चतुर्द्शी। त्रयोदशी अमावास्या उपोध्याः स्युः परान्विताः॥ इत्युपवासमात्रविषयकपरान्वितात्राह्यत्वप्रतिपादकविष्णुधमोत्तरवाः क्यानर्थक्यं स्यात् । एतद्वचनाभावे हि—

तृतीयैकादशी षष्टी तथा चैवाष्टमी तिथिः। वैधादधस्ताद्धन्युस्ता उपवासे तिथीस्त्विमाः॥

इति नारदीयनाक्ये तृतीयाया द्वितीयादृषकत्वाभिधानद्वारा उपवासे
परिविद्धद्वितीयाया निषेधात् सा उपवासातिरिक्तदैवविषयेव स्यात्।
विष्णुवर्गोत्तरनाक्येन च उपवास एव पुनः परान्विताविधाने स्रति विधिः
निषेधयोविरोधे स्रति शुक्करुणवाक्याभ्यां व्यवस्थापनात्। तथाचात्र
उपवासग्रहणस्य उपलक्ष्मणमात्रपरतया परविद्धायाः पूर्वविद्धायाश्च शुक्करुष्णपक्षव्यवस्थया सर्वदैवविषयत्वं सिद्धं भवति। एवं सर्वत्र साः
मान्यतो निर्णितिरुथे विशेषतो निषेधे पुनर्विद्याया प्राद्यत्वमुकं तत्
पूर्वाहसंस्पर्शे सत्येव।

प्रतिपत् सम्मुखी कार्या या भवेदापराहिकी। पौर्वाहिकी च कर्त्तव्या द्वितीय। तादशी विभो ! ॥

इति स्कन्दपुराणवचनात् । चस्त्वर्थे । तादशी सम्मुखी पूर्वविद्धेत्यर्थः । अस्य च वाक्यस्य पौर्वाक्षिकत्वपूर्वविद्धत्वोभयविधानपरत्वे गौरवप्रसः क्षात् । यत्र पूर्वविद्धत्वं प्राप्तं तत्रैव पौर्विद्धिकत्वविधानात् कृष्णपक्षविष्यय्वमेव । अस्मिश्च वाक्ये यद्यपि पूर्वाद्धापराद्धशाव्यम्यमिवद्यमानस्याप्याप्ते प्रविद्धाविभागपक्षेऽसम्भवात् पश्चधाविभागपक्षोपादानेनैवाप्याद्धिकत्वस्य द्धेधाविभागपक्षेऽसम्भवात् पश्चधाविभागपक्षोपादानेनैवाप्याद्धिकत्वस्य द्धेधाविभागपक्षेऽसम्भवात् पश्चधाविभागपक्षोपादानेनैवाप्याद्धिकत्वस्य द्धेधाविभागपक्षेऽसम्भवात् पश्चधाविभागपक्षोपादानेनैवाप्याद्धिकत्वस्य । तथा च तत्साहचर्यात् पौर्वाद्धिकत्वमपि पश्चधाविभागपक्षेणेव, अन्दः पूर्वो भागः पूर्वोद्ध इत्येवं ब्युत्पत्या प्रातः-कालसम्बन्धित्वमेव व्याव्ययम् । नन्वेवं व्याव्याने पतस्याः शुद्धत्वादेव प्राद्धात्वं प्राप्तमिति वचनामिदमनर्थकं स्यात् । मवम् । पतद्धचनाभावे द्दि या पूर्वेद्धः सर्वे प्रातःकालं परित्यज्य प्रवृत्ता परेद्यश्च त्रिमुद्धकां ततोऽधिका वा सा कृष्णपक्षगतत्वेन पूर्वेव प्राह्या स्यात् । पतद्धचनसर्वे तु तस्याः पौर्वोद्धिकत्वाभावात् । परेद्यश्च परिवद्धावचनानां युग्माप्रीत्याः द्वानां प्रवृत्तेः परस्या एव प्राह्यत्विद्धिद्धित्यस्य वचनस्य प्रयोजनं व्यतिरेकतः सिद्धं भवति ।

नतु युग्मादिवाक्यानां शुक्ककृष्णवाक्याभ्यां शुक्ककृष्णविषयत्वेन व्यवस्थापितानां कथं कृष्णपक्षे प्रवृत्तिः ? दृच्यते । युग्मादिः वाक्यानां "द्वितीया प्रतिपद्युता" इत्यादिवचने विरोधे खळु शुक्ककृष्णः वाक्ययोव्यंवस्थापकत्वम्। यदा तु तानि वचनानि पौर्वाहिकीत्यनेन वि शेषवचनेन सम्बद्ध्यन्ते या प्रतिपशुक्ता प्राह्मा सा पौर्वाहिकीत्येवमर्थतया तदा एतादशानामेव युग्माप्तिवाक्यविरोधात् शुक्करणपक्षपरतया व्यवस्थापनम्। या तु सर्व प्रातःकालं परित्यज्य प्रवृत्ता परिदिने च त्रि-मुहूर्त्ता ततोऽधिका च तस्यां पूर्वविद्धाप्राह्यत्ववचनाभावात् भवेदेव युग्मवाक्यानां प्रवृत्तिरिति। या तु परेशुस्त्रिमुहूर्त्तन्यूना सा पूर्वोह्मसंस्प-श्वाभावेऽपि पूर्वेव प्राह्मा सन्देहाभावात्, परिवद्धावचनानामप्रवृत्तेश्च । प्राच्यास्तु इदं वचनं न लिखन्ति। माधवानन्तभद्दमते तु सर्वा द्वितीया परा। तथा च—

माधवः,

पूर्वेद्यरसती प्रातः परेद्युद्धिमृहूर्जगा । सा द्वितीया परोपोष्या पूर्वविद्धा ततोऽन्यथा ॥ इति ।

श्रावणादिमासचतुष्ट्यासितपश्चित्रितीयासु अशून्यशयनाख्ये व्रते चन्द्रोदयव्यापिनी श्राह्मा तस्य चन्द्रोदये विधानात्। चन्द्रोद्यवत्व

चन्द्राय चार्घो दातव्यो द्ध्यक्षतफलादिभिः। इतिपुराणान्तरवचनातु । व्रतं चोकम्—

भविष्य,

अशुन्यशयनं नाम द्वितीवां शृणु भारत !। यामुपोष्य न वैधव्यं स्त्री प्रयाति नराधिप !॥ इति । अत्रोपोष्येत्यनेनोपासनमुक्तं न तु भोजननिवृत्तिः। नक्तं प्रणम्यायतने हारं भुञ्जीत वाग्यतः ।

इतिपुराणान्तरे नक्तभोजनविधानात् । दिनद्वये चन्द्रोद्ये तत्सस्वासः

स्वयोः परैव।

चतुर्ष्वसितपक्षेषु मासेषु श्रावणादिषु । अग्रुन्याख्यं व्रतं कुर्याज्जयया तु फलाधिकम् ॥

इतिपुराणान्तरे जयायुक्ताविधानादिति मदनरतः । कार्त्तिकशुक्कद्वितीया यमपूजायामापराह्मिकी ग्राह्मा ।

उन्ने शुक्कद्वितीयायामपराह्वेऽर्चयेद्यमम्।

इतिस्कान्दोक्तेः।

भविष्ये--

प्रथमा आवणे मासि मासि भादे तथा परा। तृतीयाश्वयुजे मासि चतुर्थी कार्तिके भवेत्॥ श्रावणे कलुषा नाम तथा भादे च गीर्मता। आदिवने प्रेतसञ्जारा कार्त्तिके याम्यका मता॥ स्युक्तवा प्रथमायां व्रतं द्वितीयायां सरस्वतीपूजां तृतीयायां श्रादः मुक्तवा चतुष्धां मुक्तम्—

कार्त्तिके शुक्कपक्षस्य द्वितीयायां युधिष्ठिर !।

यमो यमुनया पूर्व भोजितः स्वगृहेऽचितः ॥

अतो यमद्वितीययं त्रिषु छोकेषु विश्रुता ।

अस्यां निजगृहे विष्ठ ! न भोक्तव्यं ततो नरैः ।

स्रोहेन भगिनीहस्ताद्धोक्तव्यं पुष्टिवर्द्धनम् ॥

दानानि च प्रेद्यानि भगिनीश्यो विधानतः ।

स्रवी भगिन्यः सम्पूज्या अभावे प्रतिपन्नकाः ॥

प्रतिपन्नकः=भगिनीश्वे परिकव्यिता द्वि हेमादिः ।

द्वि द्वितीयानिर्णयः ।

अथ तृतीयानिर्णयः ।

रम्भावतीयातिरिका तृतीया उपवासादिसकलदैवेषु चतुर्थीयुता प्राह्या । तदुक्तम्—

बद्यवैवर्त्त,

रम्भाख्यां वर्जयित्वा तु तृतीयां द्विजसत्तमाः ! अन्येषु सर्वकार्येषु गणयुक्ता प्रशस्यते ॥ गणः≕चतुर्थी ।

आपस्तम्बः —

चतुर्थीसंयुता घा च सा तृतीया फलप्रदा । अवैधन्यकरी स्त्रीणां पुत्रपौत्रप्रदायिनी ॥ अत्र चतुर्थीयुततृतीयायाः प्रशंसाश्रवणेन विधयतावगम्यते । द्विः तीयायुक्ततृतीयाया निषेधश्च श्रूयते । तथा च— स्कन्दपुराणे,

> द्वितीयया तु या विद्धा तृतीया न कदाचन । कर्तेच्या वितिमस्तात ! धर्मकामार्थतत्परैः ॥ विद्योयकां तु रम्भाख्यां तृतीयां पुण्यवर्धिनीम् । तद्यात्र ऋषिभिः प्रोक्तं वचनं कृतिकासुत !॥

बहावैवर्ते च-तृतीया तु न कर्त्तव्या द्वितीयोपहता विमो !। द्वितीयया युनां तां तु यः करोति नराधमः॥

बीं सि ५

संवत्सरकृतेनेह नरो धर्मेण मुच्यते।

तथा, द्वितीयादोषसंयुक्तां कुरुते नृपसत्तम !। स याति नरकं घोरं कालसूत्रं भयङ्करम् ॥ द्वितीयादोषसंयुक्तां या करोति विमोहिता । सा वैघव्यमवाप्तोति प्रवदन्ति मनोषिणः॥

इकन्दपुराणे —

तृतीया तु न कर्तंच्या द्वितीयासंयुता तिथिः।
या करोति विमृदा स्त्री पुरुषा वा शिष्मिष्वता ।।
द्वितीयासंयुतां तात । पूर्वधम्मांद्विलुप्यते ॥
विधवात्वं दुर्भगत्वं भवेष्मवात्र संशयः।
कलाकाष्टापि या चैव द्वितीया सम्प्रदृश्यते ॥
सा तृतीया न कर्त्वच्या कर्त्तच्या गणसंयुता।
य द्विलेत्परमं गुह्यं व्रतकर्त्ता शिष्मिष्वता ।॥

भविष्यत्पुराणे-

कार्या द्वितीयया सार्च न तृतीया कदाचन । इति । अत्र "रम्भाषयां वर्जयित्वा" इति "विद्यायैकां गुरम्भाषयां" इति च अवणाद्रम्भावते द्वितीय।युक्ततृतीया त्राह्योति गम्यते साक्षाद्विधानाच । यथोकम्—

स्कन्दपुराण,

बृहत्तपा तथा रम्भा सावित्री वटपैतृकी । कृष्णाष्टमी च भूता च कर्त्तब्या सम्मुखी तिथि:॥

तथा,

हृष्णाष्टमी तथा रम्भा तृतीया परपैतृकी । बृहत्तपा तथा ब्रह्मन ! कर्त्तच्या सम्मुखी तिथिः॥

एवं च युग्मासीतियुग्मवाक्यमपि रम्भावतविषयमेव। न च हिः तीबायुतत्तीयानिषधाः चतुर्थीयुततृतीयाविषय उपवासमात्रविषयाः।

पकाद्दयष्टमी षष्ठी पौर्णमासी चतुईशी । अमावास्या तृतीया च ता उपोष्याः परान्विताः॥

इति वृहस्पतिवचनानुगुण्यादितिवाच्यम् । अन्येषु सर्वकार्येषु गणयुक्ता प्रशस्यते ।

दृत्यादिवचनेषु उपवासन्यातिरिक्तकार्येऽपि परविद्धात्वसङ्कीर्त्तनात् । एकाद्द्यष्टमीतिवाक्यं तु तिथिविद्योषे उपवासे परविद्धत्वं प्रतिपादयः ति । न तु कार्यान्तरे परविद्धःवं निवर्त्तयति । उभयार्थःवे वाक्यभेदप्रसङ्गात् । केचित्तु द्वितीयायुकतृतीयाविधः गुक्कतृतीयाविषयः । निषे
धस्तु कृष्णतृतीयाविषयः । नचैवं रम्भावाक्यमनर्थकं स्यादितिवाः
च्यम् । एकादश्यष्टमीतिषागुक्तवचनवशादुपवासे गुक्कपक्षगताया अपि
तृतीयायाः परविद्धत्वाश्रयणात्तद्पवादत्वेन रम्भावाक्यारम्भोपपत्तेरिः
त्याहुः । तद्युक्तम् । वैपरीत्यस्यापि वक्तुं शक्तात्वात् । द्वितीयायुतः
तृतीयाविधिः कृष्णतृतीयाविषयः । निषेधस्तु गुक्कतृतीयाविषय इति ।
किञ्च-

गुक्कपक्षे तिथिर्प्राह्या यस्यामभ्युदितो रविः। कृष्णपक्षे तिथिर्प्राह्या यस्यामस्तमितो रविः॥

इतिवचनं विपरीतमेवार्धमवगमयति । अत्र हि कृष्णपक्षगतायास्तुः <mark>तीययास्तिथेर्थस्यामस्त्रमितो रविरितिद्वितीयायुताया ब्राह्यत्वं प्रतीयते ।</mark> शुक्कपक्षगतायास्तु तस्या एव तिथेर्यस्यामभ्युदितो रविरिति चतुर्धीः युताया प्राद्यत्वम् । वस्तुतस्तु न गुक्करुणभदेन विधिनिषेधयोर्विषयः <mark>ब्यवस्था युक्तिमती । तथासति द्वितीयायुक्ततृतीयांनवेधकानां चतुर्थीः</mark> <mark>युक्ततृतीयाविधायकानां च प्रागुदाहतानां बहूनां सङ्कोचापत्तेः । अस्म</mark>ः रपक्षे तु न तथा वाक्यसङ्कोचः । रम्भावतपरित्यागेन द्वितीयायुततृतीः <mark>यानिषेघानां चतुर्थीयुततृतीयाविधीनां च शुक्कपक्षेऽपि प्रवृत्तेरङ्गीकः</mark> रणात् "अन्येषु सर्वकार्येषु" इति वचनं च भवत्पक्षे बाध्यते।केवलं युः ग्मवाक्यमेव तु रम्मावतविषयत्वेनास्मत्यक्षे सङ्कोड्यते इति विशेषः। अयं च द्वितीयावेधः स्वरुपोऽपि त्याज्यो न तु मुहूर्त्तत्रयपरिमित एव। <mark>"द्वितीयाशेष</mark>संयुक्तां" "कळाकाष्ठापि या चैव" इत्यादिवचने¥यस्तथावः गमात्। अत एव तृतीयापि चतुर्थीयुता स्वल्पापि प्राह्या न तु त्रिमुद्धः र्तत्वकरमेकालस्वादरः । अयं चाल्पस्यापि द्वितीयावेधस्य निषेधः , अरुपोत्तरतृतीयापरिम्रहश्च शिष्टाचारात् गौरीदैवत्यव्रतावेषय एव। व तान्तरेषु तु निषेष्यद्वितीयावेघादेखिमुहूर्चत्वमादरणीयमेव यदा तृत्तर-दिने अरुपापि तुतीया न लभ्यते तदा सर्वत्रतेषु द्वितीयायुक्तापि प्राद्येव ।

पकादशी तृतीया च षष्ठी चैव त्रयोदशी। पूर्वविद्यापि कर्त्तव्या यदि न स्यात् परेऽहनि॥

इति वृद्धविष्ठवचनात्। यदा तु पूर्विदिने तृतीया शुद्धा सती उत्तः रिदने वर्द्धते तदा शुद्धामिष त्यक्तवा चतुर्थीयुक्तैव त्राह्या "गणयुका प्रशस्यत" इत्यादिवचनैः चतुर्थीयुक्तायाः प्राशस्त्यावगमादिति केचित्। अन्ये तु प्ताहशिविषये निषेधवाक्यानामप्रवृत्तेः शुद्धाधिकायामण्युत्तः रिविदेव तृतीया प्राह्यत्येतदर्धप्रतिपादकस्य वचनस्यानुपलस्मात् गण्युक्तादिवाक्यानां च तृतीयायाः द्वितीयावेधचतुर्धीवेधयोः सतोः पूर्वविद्धा वा प्राह्या उत्तराविद्धा वा प्राह्या इत्येवं सन्देहे सति निर्णायक त्वात् प्तादशिवषये च तिथेः पूर्णत्वेन सन्देहानुद्धयात् निर्णायकगण्युक्तादिवाक्याप्रवृत्तेः पूर्वेव तृतीया प्राह्यत्याद्धः। तद्यं सङ्क्षपः। रस्भाव तारिकेषु उपवासादिसकलदेवकार्येषु न द्वितीयाविद्धा तृतीया प्राह्या किन्तु चतुर्थीयुक्ता। गौरीवतेषु स्वरूपयापि द्वितीयाया युक्ता वर्ज्यां न द्वितीयायास्त्रमुद्धक्तत्वादरः। तथा गौरीव्रत एव अत्रिमुद्धक्तित्वमाश्रयः ज्ञाद्यात्वत्तरेषु वेध्यवेधकयोस्तृतीयाद्वितीययोस्त्रमुद्धक्तित्वमाश्रयः णीयमेव। यदा तु स्वरूपपि तृतीयोक्तरिद्धने न लभ्यते तदा द्वितीयाविद्धापि सर्वव्रवेषु प्राह्येव रस्भावते तु द्वितीयायुक्तेव प्राह्या तदलामे च द्वितीयायुक्तापि शुद्धाधिका पुनः पूर्णत्वात् पूर्ववादेयेति।

इति तुतीयानिर्णयः।

अथ चतुर्धीनिर्णयः ।

चतुर्थी पञ्चमीयुता त्राह्या युगभूतानीतिवाक्यात् । एकादशी तथा षष्ठी अमावास्या चतुर्थिका । उपोष्याः परसंयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः ॥

इति वृद्धविष्ठवाक्याच । विनायकन्नते तु तृतीयायुक्ता चतुर्थी प्राह्या ।

तदुक्तम— ब्रह्मवैवर्ते,

चतुर्थीसंयुता या तु तृतीया सा फलप्रदा। चतुर्थी च तृतीयायां महापुण्यफलप्रदा॥ कर्त्तव्या व्रतिभिर्वत्स ! गणनाथसुतोषिणी। इति ।

अत्र गणनाथितिविशेषणसामध्यात् गणनाथत्रते तृतीयायुक्ता चतुः

र्थी प्राह्येति गम्यते । एवं च—

चतुर्थीसंयुता कार्या तृतीया च चतुर्थिका । तृतीयया युता नैव पञ्चम्या कारयेत्कवचित् ॥

इति यत् भविष्यत्पुराणस्थं वचनं, यञ्च-

चतुर्थी चैव कर्चव्या तृतीयासंयुता विभो!।

इति स्कन्द्युराणस्यं वचनं, तदुभयमपि गणनाथत्रतविषयमेव। सिः

द्धिवनायकवते च मध्याहृज्यापिनी चतुर्थी प्राह्या । चतुर्थी गणनाथस्य मातृविद्धा प्रशस्यते । मध्याह्वव्यापिनी सा तु परतद्येत् परेऽहिनि ॥
इति बृहस्पतिवचनात । परतश्येत् परेऽहिनीत्यस्यायमर्थः । यदि परेद्युरेव
मध्याह्वव्यापितः तदैव परेऽहिन पञ्चमीविद्धेत्यर्थः । पक्षान्तरेषु तु मातृः
विद्धैव त्राह्येति ।

प्रातः शुक्लितिलैः स्नात्वा मध्याह्ने पूजयेन्तृप !।

द्तिगणपतिकरेपे मध्याहस्य कम्मेकालत्वावगमाच्य । यदा तु पूर्वः दिने मातृविद्धा परेद्यरेव च मध्याह्ययापिनी भवति तदा मातृविद्धाः त्वगुणयोगेन परिदेन पव विनायकवतमनुष्ठेयम् । तत्रैव कम्मेकालव्याः प्तेः । एवं नागदेवतावतेऽपि मध्याह्ययापिनी चतुर्थी प्राह्या ।

युगं मध्यन्दिने यत्र तत्रोपोष्य फणीइनरान्। श्लीरेणाप्याय्य पञ्चम्यां पारयेत् प्रयतो नरः। ' विषाणि तस्य नश्यन्ति न तं हिंसन्ति पन्नगाः॥

इति मध्योह्न नागपूजाविधानात् । एतावांस्तु विशेषः । यदा पूर्वेषु रेव मध्याह्मव्याप्तिः तदेव पूर्वा । पक्षान्तरेषु पञ्चमीयुक्तेव म्राह्या। पञ्च स्या नागितिथित्वेन तद्योगस्य माश्यस्यात् । केचिन्त नागदेवतावतेऽपि विनायकवतवत् तृतीयायुक्ता माह्यत्यादुः । तद्युक्तम् । प्रमाणविरहात्। पूर्वोदाहृतभिवध्यत्पाणस्यकन्दपुराणस्यवचनयोः प्रमाणत्विमितिचेत् , न । तयोः सामान्यतः प्रवृत्तेः । तत्र हि चतुर्था तृतीयायुक्ता माह्यत्येतावत् प्रतीयते न पुनर्नागचतुर्था तृतीयायुक्ति । पूर्वोदाहृतम्बवन्तंवचनायु-गुण्यानु गणनाथस्रतोषिणी च चतुर्थे तृतीयायुक्ता माह्यत्येतदेवत्योः वचनयोह्दयमवगच्छामः । तेन नागदेवतावते दिनद्वये मध्याह्वया-प्रयादिना चतुर्थीप्रहृणसन्देहे युग्मवाक्यात् परेव मह्या, यदा तु पूर्वः दिन एव मध्याह्वव्याप्तिस्तद्। कर्मकाळ्यास्तस्य प्रावत्यात् पूर्वा प्रान्ह्या। यन्त

द्वितीया पञ्चमीवेधात् दशमी च त्रयोदशी। चतुर्दशी चोपवासे हन्युः पूर्वीचर तिथी॥

इति पञ्चमीयुक्तचतुर्थीनिषेधकं वचनं तद्विनायकवतविषयम्। गौरीव्रते तु तृतीयायुक्तचतुर्थी प्राह्या तृतीयाया गौरीदेवतात्वेन तद्योग् गह्य प्राह्यस्त्यात्। चतुर्थ्यो गौरीव्रते तु भविष्यसुराणेऽभिहितम्—

विनायकं समभ्यच्यं चतुष्यीं यदुनन्दन !। सर्वविभविनिर्मुकः कार्यसिद्धिमनाष्त्रयात्॥

इत्यभिधायानन्तरमेवाभिहितम्— निद्रां रातें शिवां भद्रां कीर्तिं मेधां सरस्वतीम्। प्रज्ञां तुष्टिं तथा कान्तिं तत्रैवाहनि पूजयेत्॥ विद्याकामो विशेषेण पूजयेष सरस्वतीम्। इति।

लिन्नपुराणेऽपि ---

चतुर्थ्शं तु गणेशस्य गाँख्यांश्चेव विधानतः । पूजां कृत्वा समेत् सिद्धिं सौभाग्यं च नरः क्रमात्॥ इति ।

नारदीयपुराणेऽपि-

माघशुक्कचतुथ्यां तु गौरीमाराधयेद्बुधः। चतुर्थी वरदा नाम गौरी तत्र सुपूजिता ॥ इति। जया च यदि सम्पूर्णा चतुर्थी हसते पुनः। जया सैव हि कर्त्तब्या नागविद्धां न कारयेत्॥

द्ति वचनमिष गौरीवित कैमुत्यन्यायेन तृतीयायुक्तचतुर्थी प्राह्य-तया प्रतिपादयति । अयं हि अस्य वचनस्यार्थः । यदा परिदेने चतुर्थी-हासेन प्रमान विद्धा भवति पूर्वदिने पुनर्जया सम्पूर्णदिनव्यापिनी भव-ति तदा शुद्धा तृतीयापि चतुर्थीवित प्राह्मा न तु दोषभूयिष्ठा पश्चनी-विद्धा चतुर्थीति । न त्विदं वचनं चतुर्थीविते शुद्धतृतीयां प्राह्मत्या प्रतिपादयति पश्चमीविद्धचतुर्थीनिषेधपरत्वात् । उभयपरत्वे च वा-द्यमेदादिति । केचित्त ददं वचनं विनायकवतविषयमित्यक्षीकृत्यान्यथा व्याचक्षते । यदा पूर्वदिने मध्याहे जया सम्पूर्णा उत्तरादिने पुनर्हासवशा-व्याचक्षते । यदा पूर्वदिने मध्याहे जया सम्पूर्णा उत्तरादिने पुनर्हासवशा-व्याचक्षते । यदा पूर्वदिने मध्याहे जया सम्पूर्णा उत्तरादिने पुनर्हासवशा-अभावे स्रति कि दिनं प्राह्मामत्यपेक्षायामिदं चचनमारभ्यते—जया च विद्यसम्पूर्णित । जयाया मध्यान्दव्यापित्वेऽपि जयायुक्ता पूर्वेव चतुर्थी प्राह्मा न तु नागविद्धा परा चतुर्थी ।

गौर्याश्चतुर्थी वटघेतुपूजा दुर्गाचनं दुर्भरहोलिके च । बस्सस्य पूजा शिवरात्रिरेताः परा विनिन्नन्ति नृपं सराष्ट्रम्॥

इतिपुराणमुख्यपवचनाद्ि गौरीवते तृतीयायुक्ता चतुर्थी प्राह्मीति प्रतीयते । गौर्थांश्वतुर्था=गौरीवतसम्बन्धिनी चतुर्थी । धेनुपूजा=तत्सम्बन्धिनी चतुर्थी । धेनुपूजा=तत्सम्बन्धिनी बहुलाचतुर्थी । वत्सस्य पूजा=वश्सद्वाद्शी । केचिन्तु गुक्रचतुर्थी पञ्चमीयुता कृष्णचतुर्थी तृतीयायुता प्राह्मा "गुक्रपक्षे तिथिश्चेय" रियादिवचनादित्यादुः । तद्युक्तम् । तृतीयायुक्तचतुर्थीप्रहणवाक्यस्य पूर्वोक्तेव व्यवस्था साध्वीति । सङ्कष्टचतुर्थी तु चन्द्रोद्यव्यापिनी प्राह्मा तस्यास्तरकृष्टे चन्द्रोद्यव्यापिनी प्राह्मा तस्यास्तरकृष्टे चन्द्रोद्यकालत्वविधानात् ।

इति चतुर्थीनिर्णयः ।

पञ्चर्मानिर्णयः।

अय पश्चमीनिर्णयः।

पश्चमी उपवासादिसकलदैवकर्मसु पूर्वयुता प्राह्या युग्भूतानामिः ति युग्मवाक्यात् । स्कन्दपुराणेऽपि---

पञ्चमी च तथा कार्या चतुर्थीसंयुता विभो !। इति । भविष्यःपुराणेऽपि--

पञ्चमी तु चतुर्थ्या तु कार्या वष्ट्रया न संयुता। इति। पकादशी तथा पष्टी अमावास्या चतुर्थिका। उपोध्याः प्रसंयुक्ताः प्राः पूर्वण संयुताः॥

इति वशिष्ठवाक्ये परिगणितध्यतिरिकायाः परशब्दसंगृहीतायाः पर अभ्या उपवासे पूर्वसंयुक्तत्वाभिधानाञ्च । तेन यद्यपि

प्रायः प्रान्त उपोध्या हि तिथिदेवफलेष्सुभिः।
इति शिवरहस्यसौरपुराणयोस्तिथिप्रान्तस्योपवासे अङ्गत्वाभिधानाचिः
थिद्वैधे परिवद्धा तिथिरुपवासे प्राह्येति प्रतीयते। तथाष्यस्य सामान्यः
विधित्वात् प्रागुदाहृततत्तिद्विशेषवचनैः उपवासे पञ्चम्याः पूर्वयुक्तत्वं
युक्तमेव। पतदेवाभिष्रेत्य प्रायः प्रान्त इति प्रायःशब्दः प्रयुक्तः। यस्

पञ्चमी तु प्रकर्त्तव्या पष्ठ्या युक्ता तु नारद !।

इति विरुद्धवचनं तत् स्कन्दोपवासविषयम्। स्कन्दोपवासे स्वीकार्या पश्चमी परसंयुता।

इति तद्वाक्यशेषेऽभिधानात् नागदेवताव्रतविषयं च । आवणे पञ्चमी शुक्का सम्प्रोक्ता नागपञ्चमी । तां परित्यक्य पञ्चम्यश्चतुर्थीसहिता हिताः॥

इतिवचनात् । अत्र श्रावणोपादानान्मार्गशुक्कपञ्चमी व्रते पूर्वैवेति बोध्यम् । केचित्तु पञ्चमीविषयविरुद्धवचनानां शुक्करूणभेदेन व्यवः स्थामाद्वः । तद्युक्तम् ।

> चतुर्थ्या संयुता कार्या पञ्चमी परया न तु । देवे कम्मीणि पित्रये च शुक्रपक्षे तथाऽसिते॥

द्ति माधवायुदाहतवचने पश्चद्रयवर्तिपश्चम्याः पूर्वयुक्तत्वाभिधानात् । अत्र पित्र्यप्रहणं दृष्टान्तत्या कृतम् । यथा पित्र्ये अपराह्वाद्यन्तरोधेन पष्टीयुक्तपञ्चमीं परित्यज्य चतुर्थीसंयुता पञ्चमी उपादीयते तथा दैवेऽ। पीति । नच दैवे पूर्वाह्वस्य कर्मकालत्वात् कर्माकालशास्त्रस्य च प्रवलः त्वात् पर्युक्तैव पञ्चमी उपादेयेति शङ्कनीयम् । पूर्वोद्दाहततत्तिद्विशेषः वचनानां प्रवलतरत्वात् पतादश्च एव च विषये "यां तिथि समगुप्राः

प्यं इतिसाकत्यवचनमुषपचते । अग्यथा साकत्यवचनमनवकाशं स्यात् । अत प्रवोपवास प्रव पञ्चमी पूर्वयुतान्यत्र दैवेऽप्युत्तरेवेत्यः स्यभिधानमयुक्तमव । दैवे कम्मणीति दैवमात्र पूर्वयुत्तत्वप्रतीतेः प्रयुक्तः पञ्चमीवचनानां स्कन्दोपवासवचनेन विषयदानाच्च । ननु व्यासनिगमः गतयुग्मशास्त्रात् पञ्चम्याश्चतुर्थीयुक्ताया ग्राह्यत्वं प्रतीयते । आपस्तम्बासुन्द्राह्मतयुग्मशास्त्रान्तुः

प्रतिपत्सिद्धितीया स्यात् द्वितीया प्रतिपश्चता । चतुर्थीसंयुता या च सा तृतीया फलप्रदा ॥ पञ्चमी च प्रकर्तन्या षष्ट्या युक्ता च नारद ! ॥

इत्येवद्भणात् पष्ठीयुक्तां पश्चमी प्राह्मीत प्रतीयते । ततश्च युग्मशाः स्थाविरोधं व्यवस्थापकवचनान्तरस्थापेक्षितत्वात् युक्ता शुक्करूषण शास्त्रण व्यवस्थापकवचनान्तरस्थापेक्षितत्वात् युक्ता शुक्करूषण शास्त्रण व्यवस्था तां निराकर्नुमेव हारीतवचने 'शुक्कपक्षे तथासित' इत्युक्तम् । तेन विरुद्धमाः प्रतम्बादियुग्मशास्त्रं स्कन्दोपवासविषयं युक्तमिति तस्मात् पूर्वोक्तेव व्यवस्था ज्यायसी ।

इति पश्चमीनिर्णयः । अथ षष्ठी निर्णीयते ।

सा च स्कन्दवतातिरिक्ते सर्वत्र दैवकार्ये सप्तमीयुक्ता प्राह्या प्रमुन्योरितियुग्मवाक्यात्।

एकादश्यष्टमी षष्ठी द्वितीया च चतुईशी। त्रयोदशी अमावास्या उपाध्याः स्युः परास्विताः॥

इति विष्णुधर्मोत्तरवाक्याश्च । उपवासग्रहणं तु दैवमात्रोपलक्षणमि-त्युक्तं द्वितीयानिर्णये ।

नागविद्धा तु षष्टी स्यात्पक्षयोरुभयोरिप । देवे कम्मीण तामन्त्यां पित्र्ये पूर्वेण संयुताम् ॥

इति सुमन्तुना पञ्चमीविद्धानिषेधपुरःसरं देवे कम्मीण अन्ताः शब्दोदितायाः सप्तमीविद्धाया विधानाच ।

नागविद्धा तु या पष्ठी शिवविद्धातु सप्तमी। दशम्येकादशीविद्धा नोपोष्या स्यात् कथञ्चन॥

इति शिवरहस्यसौरपुराणयोः ।

नागविद्धा तु या षष्ठी रुद्रविद्धो दिवाकरः। कामविद्धो भवेद् विष्णुर्न ग्राह्यास्ते तु वासराः॥ दिति निगये पूर्वविद्धा निषेधारुच। अत्रापि उपत्रासग्रहणं पूर्ववत्। नागः पञ्चमी । शिवो स्द्रश्चाष्टमी । दिवाकरः=सप्तमी । कामस्त्रयोदशो । विष्णुद्धोदशी । पञ्चमीवेधस्तुः--

नागो बादशनाङ्गिभिर्दिक् एञ्चदशिमस्तथा । भूतोऽष्टादशनाङ्गिभिर्दृषयत्युत्तरां तिथिम् ॥

इति हक्षन्दपुराणवचनात् षणमुद्धर्चात्मको न तु सामान्यतिहत्रमुद्धर्चाः सकः । हक्षन्दषष्ठी तु—

> कृष्णाष्टमी स्कन्द्षष्टी शिवरात्रिश्चतुर्दशी। एताः पूर्वयुताः कार्यास्तिष्यन्ते पारणं भवेत्॥

इति बद्धवैवतंवचनात् पञ्चमीयुतैव प्राद्या। इष्णाष्टमी=कृष्णपक्षगता अष्टमी । वतंत्रकाशप्रसिद्धरुद्दैवत्यकृष्णाधमीवतसम्बन्धिनी वा जन्माधमी स्थिप केचित् । इदं वचनं या द्वाद्यानाडीमितपञ्चम्या विद्धा षष्ठी साम्यतः सर्वदैवकार्येषु निषिद्धा तस्या एव स्कन्दवते प्रतिप्रसवार्थम् । तथाच स्कन्दवतेऽपि द्वाद्यानाडीविद्धाया निषिद्धत्वात् ततो न्यूनपञ्चमीयुतैव प्राह्यते बातव्यम् । तस्याः शुद्धत्वेन सर्वत्रापि प्राह्यत्वे वन्वनानर्थक्यापत्तेः । किञ्च "नागो द्वाद्यानाडीभिः" इति वाक्यं न सर्वत्र द्वाद्यानाडीमितपञ्चम्या उत्तरतिथिदृषकत्वाभिधानपरं तद्मिधाने गौर्वात्वाद्विधानपरम् । स्कन्दवते तु पूर्वयुताया एव प्राह्यत्वाभिधानात्र दूष्कत्विधानपरम् । स्कन्दवते तु पूर्वयुताया एव प्राह्यत्वाभिधानात्र दूषक्तत्विधानपरम् । स्कन्दवते तु पूर्वयुताया एव प्राह्यत्वाभिधानात्र दूषक्तत्विधानपरम् । स्कन्दवते तु पूर्वयुताया एव प्राह्यत्वाभिधानात्र दूषक्तत्वाभिति द्वाद्यानाडीमितपञ्चमीविद्यायामपि तत्कार्यम् । यन्तु—

पकादशी तृतीया च पष्टी चैव त्रयोदशी। पूर्वविद्धापि कर्चच्या यदि न स्यात्परेऽहनि॥

इति विशेष्ठवचनं तत् न सर्वदैवविषयम् । पूर्वेषुः वणमुहूर्तपञ्चमीवि-द्वायाः वष्ट्यास्त्रिमुहूर्ताधिकक्षयासम्भवेन उत्तरिवेऽपि त्रिमुहूर्ताया अवश्यम्मावित्वात् 'यदि न स्यात्' इत्यस्यानुपपत्तेः, किन्तु एकमकादि-काले मध्यान्हादौ परेऽहिन यदि न स्यात्तदा या स्कन्दवतातिरिके सवर्त्र निषद्धा पूर्वविद्धा सापि कर्त्तव्येति प्रतिप्रसवार्थम्। युक्तं चेतत्। कालशास्त्रस्य प्रवलत्वात्। द्वादश्चनाङ्यादिवेधस्य नक्तकमकादिव्यति । रिक्तविषयःवं चदतो हेमाहेरप्ययमेवामिप्रायो निर्णीयते। भाद्रपदकः व्यवस्थात्विष्ठी चन्द्रपष्ठी। सा चद्रोदययव्यापिनी प्राह्या।

तद्वन्नाद्रपदे मासि पष्टी पक्षे सितेतरे। चन्द्रपष्टीवतं कुर्यात् पूर्ववेधः प्रशस्यते॥

षी० स० ६

चन्द्रोद्ये यदा षष्ठी पूर्वाह्ने चापरेऽहनि । चन्द्रोद्येऽसिते पक्षे सैवोपोष्या प्रयत्नतः ॥ इति वचनात् ।

> इति षष्ठीनिर्णयः । अथ सप्तमी निर्णीयते ।

सा च सर्वत्र दैवे पूर्वविद्धेव ब्राह्या । षण्मुन्योरिति युग्मवाक्यात् । षष्ठी तु सप्तमी तात ! अन्योन्यं तु समाश्रितमः । पूर्वविद्धा द्विजश्रेष्ट ! कर्त्तच्या सप्तमी तिथिः ॥

इतिब्रह्मपुराणवचनात् ,

पञ्चमी सप्तमी चैव दशमी च त्रयोदशी। प्रतिपन्नवमी चैव कर्त्तव्या सम्मुखी तिथिः॥

इति पैठीनसिवचनात् । नजु—

ष्ठ्येकाद्द्यमावास्या पूर्वविद्धा तथाष्टमी । सप्तमी प्रविद्धा च नोपोष्यं तिथिपञ्चकम्॥

इति उपवास एव विद्धाया निषेधात्तत्रैव पूर्वविद्धाया प्राह्यस्वमस्तु। तत्रापि—

षष्ठीसमेता कर्त्तव्या सप्तमी नाष्टमीयुता । (१)पतङ्गोपासनायेह षष्ट्रधामाहुरूपोषणम् ॥

इतिभविष्यत्पुराणवचनात्—

पच्छा युक्ता सप्तमी च कर्तव्या तात! सर्वदा। पष्टी च सप्तमी यत्र तत्र समिहितो रविः॥

इतिस्कन्दपुराणवच्चनाद्य सौरोपवासाविषयत्वमेव वास्तु । नैतद्युक्तम् । सप्तमी नाष्टमीयुक्ता न सप्तम्या युताष्टमी ।

सर्वेषु व्रतकल्पेषु अष्टमी परतः शुभा ॥

इतिनद्यवेवर्तवाक्ये सर्वव्रतेषु परविद्धाया निषेधात् । पतङ्कोपासन् नायेत्यादेरुपलक्षणतया पूर्वविद्धायाः सर्वविषयत्वोपपत्तः। यदा तु पूर्वे द्धः अस्तमयोत्तरं प्रवृत्ता परेषुश्च तिथिक्षषवशेन त्रिमुहूर्त्तया अष्टम्यविद्धावा न लभ्यते । तदा "गुणे त्वन्याय्यकल्पना" इतिन्यायात् गुणानुरोधेन प्रधानत्यागायोगात् निषेधमतिक्रम्यापि व चनामावेऽपि गुणकालत्वेन अष्टमीविद्धाया प्रवोपादानं न्याय्यम् । मार्घगुक्रसप्तमी चारुणोद्यव्यापिनी प्राह्या ।

⁽ १) पतन्नः सूर्यः ।

सूर्यप्रहणतुरुपा तु शुक्कमाघस्य सप्तमी । अरुणोद्यवेळायां तत्र स्नानं विधीयते ॥ इति वचनात् । वैशाखशुक्कसम्यां गङ्गापूजा तत्र मध्यान्हव्यापिः नी प्राह्या शिष्टाचारात् ।

> इति सप्तमीनिर्णयः । अथाष्टमीनिर्णयः ।

सा च व्रतमात्रे शुक्का परा कृष्णा पूर्वा ।
शुक्कपक्षेऽष्टमी चैव शुक्कपक्षे चतुर्द्शी ।
पूर्वविद्धा न कर्त्तव्या कर्त्तव्या परसंशुता ॥
कृष्णपक्षेऽष्टमी चैव कृष्णपक्षे चतुर्द्शी ।
पूर्वविद्धा तु कर्त्तव्या परविद्धा न कुत्रचित् ॥
उपवासादिकार्येषु एष धर्माः सनातनः ।

इति निगमोक्तेः । शिवशक्त्युत्सवे तु सर्वा परा । अष्टमी नवमीयोगे महोत्साहे ! महोत्सवः । शिवशक्तोः शिवक्षेत्रे पक्षयोहमयोरिप ॥

इति पाद्मोक्तेः । उपवासे तु पक्षद्वयेऽप्यष्टमी परयुत्तैव प्राह्या । उपवासे सप्तमी तु वेधाद्धन्त्युत्तरं दिनम् । पक्षयोद्धमयोरेष उपवासविधिः स्मृतः ॥

इति नारदीयवचने पक्षद्वयेऽपि सप्तमीविद्धानिषेधात्। यसु "कृष्णपः क्षेऽष्टमी चैव" इतिपूर्वोदाहृतनिगमवचने उपवासप्रहणं तदुद्रोपवासः विषयम् ।

रुद्रवतेषु सर्वेषु कर्त्तन्या सम्मुखी तिथिः। अन्येषु वतकरुपेषु यथोद्दिष्टामुपावसेत्॥

इतिवचनात्। यत्तु-

कृष्णाष्ट्रमी स्कन्दषष्ठी शिवरात्रिश्चतुईशी। एताः पूर्वेयुताः कार्यास्तिष्टयन्ते पारणं भवेत्॥

इति बद्धवैवर्तवचनं तज्जन्माष्टमीपरमिति मदनरते। भाद्रशुक्काष्टमी दुर्वाष्टमी। सा च पूर्वा बाह्या।

श्रावणी दुर्गनवमी दूर्वा चैव हुताश्चनी। पूर्वविद्धा तु कर्चव्या शिवराधिवेलेदिनम्॥

६ति बृह्यमोक्तेः।

गुक्राष्टमी तिथियां तु मासि भाद्रपदे भनेत्।

दुर्वाष्टमी तु सा बेया नोत्तरा सा विश्वीयते ॥ इति पुराणसमुद्याञ्च । यत्तु—

मुद्वर्ते रौद्दिणेऽष्टम्यां पूर्वा वा यदि वा परा।
दूर्वाष्टमी तु सा कार्या ज्येष्ठां मूळं च वर्जयेत्॥
इति पराभिधानं तत् पूर्वदिने ज्येष्ठादियोगे वेदितव्यम्।
दूर्वोष्टमी सदा त्याज्या ज्येष्ठामुळक्षेसंयुता॥

तथा—

पेन्द्रक्षे पूजिता दुर्वा हन्त्यपत्यानि नान्यथा।
भर्जुरायुर्दरा मुळे तस्माचां परिवर्जयेत्॥
इतिनिषेधात्। इयं च कन्यार्के अगस्त्योदये च न कार्या।
शुक्के भाद्रपदे मासि दुर्वासंद्वा तथाष्ट्रमी।
सिंहार्क एव कर्चव्या न कन्यार्के कदाचन॥

इतिस्कान्दोक्तेः।

अगस्य उदिते तात ! पूजयेदसृतोद्भवाम् । वैधव्यं पूर्वशोकं च दशवर्षाणि पश्च च ॥ इति तत्रैव दोषोकेश्च । अत्रैव ज्येष्ठावतसुक्तम्—

लेहे.

कन्यार्के याष्ट्रमी शुक्का ज्येष्ठक्षे महती स्मृता।
अलक्ष्मीपरिद्वाराय ज्येष्ठां तत्र प्रपुत्रयेत् ॥ इति।
इयं च ज्येष्ठक्षंयुक्ता प्राह्या। दिनद्वये तथात्वे परा कार्या।
नवम्या सह कार्या स्पाद्यमी नात्र संश्वयः।
मासे भाद्रपदे शुक्कपक्षे ज्येष्ठक्षंसंयुता॥
रात्रियंहिमन्दिने कुर्यात् ज्येष्ठायाः परिपृजनम्।

इतिस्कान्दोक्तः । नक्षत्रयोगश्च मध्यान्हादृर्द्वम् । मध्यान्हात्पूर्वं वेत् पूर्वेष ।

यस्मिन् दिने भवेज्ज्येष्ठा मध्यान्हादुर्क्कमप्यधः। तस्मिन् हविष्यं पूजा च न्यूना चेत् पूर्ववासरे॥

इतिवचनात् । एतः तिथिप्रयुक्तं नक्षत्राभावे केवलतिथौ कार्यम्। नक्षत्रप्रयुक्तं तु केवलनक्षत्रे ।

प्रत्यान्दिकं तिथावुक्तं यज्ज्येष्ठादैवतं वतम् । नीलज्येष्ठावतं यञ्च विद्यतं केवलोडुनि ॥ इतिमास्योक्तं नीलज्येष्ठावतमपि तिथिप्रयुक्तमेवेति माधवः ।

तत्राष्ट्रम्यां बदा वारो भानोर्नश्चत्रमेव च। गीळज्येष्ठेति सा प्रोक्ता दुर्छमा बहुकालिकी॥

इतितल्लक्षणार्थे स्कान्दवचने तत्रेति सप्तम्या निर्दिष्टाया अष्टम्यास्तत्र 'जयां जुहुयात्''(अ०३ पा०४ आधि० १३) इतिवत् प्रायान्यावगतेः । मः दनरःनाद्यस्तु नक्षत्रव्रतमेवेत्यादुः । नीलज्येष्ठापदस्य नक्षत्रपरत्वादिति । आदिवनबहुलाष्टमी महारूक्ष्मीवतसमाप्तौ चन्द्रोदयब्यापिनी प्राह्या ।

पूर्वा वा परविद्धा वा प्राह्या चन्द्रोदये सदा। त्रिमुहुर्चापि सा पूज्या परतश्चोर्ध्वगामिनी ॥

इतिसङ्गहोक्तेः । कर्षंगामिनी=चन्द्रोदयोध्वंगामिनी त्रिमुहूर्ता चेत् पर-

तोऽन्यथा तु पूर्वा । यत्तु — कन्यागतेऽके प्रारभ्य कर्त्तव्यं न श्रियोऽर्चनम् । हस्तप्रान्तदछस्थेऽके तद्वृतं न समापयेत्। दोषेश्चतुर्भिः संत्यका सर्वसम्पत्करी तिथिः ॥ पुत्रसौभाग्यराज्यायुर्नाशिनी सम्प्रकीर्जिता । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन त्याज्या कन्यागते रवौ ॥ विशेषेण परित्याज्या नवमीद्षिता यदि । त्रिदिने चावमे चैव अष्टमीं नोपवासयेत ॥ पुत्रहा नवमीविद्धा स्वर्गी हस्तार्कगे रवी।

इति नवमीयुक्ताया निषेधकथनं तद्रधरात्राद्रध्वे त्रिमुहूर्त्तत्वाभावे <mark>त्रिमुहूर्त्तेत्युपादानात् । त्रिस्पृगादिनिषेधदच प्रथमारम्भविषयः । प्रार</mark>-<mark>ब्धस्य षोडशवार्षिकव्</mark>तस्य मध्येऽनुष्ठाने लोकविगई<mark>णा स्यादिति।</mark> इति महालक्ष्म्यष्टमी ।

<mark>आदिवनशुक्</mark>लाष्टमी तु दुर्गाष्टमी सा च सामान्यनिर्णयादेव नवमीविद्धा कार्या। यद्यपि च सामान्यनिर्णयादेवास्या उत्तरविद्धत्वं तथापि इयं लेशतोऽपि सप्तमीविद्या न कर्त्तव्या। तथा च—

स्मृतिसङ्घहे,

संसमीलेशसंयुक्तां मोहादशानतोऽपिवा। महाष्टमीं प्रकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते॥ सप्तमी कलया यत्र परतद्वाष्टमी भवेत्। तेन शब्यमिदं प्रोक्तं पुत्रपौत्रक्षयप्रदम् ॥ पुत्रान् इन्ति पशून् इन्ति इन्ति राष्ट्रं सराजकम्। द्दन्ति जातानजातांद्य सप्तमीसदिताष्टमी ॥ इतिसप्तमीमिश्रिताया निषेधात्। यञ्च-सप्तम्यामुद्तिते सूर्ये परतो याष्टमी भवेत्॥ तत्र दुर्गोस्सवं कुर्यां कुर्याद्यरेऽहानि ॥ इति,

तद् यदादिवनकृष्णाष्टमीमारभ्य — कन्यायां कृष्णपक्षे तु पृज्जियत्वाष्टमीदिने । नवम्यां बोधयेद्देवीं गीतवादित्रनिस्वनैः॥

इति देवीपुराणे कृष्णपक्षाष्ट्रम्यां देवीबोधनमुक्तं ति द्विषयम् । यच्च— भद्रायां भद्रकाल्यार्च मध्ये स्यादर्चनिक्रया । तस्माद्वे सप्तमीविद्धा कार्या बुर्गाष्टमी बुधैः ॥ इति ।

यञ्च मदनराने—

महाष्ट्रम्या<mark>दिवने मासि ग्रुक्</mark>ला कल्याणकारिणी । सप्तम्यादियुता कार्या मूलेन तु विशेषतः ॥

तथा निर्णयास्ते—

थहं भद्रा च भद्राहं नावयोरन्तरं क्विचत्। सर्वसिद्धि प्रदास्यामि भद्रायामर्चिता ह्यहम्॥

इति देवीपुराणम् , तथा तत्रैव—

विधि त्यक्तवा महाराज । मम पूजां करोति यः। कृत्स्नं तस्य फलं न स्थात्तेनाहमवमानिता ॥

इत्यनेन सप्तमीविद्धाया अपि प्राह्यत्वमुक्तम् । तदपरिदेने क<mark>ठाका</mark> प्राहिकपाया अष्टम्या अभावे । यत्तु—

यदाष्टमीं तु सम्प्राप्य चास्तं याति दिवाकरः।
तत्र दुर्गोत्सवं कुर्यान्न कुर्याद्वपरेऽहिन ॥
दुर्भिक्षं तत्र जानीयान्नवम्यां यत्र पूजयेत्।
दृति वचनं तद्दशम्यां नवम्यसत्त्वे।
यदा सुर्योदये न स्यान्नवमी चापरेऽहिन ।
तदाष्टमीं प्रकुर्वीत सप्तम्या सहितां नृप ! ॥

इति स्मृतिसङ्गहादिति मदनरते । वश्तुतः पूर्वोदाहृतदेवीपुराणात कृष्ण पक्षाष्टमीविषयमिद्मिति प्रतिभाति । अत्र च पुत्रवता उपवासो । कार्य इत्युक्तम्—

कालिकापुराण,

उपवासं महाष्टम्यां पुत्रवान्त समाचरेत्। यथा तथा वा पृतात्मा वृती देवीं प्रपूजयेत् ॥ इति । इयं च मूळयुक्ताविप्रशस्तेत्युक्तं हेमाही स्कन्दपुराणे— कन्यां गते स्वितिर शुक्ळपक्षेऽष्टमी तु या । मूळनक्षत्रसंयुक्ता सा महानवभी स्मृता॥ नवम्यां पूजिता देवी ददात्यभिमतं फळम् । इति । इयमपि सप्तमीयुका न कार्यत्युकम्— निर्णयामृते दुर्गोत्सवे,

मुलेनापिहि संयुक्ता सदा खाज्याष्ट्रमी सुधैः । लेशमात्रेण सप्तम्या अपि स्याद् दृषिता यदि । इति ।

इति दुर्गाष्टमीनिर्णयः ।

पौषशुक्लाष्टमी बुधवारयुता महाभद्रा । तदुक्तम्— भविष्योत्तरे.

पुष्ये मासि यदा देवि ! शुक्लाष्टम्यां बुधो भवेत् । तदा सा तु महापुष्या महामद्रेतिकीर्त्तिता ॥ इति । इयमेव भरणीसंयुक्ता जयन्ती । तथाच—

तत्रैव.

पुष्यं मासि यदा देवि ! अष्टम्यां नगजे ! शुभे ! । नक्षत्रं जायते पुण्यं यह्नोके रोद्रमुख्यते ॥ तदा तु सा महापुण्या जयन्ती अष्टमी शुभा ॥ इति ।

रैदिं=क्रूरदैवत्यत्वाद्भरणी । आर्द्वेति कल्पतरः । तन्त । तत्र तद्योगाः सम्भवात् ।

अथ कृष्णजनमाष्टमी निर्णीयते ।

यद्यपीयं—

प्राजापत्यक्षसंयुका कृष्णा नमसि चाष्टमी । इति विष्णुधम्मोतरात् ,

मासि भाइपदेऽष्टम्यां ऋष्णपक्षेऽर्द्धरात्रके ।

इति भविष्येत्तराच्च श्रावणभाद्रयोः प्रतीयते । तथाप्येकप्र्लक्ष्यनाः लाघवात् पौर्णमास्यन्तं मासमादाय भाद्रे अमावास्यान्तमादाय श्रावणे प्राह्या इत्यनुसन्ध्रयम् । एवं च 'तिथिक्तत्ये च कृष्णादिम्''इति वचनं नात्र श्रावणस्य पौर्णमास्यन्तत्विघायकं किन्तु एतद्तिरिक्तविषयकरूपना लाघवात् । भाद्रस्तु यद्यपि भाद्रश्रुत्थामावास्यान्त एव प्राप्नोति मूलश्रुतिकरूपनागौरवस्य फलमुखत्वेनादोषत्वात् तथापि ''तिथिक्रत्ये च कृष्णादिम्'' इतिवचनात् तिथ्यन्तरकृत्येषु तत्तनमासपदे लक्षणाश्रयणः विद्वापि लक्षणाश्रयणमदोषः । सा च द्विविधा शुद्धा सप्तमीविद्धा च । तत्र द्विविधा अपि सूर्योद्यादृष्वंगामिनी न वेति द्विविधा । ताद्दयपि रोहिणीयोगायोगभेदेन द्विविधा । तत्र सूर्योद्योध्वमसत्यां सर्वस्यामपि न सन्देहः । परेऽहन्यष्टम्यभावात् । सूर्योदयोध्वमसत्यां तु शुद्धायां विद्यायां वा रोहिणीयोगस्यान्यत्वत्त्र सन्ते सैव ।

प्राज्ञापत्यर्शसंयुक्ता कृष्णा नभसि चाष्टमी। मुहुर्चमपि लभ्येत सोपोष्या सा महाफला॥ मुहुर्चमप्यहोरात्रे बस्मिन् युक्तं हि लभ्यते। बष्टम्यां रोहिणीऋक्षं तां सुपुण्यामुपावसेत्॥

इति विष्णुरहस्योक्तः । तेनोत्तरिहन एव रोहिणीयोगे पूर्वनिशिधस्याः । पिनी शुद्धापि त्याज्येति हेमाद्रिमाधवादयः । शिष्टास्तु पूर्वामेवोपवस्ति । तेषामयमाशयः । अत्रार्द्धरात्रस्य वस्यमाणरीत्या कर्मकालत्वात् कर्मकालशास्त्रस्य च सर्वापेक्षया बलवस्वात् परीदेने च तदभावात् पूर्वे विति । न च रोहिणीयोगशास्त्रानुरोधेनोत्तरेति वाच्यम् । तस्य गुण-फलसम्बन्धार्थकरवेन बुधवारादियोगशास्त्रवद्गिणीयकत्वात् । अन्यथा

प्रेत्योनिगतानां च प्रेतत्वं नाशितं नरैः। यैः कता श्रावणे मासि ह्यष्टमी रोहिणीयुता॥ किं पुनर्बुधवारेण सोमेनापि विशेषतः॥ किं पुनर्ववमीयुक्ता कुळकोट्यास्तु मुक्तिदा।

इति पद्मात पूर्वे सुरक्षेरात्रगतां रोहिणी युताम स्पष्टमीं परित्यला सुधवारादियुता परा कर्चव्या आपद्येत । न चेष्टापाचाः । कुलको ट्यास्तु मुक्तिदा कि पुनर्बुधवारेणे त्यादिना "यदि कामयेत वर्षुकः पर्जन्या स्यात्" इतिवत् (अ०३ पा० न अधि०६) गुणफलसम्बन्धार्थं कात्वप्रतीतेः । एतेन आवार्यपूडामण्युकं बुधावारादियोगस्य निर्णायकत्वं प्रत्युक्तम् । तिथितस्वकाराद्योऽपि बुधवारादियोगस्यानिर्णायकत्वं मन्यन्ते । एवं च--

प्राजापत्यर्क्षसंयुक्ता कृष्णा नमसि चाष्टमी।

मुहूर्त्तमीप लभ्येत-

इति विष्णुरहस्यवचनमपि गुणफलसम्बन्धपरं व्याख्येयम् । यत्तु-उदये चाष्टमी किञ्चित् नवमी सकला यदि ।

इति स्कान्दवचने उदयग्रहणं तच्चन्द्रोदयपरं "तारापरयुद्ये तथा" इतिवचनान्तरैकवाक्यस्वात् । न्च--

दिवा वा यदि वा रात्री नास्ति चेद्रोहिणी कला। रात्रियुक्तां प्रकुर्वीत विशेषेणेन्दुसंयुताम्॥

इतिवचनात् परिदने रोहिणीयोगाभाव पव रात्रियुक्ताष्टमी प्राप्ते ति वाच्यम् । तस्य तिहने स्वरूपस्यापि रोहिणीयोगस्याभावेऽपि न्या यप्राप्तशुद्धा प्रमीवतकर्त्तव्यतानुवादकत्वात् इति शिष्टमतमनवयम् दिनद्वये रोहिणीयोगेऽयोगे वा शुद्धाधिका पूर्वैव तदितकमे कारणामा वात्। विद्धाधिकायां त्वस्यतरस्मिन्नेव दिने निज्ञीये रोहि<mark>णीयोगे सैव</mark> रोहिणीयोगप्राज्ञस्त्यात्। पूर्वत्रैव योगे--

सप्तमीसंयुताष्ट्रम्यां निज्ञीथे रोहिणी यदि । भविता साष्टमी पुण्या यावखन्द्रदिवाकरौ ॥

इति वश्यमाणसप्तमीविद्धानिषेधप्रतिप्रसवार्थकविष्ठराणात् । दिन द्वये निशीथे रोहिणीयोगे तुत्तरैव ।

वर्जनीया प्रयत्नेन सप्तमीसंयुताष्टमी।

सऋक्षापि न कर्त्तव्या सप्तमीसंयुताष्टमी ॥

इति ब्रह्मवैवर्तवचनात् । अत एव विद्धाधिकायां द्विनद्वयेऽपि निर्शाय मतिक्रम्य रोहिणीयोगेऽप्टम्याश्च दिनद्वये निर्शाधे सत्वासत्वयोः परैव । अन्यतरिमन्नेव सत्त्वे सैव । सर्वधा रोहिणीयोगरिहतायामप्टम्यां निर्शिधे दिनद्वयसत्वान्यतरसत्त्वेष्वयमेव न्यायो द्रष्टव्यः । न च—

> अलाभे रोहिणीभस्य कार्याष्ट्रम्यस्तगामिनी । तत्रोपवासं कृत्वैव तिष्यन्ते पारणं भवेत्॥

इति गौडधृतविष्णुरहस्यवचनात् रोहिण्यलाभे सर्वथा पूर्वेव प्राह्या स्या वितिवाच्यम् । वाक्यस्य हेमाद्यादिभिरनिबन्धनान्निर्मूलत्वात् । समुल्ये वा परिदेने निशीथे रोहिणियोगाभावविषयत्वादिति । अत्र चार्करात्रप् । जोपवासश्च द्वयं प्रधानम् ।

> अर्द्धरात्रे तु रोहिण्यां यदा कृष्णाष्टमी भवेत्। तस्यामभ्यर्चनं शौरेईन्ति पापं त्रिजन्मजम्॥

इति भविष्यपुराणात् "सोपोष्या सा महाफला" इति पूर्वीदाहृतवचः नाच्च ।

त्रिकालं पूजयेद्देवं दिवारात्री विशेषतः। अर्थरात्राविष तथा पुष्पैनानीविधैरिप ॥

इति भविष्योक्तपूजा त्वङ्गमूता फलसम्बन्धाभावात् । न वैवं पूजोपवासयोः फलभेदात् समानफलकत्वेऽपि वा निरपेक्षविधानात् चित्रोद्भिदादिवदेकैकस्याप्यनुष्ठानप्रसङ्ग इति वाच्यम् ।

सोपवासो हरेः पुजां कत्वा तत्र न सीद्ति।

इति भविष्यवचनात् समुख्यावगतेः ''द्वादशरात्रे ह्वांषि निर्वपेत्'' इतिवचनादाधानपवमानेष्ट्योरिव । भाष्यकारमतेन च फलश्रुतेः काम्यत्वमेव।

> प्राजापत्यर्क्षसंयुक्ता कृष्णा नमसि चाष्टमी । वर्षे वर्षे तु कर्चच्या तुष्ट्यर्थं चक्रपाणिनः॥

इति वीष्साश्रवणानित्यत्वोपपत्तेः। न चात्र तुष्ट्यर्थमितिफल्रश्रवः णात् फलनिमित्तोद्देश्यद्वयनिमित्तवाक्यभेदः स्यादिति वाच्यम्। विः जातीयानेकोद्देश्यत्वनिमित्तस्य तस्यादोषत्वात्। न च नित्यत्वेऽस्याः करणे प्रायश्चित्तश्रवणं स्यादितिवाच्यम्। विशिष्य तद्वुक्ताविप

प्राणायामदातं कार्यं सर्वपापापनुत्तये । इत्यादेः सामान्यतः श्रुतस्यात्रापि प्राप्तेरित्यनवद्यम् ।

इति जन्माष्टमीनिर्णयः।

अयास्याः पार्णनिर्णयः ।

तत्र केवलाष्ट्यम्युपवासे पारणदिने चाष्टम्यनुवृत्तौ तदन्ते कार्यम्। विणुषम्मीतरे—

जयन्ती शिवरात्रिश्च कार्य भद्राजयान्विते। कृत्वोपवासं तिथ्यन्ते तथा कुर्वाञ्च पारणम् ॥ इति ।

अत्र जयन्तीश्चन्दो जन्माष्टमीमात्रवचनः तिथिमात्रान्ते पारणविश्यानात् । रोहिणीसाहिताष्टम्युपवासे तु पारणदिने उभयानुवृत्तावुभ यान्ते तत् कार्यम् ।

कार्या विद्धा तु सप्तम्या रोहिणीसाहिताष्ट्रमी । तत्रोवासं कुर्यासु तिथिभान्ते च पारणम् ॥

इति पद्मपुराणात् । इदं चोभयान्ते पारणं महानिशातोऽर्वागुभ यान्ते भोजनपर्याप्तकाललामे ।

न रात्रौ पारणं कुर्याहते वे रोहिणीवतात्। अत्र निश्यपि तत्कुर्यात् वर्जयित्वा महानिशाम्॥

इति गौडनिबन्धोदाहृतबद्याण्डपुराणात् । महानिशा च सार्द्धयामान न्तरं याममात्रो रात्रिभागः ।

महानिज्ञा तु विश्वेया मध्यं मध्यमयामयोः। इति स्मृतेः। रोहिणीवतं चात्र तदुक्ताष्टमीवतमेव प्रकरणात्। एवं च-सर्वेश्वेवोपवासेषु दिवा पारणमिष्यते। अन्यथा पुण्यहानिः स्यादते धारणपारणम्॥

अन्यतिष्यागमो रात्रौ तामसस्तैजसो दिवा। तामसे पारणं कुर्यात् तामसीं गतिमाण्नुयात्॥

इति गरुडपुराणादी रात्रिपारणनिषेघो जनमाष्ट्रमीपारणातिरिक्तपरः। यदा तु तादशे काले उभयान्तो न लभ्यते तदान्यतरान्तेऽपि तत् कार्यम्। भान्ते कुर्याचिथेर्वापि शह्तं भारत ! पारणम् । इति जन्माष्टमीं प्रक्रम्य वन्हिपुराणात् । यदा तु महानिशायाः पूर्व पार रणापर्याप्तः कालो न लभ्यते तदा तत्रापि कुर्यात् ।

तिध्यर्क्षयोर्यदा च्छेदो नक्षत्रान्तमथापि वा। अर्द्धरानेऽपि वा कुर्यात् पारणं त्वपरेऽहिनि॥

इति हेमादिधृतवचनात् । अर्द्धरात्रे=महानिशायाम् । तत्रैव भोजनिने पेधात् प्रतिप्रसवस्योचितत्वात् । नक्षत्रान्तमिति तिथ्यन्तस्याप्युपळक्षः णम् । गौडास्तु अर्द्धरात्रे न तत् कुर्यात् इति पठित्वा यद्यर्धरात्रे उम्म्योरन्यतरस्य वान्तस्तदा नार्द्धरात्रे पारणं किन्तु दिवैव । वर्जयित्वा महानिशामिति पर्युदासैकवाक्यताळाभादित्याहुः । यत्तु—

तिथ्यन्ते बोत्सवान्ते वा बती कुर्वीत पारणम्।

इति कालादक्षेत्रचनं तदशक्तिवयमिति मदनरते । हेमादिस्तुं उभयान्ते पारणं शक्तविषयमशकस्य तु अन्यतरान्ते ततोऽप्यशकस्योत्सवान्तं इत्याह ।

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रच्यामणिमरीसिमञ्जरीनीराजित-चरणकमल श्रीमन्महाराजाधिराजप्रतापरुद्रतन् जश्रीमन्महारा-जमधुकरसाहस्तु-चतुरुद्धिवलययसुन्धराहृदयपुण्डरीक-विकाद्यादेनकर श्रीमन्महाराजाधिराजवीरासिहदेवोद्यो-जित-श्रीहंसपण्डितात्मज-श्रीपरशुराममिश्रसुनु-स-कलविद्यापाराचारपारीणधुरीणजगहारिद्रचमहा-गजपारीन्द्रविद्यञ्जनजीवातु-श्रीमान्मत्रामेश्रक्त-ते वीरमित्रोद्यानिबन्धे समयप्रकाशे जन्मास्टमीनिर्णयः।

अथ नवसी निर्णीयते ।

सा तु अष्टमीसंयुता प्राह्या । वसुरन्ध्रयोरितियुग्मवाक्यात् ।

अष्टमी नवमीविद्धा नवम्या चाष्टमी युता। अर्द्धनारीश्वरप्राया उमामाहेश्वरी तिथिः॥ इति । भविष्यपुराणेऽपि द्वादशीकरूपे—

नवस्या सह कार्या स्याद्ग्टमी नवमी तथा। तथा=अष्टम्या सहेत्यर्थः। निषेधमुखेनापि नवस्या अष्टमीविद्धत्वं स्कन्दपुराणादाविभिद्धितम्— न कार्या नवमी तात ! दशम्या तु कदाचन । इति स्कन्दपुराणम्

नवस्येकादकी चैव दिशा विद्धा यदा भवेत्। तदा वज्यो विशेषेण गङ्गाम्भः सुरया यथा॥

इति पद्मपुराणं च । दिक् दशमी । नवम्या अष्टमीवेधविधिर्द्शमीवे धनिषेधरच द्वयं ब्रह्मवैवर्ते दर्शितम् ।

अष्टम्या नवमी विद्धा कर्त्तन्या फलकाङ्क्षिभिः। न कुर्यान्नवर्मी तात ! दशस्या तु कदाचन॥ इति।

ननु कृष्णनवस्या अष्टमीविद्धत्वेऽपि शुक्कपक्षनवस्या दशमीविः द्धत्वमस्तु।

शुक्कपक्षे तिथिक्रीह्या यस्यामभ्युदितो रविः ।

इति वचनवलादिति चेत्, न। पूर्वोक्तेषु वचनेषु द्रामीवेधस्य साक्षाः क्षिणिब्रत्वात्। ननु पूर्वोक्तिनेषेधस्य कृष्णशुक्कपक्षोभयसाधारणत्वेन सामान्यक्रपस्य कृष्णपक्षे सङ्कोचोऽस्तिवति चेत्, मैवम् । भवदुक्ताः ऽपि "शुक्कपक्षे तिथियां ह्या" इत्ययं सङ्कोचहेतुरपि सामान्यक्रप एव। तस्मात् पक्षयोग्रमयोरपि पूर्वविद्वैव नवमीति सिद्धम् ।

चैत्रग्रुक्षपक्षे नवमी रामनवमी सा च मध्याह्रव्यापिनी प्राह्या।

मेवे पृष्णि सम्प्राप्ते लग्ने कर्कटकाह्वये ।

आविरासीत्स कलया कासस्यायां परः पुमान्॥

इत्यगस्त्यसंहितावचनात् मध्याह्नस्य जन्मकालत्वात् । जयन्तीषु च जन्मकालस्यैव पूजारूपकर्मकालत्वात् । जन्माष्ट्रस्यादौ तथा दर्शनात् । सेव मध्याह्नयोगिनी यदि पुनर्वसुयुता अतीव पुण्यतमेत्युक्तं— तत्रैव,

<mark>चेत्रशुद्धात्र नवमी पुनर्वसु</mark>युता यदि । सैव मध्याह्म<mark>योगेन महापुण्यतमा भवेत् ॥ ६</mark>ति ।

सा रामनवमी यदि दिनद्वयेऽपि मध्याहरपर्शिनी दिनद्वयेऽपि मः ध्याह्वास्पर्शिनी दिनद्वयेऽपि मध्याह्वैकदेशस्पर्शिनी वा तदा पुनर्वसु युता ब्राह्या।

पुनर्वस्त्रक्षसंयोगः स्वल्पोऽपि यदि दश्यते । वैत्रशुद्धनवम्यां तु सा पुण्या सर्वकामदा ॥

इत्यगस्त्यसंहितावचनात्। यदा तादृश्या दिनद्वयेऽपि पुनर्वसुयोगः इतदा या मध्याहे पुनर्वसुयोगिनी सा माह्या। जन्मकाले ऋक्षयोगस्य रोहिणीयोगवत् प्रशस्तत्वात्। यदा दिनद्वयेऽिष मध्याहे वर्त्तमाना दिनद्वयेऽिष च मध्याहे पुनर्वसुयोगस्तदाच्युत्तरैव। यदा दिनद्वये मध्याहे
मध्याहं परिहत्य वा वर्त्तमाना पुनर्वसुयोगश्च मध्याहं परिहत्येव तदाच्युत्तरैव। यदा दिनद्वये मध्याह्वयोगिनी दिनद्वये तद्योगिनी दिनद्वये तदेकदेशयोगिनी वा सर्वथैव पुनर्वसुयोगाभावस्तदाष्युत्तरैव। यदा तु
उत्तरदिने मन्याहे वर्त्तमाना पूर्वदिने ऋक्षयोगवत्यि तदापि परैव।
यदा तु पूर्वदिने मध्याहे वर्त्तमानापि उत्तरिहेने च पुनर्वसुयोगस्तदाः
प्युत्तरैव। सर्वथाष्टमीविद्धाया निषद्धत्वादिति।

नवमी चाष्टमीविद्धा त्याज्या विष्णुपरायणैः। उपोषणं नवम्यां तु द्दाम्यां पारणं भवेत्॥

इत्यगस्त्यसंहितावचनात्। एतेषां च पक्षाणां स्पष्टत्वार्थमुक्तानां नाः तीव पौनरुक्त्यं शङ्कनीयम्। अत्रैवं केचित्।

नवमी चाष्टमीविद्धा त्याज्या विष्णुपरायणैः।

इत्यत्र विष्णुपरायणानां वेष्णवानाम् अष्टमीविद्धाः नवमी नोपोष्या द्शमीविद्धोपोष्या। अवैष्णवानां तु अष्टमीविद्धाः युपोष्येति मन्यन्ते। तद्सत्। विष्णुपरायणैः सद्धिरिदं सर्व कर्त्तव्यमित्युपदेशपरत्वेनापि तस्य विशेषणस्योपपत्तौ अवैष्णवानामष्टमीविद्धाविष्यापादककर्तृः विशेषणत्वाङ्गीकारस्यानुचितत्वात्। वस्तुतस्तु विष्णुपदस्य प्रकृतः रामात्मकविष्णुपरत्वात् परायणैरित्येतत्तन्मन्त्रदीक्षितपरं सद्धणविधाः विषि श्रुतम्—

तस्मिन् दिने तु कर्त्तब्यमुपवासवतं सदा।

इति सदाशब्दयुक्ते नित्यश्रयोगावष्याकाङ्कितत्वात् शक्कतेऽन्वेति । तेन सदाशब्दप्रयोगात् प्रतीयमानं नित्यत्वमेतद्वतस्य राममन्त्रदीक्षिः तान् प्रत्येव भवति । ननु—

प्राप्त श्रीरामनवमीदिने मस्यों विमृढधीः । उपोषणं न कुरुते कुम्मीपाकेषु पर्वयते ॥ अकृत्वा रामनवमीवतं सर्ववतोत्तमम् । वतान्यन्यानि कुरुते न तेषां फलभाग् भवेत्॥

इत्यादिषु अकरणे दोषप्रतिपादनात् नित्यत्वावेदकेषु वचनेषु भर्य इत्यादिसामान्यशब्दश्रवणात् सर्वान् प्रत्येवेदं कुतो नेति चेत्, मैषम्। तन्नित्यत्वं हि "विष्णुपरायणैः" इत्यनेन "तस्मिन् दिने तु कर्त्तव्यम्" इत्यादिना च राममन्त्रदीक्षितान् प्रत्येष न सर्वान् प्रति। <mark>ळोकेऽपि राममन्त्रदीक्षारीहता रामनवस्यामनुपवसन्तः शिष्टा अ</mark>पि बहुशो **र**ष्टा एव ।

सूर्य<mark>प्रहे कुरुक्षेत्रे महादानैः कृतेर्मुहुः ।</mark> यत् फलं तदवाशोति श्रीरामनवमीवतात् ॥

इत्यादिवाक्यविहितः काम्यप्रयोगस्तु सर्वेषां भवति । ननु यथा विष्णुपरायणिरित्यस्य नित्याधिकारविधावन्वयस्तथा कामाधिकारवि धावण्यन्वयोऽस्त्वितिचेत् , न । खण्डितिथौ काम्यप्रयोगस्य निषिद्ध त्वात् खण्डितिथिनिणयवाक्यानां नित्यप्रयोगिविधिमात्रशेषत्वात् तः दन्तर्गतस्य विद्वुपरायणौरित्येतस्य पदस्य नित्यप्रयोगमात्रान्वयस्यै वोचितत्वात् इति । अत्र पारणं तु यदा पूर्वविद्धायामुपवासस्तत्वा नवमीमतिकम्येव कर्त्तव्यं सामान्यवचनात् दशस्यामेव पारणिमिति विशेषवचनाच्य । न चात्र रात्रिपारणादिप्रसक्तिः कापि ।

इति रामनवमीनिर्णयः।

आदिवनशुक्कनवमी दुर्गानवमी सेव महानवमी । तथा च— भ^{विष्ये},

आरवयुक्युक्षपक्षे तु अष्टमी मूळसंयुता । सा महानवमी नाम त्रैलोक्येऽपि सुदुर्लमा ॥ इति । मूलग्रहणमुपलक्षणम् । दुर्गापूजां प्रक्रम्य तत्रैव—

दुर्गापुजासु नवमी मूलाचृक्षत्रयान्विता।

महती कीर्तिता तस्यां दुर्गी महिषमिईनीम्॥

इय च उपवासादिषु अष्टमीविदेव प्राह्या। तथाच— पद्मपुराणे,

श्रावणी दुर्गनवमी दूर्वा चैव दुताशनी।
पूर्वविद्धा प्रकर्चच्या शिवरात्रिवंछेर्दिनम् ॥ इति।
न कुर्याभवमी तात ! दशम्या तु कदाचन्।

इति स्वान्दाच । बिलदाने च नवमी सूर्योदयसम्बन्धिनी श्राह्या । सूर्योदेषे परं रिका पूर्णा स्यादपरा यदि । बिलदानं प्रकर्त्तव्ये तत्र देशे श्रुभावहम् ॥ बिलदाने कृते\$ष्टम्यां पुत्रभङ्गो भवेन्नुप ! ।

इति देवीपुराणात् । बद्धि तत्र— आर्वयुक्शुक्जनवमी मुद्दर्तं वा कला यदि । सा तिथिः सकला श्रेया लक्ष्मीविद्याजयार्थिभिः॥ इति सौरपुराणम् । तद्धि बिलदानपरमेवेति । यदिष नवम्यामपराह्वे तु बिलदानं प्रशस्यते । दशमीं वर्जयेत्तत्र नात्र कार्या विचारणा ॥ इति नारदवचनं तरुखुद्धाधिकानिषेधपरमिति मदनरत्ने । अलमितप्रः सङ्गेत । विस्तरस्तु नवरात्रनिर्णये द्रष्टव्यः ।

इति नवमीनिर्णयः।

अथ दशमी निर्णीयते ।

तस्यां च तिथ्यन्तरघद्धेयोपादेयविभागवचनं नाहित । तिथ्यन्तरे हि तिथिः कचित् पूर्वविद्धा प्राष्टा कचिदुत्तरविद्धा दशम्यां च तथा न किञ्चित् नियामकं वचोऽहित । तेन दशमी दिनद्वयेऽपि कर्मकालच्या पिनी पूर्वा परा वेच्छ्या प्राष्ट्या ।

सम्पूर्णा दशमी ब्राह्या परया पूर्वयाधवा । युक्ता न दृषिता यस्मात् तिथिः सा सर्वतोमुखी ॥ इति स्कन्दपुराणात् । सम्पूर्णां कर्मकाले विशेषाश्रवणाद्दिनद्वयेऽपि । इत-रेषु पक्षेषु पूर्वा ।

द्शमी चैव कर्चव्या सदुर्गा द्विजसत्तम !।

इति स्कन्दपुराण प्रवोक्तत्वादिति । सदुर्गा=नवमीविद्धा । ननु
सम्पूर्णा दशमी प्राह्या परया पूर्वयाथ वा ।

इत्यनेन अध्यवस्थायां प्राप्तायां विकल्पपर्यवसानात्तस्य चाष्ट्रोः
बदुष्टत्वात् केवलं पुरुषेच्छाप्रसरस्यानुचितत्वाद्वद्यं किञ्जिद्दास्थातव्यं
व्यवस्थापकं शास्त्रमितिचेत् , सत्यम् ।

युक्ठपक्षे तिथिर्याद्या यस्यामभ्युदितो रविः। कृष्णपक्षे तिथिर्याद्या यस्यामस्तिमतो रविः॥

इति मार्कण्डेयोक्तास्त्येव व्यवस्था। तेन नास्त्येव स्वच्छन्दं पुमिच्छाः पसरः। अत प्योक्तं व्यतिरेकमुखेन—

उदासीने तु शास्त्रार्थे पुरुषेच्छा नियामिका। इति। एवं सित बानि परिवद्धानिषेधकानि— नन्दाविद्धा तु या पूर्णा द्वादशी मकरे सिता। मृगुणा नष्टचन्द्रा च एता वै निष्फलाः स्मृताः॥

इति कूर्मपुराणे। पूर्णा=दश्चमी । नन्दा=एकादशी तद्विद्धा निष्फले

प्रतिपत् पञ्चमी भूतसावित्री वटपूर्णिमा।
नवमी दशमी चैव नोपोष्याः परसंयुताः॥
इति ज्ञवनैवर्ते,

नागविद्धा तुथा षष्ठी शिवविद्धा च सप्तमी। दश्चम्येकादशीविद्धा नोपोष्याः स्युः कथञ्चन ॥

इति शिवरहस्यसौरपुराणादिषु वचनानि तानि कृष्णपक्षाविष<mark>याण्येव</mark> न ब्यासबादिपक्षाविषयाणि । अत्रोपवासग्रहणं मुख्यतया स्वक्म्मो पळक्षणमेव युक्तमिति सङ्क्ष्याः ।

इति दशमीसामान्यानिर्णयः ।

ज्येष्ठशुक्कदशमी दशहरा।
दशमी शुक्कपक्षे तु ज्येष्ठमासे कुजेऽहाने।
अवतीर्णा सिरित् स्वर्गाद्धस्तर्क्षे सा यतोऽमला॥
हरते दश पापानि तस्माइशहरा स्मृता। (१)
इति स्कल्दपुराणात्। अत्र योगविशेष उक्तस्तत्रेव—
ज्येष्ठे मासि सिते पक्षे दशम्यां बुधहस्तयोः।
गरानन्दे व्यतीपाते कन्याचन्द्रे वृषे रवी॥
दशयोगे नरः स्नात्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते।
अत्र च यत्रैव योगवाहुव्यं सेव प्राह्या।
आदिवनशुक्कदशमी विजयादशमी। तां प्रक्रम्य पुराणसमुचये—
दशम्यां च नरैः सम्यक् प्रजनीयापराजिता।
इंशानीं दिशमाभित्य अपराक्षे च यत्नतः॥
इयं च यशुत्तरैव श्रवणयुता तदा सेव प्राह्या।
उदये दशमी किञ्चित् सम्पूर्णेकादशी यदि।

अवणक्षे यदा काले सा तिथिविजयाभिधा॥

(१) दश पापानि च मनुनोक्तानि यथा—
पारुष्यमनृतं चैव पैशून्यं चापि सर्वशः ।
असम्बद्धप्रलापश्च वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥
अदत्तानामुपादानं हिंसा चैवाविधानतः ।
परदारोपसेवा च कायिकं त्रिविधं स्मृतम् ॥
परद्रव्येष्वभिध्यानं मनसानिष्टचिन्तनम् ।
वितथाभिनिवेशस्य त्रिविधं कर्म मानसम् ॥ इति ।

इति क्रयपोक्त<mark>ः । अन्येषु पक्षेषु नवमीयुक्ता याह्या ।</mark> या पूर्णा नवमीयुक्ता तस्यां पूज्यापराजिता । इति पुराणसमुख्यात् ।

> इति दशमीनिर्णयः। अथैकादशी निर्णायते।

सा च सर्वकार्येषु परयुतैव ग्राह्या। "रुडेण द्वादशीयुका" **रित** युग्मवाक्यात्।

एकादशी न कर्चव्या दशमीसंयुता विभो ! पूर्वविद्धा न कर्चव्या तृतीया षष्टिरेव च । अष्टम्येकादशी भूतो धम्मेकामार्थवाञ्छिभिः॥

रति स्वन्दपुराणभविष्यपुराणयोः पूर्वावद्धाप्रतिषेधाच्च । चैत्रशुक्कैकादशी वेश्यकर्तृकवास्तुपूजनेऽपराह्वव्यापिनी ग्राह्या ।

> तत्रापराहे वास्तुश्च वैदयानां वंदाघारकः। अद्येर्मात्येश्च वस्त्रश्च पृज्यो रङ्गेर्विचित्रितः॥

इति तां प्रकृत्य ब्रह्मपुराणात् । आषाढगुक्कैकाद्द्यादिषु विष्णुशयनादि कार्यम् । तत्र—

बह्मपुराणे.

एकादइयां तु शुक्कायामाषाढे भगवान् हरिः। भुजङ्गशयने शेते तदा श्लीराणेवे सदा ॥ एकादइयां तु शुक्कायां कार्त्तिके मासि केशवम्। प्रसुप्तं बोधयेदात्रौ श्रद्धाभक्तिसमन्वितः॥

भविष्योत्तरेडपि-

प्राप्त भाइपरे मासि एकादश्यां दिने सिते। कटिदानं भवेदिःणोर्महापातकनाशनम्॥

कटिदानम्=अङ्गपरिवृत्तिकरणम् । वराहपुराणादौ तु पतेष्वेच मासेषु
शुक्कद्वादशीषु शयनादिकमुक्तम् ।

आषाढमासे द्वादश्यां सर्वशान्तिकरं शुभम् । य पतेन विधानेन झात्वा मे कर्म कारयेत् ॥ स पुमान्न प्रणश्येत संसारेषु युगे युगे ।

तथा—

इयं च द्वादशी राजन् ! प्रबोधार्थ विनिर्मिता । मयैषा सर्वलोकानां हितार्थ शेषशायिना ॥ बी० स० म

यमः,

तथा हेमाइयुदाहते भविष्येऽपि —

द्वाद्दर्यां गुक्रपक्षे तु प्रस्वापावर्त्तनोत्सवाः । इति । न चात्र द्वादशीपदस्य पकादशीपरक्षप्रिति कस्य चिदुक्तिर्युका। तथात्वे प्रमाणाभावात् स्वक्षणापत्तेश्च ।

प्रतिपद्धनदस्योका पवित्रारोपणे तिथिः।
श्रियो देग्या द्वितीया तु तिथीनामुक्तमा स्मृता ॥
तृनीया स्याद्धवान्यास्तु चतुर्थी तत्स्वतस्य च ।
पञ्चमी धर्मराजस्य तथा षष्ठी गुहस्य च ॥
सप्तमी भारकरस्योका दुर्गाया अष्टमी स्मृता ।
मातृणां नवमी चेव दशमी बासुकेः स्मृता ॥
पकादशी ऋषीणां च द्वादशी चक्रपाणिनः।
त्रयोदशी ह्यनक्षस्य शिवस्योक्ता चतुर्देशी ॥
मम चेव मुनिश्रेष्ठ ! पौणमासी तिथिः स्मृता ।
यस्य यस्य च देवस्य यनक्षत्रं तिथिश्च या ॥
तस्य देवस्य तिस्मस्तु श्यनावर्चनादिकम् ।

इति मत्स्यपुराणवचनविरोधापत्तेश्च । तस्मात् कालान्तरविधानमेव साधीयः । कचित्त आषाढकार्त्तिकपौर्णमास्योः स्वापप्रबोधावुकौ । तथा च—

श्रीराब्धौ रोषपर्यङ्के आषाढ्यां संविद्याद्धरिः ।
निद्रां त्यजित कार्त्तिक्यां तयोः सम्पृज्जयेत्सदा ॥
ब्रह्महत्यादिकं पापं श्रिप्रमेव व्यपोहित ।
आषाढी कार्त्तिकी चात्र पौर्णमासी । तत्रैव प्रचुरतरप्रयोगात
आषाढशुक्कपश्चान्ते भगवान् मधुस्दनः ।
भोगिमोग ।नजां मायां योगनिद्रां समाप्त्रयात् ॥
रोतेऽसौ चतुरो मासान् यावज्जवित कार्त्तिकी ।
विशिष्टा न प्रवर्त्तन्ते तदा यद्वादिकाः क्रियाः ॥

इति विष्णुधर्मोत्तरे पक्षान्त इति स्पष्टमभिधानाञ्च । पतेनाषाढस्येव माषाढी पकादशी कार्त्तिकस्येयं कार्त्तिकी एकादशीति कल्वतरुव्याखा नमपास्तम् । तेन पौर्णमास्यिप पकः काल इति सिद्धम् । विष्णुधर्मोतिरे ई एकादशीमारस्य दिनपञ्चकं शयनप्रबोधावुक्ती ।

एकाद्द्यामाबाढस्य ग्रुक्कपक्षे जनार्दनम् । देवाश्च ऋषयश्चेव गन्धर्वाप्सरसां गणाः ॥ अभिष्टुवन्ति ते गत्वा सततं दिनपञ्चकम् । उत्सवं चैव कुर्वन्ति गीतमृत्यसमाकुलम् ॥ ततस्तु चतुरो मासान् योगनिद्रामुपासते । सुप्तं च तमुपासन्ते ऋषयो ब्रह्मसम्मिताः ॥ कर्त्तिकस्य सिते पक्षे तदेव दिनपञ्चकम् । विवोधयन्ति देवेद्यं गत्वा सेन्द्रा दिवौकसः ॥ तस्मात्त्रयेव कुर्वीत तदापि च महोत्सवम् ।

न चात्र स्वापप्रबोधौ एकाद्द्यामेव दिनचतुष्ठ्यं तु पूजेति कस्यः चिद्वाकिर्युक्ता। "ततस्तु चतुरो मासान्" इति "विबोधयन्ति देवेशम्" इति च पञ्चदिनसाध्योत्सवानन्तरं तयोः कर्चन्यत्वप्रतीतेः। तेनेदमपि एकं कालान्तरमिति युक्तम्। एते च कालाः शक्त्यनुसारेण यथासम्प्रदायं च व्यवस्थिताः। एते च स्वापपारिवर्त्तनप्रबोधाः रात्रिसन्ध्यादिः नेषु कार्याः।

निश्चि स्वापो दिवोत्थानं सन्ध्यायां परिवर्त्तनम् । इति भविष्योक्तेः ।

विष्णुर्दिवा न स्विपिति न च रात्रौ विबुध्यते।

इति विण्यमीतराम । एवं च 'प्रसुप्तं बोधयेद्वात्रो' इति ब्रह्मपुराणं रात्रो प्रसुप्तं दिवा बोधयेदित्येवं भविष्यवन्नैकवाक्यतया व्याख्येयम् । अन्यथा विकल्पापत्तेः । तद्पेक्षया च पद्धम्मस्य सिक्षधानस्यैव बाधौः चित्यात् । अन्यथा तद्वशेन पद्धम्मस्याप्यवाधे पद्स्य सुतरामबाधाः पत्तेः पर्युदासोच्छेदापत्तिः । केचित्तं निश्चे स्वाप इत्यस्मिन्ननाद्वासाः द्वात्राविष प्रवेधमाचरन्ति । तत्तु वचनस्य देमाद्यादिस्कल्लानिबन्धादतः व्वादसमञ्जसम् । अत्र च द्वाद्द्यां राज्यादिभागेषु क्रमेण अनुराधाश्रवणरेवतीनामादिमध्यावसानेषु जायमानेषु प्रस्वापावर्त्तनोद्बोधाः प्रश्चस्तः । तथा च—

भविष्ये, मैत्राद्यपादे स्विपितीह विष्णुः श्रुनेश्च मध्ये परिवर्त्तमेति । पैष्णावसाने च सुरारिहन्ता प्रबुध्यते मासचतुष्टयेन ॥ आभाकाद्येषु मासेषु नृपते ! माधवस्य च । द्वादश्यां गुक्कपक्षे च प्रस्वापावर्त्तनोत्सवाः ॥

यदा द्वारयां राज्यादिभागेषु तत्तन्नक्षत्रभागानामयोगो नक्षत्रमात्रः स्यैव तु योगस्तदा नक्षत्रमात्रयुक्तराज्यादिभागेष्वेव रायनादिकं कार्यम्। पादयोगो यदा न स्यादक्षेणापि तदा भवेत्। इति वराहपुराणवचनात् ।

विष्णुर्दिवा न स्विपिति न च रात्री विबुध्यते । बादइयामृक्षसंयोगे पादयोगो न कारणम् ॥

श्रीत विष्णुधर्मोत्तराच । यदा द्वाद्द्यां राज्यादिभागेषु नक्षत्रमात्रस्याप्यः भावस्तदा द्वाद्द्यामेव सन्ध्यायां रायनादिकं कार्यम् । तथा च— वराहपुराणे,

द्वाद्रयां सन्धिसमये नक्षत्राणामसम्भवे । आभाकासितपक्षेषु रायनावर्त्तनादिकम् ॥

सन्धिसमये इति रायनादावन्वेति । सन्धिसमयः सन्ध्याकालः । हेमा स्रादिसम्मतोऽप्ययमर्थः ।

इति विष्णुशयनकालः ।

अस्यामेवाषाद युक्कैकाद स्यां चातुर्मास्यवतारम्भ उक्ती— महाभारते,

आषाढे तु सिते पक्षे एकादइयामुपोषितः । चातुर्मास्यवतं कुर्याचितकञ्चिक्तियतो नरः ॥ असम्भवे तुलार्केऽपि कर्चन्यं तत् प्रयत्नतः ।

अधैकादशीवतं निर्णीयते ।

तत्र-

पक्षे पक्षे तु कर्त्तव्यमेकाद्द्यामुपोषणम्।

इत्यदिनारदीयादिवस्रने तावत् यत्रोपवास्त्रवणं तत्राष्ट्यामिकाभोज नसङ्करुपो विधीयते । उपवासपदस्य वतिषदेषपर्यायस्य सङ्करपवावि त्वस्येष्टत्वात् । यानि तु वतं नियमो धर्मे इत्यादिसमभिन्यहारवन्ति नद्र युक्तवास्यानि यथा--

<mark>पकाद्दयां न</mark> भुञ्जीत पक्षयोद्दसयोरिप । वनस्थयतिधम्मॉऽयम्

इत्यादीनि तत्रापि "नोचन्तमादित्यमिश्चेत" इत्यादाविव सङ्करण्या विधीयते। या तु तत्र भोजनिन्दा सा "निह निन्दि निन्दि प्रवर्त्तत" इति न्यायेन वतस्तुत्यर्था न तु स्वतन्त्रनिषेधीश्वायि का गौरवात्।

ने शक्केन पिवेत्तीयं न खादेत् क्रुम्मंशूकरौ। एकादरयां न भुक्षीत पक्षयोरुभयोरपि॥

इत्यादौ तु निषेधप्रायपाठात् वतादिपदसमभिष्याहाराभावाश्व भो जननिषेध एव । तत्र सङ्करूप्लक्षणायां प्रमाणाभावात् । न स्कम्स्रक हपनालाघवार्थं स्रोतिवाच्यम् । तस्योत्तरकालनित्वात् । अन्यथा निषादस्थपत्यधिकरणविरोधापत्तेः। (अ०६पा०१अधि०१३) अत्र भोजनं स्मृतिलोकप्रसिद्धोऽभ्यवहार एव निषिध्यते न तु सर्वादननिष्ठः तिः। अत एव गृहस्थस्य कृष्णकाद्द्यादौ व्रतभोजननिषेधयोः प्राप्तौ—

उपवासानिषेधे तु किञ्चिद्धध्यं प्रकल्पयेत्।

इति किञ्चिद्धश्चणविधानम् । न चैतद्विध्यन्यथानुपपस्यैव भुजेरदः
नीयमात्रादनपरतेति वाच्यम् । अस्य च वचनस्य रागद्वेषादिकृतनिराहारच्यावृत्त्या सार्धकत्वात् । अयं च निषेधः कलञ्जमश्चणानिषेधाः
विकरणन्यायेन नित्य एव । अयं च कृष्णे शुक्ले च सर्वान् प्रति
प्रवर्तते ।

अष्टवर्षाधिको मत्यौँ ह्यशीतिर्न च पूर्यते । यो भुङ्के मामके राष्ट्रे विष्णोरद्दनि पापकृत् । स मे वश्यश्च दण्ड्यश्च निर्वास्यो देशतः स मे ॥

इति नारदे। क्तेः,

गृहस्यो ब्रह्मचारी च आहिताग्निस्तथैव च। एकाद्द्यां न भुक्षीत पक्षयोद्दमयोरिष ॥

इत्यनिपुराणाच । अत्र चाष्टवर्षप्रहणसुपनयनोपळक्षणम् । अशी-तिष्रहणं च शक्त्युपळक्षणमिति केचित्। तन्न। प्रमाणाभावात्। न च-

युहस्थो ब्रह्मचारी च योऽनश्नश्च तपश्चरेत्। प्राणाग्निहोत्रलोपेन अवकीर्णी भवेत्त सः॥ इति वचनविरोध इति वाच्यम्। अस्य-एकभक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च॥ उपवासेन चैकेन पाद्कच्छः प्रकीर्तितः॥ एतत् त्रिगुणितं प्राजापत्यम्

इत्यादिविहितप्राजापत्यानुष्ठाने त्रेगुण्यसम्पर्तयं स्वस्थानाविद्वाद्धेः न्यायप्राप्तोपवासावृत्तिः निवृत्यर्थत्वात् । अत एव "अनश्नंस्तपश्चरेत्" इति यावन्तपश्चरणमनश्चनाभ्यासार्थको वर्त्तमानकालप्रत्ययः । 'प्राणाग्निः होत्रलोपेन' इति तु ''तेन ह्यन्नं क्रियते" इतिवद्र्थवादमात्रम् । प्राणाग्निः होत्रं नाम तद् "यद् भक्तं प्रथममागच्छेत् तद्धोमीयम्" इति विहितो भोजनाश्चितो नियमविद्योषो नित्यत्या विहितः । न चास्य आश्चयभूतः भोजनाश्चवो नियमविद्योषो नित्यत्या विहितः । न चास्य आश्चयभूतः भोजनाभावे लोपो द्रोषाय भवति तस्माद्र्थवादः । हेमाद्रिस्तु ब्रह्मचारिष्यहर्ष्ट्ययोर्मरणान्तिकानशनस्यत्योनिवृत्यर्थमिदं वचनामित्याह ।

यद्पि-

आहितामिरनड्वांश्च ब्रह्मचारी च ते त्रयः। अश्ननन्त एव सिद्धन्ति नैषां सिद्धिरनश्नताम्॥

इतिमङ्ख्यायनव वनं तत् भोजनाभावेऽ च स्वाध्ययनाग्निहोत्रादिः छोपप्रसक्ती तिष्ठवृत्त्यथम् । नैषां सिद्धिरनदनतामितिहेतुविष्ठिगदात् । अग्निहोत्रादेः श्रीतत्वेन स्मार्चभोजनिवृत्तिवाधौचित्यात् । एवं चान्निः होत्राद्यविरोधेन नित्योपवासविधिः प्रवर्त्तते । काम्यस्तु श्रीतस्यापि नित्याग्निहोत्रादेर्वाधक एव प्रमाणवलाबलाऽपेक्षया प्रमेयवलावलत्वस्य ज्यायस्त्वात् । काम्येन तु श्रीतेन काम्यस्मार्चनिवृत्तिरिष्टैव श्रीतत्वेन बलीयस्त्वाधिक्यात् । एतेन नित्यस्य काम्यस्य स्मार्चीपवासस्य श्रीत्वेन वेनाग्निहोत्रादिना निवृत्तिरिति यत् कैश्चिदुक्तं तिश्वरस्तम् । इत्यलं प्रस्क कानुप्रसक्तेन । तस्माश्चिषधे पक्षद्वयेऽपि सर्वेषामधिकारः । वते तु नि त्यप्रयोगे गृहस्थम्यतिरिकानां पक्षद्वयेऽप्यधिकारः । गृहस्थस्य तु शु क्रुपक्षगत एव ।

पकादस्यां न भुञ्जीत पक्षयोदमयोरपि । वनस्थयतिवमर्मोऽयं गुङ्कामेव सदा गृही ॥

इति देवलोक्तेः।

पकादस्यां न भुजीत पक्षयोदभयोरिप । ब्रह्मचारी च नारी च गुक्कामेव सदा गृही ॥

इति भविष्योत्तरोक्तेश्च ।

यथा शुक्का तथा कष्णा बाद्शी मे सदा विया। शुक्का गृहस्थः कर्त्तब्या भोगसन्तानवर्द्धिनी ॥ मुमुञ्जभिस्तथा कष्णा तेन तेनोपदर्शिता।

इति मिविष्यपुराणाच । यानि तु-

यथा गुक्का तथा कृष्णा विशेषो नास्ति कश्चन।

इत्यादिसामान्यवचनानि तानि गृहस्थातिरिक्तविषय उपसं हर्त्तव्यानि । एवं च सामान्यवचनेन गृहस्थं प्रति उपवासाप्राप्ते गुक्कामेव सदा गृहीत्यनेन गृहस्थं प्रति गुक्कापवासविधिरिति के चित् । अन्ये तु एवकारेण "न चतुर्स्तिशादिति ब्रूयात् षड्वि शातिरित्येव ब्रूयात्" (अ०९ पा० ४ अधि०२) इतिवत् विधिश किप्रतिबन्धाद्वाक्यमेदापत्तेश्च गृहस्थं प्रति शुक्कोपवासविध्यस् स्मवादन्यस्य च विधरभावाद्नुवादत्वानुपपत्तेनं सामान्योमयैकादश्यु पवासविधीना वनस्थयतिविषयत्वेनोपसंहारः, किन्तु यत् कृष्णाम प्युपविश्वेत्तद्वनस्थो यतिश्चेत्येवं तदन्तर्गतकृष्णोपवासस्यैव । एवं च साः मान्यविधित एव गृहस्थस्य ग्रुक्तामात्रप्राप्तेः ग्रुक्कामेवेत्यनुवाद इत्याः हुः । अपरे तु सामान्यवचनभ्य एव गृहस्थं प्रत्यपि उपवासप्राप्तेः परि-सङ्ख्यार्थे ग्रुक्कामेवेति वचनम् "अत्र होवावपन्त्यत एवोद्वपन्ति" इतिः चिद्तत्याहुः । सर्वथा तावद्गृहस्थस्य ग्रुक्केवेति सिद्धम् । यन्तु--

सङ्कान्त्यामुपवासं च कृष्णकाद्शिवासरे । चन्द्रसूर्यप्रहे चैव न कुर्यात् प्त्रवान् गृही ॥

इश्यादिक्रण्णैकादर्युपवासांनेषेष्ठकं वसनं तद् गृहस्थसामान्यपुरस्कारेण कृष्णानिषेषे सत्यपि पुत्रवद्गृहस्थस्य दोषााधक्यक्रापनार्थपिति माधवादयः। तत्र । स्नामान्यविक्षेगृहस्थस्यातारंक्त प्रस्युपसहृतत्वात्
गुङ्गामेव सदा गृहीत्यस्य स गृहस्थं प्रात गुङ्गाविधानार्थम्वनानुवादत्वेन
वा सार्थक्यात् परिसङ्ख्यापक्षस्य स वाक्यभेदनायुक्तत्वात् गृहस्थं
प्रति कृष्णोपवासाप्राप्तीनविधासस्भवात् पृत्रवद्गृहस्थं प्रति "कृष्णैकादिश्चिवासर"हतिवचनस्य दोषाधिक्यख्यापनार्थन्वायोगात्। वसनं तु—

शयनां गोधिनी मध्ये या कृष्णैकाद्शी भवेत्। सेवापाष्या गृहस्थेन नान्या कृष्णा कराचन॥

इति वचनेन गृहस्थं प्रति रायनीबोधिनोमध्यविन्याः कृष्णाया विहितत्वात्तत्र पुत्रवद्गृहस्थं प्रति पर्युदासार्थमिति हेम्बिप्रसृतयः। इदं च वैष्णवन्यतिरिक्तपरम्।

नित्यं भक्तिसमायुक्तेनरेविंग्णुपरायणैः। पक्षे पक्षे च कर्त्तव्यमेकाद्दयामुपोषणम्॥ इति।

तथा,

यथा शुक्का तथा कृष्णा यथा कृष्णा तथेतरा। तुल्ये ऽनुमन्यते यस्तु स वे वेष्णव उच्यते ॥

इति नारदीयतत्वसागरवचनाभ्यां तस्य स्वकृष्णोपवासप्रतीतेः । पवं काम्येकाददात्रितं पक्षद्वये सर्वैः कार्यम् ।

पुत्रवांश्च गृहस्थश्च बन्धुयुक्तस्तंथेव च। उभयोः पक्षयोः काम्यं वतं कुर्यानु वैष्णवम्॥

इति हेमाद्रयुदाहत्वचनात् । यनु—

रविवारेऽर्कसङ्कान्त्यामेकादश्यां सितेतरे। पारणं चोपवासं च न कुर्यात् पुत्रवान् गृही॥

इत्यादिवचनैर्निषेधेन पर्युदासेन वा रविवारादावुपवासानिवृत्तिः सा तत्प्रयुक्तोपवासस्य न तु तद्धिकरणकस्यैकादश्युपवासस्यापि । तिषिमित्तोपवासस्य निषेधोऽयमुदाहृतः । प्रयुक्त्यन्तरयुक्तस्य न विधिनं निषेधनम् ॥

इति जैमिनवचनात्। अत् एव—

भृगुभानुदिनोपेता सूर्यसङ्कान्तिसंयुता। एकादशी सदोपोष्या पुत्रपौत्रप्रवर्धिनी॥

इति विष्णुधर्मोत्तरमपि सङ्गठछते । रविवारादिप्रयुक्त उपवासश्च संवर्तेनोक्तः--

> अमाधास्या द्वाद्शी च सङ्कान्तिश्च विशेषतः। पताः प्रशस्तास्तिथयो भानुवारस्तथैव च ॥ अत्र स्नानं जपो होमो देवतानां च प्जनम्। उपवासस्तथा दानमेकैकं पावनं स्मृतम्॥ इति।

पारणं चोपवासं चत्यत्र समाप्तिपर्यायपारणपदसमिन्याहाः रादुपवासपदमुपवासोपक्रमपरम् । तेनोपवासत्रतं रावेवारादौ पुत्रवः दृग्रहस्थातिरिकः कुर्योदित्येव तात्पर्यार्थः। न तु तन्निमित्तपारणाया अपि पृथङ्निषेधः। रविवारादित्रयुक्तपारणाया अभावात्। न च—

> सप्त वारानुपोष्यैव सप्तधा संयतेन्द्रियः । सप्तजन्मकृतात्पापात्तत्क्षणादेव मुच्यते ॥

इतिवचनविद्यितशनिवारप्रयुक्तोपवासपारणाया रविवारनिमित्तता । तथा,

नित्यं द्वयोरयनयोनित्यं विषुवतोर्द्वयोः । चन्द्रार्कयोर्प्रहणयोर्व्यतीपोतषु पर्वसु ॥ अहोरात्रोषितः स्नानं श्रासं दानं तथा जपम् । यः करोति प्रसन्नात्मा तस्य स्यादक्षयं च तत् ॥

इति सङ्क्षान्तिपूर्वदिवसविद्वितोपवासपारणायाश्च सङ्कान्तिनिप्ति तति वाच्यम्। परेऽद्दिनं तु पारयेदित्यादिवज्ञनादुत्तरिद्वत्वनं रिष्ठः वारादेरिधकरणावं न तु तत्त्रयुक्ता पारणा। रिववारे पारयेदित्यादिवज्ञः नामावात् । कृष्णेकादद्यीप्रयुक्तपारणायास्तु द्याम्युपवासविष्यः द्यानेन कथमप्यसम्भवाच्च न च तिर्दे तदिधकरणकपारणाया पव निषेधः अत पव तिन्निमित्तोपवासस्येत्युपवासमात्रग्रहणमिति वाच्यम्। द्वाद्यां रिववारे एकादद्यीपारणाभावप्रसङ्गातः। तस्माद् यथोकैव व्याख्या युक्तितः। यदिष च-

व्यतीपाते कृते श्राखे पुत्री नोपवसेद्ग्रही।

इतिवचनेन आद्धदिने उपवासनिषेधनं तत् एकादशीव्यतिरिकः विषय एव ।

उपवासी यदा नित्यः श्राद्धं नैमित्तिकं भवेत्। उपवासं तदा कुर्यादाद्याय पितृसेवितम्॥ इति वृद्धयाज्ञवल्क्योक्तेः।

यस्मिन् दिने पितुः श्राद्धं मातुर्वाथ भवेद्गुह !।
तस्मिन्नेव दिने तात ! भवेदेकादशीवतम् ॥
अन्यद्वापि वृतं स्कन्द ! तदा कार्यं च तच्छृणु ।
न छुप्यते यथा श्राद्धं तूपवासोऽथवा गुह ! ॥
इति विश्रतिपन्नेऽथे उपायः परमो मतः ।
इष्टो हितार्थं सर्वेषां नराणां शिखवाहन ! ॥
श्राद्धदिनं समासाद्य उपवासो यदा भवेत् ।
तदा कृत्वा तु व श्राद्धं भुकशेषं च यद् भवेत् ॥
तत्सर्वे दक्षिणे पाणौ गृहीत्वान्नं शिखिष्वत्र !।
अविज्ञेदनेनाथ तेन श्राद्धं शिखिष्वत्र !।
पितृणां तृतिदं जातं व्रतमङ्गो न विद्यते ॥

इति स्कन्दपुराणोक्तेश्च । यद्पि च-

पत्यौ जीवति या नारी उपवासं व्रतं चरेत्। आयुष्यं हरते भर्त्तुर्नरकं चैव गच्छति॥ इति वचनं तद्दिष भर्त्रननुद्वाविषयम्। भायो भर्त्तुर्भतेनैव व्रतादीन्याचरेत् सदा॥ इति कार्यायनोक्तेः।

नारी खत्वननुद्वाता भर्त्रा पित्रा सुतेन वा। निष्फलं तु भवेत्तस्या यत् करोति वतादिकम्॥ इति मार्कण्डेयपुराणाद्ध। अत्र पित्रादिग्रहणं भर्त्रसात्रिधानाविषयं वि-धवाविषयं च न स्त्री स्वातन्त्रयमर्हतीति वचनात्। एतद्ध विधवया पक्षद्वयेऽपि कार्यम्।

> एकादश्या विना रण्डा यतिश्च सुमहामते !। पच्यते ह्यन्धतामिस्रे यावदाभूतसम्प्रवम् ॥

इति वचने रण्डायातिसमिम्याहारात्। एवं च सधवाया गृहस्य-वच्छुक्लायामेवाधिकार इत्यनवद्यम्।

वी॰ स॰ ९

अंध व्रते एकादशीद्वैधं निणीयते ।

सा च द्विविधा सम्पूर्णा विद्वा च।तत्र उदयात् प्राङ्मुहूर्त्रद्यमाः रभ्य प्रवृत्तायाः पुनः स्योदयपर्यन्तसन्वे सम्पूर्णाः।

आदित्योदयवेळायाः प्राङ्मुहुर्त्तद्वयान्विता । एकादशी तु सम्पूर्णा विद्वान्या परिकीर्तिता ॥

हतिभविष्यपुराणात् । अत एव-

प्रतिपत्प्रभृतयः सर्वा उदयादे।दयाद्रवेः। सम्पूर्णा इति विख्याता हरिवासरवर्जिताः॥

इति स्कन्दपुराणे सामान्यत उक्तस्य सम्पूर्णत्वस्य हरिवासरपर्याये काद्द्यां पर्युदासः इतः । अत्र च यत् सामान्यतः सिद्धं उद्यादारभ्य प्रवृत्तत्वं उदयपर्यन्तं च सन्वमिति द्वयमिनिहितं सम्पूर्णस्वं तन्मध्ये पूर्वमेव एकाद्द्यां पर्युद्दस्यते नोत्तरमापे भविष्येकवाक्यत्वात् । तेन अर् रुणोदयमारभ्य पुनः स्योदयपर्यन्तं सन्व एव एकाद्यी सम्पूर्णितिः सिद्धम् । यत्तु—

आदिखोद्यवेळाया आरभ्य षष्टिनाडिका । सम्पूर्णेकादशी नाम

इतिवचनं तद्मुकल्पभूनसम्पूर्णत्वविधायकमिति वश्यते । विद्धा तु दशम्या अरुणोदयस्पर्शे सति । या तु कृत्सा अरुणोदयव्यापिनी द्वितीयसुर्थ्योदयादवार्गेव समाप्ता सा न विद्धा न सम्पूर्णा किन्तु स ण्डमात्रम् । तस्मादुदयाद्वांक् मुहूर्त्तद्वयान्विता सम्पूर्णिति युक्तम् । यसुन

अरुणोदयकाले तु दिशागन्धो भवेद् यदि । इत्यादिवचनेषु अरुणोदयपदं तद्पि मुहूर्त्तद्वयपरमेव । यत्तु बद्यावेवते—

वतस्रो घटिकाः प्रातरक्णोइय इष्यते ।

तथा— अरुणोदयवेधः स्यात् सार्द्धं तु घटिकात्रयम्। इति।

अत्रापि मुहूर्त्तद्वयोपलक्षणम् । एकम्लकरूपनालाधवात् । अयं चार लोकप्रकेषे विश्वासन्तर्भव ।

णोद्यवेधो विष्णवान् प्रत्येव।

द्रामीवेधसंयुक्ती यदि स्याद्रुणोदयः। नैवोपोष्यं चैष्णवेन तिद्धि नैकाद्शीवतम्॥

इतिगारडोक्तेः। यनु-

स्योदयस्पृशाप्येषा दशम्या गर्हिता सदा । इतिस्योदयवेधवचनं तद्वैष्णवातिरिक्तविषयं परिशेषात् इति माधनादयः । केचित्तु अरुणोद्यवेघोऽपि सर्वसाधारणः । वेधसामान्यः वचनात् । वेधसामान्यः वचनात् । वेधसामान्यः वचनात् । वेधसामान्यः वचनात् । वेधसामान्यः वेधस्य वेष्णवान् प्रति अरुणोद्यः वेध प्रवेति नियमार्थम् । एवं च सामान्यप्राप्तं वेधस्यमपि वैष्णवेतरान् प्राति प्रवर्त्तते । तत्रारुणोद्यवेधश्तावत् काम्यव्रतविषयः ।

उदयात् प्राक् त्रिघटिकाव्यापिन्येकाद्शी यदि । सान्दिग्धेकाद्शी नाम त्याज्या वे धर्मकाङ्क्षिभः॥ पुत्रराज्यसमृद्ध्यर्थे द्वाद्श्यामुपवासयेत्। तत्र क्रतुशतं पुण्यं त्रयोद्श्यां तु पारणम्॥

इतिगारहोक्तेः । न चैतद् वैष्णवान् प्रत्येवोपसंहियतामितिवाच्यम् । तेषां "नैवोपोष्यं" इत्यनेनोपवाससामान्यनिषेधात् । एकाद्द्यीवृद्धौ द्वादः शीवृद्धौ सर्वेषां नित्योपवासविषयोऽपि सः ।

> पकादशीं दिशा युक्तां वर्धमाने विवर्जयेत्। स्रयमार्गस्थितं सोमे कुर्वीत दशमीयुताम्॥

इतिभविष्योक्तेः। सोम=एकादशी ।

दशमीशेषसंयुक्ता उपोध्यैकादशी तदा। यदा न स्यात् त्रयोदश्यां मुद्वर्तं द्वादशी तिथिः॥

इतिविष्णुरहस्योक्तेः । अत्र यदा न स्यादित्युक्तेयीदे स्यात्तदा दशमीः विद्वा न कार्येत्यर्थादुक्तं भवति । एकादश्या द्वादश्या वा विष्यभावे तु अरुणोद्यवेधो न प्रवर्तते किन्तु सूर्योदयवेध एव । अन्यया सूर्योदयवेधानर्थक्यापत्तेः । तथा च वृद्धभावे अरुणोद्यविद्धेव शुद्धा । सूर्योः द्यवेधे तु वृद्धभावे उत्तरेव ।

कुर्यादस्राभे संयुक्ता नास्ताभेऽपि प्रवेशिनीम् । द्वातिवचनात् । संयुक्ता=अरुणोदयविद्धाः । प्रवेशिनी=सुर्योदयविद्धेत्याः द्वाः । सर्वथारुणोदयविद्धाः वैद्यावैः सर्वदाः त्याज्येत्यविवादम् । शुद्धाप्येः काद्दया द्वादस्या वा बृद्धौः त्याज्याः ।

सम्पूर्णिकादशी यत्र द्वादश्यां वृद्धिगामिनी।
द्वादश्यां लङ्घनं कार्यं त्रयोदश्यां च पारणम्॥
दिति नारशेकेः। सम्पूर्णा--

उदयात्त्राक् यदा विष्र ! मुहूर्त्तद्वयसंयुता ।

इति परिभाषिता । द्वादशीमात्रवृद्धौ तु सम्पूर्णो प्रक्रम्य व्यासः
पकादशी यदा स्त्रुता परतो द्वादशी भवेत ।

उपोष्या द्वादशी तत्र यदीवस्त्रेत परमां गतिम् ॥ इति ।

न चैतरस्मार्त्तविषयमिति वाव्यम् । तेषामीदशे विषये शुद्धायाः

मेवोपवासविधानस्य वश्यमाणत्वात् । वैष्णवस्तु विष्णुमन्त्रदीक्षावान् । वैखानसाद्यागमोक्तदीक्षां प्राप्तो हि वैष्णवः ।

इत्याचुक्तेः। एवं च वैष्णवस्य पुत्राद्योऽवैष्णवाश्चेत्र तान् प्रत्ययं निर्णय इति ध्येयम्। अत्र च विद्धानिषेघः संयोगपृथक्तवन्यायेन व्रताः र्थः पुरुषार्थश्च । व्रतार्थता तावत् प्रकरणात् । पुरुषार्थता तु—

दशमीशेषसंयुक्ता गान्धार्या समुपोषिताः। तस्याः पुत्रशतं नष्टं तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ दशस्यनुगता यत्र तिथिरेकादशी भवेत्। तत्रापत्यविनाशः स्यात् परेत्य नरकं वजेत्॥

श्रयादिना पुरुषगतानिष्टस्मरणात् ।

जम्मस्येयं पुरा दत्ता दशमीशेषसंयुता।
हपोष्य तां प्रमादेन प्रायश्चित्तं चरेद्द्रिजः॥
हरक्षपादं नरश्चीत्वी गां च दद्यात् सवत्सिकाम्।
सुवर्णस्यार्द्धकं देयं तिलद्रोणसमन्वितम्॥

इतिप्रायश्चित्तविधानाचेति केचित्। तत्त्वं तु "अङ्गे फलश्चितिरर्ध वाद" इति न्यायेन क्रत्वर्धनिषेधातिक्रमे नरकादिश्रवणं निन्दार्थवाद एव। प्रायश्चित्तमपि अनारभ्याधीतमपि अधिकारपशुन्यायेनोत्तरिन क्रियमाणव्रतार्थमेवाभ्युदितेष्टिवदितियुक्तमित्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्वा।

इति वैष्णवान् प्रत्येकाद्शीनिर्णयः ।

अथ स्मार्तान् प्रति ।

तत्र शुद्धामेदेन द्विविधापि एकादशी प्रत्येकं नवविधा। शुद्धा विद्धा तथा त्रेधा भिन्ना न्यूनसमाधिकैः। त्रिधैकैका पुनर्भिन्ना द्वाद्द्यूनसमाधिकैः॥

इतिवचनात् । अत्र न्यूनसमेत्यादौ भावप्रधानो निर्देशः । द्वितीयह
याँदयाव्यवदितप्राक्षणे समाप्ता समा ततोऽवीक्समाप्ता न्यूना उदयोत्त
रभाविनी अधिका । अत्र च विद्धा सकलमते स्योदयवेधेनैव । अर्थः
णोदयवेधमादायाष्टादशभेदासम्भवात् । तावद्श्रासवृद्धोरसम्भवात्
ते च शुद्धन्यूनन्यूनद्वादशिका १ शुद्धन्यूनसमद्वादशिका २ शुद्धन्यून
धिकद्वादशिका ३ शुद्धसमन्यूनद्वादशिका ४ शुद्धसमसमद्वादशिका
शुद्धसमाधिकद्वादशिका ६ शुद्धाधिकन्यूनद्वादशिका ७ शुद्धाधिकः
मद्वादशिका ६ शुद्धाधिकाय्विद्वादशिका ९ एवं विद्वायामपीत्यष्टा
श भेदाः । तत्र निर्णयसङ्काहकदलोकौ प्राच्यनिवन्धेषु --

स्मातेंकाद्शीवतनिर्णयः।

आद्यासु षट्सु पूर्वेव व्यवस्थानन्तरद्वये । गृहमेधियतीनां स्यान्नवम्यां स्यात् परेऽहिन ॥ विद्धात्रये तु पूर्वा स्याद्यवस्थानन्तरद्वये । अपरेऽहिन शेषाः स्युः सप्तमी तु व्यवस्थया ॥ इति ।

माधवस्त्वष्टौ भेदानाह—गुद्धानधिकानधिकद्वाद्यिका १ गुद्धानधिक काधिकद्वाद्यिका २ गुद्धाधिकाधिकद्वाद्यिका ३ गुद्धाधिकानधिकः द्वाद्यिका ४ एवं विद्धापि । उभयधापि निर्णयः समान एव । अनिधिकः स्वस्य साम्येन क्षयेण च सम्भवात् । तत्र प्रथमे पक्षे सन्देह एव नास्ति । द्वितीये ऽप्याद्यैव ।

> शुद्धा यदा समा हीना समा हीनाधिकोत्तरा। एकादशीमुपवसेत्र शुद्धां वैष्णवीमपि॥

इतिस्कान्दोक्तेः । शुद्धैकादशी शुद्धा सतीत्यर्थः । समा द्वीना वा अ∙ निधकोतियावत् । उत्तरा≔वैष्णवी च द्वादशी । यानि तु—

त्यावत् । उत्तरा≔वरणवा च द्वादशा । यान तु— एकादशी भवेत् पूर्णा परतो द्वादशी यदि । तदा ह्येकादशीं त्यकत्वा द्वादशीं समुपेषयेत् ॥

त्वा ह्यकाद्शा त्यनत्वा हादशा समुपाषयत् ॥ इत्यादिवचनानि तान्येकादश्या अप्याधिक्ये योज्यानि ।

पूर्णां व्येकादशी स्याज्या वर्द्धते द्वितयं यदि।

इति वाक्यान्तरैकवाक्यत्वात् , वैष्णवाविषयाणि वा । तेषां द्वाद्यीः मात्रवृक्षौ परंद्युरुपवासस्य साधितत्वात् । अनन्तमद्दमाषवादीनामत्र विः वाद् पव । देमाद्रिस्तु अस्मिन् द्वितीये पक्षे गुद्धैकाद्युपवासविधायकानां वचनानां गृहस्थविषयकत्वं गुद्धद्वाद्युपवासविधायकानां तु यतिः विषयत्वम् ।

सम्पूर्णेकादशी यत्र द्वादशी च परेऽहिन । तत्रोपोष्या द्वादशी स्याद् द्वादश्यामेव पारणम् ॥ न गर्भे विश्वते जन्तु।रिखाह भगवान् हरिः।

इति वचनात्। अत्र च न गर्भे विश्वते जन्तुरित्यतो यतिप्रतीतेरिः त्याह । अत्रार्थे स्पष्टमुळवचनं पृथ्वीचन्द्रोदये नारदीयनाम्ना लिखितम् ।

सम्पूर्णेकादशी शुद्धा द्वादश्यां नैव किञ्चन।
द्वादशी च त्रयोदश्यामस्ति तत्र कथं भवेत्॥
पूर्वा गृहस्यैः कार्या स्यादुत्तरा यतिमिस्तथा। इति।

तृतीयपक्षे तु सर्वेषां परैव । सम्पूर्णेकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा । सर्वेरेवोत्तरा कार्या परतो द्वादशी यदा ॥ रित नारक्षेतः। चतुर्थपक्षे तु गृहियतिभेदेन व्यस्था।
प्रथमेऽहिन सम्पूर्णा व्याप्याहोरात्रमास्थिता।
हाद्र्यां च तथा तात! हर्यते पुनरेव सा॥
पूर्वा कार्या गृहस्थैश्च यातिभिश्चोत्तरा विभो!।

इति नारदोक्तः । यतिग्रहणं गृहिभिन्नोपलक्षणम् । जघन्ये लक्षणाया न्याय्यत्वात् । सम्पूर्णो प्रकम्य-

पुनः प्रभातसमये घटिकैका यदा भवेत्। तत्रोपवासो विद्वितो वनस्थस्य यतेस्तथा॥ विधवायाश्च तत्रेव परतो द्वादर्शा न चेत्।

श्तिवचनाच । विधवायोद्यति चकारात् विधुरप्रहणम् । एकाङ्कवि कलस्वसाम्यात् । केचिन्तु गृहस्थयातिप्रहणं सकामनिष्कामोपलक्षणम् । सम्पूर्णकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

<mark>पूर्वामुप्रवसेत् कामी निष्कामस्त्</mark>त्तरां वसेत् ॥

इति मार्कण्डेयोक्तेः । न च प्रागुद्दाहृतवचनानुसारात् सकामनिष्काः मपदं गृहियातिपरमास्त्विति वाच्यम् ।

विष्कामस्तु गृही कुर्यादुत्तरैकादशीं सदा। प्रातमेवतु वा मा वा द्वादशी च द्विजोत्तम !॥

इति स्कन्दपुराणे गृहिणोऽपि निक्कामस्योत्तरत्रोपवासविधानादित्याः इः।विष्णुप्रीतिकामनायां तु पतादशे विषये दिनद्वयेऽप्युपवासः कार्यः।

सम्पूर्णेकादशी यत्र प्रमाते पुनरेव सा । त्रयोदशी उपः काले उपोध्या तत्र का भवेत् ॥ उपोध्ये द्वे तिथी तत्र विष्णुपीणनतत्परैः ।

इति स्कन्दपुराणोक्तेः । केचित्तु द्वे उपोष्ये इत्यनेन नैकस्योपवासस्य आवृ स्या विधानं किन्तु कैदिचत्पूर्वा कैश्चिदुत्तरोति तिथिद्धयोपोष्यत्यप्रातिपा दनपरं पूर्वेकवाक्यत्वादित्यादुः । या तु विद्धानिधिकानिधिकद्वादिशिक तस्यां विद्यवोपाष्या ।

यदि दैवात्तु संसिद्धोदेकादश्यां तिथित्रयम् । तत्र कतुशतं पुण्यं द्वादशीपारणं भवेत्॥

शति नारदोकः।

पकादशी न लभ्यते द्वादशी सकला मवेत्। उपोष्या दशमीविद्धा ऋषिरद्दालकोऽब्रवीत्॥

इति ऋष्ण्युङ्गोकेश्च। अत्र च विद्धाया अनाधिक्यं साम्येन क्षयेण च भवति। तत्र क्षयेण तस्मिन पुत्रवद्गृहिभिन्नैः सर्वेविद्वेवोपोष्या।

एकाद्दीक्षयदिन उपवासं करोति यः। <mark>तस्य पुत्रा विनदयन्ति मघायां पिण्डदो यथा॥</mark> <mark>इत्यादिवचने पुत्रवतामुपवासपर्य्युदासात् । एवं च-</mark> एकादशी दिशाविद्धा परतोऽपि न वर्द्धते। यतिभिर्गृहिभिश्चैव सैवोपोष्या क्षये तिथि: ॥

इति पाद्मे गृहिपदं पुत्रवद्भिन्नगृहिपरं द्रष्टव्यम्। तेषांतु द्वाद्रयामेव दिनक्षये तु सम्प्राप्ते नोपोष्या दशमीयुता। उपेाष्या द्वादशी शुद्धा त्रयोदश्यां च पारणम् ॥

इति भविष्ये।क्तः । अत्रच दिनक्षये विद्धानिषेधस्य पुत्रवद्विषयत्वात् द्वादरयुपवासोऽपि तद्विषय पवेति ध्वेयम्। साम्येन अनाधिक्ये तु पुत्र वतामपि पूर्वत्रेव 'दिनक्षय'' इत्यादिना क्षय प्वैतेषां विद्योपवालपर्युः दासात्। अत एव-

एकादशी कलाप्येका परतो न च वर्द्धते । गृहिभिः पुत्रवद्भिश्च विद्धोपोष्या तदा तिथिः॥

इति हेमाद्रशुदाहतं भविष्यपुराणवचनं सङ्गठछते। अत्र वृद्धिनिषेधात् साम्यप्रतीतिः। यतीनां तु साम्येनानाधिक्ये परैव ।

दशमीमिश्रिता पूर्वा पूर्णा च द्वादशी परा। शुद्धेव द्वादशी राजन्तुपोष्या मोक्षकाङ्क्षिभिः॥

इति विष्णुरहस्योक्तः । क्षयेणानाधिक्ये तु पूर्वेव "यतिभिर्गृहिभिश्च" इति पञ्चानुसारात् । यनु—

दिनपयेक्षऽपि शुद्धैव द्वादशी मोक्षकाङ्क्षिभः। उपाष्या दशमीविद्धा नोपोष्यैकादशी सदा॥

इति सुमन्तुवचनं तत् क्षयशब्देन वृद्धमावलक्षणया साम्यपरमेव <mark>व्याख्येयम् । अन्यथा पाद्मस्य निर्विषयत्वापत्तेः । न चैतद्वचनानुरोधात्</mark> पाद्मस्यैव छक्षणया साम्यपरत्वमास्त्विति वाच्यम् । क्षये परा साम्ये पू र्वेत्यनौचित्यापत्तेः । मदनरत्नस्तु स्नाम्ये क्षये च यतीनां परैव पूर्वोदाहतः सुमन्तुविष्णुरहस्यवचनाभ्याम् । पाद्मे यतिग्रहणं तु नियमपर्याययतियुकाः मुमुक्षुनैष्ठिकब्रह्मचारिवानप्रस्थपर्रामत्याह । यन्तु तिथितत्वादौ-

कुर्यादलाभे संयुक्तां नालाभेऽपि प्रवेशिनीम्।

रति कूम्मंपुराणवचनान्न कदाचिद्पि विद्धोपवासविधिरित्युकम्। तः दसत्। अस्य वचनस्याचार्यचूडामणिप्रभृतिभिरनुदाहृतत्वेन निम्मूं छत्यात् समुल्रवे वामुमुञ्जविषयत्वेनोपपत्तिः। अन्यथा-

अविदानि निषिद्धैश्चेत्र लभ्यन्ते दिनानि तु।

मुहूर्चेः पञ्चभिविदा प्राह्यैवैकादशी तिथिः॥

इति सूर्योदयविद्धाप्रतिप्रसवार्थकस्य ऋष्यश्वज्ञवचनस्याचार्यचूडाः मणिप्रभृतिभिरपि उदाहृतस्यानर्थक्यापत्तेः। या तु विद्धानधिकाधिकः द्वादशिका सा परैव ।

पकादशी यदा छुप्ता परतो द्वादशी भवेत्। इपाच्या द्वादशी शुद्धा यदीच्छित्परमं पदम्॥ इति बद्धवेवतीकः। गौडास्तु--

पश्रहानौ स्थिते सोमे लङ्घयेद्दशमीयुताम्।

इत्युत्तराई पाठित्वा गुक्कपक्षे दशमीविद्धा त्याज्या कृष्णपक्षे तु द् शमीविद्धा त्राह्यत्याहुः। तत्रेदं वक्तव्यम्। किमत्र विद्धानिषेधः शुक्कपक्ष एवति विधीयते कि वा विद्धाविधिः कृष्णपत्त एवति। आद्ये कृष्णपक्ष एकादशीद्वादश्योर्वद्धावि विद्धाकर्त्तव्यतापात्तिः। द्वितीये तु शुक्कपक्षे तदनाधिकयेऽपि त्यागापात्तिः। न चेष्ठापत्तिस्तेषामण्यसम्मतत्वात्। यत्तु मदनरते—

सर्वज्ञैकाद्द्यी कार्या दशमीमिश्रिता नरैः। प्रातर्भवतु वा मा वा यतो नित्यमुरोषणम्॥

द्ति वचनं प्रातस्रयोदशीदिने द्वादशी मधतु वा मा वेति व्याख्या य श्योदश्यां द्वादशीसत्वेशपि विद्वायामेवोपवास दृत्युकम् । तद्युकम् । तद्युकम् । तद्युकम् । तद्युकम् । प्रातःपदेन कम् । प्रवादशी यदा स्रुप्तेत्याशुदाहृतवचनविरोधापत्तेः । प्रातःपदेन तृतीयप्रातःकास्रानुपस्थितेश्च । वचनस्य त्वयमर्थः । द्शमीवेधे प्रातः सङ्गल्पकास्रे प्रकादशी भवतु वा मा वा सर्वथोपवासः कर्त्तव्य प्रवेति । वस्तुतस्तु देमाग्रदी "द्वादशीमिश्रिता नरैः" इत्येव वाक्यसुदाहृतिमिति न काश्चद्रोषः । या तु विद्वाधिकाधिकद्वादशिका सा सर्वेषां परैव विद्वाविषयवाक्यानां निरङ्कृशं तशैव प्रवृत्तेः । या तु विद्वाधिकानाधिकः द्वादिशका सा सर्वेशपि परैवोपोष्या ।

> द्वादशीमिलिता कार्या सर्वेशैकादशी तिथिः। द्वादशी च शयोदश्यां विद्यते यदि वा नवा॥

इति पोद्योक्तः ।

पकादशी द्वादशी च राशिशेषे अयोदशी। तशकतुशनं पुण्यं अयोदश्यां च पारणम् ॥

इति कूर्में केथ । आर्हेमश्च क्षयेण द्वाद्र्या अनाधिक्ये कौर्माकेः पुडाः बद्गृहस्थैनोंपवासः कार्यः ।

एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे त्रयोदशी।

उपवासं न कुर्वीत पुत्रपौत्रसमन्वितः॥ इति कौर्मोक्तेः। किन्तु नक्तमेव। एकादशी यदा बृद्धा द्वादशी च क्षयं गता।

क्षीणा सा द्वादशी श्रेया नक्तं तत्र विधीयते ॥

<mark>इति वृद्धपरावरोक्तेः । के</mark>ाचित्तु दिनक्षयानिमित्तोपवासनिषेध "उपवा-सनिषेषे तु" इतिवचनात् किञ्चिद्धक्षयेदित्याद्यः। तन्न । नकादिविषे<mark>र्वि</mark> <mark>द्योषत आम्</mark>चानात् । यत्तु—

एकादशी विवृद्धा चेच्छुक्के कृष्णे विशेषतः । उत्तरां तु यतिः कुर्यात पूर्वामुपवसेद्गृही॥

<mark>इति प्रवेतोवचनं तत् शुद्धाविषयं "सम्पूर्णैकादशी यत्र" इस्यादिः</mark> <mark>बहुवाक्येकवाक्यश्वात् । माधवस्तु अस्माद्यचन।त् विद्यायामपि इयं व्य</mark>न वस्थेत्याह । अत्र च येषु पक्षेषु विद्योपवासप्रसाक्तिस्तत्र रात्रौ पूजात्र-तसङ्करपावनुष्ठेयौ ।

> विद्धोपवासेऽनश्लंस्तु दिनं त्यक्त्वा समाहितः। रात्री सम्पूजयेद्धिष्णुं सङ्गरुपं च तदाचरेत्॥

१ति अनन्तभष्टोदाहतस्मृतिवश्वनात् । येषु तु शुद्धोपवासप्रसक्तिस्तत्र यदि पूर्वदिने मध्यरात्रात् पूर्व दशमी तदा "प्रातः सङ्करपयेद्विद्वान्" <mark>"पूर्वाहे देवकार्याणि" इत्यादिसामान्यवचनेभ्यः प्रातरेव तावनुष्ठयौ ।</mark> यदा तु मध्यरात्रोत्तरं दशस्या वेधस्तदा मध्याह्नोत्तरं पूजावतसङ्खल्याः वनुष्ठयौ ।

दशम्याः सङ्गदोषेण मध्यरात्रात् परेण तु । वर्जयेच्चतुरो मासान् सङ्करपार्चनयोस्तथा ॥

इति अनन्तमहोदाहतवचनात्। एवं च-अर्घरात्रात् परा यत्र एकाद्यां तु लभ्यते । <mark>तत्रोपवसनं कर्त्तुं न चेच्छेद्द्शमीकला ॥</mark>

इतिस्मृतिवचनेऽप्युपवासत्रहणं प्रातःसङ्गरूपक्रपोपवासनिषेषार्थः मेव व्याख्येयं न त्पवासनिषेघार्थमिश्यनन्तमहः । हेमादिस्तु प्रथमारम्मविः षयामित्याह । न चेच्छोदितीच्छानिषे ४स्य प्रथमप्रयोग प्रवासस्यात् । अन्ये तु क्रपालवेधस्यापि अरुणोद्यवेधवन्नित्यवदेव दुवकत्वम् अस्माद् वचनात्। अत एव कालनिर्णयदीपिकाविवरणकारेणापि एतम दूषितम । अतश्च कपालवेधो देशाचाराद् व्यवस्थित इत्याहुः। वस्तुतस्तु

अर्धरात्रेऽपि केषाञ्चिद्दशम्या वेध इष्यते। अरुणे।दयकाले तु नात्रकाशो विचारणे।।

बीर स् १०

कपालवेध इत्याहुराचार्या ये हरिप्रियाः। नैतन्मम मतं यस्मात् त्रियामा रात्रिरिष्यते ॥ इतिवचने कैमुतिकन्यायप्रदर्शनात् कपालवेधवचनानि अरुणोदः यवेधस्तुत्यर्थान्येवेति युक्तम् ।

अथ पारणानिर्णयः ।

सा चारपारपतरारपतमद्वाद्श्यामपि प्रातमीध्याहिकं कमीषःकासे अपकृष्य कार्या।

यदा भवति अस्पा तु द्वादशी पारणादिने । उपःकाले द्वयं कुर्यात् प्रातमीध्याहिकं तदा ॥

इति पार्मोक्तेः। न चोषःकालस्यात्पत्वात् कथं तावत् कर्मानुष्ठेय मिति बाच्यम्। विधिवलात् सङ्ख्यादिवाधेन तदनुष्ठानोपपत्तेः अत् पव-

महाहानिकरी होषा द्वादशी लङ्किता नरैः। करोति धर्म्भहरणम्—

इति पाने द्वादश्यतिक्रमे दोष उक्तः । अपकर्षश्च स्मार्त्तस्यैवः श्रोतस्य ततो बलीयस्त्वात् । श्रोतकम्मीनिधक्वतिवषयत्वेन तस्य साधिकाश्वाच्च । एवं काम्यस्यापि नापकर्षः । अत्र च प्रातमीध्याहिकप्रह णात्र नैमित्तिकसङ्कान्तिव्यतीपातादियुक्तस्य तत्तत्काले विहितस्य स्नानादिकर्मणः सांवत्सरिकादेवीऽपकर्षः । एवं भूयस्यामपि द्वाद्श्य माध्याहिकापकर्षः प्रातः कार्य एव ।

सर्वेषामुपवासानां प्रातरेव हि पारणा।

इति माधवोदाहतवचनात् । यदा तु प्रातःकालो छादशीप्रथमपादः स्तर्गतो मवति तदा तदन्ते पारणा कार्यो ।

द्वाद्रयाः प्रथमः पादे। हरिवासरसंक्षितः । तमतिकम्य कुर्वीत पारणं विष्णुतत्परः ॥ इति विष्णुधर्मोक्तः।

इत्येकादशीपारणानिर्णयः । इत्येकादशीनिर्णयः ।

अथ द्वादशीनिर्णयः।

सा तु पकादशीयुका त्राह्या "रुद्रेण द्वादशी युक्ता" इति युक् वचनात् ।

द्वादशी च प्रकर्तस्या एकादश्वा युता प्रभो !। सदा कार्या च विद्वद्विर्विष्णुभक्तेश्च मानवैः॥ इति स्कन्दपुराणाच । एकादशी तथा षष्ठी अमावास्या चतुर्थिका। उपोष्याः परसंयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः ॥

इति गार्गवचनाच । सकलकर्मोपलक्षणं चात्रोपवासम्म । यदा चैकादद्युपवासम्म । सकलकर्मोपलक्षणं चात्रोपवासम्म । यदा चैकादद्युपवासम्म । यदा तु सम्पूर्णयोक्तिश्योर्भदेनोपवासम्म प्रकारिः मपि तन्त्रण कार्यम् । यदा तु सम्पूर्णयोक्तिश्योर्भदेनोपवासम्म प्रकारिः स्तदा पकादद्युपवाससंयुक्तां पारणां जलेन कृत्वा द्वाद्शीमतमारभेतेति माधवः । अयमेव च न्यायः सर्वत्र उपवासम्म प्रकारिकाः । चैत्रशुक्लः द्वादद्यां दमनोत्सव उक्तः—

द्वाद्श्यां चैत्रमासस्य शुक्लायां दमनोत्सवः।
इत्यादिना रामार्चनचिद्रकायाम्। तत्र च पारणाहमात्रं विवक्षितम्।
पारणाहे न लभ्येत द्वादशी घटिकापि चेत्।
तदा त्रयोदशी श्राह्या पवित्रदमनार्पणे॥

इति तत्रैवोक्तेः । पवित्रारोपणं च श्रावणगुक्लद्वाद्दयां विहितम् । श्रावणस्य सिते पक्षे कर्कस्थे च दिवाकरे । द्वाद्दयां वासुदेवाय पवित्रारोपणं स्मृतम् ॥

इति विष्णुधम्मोंकेः ।

अथ श्रवणद्वादशीनिर्णयः ।

तत्र विष्णुधर्मोत्तरे—

या राम ! श्रवणोपेता द्वादशी महती तु सा । तस्यामुपोषितः स्नातः पूजियत्वा जनार्दनम् ॥ प्राप्नोत्ययत्नाद्धममंत्रो द्वादशद्वारशिकलम् ।

अयं च रवहपोऽपि योगः फलदः।

तिथिनक्षवयोर्योगो योगस्यैव नराधिप !। व्रिकलो यदि लभ्येत स न्नेयो ह्याष्ट्रयामिकः॥

इति अवणद्वादर्शी प्रकृत्य नारदीयोक्तेः । योगः रोहिणीयोगादिः । तत्र या तावदेकस्मिन्नेव दिने अवणयोगवती शुद्धा शुद्धाधिका वा विद्धा विद्धाधिका वा तस्यां सन्देह एव नास्ति । यदा विद्धाधिकायां दिनद्वये

<mark>ऽपि श्रवणयोगस्त</mark>दा एकादशीयुता ब्राह्या ।

द्वादशी अवणस्पृष्टा स्पृशेदेकादशीं यदा। स पव वैष्णवो योगो विष्णुशृङ्खलसंद्गितः॥

इति मास्योक्तेः । हेमादौ तु श्रवणास्यृष्टेति पाठः । ः वणाश्चादश्च स्त्रीः छिङ्ग दातिव्याख्यातम् । तन्त्रीण च तदोपवासद्वयं कायम् ।यदा तु शुद्धाः धिकाया दिनद्वये श्रवणयोगस्तदे। त्तरेव । उदयन्यापिनी ब्राह्या श्रवणद्वादशी व्रते ।

इति वृहनारदीयात । यदा तु द्वादश्यां श्रवणयोग एव नास्ति तदा एकादश्यामेव तद्वत्यां श्रवणद्वादशीवतं कार्यम् ।

यदा न प्राप्यते ऋशं द्वादश्यां श्रवणः कचित् । एकादशी तदोषोष्या पापन्नी श्रवणान्विता ॥

इति नारदायोकेः। एतस्याश्च संज्ञाविद्येषो-

भाविष्ये--

एकादशी यदा शुक्ला श्रवणेन समन्विता। विजया सा तिथिः प्रोक्ता भक्तानां विजयप्रदा॥ इति। विज्ञाधिक्येऽपि चोचरिदने श्रवणयोगाभावे तादशी दशमीः

विद्धापि प्राद्या ।

द्रशस्येकादशी यत्र सा नोपोष्या भवेतिथिः। श्रवणेन तु संयुक्ता सा शुभा सर्वकामदा ॥

इति वन्हिपुराणात् । यदा चैकाद्शिश्वणद्वादश्युपवासौ दिनभेदेन प्राप्तुतस्तदा शक्तेन द्वयमपि कार्यम् ।

एकादशीमुपोध्येव द्वादशी समुपोषयेत् । न तत्र विधिलोपः स्यादुभयोदैवतं हरिः ॥

इति भविष्योक्तः । स्वीकृतैकाद्शीः वतश्रवणद्वादशीवतोभयकरणाः सामर्थ्ये तु एकादशीमुपोष्य द्वादस्यां पृजामात्रं कार्यम् ।

द्धादश्यां शुक्छपक्षे तु नक्षत्रं श्रवणं यदि । उपोध्येकादशीं तज्ञ द्वादश्यां पूजयेद्धरिम् ॥

इति मास्योक्तेः । अगृहीतैकादशीव्रतस्तु द्वादश्यामेवोपवसेत् । उपोष्य द्वादशीं पुण्यां वैष्णवर्क्षण संयुताम् । एकादश्युद्धवं पुण्यं नरः प्राप्तोत्यसंशयम् ॥

हति नारदीयोक्तेः। अत्र च यदा कदाचिच्छ्वणयोगेऽपि प्रातरेव स

क्किट्प इति हेमादिः। इयं च भाद्रपदे महत्युक्ता । मासि भाद्रपदे गुक्ला द्वादशी श्रवणान्विता ।

मास नाइपर गुनला द्वार्या अवणान्वता। महती नाम सा क्षेया उपवासे महाफला ॥

इति स्कन्दपुराणात् । इयं च बुधयुक्तातिप्रशस्ता । अवणद्वादशीयोगे बुधवारो यदा भवेत् । अत्यन्तमहती नाम द्वादशी सा प्रकीर्तिता ॥

इति विश्वधम्मात्तरात् । श्रवणद्वादशीवतनिमित्तोपवासपारणं तु पा

रणादिने उभयानुवृत्तौ तूभयान्ते कर्त्तव्यमिति मुख्यः करूपः ।
तिथिनक्षत्रसंयोगादुपवासो भवेद्यदा ।
पारणं तु न कर्त्तव्यं यावज्ञेकस्य सङ्घयः ॥
इति नारदीयोक्तिरितिकेचित् । मदनरत्नस्तु अत्र यद्यपि तिथिनक्षत्रयोग् रन्यतरान्ते पारणं प्रतीयते तथापि तिथ्यन्त एव कार्यम् न तु तिथिन मध्येऽपि नक्षत्रमात्रान्ते ।

> याः काश्चित्तिथयः प्रोक्ताः पुण्या नक्षत्रयोगतः । ऋक्षान्ते पारणं कुर्याद्विना श्रवणरोहिणीम् ॥

इति विष्णुधमोतिरे श्रवणान्तस्य पारणायां पर्य्युदस्तत्वात्। नचैवं रोहिण्यन्तेऽपि सा न स्यादितिवाच्यम्। "भान्ते कुर्यात्तिथेर्वापि" इति रोहिणीयोगप्रयुक्तोपवासप्रकरणस्थवन्हिपुराणवचनात्तत्र सेष्टैव न त्वत्रैवं वचनमस्तीत्याहः।

इति श्रवणद्वादशीनिर्णयः ।

अय तदितरमहाद्वादशीनिर्णयः।

तत्र नहावेवतें,
उन्मोलिनी वञ्जुलिनी त्रिस्पृशा पश्चविद्धिनी।
जया च विजया चैव जयन्ती पापनाशिनी॥
द्वादश्योऽशे महापुण्याः सर्वपापहरा द्विज!।
तिथियोगेन जायन्ते चतस्रश्चापरास्तथा॥
नश्चत्रयोगात्रवलपापं प्रश्मयन्ति ताः।
पकादशी तु सम्पूर्णा वर्द्धते पुनरेव सा॥
उन्मोलिनी भृगुश्रेष्ठ! कथिता पापनाशिनी।
द्वादश्यामुपवासस्तु द्वादश्यामेव पारणम्॥
वञ्जुली नाम सा प्रोक्ता हत्यायुतविनाशिनी।
अरुणोद्य आद्या स्याद्वादशी सकलं दिनम्।
अन्ते त्रयोदशी भद्रा त्रिस्पृशा सा प्रकीर्तिता॥
कुद्धराके यदा वृद्धि प्रयाते पश्चविद्धनीम्।
विद्वायकादशी तत्र द्वादशी समुपोषयेत्।
पुष्यभवणपुष्याद्यरोहिणीसंयुतास्तु ताः॥

उपोषिताः समफला द्वादश्योऽष्टौ पृथक् पृथक्। इति । चतस्रस्तिथियोगेन चतस्रो नक्षत्रयोगेनेत्यष्टौ । आशा एकादशी । अरु णोदये सूर्योदय इति केचित्। पक्षवार्द्धन्यां चोपवासद्वयासमर्थे प्रति द्वादश्युपवासमात्रविधानं अवणद्वादशीवतवत्। पुष्यायं पुनर्वसुः। अत्र च तिथिप्रयुक्तासु न कोऽपि विचारः । श्रवणद्वादशी तु निर्णातेव । इतरासु नक्षत्रप्रयुक्तासु तु न श्रवणद्वादशीवदरुपयोगेऽपि प्रयत्वं किन्तु सुर्यो दयादारभ्य पुनस्तरपर्यन्तमस्तमयपर्यन्तं वा सत्त्व एव ।

कृत्तिकादिभरण्यन्तं तारावासरसप्तकम् । <mark>नैते संयोगमात्रेण पुनन्ति सक्</mark>लां तिथिम् ॥

हति सामान्यवाक्यात् । अवणे विशेषवचनात्तथेत्युक्तम् । एताश्चा हो महाद्वाद्रयः काम्याः । महापुण्या इत्यादिना फलअवणात् । यन्तु—

न करिष्यन्ति ये लोके द्वाद्श्योऽष्टे। ममाञ्चया । तेषां यमपुरे वासो यावदाभूतसम्प्रवम् ॥ इत्यकरणप्रत्यवायबोधकं वचनं तदनाकरम् । इति तदित्रसहाद्वादशीविर्णयः ।

कार्त्तिकरुष्णद्वाद्द्यामुक्तायां वत्सपूजायां प्रदोषव्यापिनी तिथि प्राह्मा । तस्य तत्काल पव विधानात् । दिनद्वये तत्कालव्यासौ पूर्वेव । वत्सपूजा वटश्चेव कर्त्तव्या प्रथमेऽहनि । इति समरणात् ।

> इति द्वादशीनिणयः। अथ त्रयोदशीनिणयः।

तत्र शुक्लत्रयोदशी पूर्वविद्धा कार्या ।
त्रयोदशी तु कर्त्तव्या द्वादशीसहिता मुने ! ।
इति ब्रह्मवैवर्ते किः । कृष्णपक्षत्रयोदश्यां निगमे—
षष्ठपष्टमी त्वमावास्या कृष्णपक्षे त्रयोदशी ।
पताः परयुताः कार्याः पराः पूर्वयुतास्तथा ॥
इति विशेषोक्तेश्व । यस्तु ब्रद्धबिशेनोक्तम्—
द्वितीया पश्चमी वेधात् दशमी च त्रयोदशी ।
चतुर्दशी चोपवासे हन्युः पूर्वोत्तरे तिथी ॥ इति,

तत्तु शुक्लत्रयोदशीविषयम् । निगमे 'ऋष्णपक्षे त्रयोदशी' इतिकृष्णप भपुरस्कारेण विशेषाभिधानात् । यदा तु परिदने त्रयोदशी नास्ति तदा पूर्वविद्धा कार्यो । तदाह--

विश्व ।

प्रतादशी तृतीया च षष्ठी चैष त्रयोदशी ।

पूर्वविद्धापि कर्त्तव्या यदि न स्यात् परे ऽहनि ॥ इति ।
उपवासेऽप्यबमेव निर्णयः । यन्तु—

प्रतादश्यष्टमी षष्ठी द्वितीया च चतुर्दशी ।

त्रयोदशी अमावास्या ता उपोध्याः परान्विताः ॥

इति विण्यममोत्तरवचनं तत् स्रध्यत्रयोदशीविषयम् । अन्यथा-द्वितीया पञ्जमी वेधात् दशमी च त्रयोदशी ।

चतुर्दशी चोपवासे हन्युः पूर्वोत्तरे तिथी ॥

इति वृद्धविष्ठवचनविरोधात्। अतः कृष्णगुक्छभेदेनोभयोराञ्जस्यम्। अत्र च पूर्वविद्धाया प्राह्यत्वं न खायाह्नमात्रव्यापित्वे किन्तु अपराहः व्यापित्वे।

त्रयोदशी प्रकर्त्तन्या भवेद्या चापराह्मिकी । इति स्कन्दपुराणाद । चैत्रे प्रदनत्रयोदशी तु मध्याह्मन्यापिनी प्राह्मा । तत्प्रकरणे—

मध्याहे पूजयेद्धस्त्वा गन्धपुष्पाक्षतादिभिः। इत्युक्तेः। सा तु शुक्लपक्षगतत्वात् पूर्वविद्धाः। तथा शनिवयोदः शी पूर्वविद्धाः प्रदेशवन्यापिनी कार्यो। प्रदोषलक्षणं तु—

त्रिमुहुर्त्ते प्रदो<mark>षः स्याद्रवावस्तं गते सति । इति ।</mark>

स्कन्दपुराणे—

ततस्तु छोहिते भानौ स्नात्वा सनियमो वती ।
पूजास्थानं ततो गत्वा प्रदोषे शिवमर्चयेत् ॥ इति ।
दिनद्वये प्रदोषन्यापित्वे तदेकदेशस्पर्शे वा उत्तरा प्राह्या ।
प्रातः सङ्करपयेद्विद्वानुपवासवतादिकम् ।
इति सङ्करपकालमारभ्य प्रवृत्तेः ।
सदैव तिष्योरुभयोः प्रदोषन्यापिनी तिथिः ॥
तत्रोत्तरत्र नकं स्यादुभयत्रापि सा यतः ।

हति जावालिवचनाञ्च । एकदेशस्पर्शेऽपि यत्राधिकयं तत्र प्राह्या । आधिकयं देवपूजनभोजनपर्याप्तकालव्यापित्वम् । साम्ये तूचरेव । माः गंशीर्षश्चकत्रयोदशी अनङ्गत्रयोदशी । मार्शशीर्षेऽमले पक्षे हत्युपक्रम्यः

अनङ्गेन कता त्वेषा तेनानङ्गत्रयोदशी।

इति विष्णुपुराणोक्तः।

यद्यपि चात्र सामान्यानिर्णयाद्पराह्वव्यापिनी पूर्वविद्धा प्राप्यते तथापि--

कृष्णाष्टमी बृहत्तपा सावित्री वटपैतृकी। अनक्तत्रयोदशी रम्भा उपोष्याः पूर्वसंयुताः॥

इति संवर्तवचनात् सायान्हव्यापिन्या अपि पूर्वविद्धाया प्रहणम्। अन्यथा हि सामान्यनिर्णयादेव प्राप्तरेतस्य वचनस्य निर्धकत्वापत्तेः। पवं कार्त्तिकरूष्णत्रयोदशी सायाह्वव्यापिनी श्राद्या।
कार्त्तिकस्वासिते पक्षे त्रयोदश्यां निशामुखे।
यमदीपं बहिर्दद्यादपमृत्युर्विनश्यति॥
इति स्वान्दोक्तेः।

इति त्रयोदशीनिर्णयः । अथ चतुईशीनिर्णयः ।

तत्र व्यासः --

द्वाक्ला चतुर्दशी ग्राह्या परविद्धा सदा वते । इति । पद्मपुराणे—

पकाद्यप्रमी पष्ठी शुक्लपक्षे चतुर्दशी । पताः परयुताः कार्याः पराः पूर्वेण संयुताः ॥ इति ।

भविष्यपुराण--

सदा कार्या त्रयोदस्या न तु युक्ता चतुर्देशी । पौर्णमासीयुता सा स्याच्चतुर्दस्या च पूर्णिमा॥ इति । नारदीयपुराणे--

> <mark>तृतीयैकादशी षष्ठी पौर्णमासी चतुर्दशी । पूर्वविद्धा न कत्त्वच्या कत्त्वच्या परसंयुता ॥ इति ।</mark>

वाराहपुराणे--

पकादशी द्शम्या तु सप्तम्या चाष्टमी तथा । पञ्चम्या च यदा षष्टी त्रयोद्द्या चतुर्दशी ॥ आसु किया न कुर्वीत पूर्वविद्धासु मानवः। नागविद्धा तथा षष्टी भानुविद्धो महेदवरः।

चतुर्दशी कामविद्धा मिश्रास्ता मालिनाः स्मृताः ॥ इति ।

महेक्तरोऽष्टमी । अष्टमीचतुर्द्दयौ युक्ते। चैत्रश्रावणचतुर्द्दयौ युहे
अपि रात्रिज्यापिन्यौ त्राह्मे । तथाच-

बौधायनः-

मधोः श्रावणमासस्य शुक्ला या तु चतुईशी । सा रात्रिक्यापिनी त्राह्या परा पूर्वोह्नगामिनी ॥ इति ।

परा=मासान्तरगता । निशि भ्रमन्ति भृतानि शक्तयः शुलभृतः ! यतः । अतस्तस्यां चतुर्देश्यां सत्यां तत्पूजनं भवेत् ॥

इति हेमादिलिखितवचनाच्च । भादशुक्लचतुईशी तु त्रिमुह्र्र्यंगी नी । द्विमुह्र्र्यंग्यापेन्यपि सूर्योदयव्यापिनी प्राह्या। "दैवे ह्यौद्यिकी प्र ह्या"इति वचानात् । "चतुई्दया च पूर्णिमा" इति युग्मवाक्याच्च । एवं सकलशिष्टाचारः । केचिन्तु मध्याहृत्यापिनी ब्राह्येत्याहुः । भविष्योत्तरवः चनगतं च लिङ्गं प्रमाणमुपन्यस्यन्ति ।

यथा-

मध्याहे भोज्यवेलायां समुत्तीर्थं सरित्तरे । ददर्श शीला सा स्त्रीणां समृहं रक्तवाससाम् ॥ चतुर्देश्यामर्चयन्तं भक्त्या देवं पृथक्षृथक् ॥ इति ।

तम् । "मध्यहि पूजयेन्तृप" इति विनायकवतवत् अत्र विधायकाः अवणात् । लिङ्गस्य च अर्थवादगतत्वात् , तदुपोद्बलकप्रमाणान्तरा दर्शनात् , "दैवे ह्यौदियिकी प्राह्या" इति प्रत्यक्षवचनाविरोधात् औरि यिकी प्राह्या न मध्याहगतेति सङ्क्षेपः । शिष्टा अपि औदायिक्यामेव वतः माचरन्ति । कृष्णचतुईशी तु पूर्वविद्धा प्राह्या ।

भापस्तम्बः-

कुष्णपक्षेऽष्टमी चैव कृष्णपक्षे चतुईशी । पूर्वविद्धा तु कर्त्तव्या परविद्धा न कर्हिचित् ॥ इति । यन्तु नारदीये-

अष्टम्येकादशी षष्टी ऋष्णपक्षे चतुर्दशी। अमावास्या तृतीया च कर्त्तव्या परसंयुताः॥ इति ।

तथा बहावैवर्ते,

चतुर्दशी दर्शयुक्ता पौर्णमास्या युता विभो !। इति, तदुपवासविषयम् । एकादश्यष्टमी षष्टी उमे पक्षे चतुर्दशी ।

अमावास्या तृतीया च ता उपाष्याः परान्विताः ॥

इति पद्मपुराणीयविशेषवचनैकवाक्यत्वात् पूर्वोदाहृतवचनाविरोघाः । उमे पक्षे=उभयपक्षगतेस्यर्थः । शिववते तु पक्षद्वयगते चतुर्द्दयौ त्रयोदशीयुते अपराहृव्यापिन्यौ प्राह्मे । तथा च-स्कन्दपुराणे,

चतुर्दशी तु कर्चन्या त्रयोदश्या युता विभो!।

मम भक्तेमहाबाहो! भवेद्या चापराद्धिकी॥

दर्शविद्धा न कर्चन्या राकाविद्धा कदाचन। इति।

भक्तेरितोश्वरवचनात् लिङ्गात् तद्वतिष्ठियता आयते।

दद्रव्रतेषु सर्वेषु कर्चन्या संमुखी तिथिः।

इति वचनाच्च । यद्वि-

कृष्णपक्षेऽष्टमी चैव कृष्णपक्षे चतुर्दशी।

पूर्वविद्धा तु कर्तव्या परविद्धा न कहिंचित्॥ उपवासादिकार्येषु हाष धर्मः सनातनः। इति,

तद्पि रुद्वतिविषयम् पूर्वीदितवचनैकवाक्यतया । तदितर्वतेषु "उमे पक्षे चतुर्दशी" इति प्रागुदाहृतपद्मपुराणात् तादशवुद्धवशिष्ठ वचनाञ्च उत्तरविद्धा प्राह्मोति ।

इति चतुर्दशीसामान्यानिर्णयः ।

अथ नृसिंहचतुईशोनिणयः।

सा च प्रदेषव्यापिनी प्राद्या। तदुक्तं हेमाद्रै। नृसिंहपुराणे— वैशास्त्र शुक्कपक्षे तु चतुर्ददयां निशामुखे ॥ मज्जन्मसम्भवं पुण्यं वर्तं पापप्रणाशनम् । वर्षे वर्षे तु कर्त्तव्यं मम सन्तुष्टिकारणम् ॥

दिनद्वये तद्व्याप्ती अंशतः समब्याप्ती वा परैव । विषमव्याप्ती त्विषमव्याप्ती विषमव्याप्ती विषमविष्ठी विष्ठी विषमविष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्री विष्ठी विष्री विष्ठी विष्री विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्री विष्ठी विष्ठी विष्ठी विष्री वि

ततो मध्याह्रवेलायां नद्यादौ विमले जले।

इत्युपक्रस्य-

परिधाय ततो वासो वतकरमें समारभेत्॥

इति तत्रोक्तम् । तत् सङ्कलपद्भवतोपक्रमविषयं न तु प्रधानस्य मध्याहकालत्वज्ञापकम् । पूर्वोदाहृतवचनविरोधात् । इयं च योगविरोधे णातिप्रशस्ता ।

स्वातीनक्षवयोगे च शिनवारे च मद्वतम् ।
बिद्धियोगस्य संयोगे विणेजे करणे तथा ॥
पुंसां सीभाग्ययोगेन लभ्यते दैवयोगतः ।
पिनर्योगैर्विनापि स्यात् मद्दिनं पापनाशनम् ॥
इति तत्रैवोक्तेः । इदं च नृसिद्दोपासकानामेव नित्थम् ।
सर्वेषामेव वर्णानामधिकारोऽस्ति मद्वते ।
मद्धकैस्तु विशेषेण कर्त्वव्यं मत्प्ररायणैः ॥

इति तडीवोक्तेः।

🗸 इति नृसिंहजयन्तीनिर्णयः ।

अधात्रैव प्रसङ्काद्द्या अपि जयन्त्योऽभिधीयन्ते । पुराणसमुत्रये-मत्स्योऽभूद्धुतभुग्दिने मधुस्तिते कूम्मो विधौ माधवे वाराहो गिरिजासुते नमसि यद्भूते सिते माधवे ॥ सिंहो भाइपदे सिते हरितिथी श्रीवामनो माधवे रामो गौरितिथावतः परमभूदामो नवम्यां मधोः ॥ कृष्णोऽष्टम्यां नभसि सितपरे चादिवने यद्दशम्यां बुद्धः करकी नभसि समभूच्छुक्ठषष्ठयां क्रमेण ॥ अहो मध्ये वामनो रामरामी मत्स्यः क्रोडश्चापराह्ने विभागे । कूम्मः सिंहो बौद्धकरकी च सायं कृष्णो राशो काळसाम्ये च पूर्वे ॥ इति ।

इति जयन्तीनिर्णयः।

ज्येष्ठशुक्लचतुर्दश्यां सर्वस्मिन् दिने पञ्चाशिसाधनं कृत्वा प्रदोषे हेमधेतुर्देया ।

ज्येष्ठे पञ्चतपाः सायं हेमधेनुप्रदो दिवम् । यात्यष्टमीचतुर्दस्यो रुद्धवतामदं स्मृतम्॥

इति मास्योक्तः । कार्त्तिककृष्णचतुर्दशी दीपावली । कार्त्तिके कृष्णपक्षे तु चतुर्दश्यां दिनोदये । अवश्यमेव कर्त्तव्यं स्नानं नरकमीहाभः ॥

इति भविष्योक्तेः । कार्त्तिकोऽत्र पूर्णिमान्तः । अत्र दिनोदय इति अव् वणात् प्रातःकालव्याप्तित्वमिति गौडाः । दाक्षिणात्यास्तु विधूदय इति पाठमाहुः । तन्मते चन्द्रोदयव्यापिनी प्राह्या । दिनद्वये तद्व्याप्तौ तदः व्याप्तौ वा प्रवैव ।

पूर्वेविद्यचतुर्दश्यां कार्त्तिकस्य सितेतरे । प्रत्यूषसमये सानं कुर्यात्तत्र प्रयत्नतः॥

इति पृथ्वीचन्द्रोदयोदाहृतवचनात्। अस्यामेव च रात्रौ दीपदानं कार्यम् ततः प्रदोषसमये दीपान् द्द्यान् मनोहरान् ।

इति वचनात् । कार्त्तिकशुक्लचतुर्द्दयां पाषाणचतुर्द्शीवतम् । कार्त्तिके शुक्लपक्षे तु या पाषाणचतुर्द्शी । तस्यामाराधयेद्गौरीं नक्तं पाषाणमक्षकः ॥

इति देवीपुराणोक्तेः । इयमेव वैकुण्ठचतुईशी । सा रात्रिव्यापिनी ग्राह्या । कार्त्तिकस्य सिते पक्षे चतुईश्यां नराधिप !। सोपवासस्तु सम्पूज्य हरि रात्रौ जितेन्द्रियः॥

इति भिवष्योक्तेः । अस्या एव विश्वेश्वरप्रतिष्ठादिनत्वात् तस्प्रयुक्तिपूजाद्वावरणोदयञ्यापिनी प्राह्या ।

वर्षे च हेमलम्बाख्ये मासे श्रीमित कार्त्तिके। गुक्लपक्षे चतुईश्यामरुणाभ्युद्यं प्रति ॥ महादेवतिथौ ब्राह्मे मुहुर्त्ते मणिकर्णिके। स्नात्वा विश्वेरी देवी विश्वेश्वरमपूजयत्॥

इति सन्स्क्रमारसंहितोक्तेः। माघशुक्कचतुर्दशी आरटन्त्याख्या । अरुणोदयविद्धा प्राह्या।

माघगुक्तचतुर्दश्यां विष्णोर्देहान्मरीचयः। निश्चेषस्तिलकाकाराः शतशोऽथ सहस्रशः॥ अनकाभ्युदिते काले सत्स्र तारांशुकेष्वपि। राजा च तत्र सम्पूज्यो यमः प्रलयभास्करः।

इति ब्रह्मपुराणात् ।

अथ शिवरात्रिनिर्णयः।

तत्रवद्भयं शिवरहस्ये—

तत्त्रभृत्यथ देवर्षे ! माघकृष्णचतुर्देशी । शिवरात्रिः समाख्याता प्रियेयं त्रिपुरद्विषः ॥ इति । अत्र च रात्रिशब्दस्तिथिलक्षकः शिवशब्दश्च शिवव्रतलक्षकः प्रक रणात् । अतश्चायं शिवरात्रिशब्दो शिवव्रतविशेषयोग्यतिथिपरः । स्कन्दपुराणे तु–

माघफारगुनयोर्मध्ये असिता या चतुर्दशी । शिवरात्रिस्तु सा ख्याता सर्वयञ्जोत्तमोत्तमा ॥ इति । यत्तु भविष्यपुराणेन

चतुर्देश्यां तु कृष्णायां फाल्गुने शिवपूजनम् । तामुपोष्य प्रयत्नेन विषयान् परिवर्जयेत् ॥ इति । तत् पौर्णमासान्तमासाभिप्रायं पूर्वोदाहृतवचनैकवाक्यत्वात् तदेतत् शिवरात्रिवतमुपवासपूजाजागरणात्मकं श्चेयम् ।

तथा च नागरखण्डे-

उपवासप्रभावेण बलादिष च जागरात्। शिवरात्रेस्तथा तस्यां लिङ्गस्यापि प्रपूजया॥ अक्षयान् लभते भोगान् शिवसायुज्यमाष्त्रयात्। तथा स्वाबण्डे—

स्वयं च लिङ्गमभ्यर्च्य सोपवासः सजागरः । अज्ञानद्वपि निष्पापो निषादो गणतां गतः ॥ इति । ब्रह्मपुराणे— माघ कृष्णचतुर्देश्यां कर्त्तब्यं व्रतमुत्तमम् । उपोषितो वरारोहे ! चतुर्दश्यां वरानने !। इत्याद्यभिधाय प्रतिष्रहरं पूजाजागरणाद्युक्तम् ॥

तथा स्कान्दे--कृष्णपक्षे चतुर्देश्यां न कञ्चिन्मृगमाप्तवान् । अण्वपि प्राणयात्रार्थे सुधासम्पीण्डितोऽवसत् ॥

इत्याद्यक्ता
चतुष्कोट्या हतान्येव बिव्वपत्राणि मानद !।

पतितानि महाराज ! शम्मोः शिरास भूतले॥

तत्रैव तस्थौ राजेन्ड ! सर्वगत्रमतान्द्रतः ।

रात्रिशेषं स्थितो व्याधः स्तब्धदिश्रनामिषः॥

प्रभाते विमले जाते दृष्टा तत्रैव शङ्करम्।

बिव्वपत्रैर्नरश्रेष्ठ ! कन्दम्लेश्च पारितः॥ इति।

यत्तु क्षचित् पकस्य द्वयोवी श्रवणम्।

वधा, अथवा शिवरात्रिं तु पूजाजागरणैर्नयेत् । इति । तथापि अथवेत्यज्ञकल्पोपक्रमणाशक्तिवषयतयोपपाद्यम्। एवमन्यत्रापि-अखण्डितव्रतो यो हि शिवरात्रिमुपोषयेत् । सर्वान् कामानवाप्नोति शिवेन सह मोदते॥

कश्चित् पुण्यविशेषेण जलहीनोऽपि यः पुमान्। जागरं कुरुते तत्र स रुद्रसमतां वजेत् ॥ इत्यादीनि तानि अशक्तिषयाणि। तदेतत् शिवरात्रिवतं जन्माष्टमी षत् संयोगपृथक्त्वन्यायेन नित्यं काम्यं च तत्र नित्यत्वं तावत् स्कन्दपुराणे—

परात्पतरं नाहित शिवरात्रिः परात्परम् ।
न पूजयित भक्तांशं रुद्रं त्रिभुवनेश्वरम् ॥
जन्तुर्जन्मसहस्रेण भ्रमते नात्र संशयः ।
इत्यकरणे प्रत्यवायश्रवणात् ।
वर्षे वर्षे महादेवि ! नरो नारी पतिव्रता ।
शिवरात्री महादेवं कामं भक्ता प्रपूजयेत् ॥
इति विष्काश्चतेः,
अर्णवो यदि वा शुष्येत् श्लीयेत हिमवानपि ।
मेरमन्दरङङ्काश्च श्लीशैङो विष्ध्य एव च ॥

चलन्येते कदाचिद्वै निश्चलं हि शिववतम् । इति वचनाच। निथलं नित्यकर्त्तव्यामित्यर्थः । फलश्चवणात्काम्यतापि स्कन्दपुराण एव-

शिवं च पूजियत्वा यो जागिक च चतुर्दशीम्।
मातुः पयोधररसं न पिवत्स कदाचन ॥
यदीच्छेदश्वयान् भोगान् दिवि देव ! मने।रथान्।
आगमोक्तविधि कत्वा प्राप्तीति मरमं पदम्।
मम मकस्तु देवेशि ! शिवरात्रिमुपोषकः ॥
गणत्वमक्षयं दिव्यमक्षयं शिवशासनम्।
सर्वान् भुक्ता ततो भोगान् मृतो भूपोऽभिजायते ॥

काम्यवते ईशानसंहितायां विशेषः।

प्वमेतद्वतं कुर्यात् प्रतिसंवत्सरं वती । द्वादशान्दिकमेव स्थाच्चतुर्विशान्दिकं तु वा ॥ सर्वान् कामानवामोति प्रेत्य चेह च मानवः । इति ।

सर्वाधिकारिकत्वं चास्य तत्रैवोक्तम्-

शिवरात्रिवतं नाम सर्वपापप्रणाञ्चनम् । आचाण्डालमनुष्याणां भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ इति ।

अधिकारिनियमाः स्कन्दपुराणे--

माघमासे तु या कृष्णा फाल्गुनादौ चतुर्दशी।
सा च पुण्या तिथिज्ञया सर्वपातकनाशिनी ॥
अहिंसा सत्यमकोधो ब्रह्मचर्य्य क्षमा दया।
शान्तातमा कोधहीनश्च तपस्वी श्चनसूयकः ॥
तस्मै देयमिदं देवि ! गुरुपादानुगो यदि।
अन्यथा यो ददातीह स दाता नरकं वजेत्॥ इति।

सा चेयं शिवरात्रिरर्द्धरात्रव्यापिनी त्रयोदशीयुता प्रशस्ता । त्रयोदशी यदा देवि ! दिनसुक्तिप्रमाणतः । जागरे शिवरात्रिः स्यान्निशि पूर्णा चतुर्दशी ॥

इति शिवरहस्योजेः। अत एवात्र वेघोऽपि न दिवावेघ एव किन्तु इ स्माष्टमीवद्रात्रिवेघोऽपि सवश्येव। तथाःच स्कन्दपुराणे—

निशि भ्रमन्ति भूतानि शक्तयः शूलभृद्यतः । अतस्तस्यां चतुर्द्दयां सत्यां तत्पूजनं भवेत् ॥ इति । भूतानि शक्तयो योगिन्योऽपि शूलभृच्छद्वरश्च यतो रात्रौ भ्रमन् अतः सत्यां तस्यां पूजनं भवेदिति हेमादिः । यदा दिनद्वये निशीथन्याः पिनी तदा पूर्वेव प्राह्या । तथाच स्कन्दपुराणे--

कृष्णाष्ट्रमी स्कन्द्षष्ठी शिवरात्रिश्चतुर्द्शी। एताः पूर्वयुताः कार्यास्तिध्यन्ते पारणं भवेत्॥

तत्रैव--

जन्माष्ट्रमी रोहिणी च शिवरात्रिस्तथैव च। पूर्वविद्धेव कर्त्तव्या तिथिभान्ते च पारणम् ॥ इति ।

तत्रैव-

श्रावणी दुर्गनवमी तथा दुर्वाष्टमी तु या।
पूर्वविद्धेव कर्त्वच्या शिवरात्रिबंकोर्दिनम् ॥
जयन्ती शिवरात्रिश्च कार्ये मद्राजयान्विते।
माघफालगुनयोर्मध्ये या स्याविद्यवचतुर्दशी॥
अनङ्गेन समायुक्ता कर्त्वच्या सा सदा तिथिः। इति।

तथा,

आदित्यास्तमये काले अस्ति चेद्या चतुर्दशी। तद्रान्तिः शिवरात्रिः स्यात् सा भवेदुत्तमोत्तमा॥ इति । वायुपुराणे-

त्रयोदश्यस्तगे सुर्ये चतसम्बेव नाडिषु । भृतविद्धा च या तत्र शिवरात्रिवतं चरेत् ॥ इति ।

माघबोदाहतस्मृत्यन्तरे-

प्रदेशिवव्यापिनी प्राह्या शिवरात्रिचतुर्दशी । रात्री जागरणं यस्मात्तस्मात्तां समुपोषयेत् ॥ इति । अत्र रात्री जागरणं यस्मादिति हेतुवद्यात् प्रदेशिकादो रात्रिपरो-ऽवगन्तव्यः ।

नारदीयसंहितायाम्-

अर्द्धरात्रयुता यत्र माघरुष्णा चतुर्दशी । शिवरात्रिव्रतं तत्र सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥ इति । माधवतिथितरवकारै। तु ईदशविषये बहुकालव्यापित्वात् परेवेश्याहतुः ।

तदेतत्—
अर्धरात्रात्परस्ताच्च जयायोगो यदा भवेत् ।
पूर्वविद्धैव कर्त्तव्या शिवरात्रिः शिवप्रियैः ॥

इति पद्मपुराणादिवचनानां निर्विषयत्वापचरयुक्तम् । यदा तु निशीधादुर्ध्वमा त्रयोदशी परेऽहनि च निशीधान्यापिन्यपि चतुर्दशी भवति तदा परेव ब्राह्या । तथाच हेमाद्रिमाधनोदाहतपुराणवचनम्-- माघासित भूतिदनं हि राजन्तुपैति योगं यदि पञ्चदरया । जयात्रयुक्तां न तु जातु कुर्याच्छिवस्य रात्रिं प्रियक्ताच्छिवस्य ॥ इति । जयात्रयुक्तां जयया त्रयोदरया प्रकर्षेण निक्तीथादूर्ध्व युक्तां न कुर्यात ने(पवसेत् किन्तु सकलदिनभूयोरात्रिलाभात् परामेवेश्यर्थः । तथाच यह शिवरात्रिव्रते भूतां कामविद्धां विवर्जयेतु ।

इतिवचनं, यञ्च कामिकवचनम्--

निशाह्यचतुर्द्दयां पूर्वा त्याज्या परा शुभा । इति,
तद्देतादशिवषयमेव श्रेयम् । अन्यथा पूर्वापादकबहुवचनविरोध
स्यात् । पूर्वस्या एव निशीथव्याप्तौ उत्तराया एव वा निशीथव्याप्तै
तत्कालव्यापिनी प्राह्येत्युकम्—

नारदीयेशानसंहितयोः,

माघक्रणचतुर्दश्यामादिदेवो महानिशि । शिवलिक्षतयोद्भृतः कोटिस्यंसमप्रभः ॥ तत्काल्व्यापिनी श्राष्ट्या शिवरात्रिवते तिथिः । अर्द्धरात्रियुता यत्र माघक्रणचतुर्दशी । शिवरात्रिवतं तत्र सोऽद्वमेधफलं लमेत् ॥

तत्रेत्यत्र कुर्वन् ह्त्यध्याहारः।

पूर्वेद्युर्वा परेद्युर्वा महानिशि चतुर्दशी । व्याप्ता सा दश्यते यस्यां तस्यां कुर्यात् वतं नरः ॥ इति । महानिशास्यक्रपं तु देवलेनोक्तम्-

महानिशा द्वे घटिके रात्रेर्मध्यमयामयोः । इति ।

यदिप स्कन्दपुराणे —

आदौ मार्गशिरे मासि दीपोत्सवदिनेऽपि वा।
गृहीयान्माघमासे वा द्वादशैवमुपोषयेत्॥

इति काम्यं प्रतिमासं शिवरात्रिवतं तत्रापि पूजोपवासजागर् विधानात् तस्य च सकलरात्रिसाध्यत्वात् बहुरात्रिज्यापिन्याम् ष्ठानम् । उभयत्र रात्रिज्याप्तिसाम्ये तु--

रुद्रवतेषु सर्वेषु कर्त्तव्या सम्मुखी तिथिः। अन्यथा वतकल्पेषु यथोद्दिणमुपावसेत्॥

इति पूर्वोदाहतवज्ञनातुगुण्याच पूर्वेच प्राह्या। अस्याश्च महाशि रात्रेः रविभोमवारान्यतरयोगे प्रशस्ततरत्वं शिवयोगयोगे प्रशस्ति मत्वं च स्कन्दपुराणे—

पूर्णिमानिर्णयः।

माघक्रणचतुर्द्दयां रविवारो यदा भवेत । भौमो वाथ भवेदेवि ! कर्नव्यं ब्रतमुत्तमम् ॥ शिवयोगस्य योगे च तद्भवेदुत्तमोत्तमम् । इति ।

तथा त्रिरुपृशातिप्रशस्ता पुराणान्तरे--

त्रयोदशी कलाप्येका मध्ये चैव चतुर्दशी। अन्ते चैव शिनीवाली त्रिस्पृह्यां शिवमर्चयेत्॥ इति।

शिवरात्रिपुजाप्रकारश्च रुद्रवतेषुक्त शति न लिख्यते । अधैनत्पारणं तु स्कन्दपुराण पव द्विधोक्तम् —

> कृष्णाष्टमी स्कन्दषष्ठी शिवरात्रिश्चतुर्दशी। एताः पूर्वयुताः कार्यास्तिध्यन्ते पारणं भवेत्॥

श्तिवचनात् परदिने यदि दिवा तिष्टयन्तस्तदा तत्रैव । नो चेत् दि वैव । तथा च स्कन्दपुराणे--

हपोषणं चतुर्देश्यां चतुर्देश्यां च पारणम् । कृतैः सुकृतलक्षेश्च लभ्यते वाथवा नवा ॥ ब्रह्मा स्वयं चतुर्वक्षैः पञ्चवक्ष्मैस्तथा ह्यहम् । सिक्थे सिक्थे फलं तस्य वक्तुं शको न पार्वति ! ॥ ब्रह्माण्डोदरमध्ये तु यानि तीर्थानि सन्ति वै । सांस्थितानि भवन्तीह भूतायां पारणे कृते ॥ हतिवचनात् ।

सा त्वस्तमयपर्यन्तव्यापिनी चेत्परेऽहिन। दिवैव पारणं कुर्यात् पारणान्नैव दोषभाक्॥

इति शिवरात्रिप्रकरणपठितकालदर्शमदनरत्नमाधनादिलिखितस्मृतिः वचनात्।

अन्यतिथ्यागमे। रात्रौ तामसस्तैजसो दिवा। तामसे पारणं कुवेन तामसी गतिमाप्नुयात्।

इत्यादिनिन्दावचनाच्च । माधवाचार्यास्तु यामत्रयोद्यंगामिन्यां प्रातरेष

इति शिवशात्रिनिर्णयः। अथ पौर्णमासीनिर्णयः।

सा च सावित्रीवतातिरिक्ते कार्ये परैव।
भूतविद्धा न कर्त्तव्या दर्शः पूर्णा कदाचन।
वर्जियत्वा मुनिश्रेष्ठ ! सावित्रीवतमुत्तमम् ।
दिवाद्यवैवर्तोक्तः। एवं यत् "चतुर्ददया च पूर्णिमा" दित्रयुग्मवाक्यं
वी० स० १२

तत् सावित्रीवताविषयम्। यत्तु "व्रतिपद्यन्यमावास्या" इत्यमायुग्मः वास्यं तत् सावित्रीवतातिरिक्तविषयं द्रष्टव्यम्। अत्र च न पूर्वविद्धाः निषेधस्तस्यास्त्रिमुहूर्त्तसस्ये किं त्वष्टादशनाडीमितचतुर्दशीसस्ये ।

भूतोऽष्टाद्शनाडीभिर्दूषयत्युत्तरां तिथिम् ।

इतिविशेषवचनात्। माधवस्तु इदं वचनं यत्रे भृतविद्धा कर्चव्या यथा सावत्रीवते तत्राष्टादशनाडीमिता न प्राह्येत्येवंपरमित्याह । तत्तु निरस्तं प्राक्। ज्येष्ठपञ्चदश्योर्वटसावित्रीवतम्। तत्र पूर्वविद्धा प्राह्या ।

<mark>कृष्णाष्टमी बृहत्तपा सावित्री वटपैत्</mark>की । अनङ्गत्रयोदशी रम्भा उपोध्याः पूर्वसंयुताः॥

इति निगमोक्तः। स्राविद्याः=तद्भतसम्बधिनी पौर्णमास्ती । वटपैतृकी=तस्सम्ब धिन्यवामावास्या ।

ज्येष्ठे मासि सिते पक्षे पूर्णिमायां तया व्रतम् । चीर्णे पुरा महाभक्त्या कथितं ते मया चृप !॥

इति सावित्रीवतं प्रक्रम्य स्कान्दोक्तः ।

अमायां च तथा ज्येष्ठे वटमुळे तथा सती । विराजीपोषिता नारी विधिनानेन पूजयेत्॥

इति भविष्योक्तेश्च । देमाही तु भाद्रपदपूर्णिमायामपीदमुक्तम् । गौडास्तु-मेषे वा वृषमे वापि सावित्री तां विनिर्दिशेत् । ज्येष्ठकृष्णचतुर्देश्यां सावित्रीमर्चयन्ति याः ॥ वटमुळे सोपवासा न ता वैधव्यमाप्तुयुः । इति पराशरवाक्याचतुर्देश्यामित्याद्यः।

शावणी पौर्णमासी प्रकृत्याम्नाते रक्षावन्धने तु अपराह्वव्यापिन प्राह्या ।

> ततोऽपराह्मसमये रक्षापोटलिकां ग्रुभाम् । कारयेदक्षतैः शस्तैः सिद्धार्थेर्हेमभूषितैः ॥

इतिभविष्योक्तेः। अत्र च तत् इति श्रवणात्पूर्वानु छितोपाकमाङ्कित्वमेतस्य अतश्च यथा तत्र प्रहसङ्कात्यादिवर्जनमेवमत्रापीति केचित् । अन्ये १ अङ्गत्वे प्रमाणाभावात् ततः इत्यस्य चाखण्डपर्वाणे अर्थसिद्धत्वेनाि धेयत्वान्न प्रहसङ्कान्त्यादिवर्जनमित्याद्यः । इदं च मद्रायां न कार्यम्

भद्रायां हे न कर्तव्ये आवणी फाल्गुनी तथा।

इति सङ्ग्रहोक्तेः। अस्यामेव हयग्रीबोत्पात्तिः।

<mark>श्रावण्यां</mark> श्रवणे जातः पूर्वे इयशिरा हरिः।

इति वचनात्। अस्यामेव अवणाकम्मीकम्। तत्रास्तमयब्यापि

याद्या । "श्रावण्यां पौर्णमास्यां श्रवणाकर्म" इति तत्प्रकृत्य "अस्तमिते स्थाळीपाकं श्रपयित्वा' इत्याश्वलयनसूत्रात् । याञ्चिकास्तु पतस्य विक्र-तित्वाडळेषपर्वाणे अनुष्ठानमाद्धः । अस्यामेवोपाकर्मः । तत्र— याञ्चनत्वयः,

अध्यायानामुपाकम्मे श्रावण्यां श्रवणेन वा। हस्तेनौषाधिभावे वा पश्चम्यां श्रावणस्य तु॥

अधीयत इत्यध्याया वेदः । उपाकमति वेदसंस्कारकम्मणी नामधेयम् । श्रावण्यां श्रावण्याणीर्णमास्याम् । यद्यपि "नक्षत्रेण युक्तः काल" (४।३।२) इत्यतः सुत्रात् या काचिच्छ्रवणयुक्ता तिथिक्ष्रभ्यते तथापि श्रावणपीर्णमास्येवात्र विवक्षिता । पारस्करादिवाक्येषु विशिष्योपादानात् । तथारक्तरः

अथातोऽध्यायोपाकर्म ओषधीनां प्रादुर्भावे श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णः

मास्यां श्रावणस्य पञ्चमीं हस्तेन वेति ।

श्रवणेनेति श्रवणस्य पृथगुपादानाच । प्यम् आषाद्धां प्रौष्ठपद्यामि त्यादिष्विप बोध्यम् । इस्तेनेति । हस्तयुक्ते किस्मिश्चिद्विच । केचित्तु हस्तेनेत्यतो नक्षत्रकपकालज्ञानेऽपि तिथेराकाङ्कितत्वास्त्रत्र यावदिनणीतं किञ्चिद्विमित्युपस्थितं भवति तावत्सिन्निधानात् पश्चम्येवोपस्थिताः न्वेति । तेन हस्तयुक्तपञ्चम्यामित्याः । भोषधिभीवे इति श्रावणस्य त्विति च सर्वत्र सम्बध्यते । कालान्तरमप्याह—

बौधायनः,

श्चावण्यां पौर्णमास्यामाषा<mark>ढ्यां वोपाकृत्य छन्दांस्यधीयीत ।</mark>

श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वाष्युपाकृत्य यथाविधि । युक्तद्द्धन्दांस्यधीयीत मासान् विपोऽर्क्षपञ्चमान् ॥ इति । अपिशब्दाद्गाद्रपद्मश्रवणहस्तपञ्चमीनामुपाद्दानम् ।

कारयायनोऽपि=-

उपाक्तत्योदगयने ततोऽधीयीत धर्माचित्। इति। गोभिलोऽपि-प्रौष्ठपदी हस्तेनेति।

प्रौष्ठपदीमित्यतः प्राप्येतिशेषः । तेन भाद्रपदमासि हस्तयुके कः हिमिश्चिद्दिन इत्यर्थः ।

भारतलायनस्तु--अधातोऽध्यायोपाकरणमौषधीनां प्रादुर्भावे श्रावः णस्य पञ्चम्यां हस्तेन वा।

इत्युपाकर्म प्रकृत्य-

तद्वार्षिकमित्याचक्षत रति।

स्वेत वर्षांस्विन्धिनोः श्रावणभाद्रपद्योर्मध्ये श्रावणस्य पूर्व वि
दितत्वात् संज्ञाकरणसिद्धं भाद्रपदेऽनुष्ठानं स्तवयति । भाद्रपदेऽिष
श्रवणहस्तपञ्चमीष्वेव यत आवल्यमसूत्रे मासनक्षत्रतिथीनभिधाय
मासान्तराभिधाने पूर्वोक्तमासस्यैव बाधो युज्यते अवान्तरसाजात्ये
न तस्य ग्रीव्रोपस्थितिकत्वात् न नक्षत्रादीनाम् । आकािह्वि
तत्वाश्व तेषामेव प्रहणम्। एते च कालाः स्वस्वगुद्धानुसारा व्यव
स्थिताः। येषां च ग्राखायामनेके काला उक्तास्तेषामाकाङ्कावशात् पा
उक्तमेणोपादानम्। पाठकमस्य प्रयोजनान्तराभावात् । तथा च बह्वृचै
श्रावणमासे श्रवणयुक्ते करिमश्चिद्दिने। (१)तत्र च सङ्कान्तिग्रहणस्
तकादौ हस्तयुक्तपञ्चम्यां तद्सम्भवे केवलपञ्चम्यां केवलहस्ते च
तदसम्भवे औषधिप्रादुर्भावाभावे च ईद्दशनक्षत्रादियुक्ते भाद्रपदेऽि
कर्त्वव्यम् । तथा च बह्व्वगृह्यकारिकायाम्—

अवृष्ट्योषध्यस्तिसम् मासे तु न भवन्ति चेत्। तदा भाद्रपदे मासि अवणेन तदिष्यते ॥ इति ।

पवं श्रावणे प्रहणादिसस्वे भाद्रेण प्रथमारम्भः। तस्य तद्भाचे हि हितत्वेन गौणत्वात्। याजुषैस्तु श्रावणपौर्णमास्यादिक्रमेण। सामगात्र हस्तादिक्रमः। सुत्रे किचिद्विपर्यासेने।पादानेऽपि-

उपाकमें प्रकुर्वन्ति कमात् सामर्ग्यजुर्विदः । प्रहसङ्कान्त्ययुक्तेषु हस्तश्रवणपर्वसु ॥ इतिवचनादेष एव कम उपादेयः ।

सङ्कान्तौ प्रहणे आश्चौचे च दोषो मद्नरत्नादिबहुनिबन्धोदाहर

सङ्कान्तौ प्रहणे चैव सुतके मृतके तथा।
गणश्रासं न कुर्वीत नारदस्य वचो यथा॥
प्रथमे दोषसंयुक्ते पर्वाणे स्यादुपाकिया।
दुःखद्योकामयप्रस्ता राष्ट्रे तस्मिन् द्विजातयः॥ इति ।
अत्र विद्योषे गार्थे—

अर्घरात्राद्धस्ताचेत् सङ्क्रान्तिप्रहणं तथा । उपाकमं प्रकुर्वीत परतश्चेन्न दोषकृत् ॥

यद्यर्घरात्रादवांक् चेत् प्रहः सङ्क्रम एव च । नोपाकमे तदा कुर्यात् आवण्यां अवणेऽपि चा ॥

तथा--

⁽१) तत्र च तिहमन् दिने चेस्पर्थः।

यानि तु— त्रयोदश्यादिकं घड्यं दिनानां नवकं श्रुप् माङ्गरुयेषु समस्तेषु ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः

न पवं।

तथा—

द्वाद्रयादिस्तृतीयान्तो वेध इन्दुब्रहे स्मृतः मत्यां

एकाद्रयादिकः सौरे चतुर्ध्यन्तः प्रकीर्तितः ॥

खण्डब्रहे तयोः प्रोक्त उभयत्र दिनत्रयम् ।

इत्यादीनि निषेधवचनानि तानि माङ्गल्यकर्मान्तरविषयािः

तथाच स्मृतिः,

नित्ये नेमित्तिके जप्ये होमयञ्जकियासु च । उपाकर्माणे चोत्सर्गे ग्रहमेदो न विद्यते ॥ इति ।

प्वं च प्रहणपूर्वोत्तरिहने श्रवणसस्वे तत्रोयाकर्म न त्याज्यम् । यदा च ग्रहणसङ्कान्तिदुष्टं पर्व तदा कालिनयम उक्तः स्मृतिमहाणेवे-

सङ्क्रान्तिर्प्रहणं वापि यदि पर्वणि जायते। तन्मासे हस्तयुक्तायां पञ्चम्यां च तदिष्यते॥

तथा— सङ्कान्तिर्प्रहणं वापि पौर्णमास्यां यदा भवेत्। उपाकातिस्तु पञ्चम्यां कार्या वाजसनेयिभिः॥ इति ।

वाजसनेथिभिरित्यनेन येषां पश्चमी गृह्य उक्ता त उपलक्ष्यन्ते । 'सः इक्तान्तिर्भ्रहणं वा पि' 'यदि पर्वणि'इत्यादिसामान्यवाक्ष्यैकवाक्यतालामान्त्र । अन्यथा वाजसनेथिभिः पश्चम्यामेवेति चेत्युमयविधाने वाक्यमेदः स्यातः न च "सङ्क्रान्तिर्भ्रहणं वापि यदि पर्वणि जायते" इत्यस्यानेनोः पसंहारो युक्तो नतु लक्षणा लक्षणात उपसंहारस्य न्याय्यत्वात्, अन्यथा "पुरोडाशं चतुर्धा करोति"इत्येतत्समानार्थकत्वार्थमाग्नेयवाक्येऽपि लः भणा स्यादिति वाच्यम । प्रकृते हि उपसंहारे गुद्धपश्चम्या अपि विधेः यत्वेन वाक्यमेदापत्या लक्षणेव युक्ता तस्माधेषां गृह्ये पश्चमी उक्ता ते वाजसनेथिपदेनोपलक्ष्यन्त इति सिद्धम् । येषां तु गृह्य पश्चमी नोक्ता तैः पृवीदाहृतमनुवाक्यात् ,

श्रावणस्य तु मासस्य पौर्णमास्यां द्विजोत्तम !। आषात्यां प्रौष्ठपद्यां वा वेदोपाकरणं स्मृतम्॥

इति कूर्मपुराणाच प्रौष्ठपद्यामाषाढ्यां वा कार्यम् । बौधायनस्तु आषाः ख्यामेव। तेषां केवलाया प्रवाषाढ्या उक्तत्वात् । सामगैस्तु सिंहस्थे सुर्ये हस्तनक्षत्रे कार्यम् । प्रौष्ठपदी हस्तेनितिपूर्वोदाहृतगोभिलात् । प्रौष्ठपदीः मिस्यत्र प्रोष्ठपदः सौर एव सिंहार्किकपः।

सिंहे र्वन्धिन्धे यक्षे पूर्वां विचरेद्वहिः ।

हार्त्वाक्य निष्ठ विद्येष्ठ विचरेद्वहिः ।

हार्त्वाक्य निष्ठ ताः कुर्युक्तसर्ग सर्वछन्दसाम् ॥

अश्विमी विद्यं ता हस्तेन उपाकम्मीपराद्धिकम् ।

अन्तराभ्विचनात् । इदं च छन्दोगानामेव । यदपि

तस्य उपाकर्मापराद्धे स्यादुतसर्गः प्रातरेव हि । इति,

तस्य तदिप छन्दोगविषयमेव । अन्येषां तु दैवकर्मत्वात् पूर्वाद्ध एव ।

रि भवेद्रपाकृतिः पौर्णमास्यां पूर्वाद्ध एव तु ।

रित प्रवेते।वचनेन पूर्वोद्धस्यापि विहितस्वात् । युज्यते चास्य गाः र्थवाक्यपर्यालोचनया च्छन्दोगातिरिक्तविषयस्वम् । प्रयोगपारिजाते तु सर्वेरपराद्ध प्रवेत्युक्तम् । अत्र पर्वणः सखण्डस्वे औदियिकस्यैव प्रह

णम् । तथा च — कालिकापुराणे,

चतुर्द्श्यां समुत्पन्नावसुरौ मधुकेटभौ । वेदान् स्वीकुर्वतः पद्मयोनस्तौ जहतुः श्रुतीः ॥ हत्वा तावसुरौ देवः पातालतलवासिनौ । आहत्य ताः श्रुतीस्तस्मै ददौ लोकगुरुः स्वयम् ॥ अभूव्लब्धश्रुतिर्व्रक्षा पर्वण्यौद्यिके पुनः । अतो भूतयुते तस्मिन्नोपाकरणमिष्यते ॥ आसुरं वर्जयेत् कालं वेदाहरणशङ्क्या ।

मिविध्योत्तरेऽपि— सम्प्राप्ते श्रावणस्यान्ते पौर्णमास्यां दिनोदये। स्नानं कुर्वीत मितमान् श्रुतिस्मृतिविधानतः॥ ततो देवान् पितृंश्चैच तर्पयेत् परमाम्मसा। उपाकमं दिवैवोक्तमृषीणां चैव तर्पणम्॥

श्रावणस्यान्त इति गौणचान्द्राभित्रायेण । हस्तश्रवणे अपि सस ण्डे औद्यिके एव ब्राह्मे । तथा च—

गृद्यपरिशिष्टे.

वनिष्ठाप्रतिपद्युक्तं त्वाष्ट्रऋक्षसमन्वितम् । <mark>श्रावणं कर्म कुर्वीत ऋग्यज्</mark>ञःसामपाठकः ॥

्वाष्ट्रं चित्रा। न च आवणमिति नैतस्य कर्मणो नामधेयं किन् अवणाकर्मण इति वाड्यम्। व्यासेनैच तस्यापि संज्ञाकरणात्। तथा च व्यासः

श्रवणेन तु यत्कर्म उत्तराषाढसंयुतम् । संवत्सरकृतोऽध्यायस्तत्क्षणादेव नदयति ॥ धनिष्ठासंयुतं कुर्यात् श्रावणं कमं यद्भवेत्। तत्कर्म सफले विद्यादुषाकरणसंक्षितम्॥ इति।

इदं चकर्मकालब्याप्यसम्भव औदियिकशास्त्रम्। अत्र च पर्वौदियिकः <mark>त्वाविधिः सर्वेयज्ञःशाखिविषयः । पूर्वोकैर्घानेष्ठाविषयुक्तीमत्यादिवः</mark> क्येर्यज्ञःशाखिमात्रं प्रति औदयिकपर्वण उक्तत्वात् । न च--पर्वण्यादियके कुर्युः श्रावणीं तैत्तिरीयकाः ।

बद्वचाः श्रवणे कुर्युत्रहसङ्कान्तिवाजीते ॥

्रहत्यनेन बह्बुचपरिशिष्टवाक्येन तेत्तिरीयाणामेवोक्तत्वात्तेत्तिरीयमात्रः परत्वमिति वाच्यम । अत्र तैत्तिरीयग्रहणस्य उपलक्षणार्थत्वात् । <mark>कथमन्यथाऽतुरुयकक्षतया बह्वृचानामुपादानं क्रियेत तुरुयकक्षाणामेव हि</mark> समाभिज्याहारो युज्यते। न हि सम्भवति ब्राह्मणैरिदं कर्त्तन्यं अत्रियैरिदं कठैरिदमिति युज्यते च वैद्यैरिदं कर्त्तव्यमिति । एवं च बह्वृचैः श्रवण इति समिभव्याहारो युज्यते याजुषैः पर्वणीति । कि च बहुवच्छापाराशिष्टः कारो बह्वृचानामेव कर्मसम्बन्धिधम्मविधानार्थं प्रवृत्तो न तु ते तिरि याणाम् । एवं च यत् तत्र तैतिरीयसम्बन्धितत्कालादिकं श्रयते तदं शेऽनुवाद एव । अनुवादश्च यथाप्राप्तस्यैव प्राप्तिश्च प्रकृते प्रवीदियिकत्वः विधायककाळिकापुराणादिवाक्यात्। कालिकापुराणमपि स्वस्वगृह्यप्राप्तपर्वण्ये-वौद।यिकत्वं विद्धाति । पर्वप्राप्तिश्चाविद्येषेण सर्वयाञ्जूषाणामेवेति । एवं च तेषामेवानुवादो युज्यते । यदपि-श्रावणी दुर्गनवमी दूर्वो चैव दुतारानी ।

पूर्वविद्धेव कर्त्तव्या शिवरात्रिर्वेलेदिनम् ॥ इति ।

तद्ि न ते तिरीय।तिरिकानां पूर्वविद्याविधायकं किन्तु उपाकर्मातिः रिकाविषयम् । अथवा छन्दोगकर्चृकोपाकर्माविषयम् । अपि चात्र पर्वः गतविशेषस्यैवौद्यिकस्य विधानं युक्तम् अपेक्षितत्वात् समाभिज्याहा-राब्च। न च यदौद्यिके पर्वण्युपाकुर्युः तैत्तरीयका एवेति वचनव्य-किरस्विति वाच्यम्। एवं हि विशिष्टानुवादे वाक्यभेदः स्यात्। न यदौदायिके तैत्तिरीयका इत्येव वचनव्यक्तिः पवौदायिकत्वं च सिन्निधिलभ्यमिति वाच्यम् । उपाकम्मेणः सिन्निहितत्वेऽपि पर्वणः स-श्चिषिलभ्यत्वासम्भवात् । तथा सति सन्निधित एव श्रवणोपस्थित्या तत्राप्यौदायिकत्वलाभे उत्तराई निरर्थकं स्यात्। न च तवापि पर्वैं-द्यिकत्वग्रहणसङ्कानितरहित्वरूपविशेषणद्वयविधाने वाक्यभेदापात्तिः रितिवाच्यम् । एकहायनीत्वपिङ्गाक्षित्वयोर्द्वयोरपि यौगिकत्वेन द्रव्य-व्यनयोर्विशिष्टद्रव्यविधिवद्त्रापि यौगिकाम्यामन्यतः प्रासिद्धार्थाम्यां पदाभ्यां विशिष्टं पर्वेव विश्वायते इति न किञ्चिदनुपपन्नम् । अन्ये तु ते ित्तरीयकर्नृकपर्वोदयिक विश्वायते इति न किञ्चिदनुपपन्नम् । अन्ये तु ते ित्तरीयकर्नृकपर्वोदयिक विश्वायिक पर्वे लक्षणा। तथा सित "राजा राजस् येन यजत" इत्यादाविष त्रेविणिक लक्षणाप्रसङ्गादिति । गृह्योक्तस्य च पुन विश्वाय कर्नृभेदात् , अन्यथा एक विषयानेक स्मृत्यु च्छेदाप त्रेरिति वद् वित । तन्न । स्मृतयो हि स्वातः इयेणैव प्रवृत्ताः युक्तं यत् प्रति स्मृतिवि धिरिति, परिशिष्टं पुनः शेषपूरणक्षपं शेषिण मुपजी व्यव प्रवृत्ति मिति न तत्र तद् न नुवादेन विधायक त्यमिति । अत्र औद्यिक मिपि सङ्गव प्रापि ग्राह्मम् । तथा च--

गार्गः--

श्रावणी पौर्णमासी तु सङ्गवात्परतो यदि । तदेवादियकी ग्राह्या नान्यदौद्यिकी भवेत्॥

निगमेऽपि— श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वा प्रतिपत् षण्मुहूर्तकैः । विद्धा स्याच्छन्दसां तत्रोपाकर्मीत्सर्जनं भवेत् ॥ इति । पर्वेति हस्तश्रवणयोद्यप्रक्षणम् । द्वये सङ्गवस्पर्शे श्रुतौ पर्वणि चार्कमे । कुर्युनेभस्युपाकर्मे ऋग्यज्ञःसामगाः क्रमात् ॥

इति पृथ्वीचन्द्रोदयधृतवचनात्। एतच्चोपाकर्म मलमासे न कार्यम् तथा च—

कात्यायनः,

उत्कर्षः कालवृद्धौ स्यादुपाकरणकर्मणि । इति ।

एवं च-

द्वाहारासु नोत्कर्षश्चतुर्ध्वपि युगादिषु । उपाकर्ममहाषष्ट्योर्ह्यतदुक्तं वृषादितः ॥

इति वाक्ये सौरमानविहितस्वरूपहेत्पन्यासपूर्वकमनुत्कर्षविधा नाड्यन्दोगानां सौरमानेन विहितस्वात् तद्विषयामिदमृष्यश्वक्वचनि ति । केचित्तु शुक्रमौद्ध्यादिवत् द्वितीयोपाकम्मीविषयस्वामिति । तथा क स्मतिसङ्गहे

नुष्ठभागंवयोमों ह्या बाह्य वा वार्द्धकेऽपि वा। तथाधिमाससंसर्पमळमासादिषु द्विजाः ॥ तथमोपाकृतिर्न स्यात् कृता कर्मविनाशकृत् । इति

आदिपदात् वक्रातिचारसङ्ग्रहः । विस्तरस्तु मळमासानिक्रपणे द्रष्ठ इयः। अत्र विशेषो माधवीयेच वेदोपाकरणे प्राप्ते कुळीरे संस्थिते रवा । इपाकर्म न कर्त्तव्यं कर्तव्यं सिंहयुक्तके ॥ इति ।

नजु— आवण्यां आवणीकर्म यथाविधि समाचरेत्। उपाकर्म त कर्त्तव्यं कर्कटस्थे दिवाकरे॥

हृत्येवन निगमवचनेन कर्कटक्थे विधानात् कथं निषेध इति । सत्यम् । नायं निषेधः । किन्तु सिंहविधिविद्योष एव "न गिरागिरेनिब्यात्" इति वत्(१) (अ०९ पा०१ अधि०१८) । एवं च सिंहकर्कटयोद्यभयोरिप प्राप्तत्वाद्द्यवस्थायां देशभेदेन व्यवस्थामाह—

प्रयोगपारिजाते बृहस्पतिः,

नर्भदोत्तरभागे तु कर्त्तव्यं सिंहयुक्तके । कर्कटे संस्थिते भागाञ्जपाकुर्याच्च दक्षिणे ॥ इति ।

अस्यार्थः । सर्वत्रोपाकरणे प्राप्त दक्षिणदेशेऽपि उपाकरणं प्राप्तम् एवं स्रति तत्रानेन वाक्येन यद्दक्षिणे उपाकुर्यात् तत् कर्कटे यदुत्तरे तत् सिंहे । यस्—

सिंहे रवा ज्यु पुष्यक्षे पूर्वाह्ने विचरेह्नहिः(२)।
छन्दोगा मिलिताः कुर्युक्तसमे सर्वच्छन्दसाम्॥
गुक्रपक्षे तु हस्तेन उपाकर्मापराह्निकम्।

इत्यत्र सिंहे रवावित्येतस्योभयत्र सम्बन्धेन यत् सामगानां सिंहाः कंषिधानं तद्वेशभेदप्रापकककंसिह्व्यवस्थानिवृत्तिफलकत्यानित्यवत् प्राप्त्यर्थमिति न किञ्जिदनुपपन्नम् । पत्रच्चोपाकम् ब्रह्मचारिगृहस्थवानः प्रस्थैः कार्यं नित्यत्वात् । नित्यत्वं च ब्रह्मयद्यक्तपनित्यकर्मानुमन्त्राप्याः

⁽१) ज्योतिष्टोमे श्रूयते "यज्ञायज्ञीयेन स्तुनीत" इति । तत्र यज्ञायज्ञीयामित्यनेन "यज्ञायज्ञा नो गिरागिरा च दक्षमे" इति यज्ञायज्ञपदघटितायाम् च समुर्यनं सामामिधीय ते । तत्र च गिराज्ञ इत्य पाठः । तत्र योनिगानमधीयानैः सामगैर्गकारेण साहितं 'गायी रा गिरा इति गायते । "ऐरं कृत्वोद्भेयम्" इति ज्ञाज्ञणवाक्येन तु गिराज्ञ इते गकारलोपपूर्व किमिराज्ञ इते गानं विधीयते । तथा च योनिगान ज्ञाज्ञणगानयो स्तुल्य बलत्वेन विशेषामा वाद्विक हपेन प्रयोगे प्राप्त "न गिरा गिरिति ज्ञूयात् , यद्विरागिरिति ज्ञूयादात्मानमेव तद्वद्वा-ता गिरित्" इति गकाररहितगाने बाधमुक्त्वा गकाररहितमिरापदं गेयत्वेन विधीयते । एवमत्रापि 'वेदोपाकरणे' 'श्रावण्यां' इति वचनयोः समान बलत्वेन सिंहे कर्कटे च विक ल्येनोपाकर्मणः प्राप्ती 'नर्मदोत्तर' इति वचनेन देशभेदाद्व यवस्थायत इत्याशयः ।

⁽ २) पूर्वाइँऽविवरे बहिः इति पाठो निर्णयसिन्व्यादी । अविवरे प्रहणादिदोषरिहते इति च व्याख्यातम् ।

यकत्वात् । आप्यायकत्वं चोक्तम्-

त्यायनेन, प्रत्यब्दं यदुपाकर्म सोत्सर्गं विधिवद्विजैः । कियते छुन्दसां तेन पुनराष्यायनं भवेत् ॥ अयातयामैद्छन्दोभिर्यत् कर्म कियते द्विजैः । किष्मानैरपि सदा तत्तेषां सिद्धिकारणम् ॥

उपाक्तत्याधीयीतेत्यतो नित्याध्ययनार्थत्वेनापि सर्वेषामचइयकर्त्वत्य त्वम् । अध्ययनं च सर्वेषाम् । तज्ञ ब्रह्मचारिणां ब्रह्मचर्यस्य तद्र्थत्वादेश सिक्षम् । गृहस्थानां तु ब्रह्मणाध्ययनमुक्तमाश्वलायनेन्यन

समावृत्तो ब्रह्मचारिकत्पेन यथान्यायमितरे जायोपेयीत्येके प्राजा पर्यं तदिति ।

महानारिकलेन=येन नियमविशेषेण ब्रह्मचार्यधीयीत तेनैव युक्तः स मावृत्ताऽप्यधीयीत । इतरे ब्रह्मचारिणस्तु यथान्यायं=स्वविध्युक्तप्रकारेष् अधीयीरन् । तथा जायोपेयी=गृहस्थोऽपि ब्रह्मचारिकरूपोक्तानियमेन नृ भिक्षादिधमेणेरपर्यः । धारणाध्ययनार्थःवादपि सर्वान् प्रति नियतानु ष्ठानमुक्तम्—

गोभिलन,

्र उवाकमोत्सर्जनं च वनस्थानामपीष्यते । धारणाध्ययनाङ्गत्वाद्गृहिणां ब्रह्मचारिणाम् ॥ इति ।

ब्रह्मचारिणो नैष्ठिकाः। उपकुर्वाणानामध्ययनार्थस्वादेव प्राप्तत्वात् ''अध्याप्येरन्वारक्य'' इत्यतोऽप्यध्यापकस्य गृहस्थस्यानुष्ठानमुक्तमिरि इत्युषक्रमकालः ।

धधोरसर्जनम् ।

तत्र मनुः--

पुष्ये तु च्छन्दसां कुर्योद्वाहिष्ठत्सर्जनं द्विजः । माघगुक्तस्य वा प्राप्ते पूर्वोद्धे प्रथमेऽहनि ॥ (अ० ४ ऋो०९६ पुष्ये=पौषे । बहिः ग्रामादिति द्योषः । उत्सर्जनं कृष्णपक्षाध्ययना

हिस्यम्। न तु सर्वधानध्ययनम्।

यथाशास्त्रं तु कृत्वैवमुत्सर्गे स्नुन्दसां बहिः।
विरमेत् पक्षिणीं राजि यद्वाप्येकमहानिशम्॥ (४९७)
अत उर्ध्वे तु स्नुन्दांसि शुक्केषु नियतः पठेत्।
वेदाङ्गानि रहस्यं च कृष्णपक्षेषु सम्पठत्॥ (४।६८)
इति मन्तेः। प्रथमेऽहनीति पुष्य स्यत्रापि सम्बन्धते। यदाः

वण्यामुपाकर्म तदा पुष्यमासस्य शुक्कप्रतिपदि पूर्वाह्ने, यदा प्रौष्ठपद्यां तदा माघ इति ष्यवस्थितो विकल्पः।

श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वाप्युपाकृत्य यथाविधि ।

युक्तइछन्दांस्यधीयीत मासान् विषोऽर्धपञ्चमान् ॥ (४।९५)

इति मनुनैव अर्द्धपञ्चममासाध्ययनस्य विहितत्वात्। अर्द्धपञ्चमान् इति अर्धः पञ्चमो येषु ते सार्द्धाश्चतुर इति यावत् । याह्यव्यस्तु कार् छान्तरेऽप्याह—

पौषमासस्य रोहिण्यामष्टकायामथापि वा।

जलान्ते छुन्दसां कुर्यादुत्सर्ग विधिवद्वाहिः ॥ इति ।

पौषमासरोहिणी च शुक्कपक्षगतैव। मनुविहितशुक्कपक्षबाधे प्रमाणाः भावात्। अष्टकायामित्यत्रापि पौषमासस्येति सम्बध्यते । तेन पौषकः रुणाष्ट्रम्यामित्यर्थः।

आपस्तम्बः-

तैष्यां पौर्णमास्यां रोहिण्यां वा विरमत्।

तैष्यामिति रोहिण्यामित्यनेनापि सम्बध्यते पूर्वोक्तयाइवल्नयवाः

क्यात्।

बीधायनः श्रावण्यामाषाट्यां वोषाकृत्य तैष्यां माध्यां वोत्स्जैत्। आषाट्यामुपाकृत्य तैष्यां श्रावण्यामुपाकृत्य माध्यामिति बोष्यम्। एतच्च ''षण्मासानधीयीत'' इति आक्ष्मण्यनोक्तमुररीकृत्य । उत्सर्जनं प्रकृत्य आक्ष्मण्यनः—

मध्यमाष्ट्रकायामेताभ्यो देवताभ्योऽन्नेन हुत्वापोऽभ्यवयन्तीति।

अनेन यद्यपि माघक्रणाष्ट्रमी प्रतीयते। तथाप्यत्र सामीप्यसप्तमीः विवक्षया माध्येवोक्ता ''अग्नीषोमीयेण चरन्त्युत्तरवेद्याम्'' इति वदिति वृत्तिकृता व्याख्यातम् । अत् एव वृद्ववगृह्यकारिकायां माध्येवोक्ता ।

अध्यायोत्सर्जनं माध्यां पौर्णमास्यां विधीयते । इति ।

एते च पक्षाः स्वस्वगृह्यानुसाराद्यवस्थिताः। सामगानां तुत्सर्जः नकाळम्।ह—

गार्थः

सिंहे रवी तु पुष्पक्षे पूर्वाह्ने विचरेद्वहिः। छन्दोगा मिलिताः कुर्युद्दलर्गं सर्वच्छन्दसाम् ॥ इति ।

यदा तु सिंहस्थे सूर्ये हस्त एव प्रथमस्ततः पुष्यस्तदा कर्कटस्थे पुष्ये उत्सर्जनं कार्यमित्युक्तम्—

छन्दोगगृह्यपरिशिष्टे,

मासे भीष्ठपदे हस्तात् पुष्यः पूर्वी भवेद्यदा । तदा तु आवणे कुर्यादुत्सर्गे छन्दसां द्विजः ॥ इति । प्रौष्ठपदे यो हस्तस्तरमात् पूर्वः पुष्यो यदि श्रावणगतो भवेत् तदा श्रावण प्रवोत्सर्गे कुर्यादित्यर्थः । प्रोष्ठपदश्रावणौ मीनादिसौरमासाभि प्रायण कर्कसिंह्योरेवाभिधायकौ । तेषां सौरमानेनैवोपाकर्मविधानात्। अत्यन्ताष्ययनशीलानां तु कालान्तरमुक्तम्—

खादिरगृद्ये,

पुष्ये तूरसर्जनं कुर्यादुपाकर्मादिनेऽध वा । इति ।

एष च पक्षो "यत् स्वाध्यायमधीतेऽद्धम्" इतिमाधवीपदिशित् श्रुतेः श्रौतः । पतच्च दैवत्वात्पूर्वीदाहृतवचनेभ्यश्च सर्वैः पूर्वाद्ध पच कार्यम्। पर्वणः सखण्डत्वे सङ्गवन्याप्येव ब्राह्यमित्युक्तमुपाकर्मकालनि इपणे अस्य वेदाध्ययनार्थे प्रत्यब्द्कर्तव्यतामाह—
कात्यायनः,

प्रत्यब्दं यदुपाकर्म स्रोत्सर्गं विधिवत् ब्रिजैः । क्रियते छन्दसां तेन पुनराष्यायनं भवेत् ॥ अयातयामैदछन्दोभिषत्करमं क्रियते ब्रिजैः । क्रीदमानैरपि सदा तत्तेषां स्रि।द्विकारकम् ॥ इति । इस्युसर्जनकालनिर्णयः ।

द्र्शान्तादिवनामावास्या तु अभ्यङ्गे प्रातः कालव्यापिनी प्राह्या।
द्रिषे भूते च द्रशे च कार्लिकप्रथमे दिने।
यदा स्वाती तदाभ्यङ्गस्नानं कुर्यादिनोदये॥

इति प्राम्नोकः । दीपदाने तु प्रभातव्यापिनी प्राह्या । प्रवं प्रभातसमये त्वमावास्यां नराधिप ! । कृत्वा तु पार्वणश्राद्धं दिधिक्षीरघृतादिभिः ॥ दीपान् दस्वा प्रदोषे तु लक्ष्मी पूज्य यथाविधि । स्वलङ्कृतेन भोकव्यं सितवस्त्रोपशोभिना ॥

इतिभविष्योक्तः । दिनद्वयसस्वे परा । दण्डैकरजनीयोगे दर्शः स्यान्तु परेऽहनि । तदा विहाय पूर्वेद्यः परेष्टुः सुखरात्रिका ।

इतिज्योतिर्वचनात् । अस्यामेवापररात्रावलक्ष्मीनिःसारणं कार्यम पवद्गते निशीधे तु जने निष्ठार्द्धलोचने । तावन्नगरनारीभिः शूर्पण्डिडिमवादनैः ॥ निष्काद्दयेते प्रद्वद्वाभिरलक्ष्मीः स्वग्रहाङ्गणात् ।

<mark>इति म^{विष्योक्तेः। कार्त्तिकप</mark>ौर्णमास्त्री त्रिपुरदाहे सन्ध्याब्यापि</mark>}

पौर्णमास्यां तु सन्ध्यायां कर्त्तव्यस्त्रिपुरोत्सवः । इतिज्ञाह्योक्तेः । फाल्गुनपौर्णमास्यां होलाका । तस्यां च प्रदोषव्यापिः नी प्राह्या ।

निशागमे तु पूज्येत होलाका सर्वतोमुखी । इतिवचनात् । इयं च भद्रायां न कर्त्तव्या "भद्रायां द्वे न कर्त्तव्ये" इतिपूर्वोदाहृतवचनात् । एवं च —

भद्रायां विहितं कार्यं होलायाश्च प्रपूजनम् ।

द्दतिनिबन्धाभासवचनं हेयम्। तत्र दिनद्वये प्रदोषसस्वे परा पूर्वस्य भद्रायुक्तत्वात् । यदा तु पूर्वस्यामेव प्रदोषव्याप्तिर्भद्वायोगश्च भवति, सूर्योदयात् पूर्वे च यदि होलाकादीपनाय कियानपि भद्रारहितः का लोऽवशिष्यते । तदा प्रदोषातिक्रमेऽपि तत्रैव कार्यम् ।

एका यामद्वयादुर्ध्वं चतुर्द्दयां यदा भवेत्। होलां भद्रावसाने च निशीथान्तेऽपि दीपयेत्॥

इति भविष्योत्तरात् । यानि

मध्यरात्रमतिक्रम्य विष्टेः पुन्छं यदा भवेत्। प्रदोषे ज्वालयेद्वहिं सुखसीभाग्यदायकम्॥

इत्यादिवाक्यानि तानि निर्मूलानि । यदा तु पूर्वत्र भद्रारहितः का लो न लभ्यते परतोपि च न प्रदोषव्याप्तिः तदा पूर्वत्रैव भद्रापुच्छे कार्यम् ।

पृथिन्यां यानि कार्याणि शुमानि त्वशुमानि च । तानि सर्वाणि सिध्यन्ति विष्टिपुच्छे न संशयः॥

इति महत्वचनात्। इदं च यदोत्तरत्र सार्खयामात्रयात् पूर्वमेव पौर्ण मासिसमातिस्तदा क्षेयम् । यदा तु तन्मिता ततोऽधिका वा पौर्णमासी प्रतिपद्म द्वितीयदिने वृद्धिगामिनी तदा प्रतिपत्प्रदोषेऽपि सा कार्या।

सार्द्धयामत्रयं पूर्णा द्वितीय दिवसे यदा। प्रतिपद् वर्द्धमाना तु तदा सा होलिका समृता॥

इतिभविष्योक्तः। यानि तु—

श्रावणी दुर्गनवमी दूर्वा चैन दुताशनी। पूर्वविद्धेव कर्तव्या शिवरात्रिवलेदिनम् ॥

इत्यादीनि पूर्वविद्धाविधायकानि तानि पूर्वदिने भद्राभावे श्रेयानि । यदा तु पूर्वदिने भद्रा द्वितीयदिने चन्द्रप्रहणं तदा पूर्वत्रैव भद्रापुक्छे हो लाका कार्येति दिवोदायः। अन्ये तु प्रहणकाल एव कार्या। सर्वेषामेव वर्णानां स्तकं राहुदर्शने । स्नात्वा कम्माणि कुर्वीत शृतमन्नं विजयत् ॥ इति वचनेन स्नानाचरकर्तव्यत्वप्रतीतेरित्याहुः ।

इति होलाकानिर्णयः ।

अथ पर्वानेर्णयः।

यद्यपि "पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायाममावास्यया यजेत" इतिवाक्याभ्यां साङ्गी द्र्यंपूर्णमासौ पर्वणि विहितौ इति प्रतीयते
तथापि "पूर्वमहर्देवता गृह्णस्युत्तरमहर्यजेत" "पक्षाद्यो यष्ट्याः पक्षान्ता
उपवस्तव्या" इतिवाक्यान्तरैकवाक्यतया पर्वण्युपक्रममात्रं ताभ्यां विधीः
यते समाप्तिस्तु प्रतिपद्येव । अत्र देवतात्रहणमन्वाधानं देवतासङ्करपश्च ।
पक्षान्ताः=पौर्णमास्यः पक्षादयः=प्रतिपदः । व्यक्त्वभिप्रायं बहुवचनम् । उपवासः क्रत्वक्षभृतयमनियमसङ्करपः। अथवा पौर्णमास्यमावास्याद्याव्यद्योः
सन्धिवाचित्वस्य वश्यमाणत्वात् तस्य चातिस्वस्यत्वेनोपक्रमस्यापि तत्र
कर्त्तुमशक्यत्वादत्र स्थाप्या पौर्णमास्यमावास्याद्यव्याः पर्वप्रतिप्
हूपं सन्धिपाद्यंद्वयवर्त्ति तिथिद्वयं क्रत्स्वप्रयोगार्थत्वेन विधीयते । एवं
व "सन्धी यजेत" इत्यन्नापि सन्धिश्वद्वेन ताहद्यातिथिद्वयमेव स्वस्यः
ते । तथा च सन्धिमामितो यजेतेत्यप्यनुगृह्यते । एतदेवाभिष्रेत्याह—
वौधायनः

सुश्मत्वात् सन्धिकालस्य सन्धेर्विषय उच्यते । सामीप्यं विषयं प्राहुः पूर्वेणान्हा परेण वा ॥ इति ।

ढमयथा पर्वण्यन्वाधानम् । तत्रापि न सम्पूर्णे पर्वान्वाधानकालः किन्तु आद्यं मागत्रयम् । यागकालस्तु पर्वचतुर्थोद्यः प्रतिपद् आद्यमं शत्रयं च । तथाच—

लोगाक्षिः,

त्रीनंशानीपवस्तस्य यागस्य चतुरो विदुः। हावंशादुत्स्जेद्न्त्यौ यागे च त्रतकर्माणि॥ इति ।

भीवनस्तस्यान्वाधानस्य । अन्त्यौ=पर्वप्रतिपदोरन्त्यो भागो । यागे प्रति-पदोऽन्त्यो भागो वर्ज्यः, व्रतकर्माण अन्वाधाने पर्वणोऽन्त्यो भागो वर्ष्य इत्यर्थः । पतच्च झहसाध्यत्वे । सद्यस्कालत्वे तु पर्वचतुर्धे ऽदोऽ प्यस्वाधानमिति वस्यते । तच्चान्वाधानं प्रातरेव । "यदहरूपवस्यो भ वति तद्दः पूर्वाह पव प्रातराहुतिं दुत्वा" इति गोभिलोक्तेः । एवं यागो ऽपि प्रातरेव । पर्वणो यश्चतुर्थांश आद्याः प्रातिपदस्त्रयः । यागकालः स विद्येयः प्रातरुक्तो मनीविभिः॥

इतिवचनात् । प्रातर्यज्ञध्वभित्यादिश्चतेश्च । प्रातःकालश्च पञ्चधाः विभागेन ।

लेखामभृत्यथादित्ये घटिकास्त्रय पव तु । प्रातःकाल इति प्रोको भागश्चान्द्रः स पञ्चमः॥

इतिवचनात् । चतुरादिःविभागेषु--स एवाध्यर्द्धसंयुक्तः प्रातरित्यभिधीयते ॥ इति ।

आधानिकानां तच्छब्दव्यवहारस्तु भाकोऽनेकार्थत्वस्यान्याः द्यत्वात् । एवं यागान्वाधानकाले निक्किपिते यदा तावत् पर्वप्रतिपः दोः सम्पूर्णत्वं तदा न कश्चित् सन्देहः। यदा तु तयोः सण्डत्वं तदा प्रकारचतुष्टयम् । आवर्त्तनात् प्राक् आवर्त्तने वा तदृर्ष्कं वा रात्री वा । तत्राद्ये पश्चद्वये तद्दिने यागस्तत्पूर्वेद्युरन्वाधानम् ।

पूर्वाह्ने वाथ मध्याह्ने यदि पर्व समाप्यते । उपोष्य तत्र पूर्वेद्युस्तदहर्याग इष्यते ॥

इतिलोगाक्षिवचनात् । अत्र पूर्वाह्मभ्यान्ह्शब्द्।वावर्चनपूर्वभागावः र्चनपरो ।

आवर्त्तनात्तु पूर्वाह्यो द्यपराह्वस्ततः परः। मध्याह्वस्तु तयोः सन्धिर्यदावर्त्तनमुच्यते॥

इति तत्प्रकरणपितवचनात् । एवं चैतत्प्रकरणपितिरेशिऽपराह्मरा ब्दोऽप्यावर्त्तनोत्तरभागवचनोऽस्माद्वचनादवगन्तव्यः । अन्त्यपक्षद्वये तु यद्यपि--

अपराह्विऽचवा रात्री यदि पर्व समाप्यते । उपोध्य तस्मित्रहनि दवोभूते याग इष्यते ॥

इतिलीमक्षवाक्यात् सन्धिदिनेऽन्वाधाय प्रातर्याम इति अविशेषेण प्रतीयते तथापि अपराह्मसन्धौ तावत्परेसुश्चनद्वर्शनाभावे सन्धिदिने ऽन्वाधानं प्रातर्यामः।

द्वितीया त्रिमुहूर्त्ता चेत् प्रतिपद्यापराह्विकी । अन्वाधानं चतुर्द्दयां परतः सोमद्दीनात् ॥

् इतिग्रीधायनवचनेन चन्द्रदर्शने सन्धिदिने यागस्य विहितत्वात् । अत्र चतुर्द्दयामन्वाधानं चतुर्द्शीदिने किञ्चिद्मावास्याप्रवेश एव बोध्यम् ।

यदा चतुर्दशी यामं तुरीयमनुपूरयेत्। अमावास्या श्रीयमाणा तदैव शासमिष्यते॥ इति बोंघायनोक्तेः । श्राद्धमन्वाधानस्याप्युपलक्षणम् । अत एव माधवेन— चतुर्द्दशां चतुर्यामे अमा यत्र न दृश्यते । इवोभूते प्रतिपद् यत्र भूते कब्यादिकी क्रिया ॥

इति बौधायनवाक्ये अमा सम्पूर्णा न दश्यते किन्तु स्वरूपा स्थयत इति व्याख्यातमिति केचित्। हेमाद्विस्तु—

चतुर्दशी च सम्पूर्णा द्वितीया क्षयगामिनी । चहुरिष्टिरमायां स्याद्भृते कव्यादिकी किया ॥

इतिष्वनाच्चतुर्द्श्याममावास्याननुप्रवेशेऽपि प्रतिपदि चन्द्रदर्शने चतुर्द्द्श्यामग्वाधाय परेद्युरिष्टिरित्याह । द्वितीया क्षयगामिनीति चन्द्रदर्शनोपलक्षणम् । रात्रिसन्धौ तु सर्वदान्वाधानमेव । "अपराद्धेऽणवा रात्रौ" इतिलामाक्षवनात् । न चैतस्यापराद्धसन्धेरिव चन्द्रदर्शनामाविश्विष्यत्वम् । चन्द्रदर्शनामावे स्ति अपराद्धसन्धावन्वाधानं चेत् किमु व्यक्तयं रात्रिसन्धाविति केमुतिकन्यायेनैव प्राप्ते रात्रिसन्धिशास्त्रानर्थः क्यापत्तेः । अत एवं न पौर्णमासीमात्रविषयत्वमपि । अपराद्धप्रदर्णनैव सिद्धेः । अत च सन्धिस्तिथिसामये तावद्यथास्थित एव । वृद्धिक्षययोगस्तु पर्वसन्धिमुपक्रम्य विशेषमाह—

लौगाक्षिः,

तिथेः परस्या घटिकास्तु याः स्युन्यूंनास्तथैवाभ्यधिकाश्च तासाम् । अर्द्ध वियोज्यं च तथा प्रयोज्यं हासे च वृद्धौ प्रथमे दिने तत् ॥ इति । अस्यार्थो माधवेन स्पष्टीकृतः।

> वृद्धिः प्रतिपदो यास्ति तदर्द्धं पर्वणि क्षिपेत् । श्रयस्यार्द्धं तथा श्लिष्त्वा सन्धिर्निर्णीयतां सदा ॥ इति ।

क्षिप्त्वा न्यूनं इरवेत्यर्थः । नतु एवं यदा पूर्वेद्युरपराङ्कसन्धिः ए रेद्युश्च प्रतिपदश्चतुर्थं एव भागोऽवशिष्यते तदा कथं सन्धिशास्त्राणि र्णयः परेद्युर्यागकालामावात् इतिचेत्, सत्यम् ।

सन्धिर्यत्रापराह्ने स्याद्यागं प्रातः परेऽहनि । कुर्वाणः प्रतिपद्धागे चतुर्थेऽपि न दुष्यति ॥

इतिवृद्धशातातपेन दोषाभावोक्त्या चतुर्थेऽपि भागे प्रयोगविधानात् एतच्च पौर्णमास्याम् । अमावास्यायां तु चन्द्रदर्शने यागस्य निषेधार पराह्मसन्धौ याग पवेत्युक्तम् ।

हेमादिस्तु "सन्धिर्यत्रापराह्ने स्यात्" इत्येतन्तार्षवचनं किन्तु मण्डत कारिकेयमिति इत्वा पौर्णमास्यामपि अपराह्मसन्धौ यदि परेद्यर्यागका <mark>लोऽस्ति तदैव तत्र यागस्तदभावे तु पूर्वेद्यरेवेत्युक्तवान्। अमावास्याः या तु चन्द्रदर्शनेनेष्टिरिति सर्वसम्मतम् । अत एव तत्र प्रायश्चित्तमुक्तम्-कात्यायनेन,</mark>

यजनीयेऽहि सोमश्चेद्वारुण्यां दिशि दृश्यते । तत्र व्याद्वतिभिर्द्वस्वा दण्डं दद्याद्द्विजातये ॥ इति ।

न चैवं चतुर्द्श्यामि चन्द्रदर्शनसम्भवात्तत्र च "यदैवेनं न पुर-स्तात् पश्येत् , तर्द्धेवोपवसेत्" इति गोमिलेनान्वाधानस्य पर्युद्दस्तस्वात् कथं तत्र तद्दनुष्ठानमिति वाच्यम । "अङ्गगुणविरोधे च ताद्रथ्यात्" (अ०१२ पा०२ अधि०९) इति न्यायेनतादशे विषये तत्राप्यङ्गभृताः न्वाधानानुष्ठानौचित्यात् । अत एव श्रुतिः "तद्धेके दृष्ट्वोपवसन्ति" इति ।

धापस्तम्बोऽपि उपवसेदित्यनुवृत्तौ--

यदहर्न दृष्ट्यते तदहरमावास्यां इवो न द्रष्टार इति वेति । न च तैतिरीयबाद्यणे,

दवावै सुमनानामेष्टिर्यमभियजानं पश्चाच्चन्द्रमाभ्युदेश्यासमन्नेवासमे लोकेऽर्धुकं भवति इति ।

तथा एतरेथिबाह्मणे—

पुरस्ताद्मावास्यायां चन्द्रमसं यदुपैति तद्यजते।

इति चन्द्रोद्ये यागविधानस्य प्राशस्यावगमात् कथं तत्र यागनिषेध इति वाच्यम् । अत्राम्युद्यमात्रश्रवणात्तस्य च प्रति-पद्यपि सम्भवान्नैतस्य चन्द्रदर्शनदिने यागकर्त्वन्यतापरत्वमिति के-चित् । तन्न । अभिपृर्वस्य उदयतेः प्रत्यक्षदर्शनपरत्वात् । अत एव श्रुत्यन्तरेऽपि "स एष आहुतिभ्यो जातः पश्चाह्दशे" इतिस्पष्टं च-न्द्रदर्शनेऽपि यागप्रतीतिस्तस्माव्छास्त्रीयदर्शनाभिष्रायाण्येतानीति हेमाः द्विः । वस्तुतस्तु रात्रिसन्धौ चन्द्रदर्शनदिनेऽपि यागानुष्ठानस्य पूर्वं सा-धितश्वाचिद्वषयाणीति युक्तम् ।

माधवापस्तम्बभाष्यार्थसङ्गहकारादयस्तु पूर्वीदाहृतति तिरीयतरेयिवाक्याम्याः
मापस्तम्बादवलायनशास्त्रिनामपराह्मसन्धौ चन्द्रदर्शन एव यागः।
तदन्येषां तु बौधायनकात्यायनादिनां चन्द्रदर्शने यागो न भवत्ये
वेत्याहुः।

स्मृत्यर्थसारे तु सन्धिशास्त्रेणैव सर्वदा निर्णयस्तेनापराह्मसन्धाविप सर्वदाऽन्वाधानमेव । यानि तु चन्द्रदर्शनिदने यागनिषेधवचनानि तानि तस्यैवोपोलद्धकानि न तु निर्णायकानीत्युक्तम् । नन्धेवं यागकालनिर्णये कियमाणे तिथिवृद्धा कदाचित पश्चवृद्धौ पूर्वयजनीयदिनात्सप्तदः ऽह्न्यपि यागः प्रसुरुयेत । तच्च--

षोड्शेऽहन्यमीष्टेष्टिर्मध्या पञ्चदशेऽहनि । चतुर्दशे जघन्येष्टिः पापा सप्तदशेऽहनि ॥

इत्यापस्तम्बववज्ञनेन विरुद्धमिति चेत्, न । इष्टिब्रहणस्यान्वाधानप् रत्वात् । यागपरत्वे चतुर्दशेऽहाने यागामाप्तेस्तत्र जघन्योत्त्वजुपपत्तेः अतश्च वृद्धिसामान्यक्षयेषु षोङ्शपश्चदशचतुर्द्दशदिनेषु क्रमेणान्वाध निमितिवाक्यार्थः । सप्तदशेऽन्वाधाननिषेधस्तु नित्यानुवादस्तत्र तस् कथमप्यप्राप्तेः । अन एव विधायनः—

अत्रापवसयस्य स्थानानि चतुईशी पश्चदशी षोङ्शी <mark>न तु त्ररं</mark> **दशी** सप्तदशीति ।

यत्रौपवस्थं कमे यजनीयात् त्रयादशम् । भवेत् सप्तदशं वापि तत्त्रयरनेन वर्जयेत् ॥ इति ।

इदं षोड्ञादिदिनेषु अन्वाधानं द्यहकालत्वे बोद्धव्यम् । सः स्कालत्वे तु सप्तद्शेऽपि दिनेऽन्वाधानं भवत्येव । तच्च सद्यस्काल पौर्णमसीविशेषे इत्युक्तं—

कात्य।यनेन,

सन्धिश्चेत् सङ्गवादुर्द्धं प्राक्पर्यावर्त्तनाद्रषेः । सा पौर्णमासी विश्वेषा सद्यस्कालविधौ तिथिः ॥ इदं च सद्यस्कालत्वं वैकल्पिकम् ।

बन्बाहितिश्चास्तरणोपवासी पूर्वेद्युरेत खळु पौर्णमास्याम् । आवर्त्तनात् प्राक् यदि पर्वसन्धिः सद्यस्तदा वा क्रियते समस्तः इति सङ्ग्रहोक्तेः । एवं च "पूर्वी पौर्णमासीमुत्तरां वोपवसेत्" इत्यु क्रम्य "सद्यो वा प्रातः" इति सामान्यतः पौर्णमास्यामुक्तं सद्यस्त्वमा र्त्तनप्राकुसन्धिविषयमेवोपसंदुर्त्तन्यम् एकश्चतिकरुपनालाघवात् । एत

वाजसनेविद्वतिरिक्तविषयम् । तेषां तु— मध्यन्दिनात् स्यादहनीह् यस्मिन् प्राक् पर्वणः सन्धिरियं तृतीया । सा खर्विका वाजसेनेयिमत्या तस्यामुपोष्याथ परेद्युरिष्टिः ॥

इति भाष्यार्थसङ्ग्रहकारेण तत्रापि द्यहकालतोक्तेः । इयं तृतीवेहि अत्रेयमिति पौर्णमास्येवोच्यते न त्वमावास्या अस्या एवापराह्मरात्रिः निधस्यां पूर्वे द्वेविष्याभिधानात् । अत एव पौर्णमासमिवोपक्रस्य-

खर्विकां तृतीयां वाजसेनेथिनः समामनानित ।

इत्यापस्तम्बेनोक्तम् । इदमपि द्यहकालत्वं प्रतिपत्तृतीयांशालाम एव

चतुर्थोद्यलाभे तस्यापराह्मसन्धावेव "सन्धिर्यद्यपराह्मे स्यात्" इति-वाक्येन विहितन्वादिति । अत्र च यदा पर्वसन्धौ इष्टिस्तदा आन्तिमः पदार्थः प्रतिपद्येव अनुष्ठेयः ।

प्रतिपद्यप्रविष्टायां यदि चिष्टिः समाप्यते । पुनः प्रणीय ऋस्त्रेष्टिः कर्त्तन्या यागवित्तमैः ॥

इति गाग्योंकेः। प्रणीय अग्निमितिशेषः।

इति प्रकृतेः कालनिर्णयः।

अथ विकृतेः ।

तत्र दर्शपूर्णमासविक्ततीनामिष्टिप<mark>शुबन्धादीनामतिदेशतो झहकाः</mark> प्राप्तौ—

यद्दिष्ट्या पशुना स्रोमेन वा यजेत सोऽमावास्यां पौर्णमास्यां वा

यजेत ।

इति वचनेन सद्यस्कालता विधीयते । तथा द्र्शविकतौ पौर्णमास्यिप पूर्णमासविकतावमावास्यापि इत्यव्यवस्था च विधीयत इति ब्युत्पादितं पञ्चमोपान्त्ये। बौधायनस्तु नक्षत्रे वेत्यधिकं नक्षत्रमप्याह। तच्च क्रिकादिविशाखान्तम्।

क्वात्तिकाः प्रथमं विद्याखे उत्तमं तानि देवनक्षत्राणि तेषु कुर्वीत

यत्कारी स्यात्।

इति तैतिरीयश्रुतेः । रेवर्ती च । "यत्किञ्चार्वाचीनं सोमाचडेवस्यां कुर्वीत" इति तत्रेवोक्तेः । एतञ्च न दर्शपूर्णमासौ प्रति प्रवर्त्तते प्राकः राणिकेन निरवकाशेन पौर्णमास्यादिकालेनानारभ्याधीतस्य सावकाः शस्य नक्षत्रस्य पाञ्चदद्येन साप्तद्रयस्य दीक्षणीयास्वरेणोपांशुत्वस्येव बाधित्वात् । तत्र पर्वणि विशेषः । पौर्णमास्यमावास्याशब्दयोः ।

यः परमो विप्रकर्षः सुर्याचन्द्रमसोः सा पौर्णमासी यः परः सन्निः

कर्षः सामावास्या।

इति गोभिलवनात् परमसन्निकर्षविप्रकर्षक्षणवाचित्वागतेः, तत्र च साङ्गप्रयोगानुष्ठानासम्भवाद् ''यदिष्ट्या'' इति वाक्येन पौर्णमास्यमाः वास्यापदलक्षितयोः सन्धिमदहोरात्रयोधिकतेविधानादावर्त्तने ततः प्राग्वा। पर्वसम्धौ च प्रकृतेरपि तत्रव विधानाद्यगपत्पकृतिविकृत्योः प्रसक्तौ प्रकृतेः पूर्वेद्यः प्रारम्धत्वादन्तरा कर्मान्तरानुष्ठानासम्भवात् प्रकृतौ च प्रातःकालस्यौपदेश्चिकत्वात् प्रकृति कृत्वा विकृतिः कर्त्तन्ये। ति याक्षिका आहुः । स्यायमुलकमेव वाक्यं चोदाहरन्ति—

> आवर्त्तनात्प्राक् यदि पर्वसन्धिः इत्वा तु तस्मिन् प्रकृतिं विकृत्याः।

तदैव यागः परतो यदि स्या-चिस्मन् विकृत्याः प्रकृतेः परेद्युः॥ इति ।

न चावर्चनात् परतः सन्धौ विकृतेः प्राथम्ये प्रकृतेरौपदेशिकान्वाः धानकालवाधः स्यादिति वाच्यम् । अन्वाधानस्याङ्गत्वेन तत्कालस्य प्रधानाश्चितन विकृतिकालेन "अङ्गगुणाविरोधे च ताद्ध्यात्" (अ० १२ पा० २ अधि० ९) इतिन्यायेन वाधस्योचितत्वात् । एवं सुत्या यद्याः प्रयूषां तथापि तदहरेव कर्चव्या यदीष्ट्यतिवचनात् । आत्रयणं तु पर्मेणमासात्माक् दर्शान्तु परम् ।

यस्मिन् कालेऽमावास्या सम्प्रधेत तयेष्ट्वाधैतया यजेत यदि पौर्ण मासी स्याचयेष्ट्याथ पूर्णमासेन यजते ।

इति श्रुतेः ।

एतया आग्रयणेष्ट्या । पौर्णमासात्प्राक् आप्रयणं तु सद्यस्कालपौर्ण मासीविषयमिति हेमादिः । मीमांसकास्तु विकृतिकालमन्यथा वदन्ति । तथा हि—

सोमस्य वै राह्योऽर्धमासस्य रात्रयः पत्नय आसन् तासाममावास्य पौर्णमासी च नोपैत् ।

इतिश्वतौ तच्छ्व्दिनिर्दिष्टराष्ट्रयोः पौर्णमास्यमावास्याद्याद्यव्ययोगा द्रागोपालाङ्गनं तथाप्रसिद्धेश्च तिथिवाचकत्वावगतेः। गोभिलपूत्रस्य स्व कदेशवृत्तिनिमित्तप्रतिपादनार्थत्वेनाष्युपपत्तेः क्षणाभिधानपरत्वाभा वादावर्त्तनतत्पूर्वसाध्यौद्यिकपर्वणः प्रकृत्यवरुद्धत्वात् पूर्वपर्वणि प्रात स्तद्भावेऽपि औद्यिकप्रधानकालेनातिदेशिकप्रातःकालवाधस्योचित स्वात् पूर्वपर्वण्येव विकृत्यनुष्टानिति।

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रचूडामणिमरीचिमञ्जरीनीराजितचरणक्रम छ-श्रीमन्मद्दाराजाधिराजप्रतापरुद्रतनुजश्रीमन्मधुकरसादुस्नुचतुः रुद्धिवलयवसुन्धराद्धदयपुण्डरीकिविकाखिदनकरश्रीमन्मद्दाराः जाधिराजश्रीविरसिंद्दोद्योजितहंसपिण्डतात्मजपरश्चरामामिश्रः स्नुसकलविद्यापारावारपारीणधुरीणजगद्दारिद्यमहागजः पारीन्द्रविद्वज्ञनजीवातुश्रीमन्मित्रमिश्रकते वीरमित्रोदयनिः वन्धे समयप्रकाशे पर्वनिर्णयः।

अथ प्रहणकालनिर्णयः।

तत्र ग्रहणस्वरूपं सूर्यसिद्धान्ते—

छादको भास्करस्येन्दुरधःस्थो घनवद्भवेत । भूच्छायां प्राङ्मुखश्चन्द्रो विश्वत्यस्य भवेदसौ॥

भस्य=भास्करस्य । भसी=उपरागः । यदाधोऽवस्थित इन्दुर्भास्करस्य छादको भवेत्तदा सुर्योपरागः । यदा प्राच्यां गच्छंश्चन्द्रः प्रत्यगवस्थितः सुर्थप्रयुक्तभूच्छायां प्रविधाति तदा चन्द्रोपराग इत्यर्थः ।

<mark>वराहसं</mark>हितायामपि,

भूच्छायां स्वग्रहणे भास्करमर्कत्रहे च प्रविश्वतीन्दुः । इति । स्वप्रहणे=चन्द्रग्रहणे । मास्करं प्रविश्वति=भास्करं छाद्यतीत्यर्थः । प्रहणः कालमाह—

बुद्धगार्ग्यः,

पूर्णिमाप्रतिपत्सन्धौ राहुः सम्पूर्णमण्डलः । श्रसते चन्द्रमर्के च दर्शप्रतिपद्<mark>नतरे ॥ इति ।</mark>

कालविभागो ब्रह्मसिद्धान्ते—

यावान् कालः पर्वणोऽन्ते तावान् प्रतिपदादिमः । रवीन्दुग्रहणानेहा सुपुण्यो मिश्रणाद्भवेत् ॥ इति । प्रहणमर्धे पर्वान्तमागे अर्धे प्रतिपदादिमागे भवति । पर्वप्रतिपत्सन्धौ प्रहणस्य मध्य इत्यर्थः । अनेहा=कालः । अत्र स्नानमावदयकम्—

> चन्द्रसूर्यप्रहे स्नायात्सूतके मृतकेऽपि च । अस्नायी मृत्युमाप्नोति स्नायी पापं न विन्दति ॥

द्दित लैज्ञात ।

प्रहणे सङ्कमे चैव न स्नायाद्यदि मानवः। सप्तजन्मानि कुष्ठी स्यात् दुःखभागी च जायते॥ इति वृद्धविष्ठनाकरणे दोषोक्तेश्च। स्नानजळिनयमो=-

महाभारते,

गङ्गास्तानं प्रकुर्वीत प्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । महानदीषु चान्यासु स्नानं कुर्याद्यथाविधि ॥ इति ।

अत्र यथाविधीतिग्रहणात् यत् स्मृतिरत्नावस्यामुक्तमेतदमन्त्रकं स्नानः मिति तत् परास्तम् । गङ्गास्तिस्रः ।

तिस्रो नद्यो महापुण्या वेणी गोदा च जाहवी। (१)गां हरीद्याङ्गतः प्राप्ता गङ्गा इति हि कीर्त्तिताः॥

^()) कालमाध्वे तु गां हरीशाङ्घिकात् इति पाठः । हरिश्वेशश्व हरीशौ । अङ्द्रिः

इति ब्रह्मपुराणात् । गां पृथ्वीम् । गङ्गाधरांशत इति क्विदुत्तराद्धीदिः । महानयः=समुद्रगामिन्यः सरस्वतीनर्मदाद्याः । महानद्यः समुद्रगाः इति वचनात् ।

যক্ত:--

वापीक्रपताडागेषु गिरिशस्तवणेषु च । नद्यां नदे देवखात सरसीषु धृताम्बुनि ॥ उष्णोदकेन वा कुर्याद्वहणे चन्द्रसूर्ययोः । इति ।

उष्णोदकमातुरस्य।

अदित्यकिरणैः पृतं पुनः पृतं च बहिना । अतो ब्याध्यातुरः स्नायाद्रहणेऽप्युष्णवारिणा ॥

इति व्याप्रीकः । अपिर्भिन्नकमः । उष्णवारिणापीत्यर्थः । अथ वा व स्यमाणयमवचने उपरागत्राक्पिठतजननादिसमुखयार्थः । यसु—

मृते जन्मनि सङ्कान्तौ ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । अस्पृद्यस्पर्शने चैव न स्नायादुःणवारिणा ॥

इति यमवचनं तद्नातुरविषयम् ।

व्यासः—

सर्वे गङ्गासमं तोयं सर्वे ब्रह्मसमा द्विजाः। सर्वे भूमिसमं दानं प्रहणे चन्द्रसुर्ययोः॥ इति ।

अत्र जलमात्रस्य गङ्गासमत्वोक्त्या प्राद्यास्त्याभिधानेनाविद्वित्त स्य स्तुत्यानर्थक्यादर्थवादेन येन केनापि जलेन स्नायादिति विधिरुद्धेयः। जले पुण्यातिशयकममाह—

मार्कण्डेयः.

भूमिष्ठमुद्धृतात् पुण्यं ततः प्रस्नवणीद्कम् । ततोऽपि सारसं पुण्यं ततः पुण्यं नदीजलम् ॥ तीर्थतोयं ततः पुण्यं महानद्यम्बु पावनम् । ततस्तु परमं गाङ्गं पुण्यं पुण्यस्ततोऽम्बुधिः ॥ शीतमुष्णोदकात् पुण्यमणारक्यं परोदकात् । इति ।

अत्र भूमिष्ठादेः पुण्यातिशयत्वस्तुतिभूमिष्ठाद्यसम्भव उद्धृतादिः विष्युत्रयनार्था न तु गुणफलसम्बन्धः। स्नानफलमात्रार्थिनो गङ्गाक्रुः पसमवाये कृपेऽपि स्नानप्रसङ्गात्। मासविशेषे तर्थिविशेषात् पुण्याः

पादः कं शिरः । अङ्घ्रिश्च कं च अङ्घ्रिकम् । हरेः पदादित्रवरस्य शिरसी गां भूमि प्राप्तः गङ्गा । यद्यपि जादव्येव तादशी, न तु वेणीगोदे । तथापि 'छत्रिणी यान्ति' न्यायेन जाव्यक्षा सद्दिनिर्देष्टयोस्तयोरपि गङ्गास्वमविरुद्धमिति स्याद्ध्यातं च ।

तिशयो — देवीपुराणे,

कार्त्तिके ब्रह्णं श्रेष्ठं गङ्गायमुनसङ्गमे ।
मार्गे तु प्रहणं श्रहतं देविकायां महामुने ! ॥
पौषे तु नर्मदा पुण्या माश्रे सिन्निहिता शुभा ।
फालगुने वरुणा पुण्या चैत्रे पुण्या सरस्वती ॥
वैशाखे तु महापुण्या चन्द्रभागा सरिद्वरा ।
रुयेष्ठे तु कौशिकी पुण्या आषाढे तापिका नदी ॥
श्रावणे सिन्धुनामा तु तथा भाद्रे तु गण्डकी ।
आश्विने सरयूः श्रेष्ठित ।

गङ्गायमुनमित्यत्रैकवद्भावः। "सर्वो द्वन्द्वो विभाषेकवद्भवति" इति वः वचनात् । देविका देवहेति अयोध्यामण्डले प्रसिद्धाः । सिंबहत्या=कुरुः क्षेत्रम् । यद्यपि पौषे तु नर्मदा पुण्येत्यादौ देशप्राधान्यं प्रतीयते तथाः पि "कार्त्तिके प्रहणं श्रेष्ठं" इत्युपक्रमानुरोधात् सर्वत्र प्रहणस्यैव प्राधाः न्यमनुसन्धेयम् । उपरागविशेषे तीर्थविशेषस्तत्रैव—

> गोदावरी महापुण्या चन्द्रे राहुसमन्विते। सुर्ये च राहुणा प्रस्ते तमोभूते महामुने !॥ नर्भदातोयसंस्पर्शात कृतकृत्या भवन्ति ते। इति।

मास्ये— गङ्गा कनखळं पुण्यं प्रयागः पुष्करं तथा। कुरुक्षेत्रं तथा पुण्यं राहुत्रस्ते दिवाकरे॥

तत्रैव—
दश्जनमञ्चतं पापं गङ्गासागरसङ्गमे
जन्मनां तु सहस्रेण यत्पापं समुपार्जितम्।
तन्नद्येत् सन्निहत्यायां राहुग्रस्ते दिवाकरे। इति।

वारविशेषे ग्रहणे चूड़ामणियोगमाह—

सूर्यंवारे रवेर्शासः सोमे सोमग्रहस्तथा। चाड्रामणिरिति ख्यातस्तत्रानन्तफळं लमेत्॥

प्रभासखण्डे— गावो नागास्तिला धान्यं रस्तानि कनकं महीम्। सम्प्रदाय कुरुक्षेत्रे यस्पलं लभ्यते नरेः॥ तदिन्दुप्रहणेऽमभोघौ स्नानाद्भवति षड्गुणम्। अत्र कुरुक्षेत्रे यत् फलं लभ्यते इति सिद्धविन्नर्देशानुपपस्या <mark>कक्षेत्रे गवादि दद्यादिति विधिरुन्नेयः । उपरागे च आद्धमावश्यकम् ।</mark> सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं आद्धं वे राहुदर्शने । अकुर्वाणस्तु नास्तिक्यात् पङ्के गौरिव सीदिति ॥

इति महाभारतोकः । यनु-

विशिष्टे ब्राह्मणे प्राप्ते सुर्येन्द्रब्रहणेऽयने । जन्मक्षेत्रहणेडासु श्राद्धं कुर्वन्ति चेच्छया ॥

इति वचनं तदुक्तवचनविरोधादिच्छया चेत्यन्वयेन "श्राद्धं प्रति रुचिश्च" इत्येतत्स्वतन्त्रेच्छाकालप्रतिपादकवचनसमानार्थमित्यावरोधः। श्राद्धं प्रकृत्य—

कूर्मपुराणेऽपि,

नैमित्तिकं तु कर्त्तव्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । बान्धवानां च मरणे नारकी स्थात्ततोऽन्यथा ॥ इति ।

दानमप्यावश्यकम्--

अयनादौ सदा देयं द्रव्यमिष्टं गृहे च यत्। षडशीतिमुखे चैव विमोक्षे चन्द्रसूर्ययोः॥

इतिशातातपीये सदाश्वतेः। एतच्च स्नानादि रात्राविप कार्यम् । यथा स्नानं च दानं च सूर्यस्य ग्रहणे दिवा । सोमस्यापि तथा रात्रौ स्नानं दानं विधीयते ॥

इतिदेवलेकिः । दानं च श्राद्धस्याप्युपलक्षणम् । नकं तु वर्जयेच्छाद्धं राहोरन्यत्र स्तके ।

इति वायुपुराणात् ।

स्नानं दानं तपः श्राद्धमनन्तं राहुदर्शने । श्रासुरी राष्ट्रिरन्यत्र तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ सन्ध्यारात्र्योनं कर्त्तव्यं श्राद्धं खलु विचक्षणैः । द्वयोरपि च कर्त्तव्यं यदि स्याद्वाहुदर्शनम् ॥

इतिशातातपविष्णुवचनाभ्यां च । एतच्च मलमासेऽपि कार्यम् । चन्द्रसूर्यप्रहे चैव मरणे पुत्रजन्मनि । मलमासेऽपि देयं स्याइत्तमक्षयकारकम् ॥

इति मास्योक्तः । अत्र च काम्यमपि स्नानादिकं कार्यम् । उपस्युषासि यत् स्नानं सन्ध्यायामुदिते रवौ । चन्द्रसूर्योपरागं च प्राजापत्येन तत्समम् ॥

इति देशोकः।

राहुदर्शनदत्तं हि श्राद्धमाचन्द्रतारकम् । गुणवत् सर्वकामीयं पितृणामुपतिष्ठते ॥

इति विष्णूकः।

भूमिर्गावः सुवर्णे वा घान्यं वा यद्यदीष्सितम् । तत्सर्वे प्रहणे देयमास्मनः श्रेय इच्छता ॥

इतिमहाभारतोकेश । एतेषां कालविशेषः स्मृत्यन्तरे— श्रस्यमाने भवेत्स्नानं श्रस्ते होमो विधीयते । मुच्यमाने भवेदानं मुक्तौ स्नानं विधीयते ॥ इति ।

होमः सुरार्चनस्याप्युपलक्षणम्।

स्नानं स्यादुपरागादौ मध्ये होमसुरार्चने ।

हित ब्रह्मवैवर्तात । श्राद्धं च होमोत्तरं कार्यम् ।
स्नानं विधाय गङ्गादौ प्राणायामं च तर्पणम् ।
गायज्याश्च जपं स्तवा तिलहोमं समाचरेत् ॥
व्याहतिप्रहमन्त्रेश्च स्वशास्त्रोकेस्तु शक्तितः ।
आमश्राद्धं ततः कार्यं पड्दैवत्यं विशेषतः ॥
दानं दद्याद्यथाशक्ति हिरण्याद्मगवां भूवः ।

इति चन्द्रप्रकाशे स्मृत्यन्तरोक्तेः । यत्तु बद्यपुराणे स्नानादि प्रकृत्य— उपमदे लक्षगुणं प्रद्दणे चन्द्रसूर्ययोः । पुण्यं कोटिगुणं मध्ये मुक्तिकाले त्वनन्तकम् ॥ इति ।

तत आदिमध्यावसानेषु यद्यद् विद्वितं तस्य तस्य फलातिशयार्थः मिति माधवः । यज्जु व्यासवचनम्—

त्रिद्याः स्पर्शसमये तृष्यन्ति पितरस्तथा।

मनुष्या मध्यकाले तु मोक्षकाले तु राक्षसाः ॥ इति ।

तत्स्नानाद्यपेक्षयोत्तममध्यमाधमकालपरम्। उपमर्दे [लक्षगुणमिति

कालान्तरमित्यन्ये । स्नानाकरणे कर्मान्तरानिधकारो ब्रह्मपुराणे—

थाशौचं जायते नृणां प्रहणे चन्द्रसुर्ययोः ।

राहुस्पर्धे द्वयोः स्नात्वा दानादौ कल्पते नरः ॥ इति । कल्पते=अधिकारीभवतीत्वर्थः ।

सर्वेषामेव वर्णानां सुतकं राहुद्द्याने।

हतात्वा कर्माणि कुर्वात
हित्वद्त्रिंशन्मताच। स्नानं च सचैलम्।

सर्वेषामेव वर्णानां सुतकं राहुसुतके।

सचैलं तु भवेश्स्नानम्-

बी० स० १५

इतिश्वविश्वोक्तेः । राहुस्तके=उपरागे । सचैलत्वं मुक्तिस्नाने ऽप्यविशेषात् ।

प्रह<mark>णे शावमाशीचं विमुकी सौतिकं स्मृतम् ।</mark> तयोः सम्पर्कमात्रेण उपस्पृष्टय क्रियाक्रमः ॥

दित महाण्डपुराणे संस्पर्धाविमुक्त्योः द्यावजननाशौचोक्त्या तिष्मि चसचेलस्नानादिधर्मप्राप्यवगतेश्च । एतेन मुक्तिस्नानमेव सचैलिमिति मदनरानमतं प्रत्युक्तम् । रजस्वलापि तीर्थोद्धृतवारिणा स्नायात् ।

न स्तकादिदोषोऽस्ति प्रस्ते होमजपादिषु ।
प्रस्ते स्नायादुद्ध्यापि तीर्थादुद्ध्यःय चारिणा ॥
श्रितभागवार्वनदीपिकायां सूर्योदयनिबन्धवस्त्रनात् । स्नानविधिस्तु —
स्नाने नैमित्तिके प्राप्ते नारी यदि रजस्वला ।
पात्रान्तरिततोयेन स्नानं कृत्वा वतं चरेत् ॥
श्रिवादिमिताक्षरायाम् । तददः प्रत्याब्दिकप्राप्तौ मदनपारिजाते—
गोभिकः

<mark>दर्शे रविप्रहे पित्रोः प्रत्याब्दिकसु</mark>पस्थितम् । अजेनासम्भवे देखा कुर्यादामेन वा सुतः ॥ इति ।

्षत्र दर्शरविषित्सुतशब्दाः प्रदर्शनार्थाः । न्यायसाम्यात् । तेन च श्रुप्रहणेऽपि सपिण्डादिवार्षिकमन्नादिना तद्दिन पव कार्यमिति मदनपा रिजात एव दयाच्यातम् । एवमेव पृथ्वीचन्द्रोदयानेर्णयामृतप्रयोगपारिजातेषु । याः नि तु कैश्चित्पठ्यन्ते--

प्रस्तोद्ये बदा चन्द्रे प्रत्यब्दं समुपस्थितम् । तिद्देने चोपवासः स्यात् प्रत्यब्दं तु परेऽद्दनि ॥

तथा--

प्रस्तावेवास्तमानं तु रवीन्दू प्राप्तुतो यदि । प्रत्यव्दं तु तदा कार्य परेऽहन्येव सर्वदा॥ प्रहणासु द्वितीयेऽन्हि रजोदोषासु पञ्चमे । इति ।

तेषां रश्यमानस्मृतिषु निवन्धेषु चादर्शनाद्यावनमुलोपलम्भनमनः जुष्ठानलक्षणममामाण्यम्। दर्शसङ्कान्त्यादिश्राद्धकाले उपरागे तु उप रागश्राद्धेनैव सिद्धिः प्रसङ्गात् काम्येन च नित्यस्य। पतःबोपरागिनि मित्तं स्नानादि जननाद्याशौचमध्येऽपि कार्यम्।

स्तके मृतके चैव न दोषो राहुदर्शने । तावदेव भवेच्छुद्धिर्यावन्मुकिर्न हर्यते ॥ इति हैक्षेको । न चैवम्--

चन्द्रसूर्<mark>यप्रहे स्नायात्स्तको मृतकेऽपि वा ।</mark>

ग्रहणे जातिमात्रब्राह्मणेऽपि सम्प्रदानता । १९५

अस्नायी मृत्युमाप्तोति स्नायी पापं न विन्दति ॥

दिति लैन एव पूर्ववचनानर्थक्यमिति वाच्यम् । गोबलीवर्ष्ण्यायेनः
वा जननमरणयोरिप पृथङ्निमित्तत्वप्रतिपादनपरत्तया वा स्नानाकरः

णेऽनिष्ठविशेषप्रतिपादनपरत्या वा सार्थकत्वात् । एतेनाशौच उपरागे

जानमेव कार्यं न दानश्राद्धादीति जीमूतवाहनमतमपास्तम् । अविशेषेण

गुद्धसिधानात् । यावत्तावच्छव्दाभ्यां स्पर्शादिमोक्षान्तव्यापिशुद्धामि

धानं स्नानमात्रार्थत्वेऽनर्थकं स्यात् स्नानस्य स्पर्शकालीनत्वात् ।

सर्वे वर्णाः स्तकेऽपि मृतके राष्ट्रदर्शने ।
स्नात्वा श्राद्धं प्रकुर्वीरन्दानं शाठ्यविवर्जितम् ॥
इतिकालादर्शमदनपरिजातचन्द्रप्रकाशिलितवचनाविरोधाच्य ।
प्रहणे शावमाशौचं विमुक्तौ सौतिकं स्मृतम् ।
तयोः सम्पर्कमात्रेण उपस्पृश्य कियाक्रमः ॥
इत्यनेकसापेक्षक्रमविष्यगुपपत्तेश्च । यज्ञ संवत्यरप्रदीपादिष्ठ वचनम्
स्तके मृतके चैव न दोषो राहुदर्शने ।
सानमात्रं तु कर्त्तव्यं दानशाद्धविवर्जितम् ॥ इति ।

तय् यदि सम्छं तर्हि विकरूपः। वस्तुतो निर्मुलम् प्रयोगपारिजातेऽप्यः हिसनात् दानश्राद्धविवर्जितमितिवैयर्थ्यां । काम्यं महादानादि आः श्रीचे न भवति । तस्यानैमित्तिकस्यात् । न ह्यपरागे निमित्ते महादानादि विवीयते किन्तु सङ्कान्स्यादाविवाङ्कभूत उपरागकाले । कालसन्दंशमाग्यपाठादुपरागस्य । "सर्वे वर्णा" इत्यप्तिवचनेन स्तकमृतकनिमित्ताशुः हिस्युदासेन श्रुद्धेः कर्मविशेषार्थस्वावधारणाञ्च । अत्र विशिष्टसम्प्रदान् नाभावे जातिमात्रबाह्यणेऽपि देयमित्याह—

बोधायनः,

अश्रोत्रियः श्रोत्रियो वा पात्रं वापात्रमेव वा। विप्रमुवोऽपि वा विप्रो प्रहणे दानमहीति॥ इति।

अभोत्रियोऽनधीतवेदः। ''श्रोत्रियंरछन्दोऽधीत" (५।२।८४) इति तद्ध्वेतरि श्रोत्रियमितिनियातनात्। पात्रं ''न विद्यया" इत्यादि प्रक्रि इम्(१)। विप्रज्ञुवलक्षणं षड्त्रिंशनमते—

गर्भाधानादिसंस्कारवेदोपनयनैर्युतः। नाष्यापयति नाचीते स भवेद्बाद्यणबुवः ॥ इति।

⁽१) न विश्यया केवलया तपसा वापि पात्रता । यत्र युत्तसिमे चोमे तिद्धि पात्र प्रकीर्तितम् ॥ इतियाञ्चवस्क्योक्तम् ।

वेदप्रहणोत्तरमाविसंस्कारलोपादध्यापनादावनियमाच्चास्य श्रो वियाज्जघन्यत्वम् । अत्र विश्रो जातिमात्रबाह्मणः ।

गायत्रीसारमात्रा ये सन्ध्यामात्रयुताश्च ये। अज्ञानाः कृषिकर्माणो ब्राह्मणा नामधारकाः॥

इति च्युर्विशतिमतात् । अत्र च न तुरुयवद्विकरूपः । सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणब्रुवे । श्रोत्रिये शतसाहस्रं पात्रे स्वानन्त्यमद्युते ॥

इति दक्षेण फलतारतस्योक्तेः। यसु-

<mark>अयने विषुवे चैव ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः। पात्रभूताय विषाय भूमि दद्यात् सदक्षिणाम ॥</mark>

इत्युपरागे पात्रविधानं तत् काम्यदानपरम् । काम्यदानं प्रक्रम्याः भिधानात् भूमिष्रहणस्योपळक्षणत्वात् । भूमिदानं पात्र पवेति नियमपरं वा वचनम् । अन्यथा ळक्षणापचेः । उपरागकाळे पक्वमन्नं परित्याः ज्यम् । "सूतकानं च वर्जयेत्" इति श्रहणं प्रकम्य वृद्धविधोक्तेः । अन्नम्=पक्तम् ।

सर्वेषामेष घर्णानां स्तकं राहुद्दीने ।

स्नात्वा कर्माणि कुर्वीत श्रुतमन्नं विवर्जयेत् ॥

इति वर्निमन्मतात् । उपरागान्तरितमपि वर्ज्यम् ।

नवभासेषु यन्छिष्टं प्रहपर्युषितं च यत् ।

इति मिताक्षरायां स्मृतेः । स्वाचित् प्रातिप्रसवमाह—

मेषातिथः,

आर्गालं पयस्तकं कीलाटं घृतसक्तवः। स्नेहप्दवं च तैलं च न कदाचित्र प्रदुष्यति ॥ इति ।

अत्र सक्तुस्नेहपक्षयोः प्रतिवसवः। अन्यज्ञ निस्वप्राप्तानुवादः। धर्मविशेषा वचनान्तरे-

आरनालं च तकं च ह्यादेयं घृतपाचितम्। उदकं च कुशच्छन्नं न दुष्येद्राहुदर्शने॥ इति।

कवित्त पाठः-

<mark>वारितकारनालादि तिलद्रम</mark>ैनं दुष्यति । इति ।

अत्र युक्तमित्यध्याहारः। तिलदर्भाः समुध्यिता छपादेयत्वात्। तेन राहुदर्शने वारितकादि तिलकुशयुतं कुर्यादिति विधीयते न दुष्यतीति दोषामाधस्तु नित्यनुवादः तिलकुशायोगे दोषः स्यादितिख्यापनाये त्यर्थः। वर्जनं च भोजने। प्रेतश्राद्धे यदुव्<mark>छिष्टं प्रहे पर्युषितं च यत्।</mark> दम्पत्योर्भुक्तशेषं च न भुक्षीत कदाचन ॥

इति वचनात्। तत्रैव प्रायश्चित्ताम्नानाच्च। अत एव विद्वितकर्मन् ण्यपि वर्जनीयम्। "यदार्याणामभोजनीयं स्यान्न तेन यजेत" इत्यापस्त्र स्ववचनात्। यजिविहितकर्मीपलक्षणम्। प्रहणे स्वापभोजनिवेधः।

शिवरहस्ये--

सुर्येन्दुग्रहणं यावत्तावत् कुर्याज्जपादिकम् । म स्वपेत्र च भुञ्जीत स्नात्वा भुञ्जीत मुक्तयोः ॥ इति । अत्र शातातपे विशेषः ।

मुक्ते त्राशिनि भुक्षीत यदि न स्यान्महानिशा । इति । महानिशा मार्कण्डेयेनोक्ता--

महानिशा द्वे घटिके रात्रिमध्यमयामयोः । इति । डभयतो द्वे द्वे मिलिस्वा वा द्वे एकैकमुभयत इत्यर्थः । सार्द्धप्र-हरोत्तरं मुद्वर्त्तचतुष्टयं महानिशेति कल्पतरः । भोजनं स्वगृह एव । नाश्रीयाद्य तत्काले प्रस्तयोश्चन्द्रसूर्ययोः ।

मुक्तयोश्च कृतस्नानः पश्चाद् भुड्ज्यात् स्ववेदमाने ॥

इति बद्धपुराणात् । तेन पराष्ट्रानवृत्तिः । उपरागात् प्रागपि भोजनं

निषेधति-

वृद्धगौतमः,

सूर्यप्रहे तु नाइनीयात् पूर्वं यामचतुष्टयम् । चन्द्रप्रहे तु यामांस्त्रीन् बालवृद्धातुरैर्विना ॥ इति । पूर्वत्वं चोपरागयामावाधिकम् । प्रहणं तु भवेदिन्दोः प्रथमाद्षियामतः । भुञ्जीतावर्त्तनात् पूर्वं प्रथमे प्रथमाद्षः ॥

इति मार्कण्डेयेनेन्दुग्रहे तथोक्तेः । प्रथमादिष=प्रथमयामादूष्ट्वं द्वितीये प्र∙ हर इत्वर्थः । प्रथमे=रात्रिप्रथमयामे । प्रथमादधः दिवसस्य प्रथमयाम इत्य-र्थः । कालादर्थे तु ग्रहणं तु भवेदिन्दोरित्यस्यानन्तरम्

रवेस्त्वावर्त्तनादूर्ध्वमवागेव निशीयतः। चतुर्थप्रहरे चेत्स्यात् चतुर्थप्रहराद्धः॥

हति च वाक्यं विष्ठवाम्ना पिठितम्। ऊर्ध्वं चेद्रहणं रात्रेश्चतुर्थप्रहरा द्धो भुञ्जितित्यर्थः। अत्र च न भोजनं विधीयते किन्तु रागतः प्राप्ते भो जने कालो नियम्यते। न वा सोऽपि। माध्याहिकाकियापकवापकेः। किन्तु मूलकव्पनालाववादककालादुर्द्धे भोजनं निषिध्यते। अथ वा "नाद्यात् सुर्यप्रहात् पूर्वं" इति निरवधिकभोजननिषेधस्यावधिसमपेण मेतत्। "रथन्तरे प्रस्तूयमानेऽक्षिणी सम्मीलयेत्" इति विहितसम्मील नस्य "स्वर्देशं प्रति विक्षेत" इति स्वर्दशपदावधिसमपेणवत्। (अ० १० पा० ६ अधि०२) सुजिस्त्वनुवादे। विक्षणवत्। बालादीनामसं विनाः स्थातुमशकानां विशेषो मास्यमार्कंदेययोः।

सायाहे ग्रहणं चेत् स्याद्पराहे न भोजनम् । अपराहे न मध्याहे मध्याहे न तु सङ्गवे । भुजीत सङ्गवे चेत् स्यान्न पूर्वे भोजनिकया । इति ।

ग्रहणं चेदिति अपराह इत्यादी, भोजनमिति न मध्याह इत्यादावजुषञ्जनीयम् । सायाहादी ग्रहणेऽराकानां क्रमेणापराह्वादावेव भोजनिनवेधस्ततोश्वांक् न दोष इत्यथः । पतम्ब सूर्योपरागे न चन्द्रोपरागे तस्यापराह्वादावसम्भवात् । अनेनेव न्यायेन चन्द्रोपरागेऽपि बालादीनां शेषिविरोधो माभूदिति राप्ति पञ्चधा विभज्य पञ्चमभाग उपरागे चतुर्थे
न भोकव्यं चतुर्थ उपरागे तृतीये नेत्येवं करूपनीयम् । सूर्योपरागे तथा
दर्शनात् । (१) अर्थाद्वा करूपनैकदेशत्वात्" (अ०१ पा०४ अधि०२०
सूर्व ३०) इति न्यायात् । यन्तु माधवे स्कान्दे—

यदा चन्द्रग्रहस्ताबिश्वशिथात् परतो भवेत्। भोक्तव्यं तत्र पूर्वोहे न मध्याहे कथञ्चन ॥ पूर्वे निश्रीथाद्रहणं यदा चन्द्रस्य वै भवेत्। तदा दिवा न कर्त्तव्यं भोजनं शिखिवाहनं !॥ इति।

यडच हेमादिणा नद्यवैवर्ते--

चन्द्रसूर्यप्रहे नाद्यादाद्यं यामचतुष्टयम् ।
केचित्रितयमित्याहुर्मुनयो भृगुनन्दन! ॥ इति ।
तच्छकाद्यकपरतया व्यवस्थापनीयम् । प्रस्तचन्द्रोदये नाहः
मीजनम् ।

प्रस्तोदये विधोः पूर्व नाहर्भोजनमाचरेत्।

(१) स्वेणावद्यति, स्विधितनावद्यति, हस्तेनावद्यति, हस्यादिष्ववदेयेषु आज्यक् शुपुरोडाशेषु हैविःषु अवदानहेतवः स्वाद्या अञ्यवस्थिता अविशेषअवणादिति प्राप्त उच्यते-अशक्यार्थविष्यसम्भवादवश्यं विधायकस्य शक्तिः सहकारिणीस्यक्तीकर्तव्यं तस्मा रक्षक्तिसहायो विधिरेव यथासामर्थ्यं विधेयं व्यवस्थापयति । ततस्व द्रवद्रव्यस्याज्यस्य स्वो योग्यः छेदनीयमासस्य स्विधितः शस्त्रविशेषः, संकृतस्य पुरोडाशस्य हस्त हति व्यवस्या तद्वद्रशापि । अर्थात्=सामर्थात् विधेः कल्पना=ध्यवस्थितार्थस्वकल्पना स्यात् एकदेशस्वात् सामर्थ्यक्रियतश्चवस्य विधिवाक्यैकदेशस्वादिति सूत्रार्थः । इति वृद्धनाविष्ठोत्तेः। यसु-सन्ध्याकाले यदा राहुर्गसते शशिभास्करौ। तदा दिवा न भोक्तव्यमातुरस्त्रीशिश्चनिना॥

इति चन्द्रश्रहेऽहर्मोजननिषेधकं तद् श्रस्तोद्यविषयम् । एकप्रुल् करुपनालाधवात् । अत्राव्यातुरादीनां पूर्ववदेव व्यवस्था वेया । द्वयो श्रस्तास्ते--

शातातपः,

क्तात्वा डघ्टा परेऽहचदाह्नस्तास्त्रमितयोस्तयोः । दाते । तयोः=चन्द्रसूर्ययोः । यन्तु-

अहोरात्रं तु नाश्नीयाच्चन्द्रसूर्यत्रहो यदा । मुक्ति रुष्टा तु भुज्ञीत स्नानं कृत्वा विधानतः ॥ इति । तद्वि प्रस्तास्तविषयमेव । किन्तु चन्द्रग्रहे सा रात्रिस्तरुत्तरं दिनः

मित्यहोरात्रमिति द्रष्टव्यम् । अत्र हशिक्दयस्य सणार्थः । प्रस्तावेवास्तमानं तु रवीन्द्र प्राप्तुतो यदि । तदा परेशुक्दये स्नाःवाभ्यवहरेष्ठरः ॥ हति भृगुणोद्ये भोजनोक्तः । कालादर्गेऽपि— गार्थः,

सम्ब्याकाले यदा राहुर्प्रसते द्याधिमास्करौ । तदहर्नेव भुक्षीत रात्राविप कदाचन ॥ इति ।

अत्र कदाचनेति धारणपारणवतस्य पौर्णमास्यादितिधिनक्षत्रादिप्र-युक्तोपवासपारणस्य च निषेधार्थम् । उपरागकाले तद्वेधे च भोजने प्रायक्षिचमुक्तं माधवीये—

कास्यायनेन,

चन्द्रस्पैत्रहे भुका प्राजापसेन गुष्यति। तस्मिन्नव दिने भुका त्रिरात्रण विशुष्यति॥ इति।

अत्र दिनष्रहणमुपरागातिरिक्तभोजननिषेधकालोपलक्षणम्। प्रस्ताः स्तसमये भोजनं विना सर्वमाहिकं कार्यम्।

प्रस्ते चास्तङ्गते त्विन्दौ शात्वा मुक्तावचारणम् । स्नानहोमादिकं कार्ये भुञ्जीतेन्दूदये पुनः॥

इति मदनरत्ने शातातपोक्तः । अत्रेन्दुप्रहणमविवक्षितं प्रस्तास्तमात्रेः णोद्देश्यपर्यवस्नानात् । एवं च रवेरपि प्रस्तास्ते प्रातःकालीनं स्नानाः दि कार्यम् । अत्रोपवासः काम्यो ब्रह्मपुराणे—

निस्यं द्वयोरयनयोस्तथा विषुवतोर्द्वयो। । चन्द्रार्कयोर्प्रहणयोद्ध्वतीपातेषु पर्वसु ॥ अहोरात्रोषितः स्नानं श्राद्धं दानं तथा जपमः । यः करोति प्रसन्नात्मा तस्य स्यादक्षयं च तत् ॥ इति । कोऽपि—

एकरात्रिमुपोष्येव स्नात्वा दस्वा च शक्तितः । कञ्चुकादिव सर्पस्य निवृत्तिः पापकोशतः ॥ इति ।

अत्रोपोषित इति निष्ठयोपोष्येति च पूर्वकालविद्यितप्रस्ययाच पूर्वेद्युः उपवास इति केचित्। अपरे स्वयनादिप्रायपाठात् कमादिकमेणि(१) त्यपं च 'मुखं व्यादाय स्वपिति' इतिवत् समानकर्त्तृकतासात्रेऽभिप्रेत्य तदहरेः वोपवासमाहः। पतदेव युक्तम्।

त्रहणेऽकंस्य चन्दावी भुजिः पृवसुपोषितः। इति पुरश्चरणे पृवसुपवासावधानातः। अयं च पुत्रवद्गृहस्थाभिन्नस्य। सङ्कान्त्यासुपवासं च कृष्णैकादशिवासरे। चन्द्रसुर्यग्रहे चैव न कुर्यात् पुत्रवान् गृही॥

इति नारदेन पर्युदासोकेरिति । अत्रदं वक्तव्यम् । नायं पर्युदासः ।
"न होतारं वृणीत" इतिवदेकवाक्यत्वाभावात् । (अ०१० पा० ८
अधि०२) प्रत्युत "न ता पशा करोति" इतिवदसामाहितत्वाच्च ।
(अ०१० पा० ८ अधि०३) भवतु वा पर्युदासस्तथापि सङ्कान्त्याः
दिप्रयुक्ते स्वतन्त्रोपवास पव युक्तः । अन्यथा शुक्तकादद्यादावयनपात
पक्तादर्युपवास उपरागे महादानाक्तभूतोपवासे चान्द्रायणाद्युपवासेऽपि
पर्युदासः स्यातः । अङ्गत्वं चास्याहोरात्रोषित इतिकर्त्तृ संस्कारतयोपवाः
सावगमात्। "यो दीक्षितो यद्ग्रीषोमीयं पशुमालभते" इत्यत्र पूर्वपक्षे दिशाः
या इव कर्नृसंस्कारद्वारा स्नानार्यत्वाधगमात् । अत पवकादशीप्रकरण
उक्तं सङ्कान्त्यादाद्युपवासनिषेधस्तु तत्प्रयुक्तोपवासस्योति । अत पव
पुरश्चरणाङ्गभृतमुपवासं पुत्रवन्तोऽपि गृहस्था आचरन्तो दृश्यन्ते शिष्टा
अधिगोनन । तस्मादहोरात्रोषितः स्नात्वत्याद्यङ्गभृत उपवासः पुत्रवद्गृ
हस्थस्यापि भवत्येव । यस्येकादश्यादाविव

एकरात्रमुपोष्येव राहुं स्ट्टाऽक्षयं नरः। पुण्यमाप्राति कृत्वा च स्नानश्राद्धं विधानतः॥

इति मार्कण्डेयोकः स्वतन्त्रस्तत्प्रयुक्त उपवासस्तत्रैवास्य । पर्युदास इति । ब्रह्मणप्रयुक्तो भोजननिषेधस्त्वस्य कृष्णकादश्यामिव भवस्येव बाधकामावात् । पतच्च स्नानादि सर्वे चाक्षुष प्रवोपरागे । न त्वञ्चा दिच्छक्ते न चान्धानाम् ।

⁽१) क्तम् क्तमत्ययमित्यर्थः।

ग्रहणे द्र्ञनस्य चाक्षुषज्ञानपरत्वमतोपपादनम् । १२१

चन्द्रसृयोंपरागे तु यावद्शनगोचरे । इति । राहुद्शनदत्तं हि श्राद्धमाचन्द्रतारकम् । स्नानं दानं तपः श्राद्धमनन्तं राहुद्शेने ।

द्धा स्नायादित्यादिनैमिचिकाविषिषु चाक्षुषद्वानवाचिद्दशेः प्रयोग् गात्। अन्यथा तदानर्थक्यात् निमिचोक्त्येव द्वानमात्रलाभात् नैमिचिके निमिचिनिश्चयवतोऽधिकारात्। दर्शनं च स्नानादिकर्तृगतं, स्वाश्चतेः। यत्रापि "राहुदर्शन" द्वादौन काश्चितिः किन्तु स्वपरसाधारणदर्शनमात्रः वाची द्वशिस्तत्रापि "एकत्र दृष्ट" इति न्यायेन कर्नृगतद्शैनलाभः। अत पव रात्रौ रवेदिने चन्द्रस्य ग्रहणे न स्नानादिप्राप्तिः। अत पव-

> रात्रौ रवित्रहः स्याच्चेहिवा चन्ट्रप्रहस्तथा। नादेश्यमुभयं राह्ने यच्च सुक्ष्मतमं भवेत्॥

इति ज्यौतिषिकाणामनादेश्यत्वोक्तिः । अन्यया दशेर्ज्ञानमात्रवाचित्वे देशान्तरीयोपरागे स्नानादिश्रसङ्गो दुर्वारः स्यात् । "नादेश्यमुभयं राह्ने" इत्यत्रानादेशवचनमद्दष्टार्थकं स्यात् । मन्मते तु द्दष्टार्थम् अयोग्यस्य राज्ञीनेवदनमफळीमत्यर्थीकद्भानादेश्यत्वानुवादात् । नच—

स्र्यंत्रहो यदा रात्री दिवा चन्द्रग्रहस्तथा। तत्र स्नानं न कुर्वीत द्याहानं च न कवित्॥

इति वचनान्निवृत्तिरित वाच्यम् । निषेधपर्युदासयोर्विकरपलक्षणापत्तेः । तेन नित्यानुवादः सः । अध दर्शनशब्देन चाक्षुषद्वानविषयः
त्वयोग्यता विवश्यते तथा च न रात्रिदिनोपरागेऽतिप्रसङ्गस्तथापि प्रदः
णदेशीयचाश्चुषत्वेन देशान्तरीयाणामधिकारापत्तिः । समानकर्नृकत्वस्य
परमतेऽविवश्चितत्वात् । न च यश्मिन देशे यश्चन्द्रस्योपरागश्चाश्चुषत्वाः
नयोग्यः स तस्मिन् देशे उदितहोम स्योदयवत् कर्मनिमित्तिमिति वाः
व्यम् । अशाब्ददेशस्यावच्छेदकत्वकरुपनातः शाब्दस्य समानकर्तृकः
त्वस्य तदौचित्यात् । अध समानकर्तृकचाश्चषत्वानिषयत्वयोग्यता विः
वश्यते तहि तद्विषयत्वास्तु विशेषणत्वेन पूर्वेपिस्थितः कि योग्यतया
ज्ञाचन्योपस्थितया, तावतेव देशान्तरीयोपरागऽतिप्रसङ्गवारणात् । तसमाच्चाश्चष प्रवेपरागं स्नानादि कार्यं नान्धादिमिरभ्रच्छने घोपराग
इति प्राच्याः ।

त एवं वाच्याः । 'इष्ट्रा स्नायात्' इत्यत्र घातुसम्बन्धाधिकारीवहिः तक्त्वाप्रत्ययेन दर्शनस्नानयोः 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यत्र ण मुळा जीवनहोमयोरिव साक्षात्सम्बन्धः प्रतीयते। स न ताविश्रिमित्तत्वेः न घटादिदर्शनेऽतिप्रसङ्गादास्तित्त । (अ०६पा०४अधि०६) न च "मृष्या महे द्विषा विशेषणम्" इतिन्यायेन हविषात्तिरिवोपरागेण दर्शनं विशेष्यत इतिवाच्यम् प्रतिवस्ततं सोमयागावृत्तिवत् "अमध्ये दृष्टुा जपत्यवद्धं मन" इत्यमेध्यदर्शनावृत्तौ जपावृत्तिवच्य प्रतिदर्शनं स्नानाद्यावृत्तिप्रस्त ज्ञात् । नोपरक्तमादित्यमीक्षेतित्यनीक्षणव्रतपालयितृणां बह्वायासस्नानाः दिमिया बुद्धिपूर्वं दर्शनमकुर्वतां दृष्ट्यप्रदृणमपद्यतां चानधिकारप्रस्काच्या किञ्च नाशुची राहुतारका इति अशुचेर्दशनिवेषधान्न तस्य निः मिस्तता । अशुचित्यं च सर्वेषामुपरागकाले ।

प्रह्णे शावमाशींचं विमुक्ते सौतिकं स्मृतम् । तयोः सम्पर्कमात्रेण उपस्पृत्य क्रियाक्रमः ॥

इति ब्रह्माण्डोक्तः। नच निषेधस्य रागप्राप्तविषयत्वेनोपपत्तेनं वैधे दर्शने प्रवृत्तिरिति वाच्यम्। निमित्तस्याविधेयत्वात्। ननु न ब्रह्माण्डपुराणाडुपरागस्वस्पमञ्जाचित्वापादकं धक्तुं शक्यं देशान्तरीयोपरागेण देशान्तरीयाणामाशौचापत्तः। किन्तु दर्शनमेव।

सर्वेषामेव वर्णानां सुतकं राहुदर्शने।

इतिवचनात् । ब्रह्माण्डवचनं तु सम्पर्कमात्रेणाशुचित्वं किमृत तह्रशंनेनेत्येवंपरम् अत एव मात्रव्ययोगः। तथा चाशुचित्वस्यापि स्नानादेरिक दर्शनिनिमित्तकत्वात् प्राक् दर्शनादशुचित्वामावान्निषेधाप्रवृत्याऽस्ति दर्शनप्रसाकिरिति स्थादेव निमित्ततेतिचेत्, तथापि जननमरणनिमि-त्वाशौचवते। दर्शननिषधात् स्नानादावनधिकारस्य दुष्परिहरत्वात् । न चेष्टापत्तिः।

चन्द्रसुर्यंग्रहे स्नायात् सृतके मृतकेऽपि च । अस्नायी मृत्युमाप्नाति स्नायी पापं न विन्दति ॥ इति लैक्कवचनिवरोधात् । ननु "नाग्रुची राहुतारका" इति आशोचः

सामान्ये निषिद्धस्वापि दर्शनस्य--

स्तके मृतके चैव न दोषो राहुद्र्यने।

इस्रनेन जननमरणाशौंचे दर्शनप्रतिप्रसवदर्शनादाशौंचेऽपि अधि काराविघात इति चेत्, न । न होतेन दर्शनं प्रतिप्रस्पते किन्तु तिक मित्तं स्नानादि ।

ताबदेव भवेच्छुद्धिर्यावन्मुक्तिनं दृश्यते।

इति वाक्यशेषे कर्माधिकारकपशुद्धिश्रतिपादनात । एवं च जनना-द्याशीचे निषेधप्रवृत्त्या दर्शनाप्रसक्तेनं दोषो राहुदर्शने इत्यनुवादानु-पपित्तरनिधकारश्च पूर्वोक्त एव । न चाशौचिनो दर्शननिषेधेऽपि--

चन्द्रस्र्यंत्रहे स्नायात् स्तके मृतकेऽपि च । इतिवचनाद्धिकारो अविष्यतीतिवाच्यम् । मेघच्छन्नेऽप्यन्यादेः रिप अद्याचिनस्तदापत्तेः । शूद्रस्पर्शादिनाऽशुचेस्तादशवचनामाः वात्तद्रमक्षेश्च देशान्तरीयेऽतित्रसङ्गाचा । तत्र समानदेशीयदर्शः नयोग्यत्वादिना विशेषणे तत्र तत्रोपरागस्वरूपस्य सर्वत्र तदेवास्तु किमधेजरत्या । किञ्च कविदुपराग स्य कविद्वर्शनस्य निमित्तता श्रयते तत्रावश्यस्माविन्यन्यतरस्य निमित्तत्वे उपरागस्य दर्शनादर्शनयोरजुगतत्वेन नित्यस्य "य पतेन"इ-तिन्यायेन (अ० ५ पा० ३ अधि० १३ सू० ३७) निमित्तत्वं युक्तं न त्वनि॰ रयस्य दर्शनस्य। अत एव"इडान्त आतिष्य" इत्यत्र नित्यया पूर्वेडयैव तदन्तता नानित्ययोत्तरयेडयेत्युक्तम् । (अ० १० पा० ७ अधि० १३) किञ्च प्रहणस्यासम्बन्धिकत्वान्निमित्तता युक्ता न तु द्र्यानस्य ससम्बन्धिकः स्य । उक्तं चैतदुत्तराधिकरणे उत्तराशब्दे । (९ पा०२ अधि०५) किञ्चो-परागस्वरूपस्य निमित्तत्वे "न दोषो राहुदर्शने" इत्यनुवादानुपपात्तिः। न च प्रमादाद्बुद्धिपूर्व वा निषेधातिकमात् सञ्जाते दर्शने नैमित्तिकं क्तानादि विधीयत इति वाद्यम् । निषेधातिक्रमजानेतप्रत्यवायपरिहाः रस्योपायापेक्षत्वातः स्नानादेश्य प्रयोजनापेक्षत्वात् अद्वप्रतिष्रहेष्टि-मन्त्राज्ञवचनयोः "न केशरिणो ददाति" (अ०३ पा० ४ अधि० १४) "यूर्ष नोपस्पृश्चेत्" (अ० ९ पा० ३ अधि० ३) इति निषेधातिः क्रमजीनतप्रत्यवायपीरहारार्थत्ववत् स्नानादेरपि तद्र्थत्वापत्तेः। तथाच निषेधिकवाक्यत्वेन तद्तिकम एव स्नानादिविध्यापस्योपरागसामान्ये स्नानादिविधिर्दुर्कभः स्यात्। नजु द्वितीयपूर्वपक्षे यरवप्रतिप्रहेष्टेरर्थः वादेन दोषनिर्घातार्थत्वावगमाहोषस्य च निषिद्धविषयत्वात्मन्त्रवच॰ नस्य च "तस्माद्यूपो नोपस्पृश्य" इति अक्रम्य विधानाद्युक्तं प्रत्यवाः यपरिहारार्थत्वम्। इह तु निषेधमनारभ्य दर्शने निमित्तनैमित्तिकवि. धानाजिषेधेकवाक्यत्वाभावाज्ञ तदतिक्रमजन्यप्रत्यवायपरिहारार्थता। किन्तु कथञ्चिद्वि विधितो निषेधाभावाद्या निषेधातिक्रमाद्वा प्रसक्तं दः र्शनमनूच यो दर्शनवान् स स्नायादितिविधानात् सुलभतरः सामान्यः विधिः स्यादिति चेत् , न । तथाप्यनतिकान्तनिषेधस्याशौचिनोऽनधि-कारस्य दुष्परिहरत्वात्। तथा च लैक्षवचनविरोधः।तस्माद् यदि दर्शनः माशीचजनकं तत आशीविने दनिधिकारः, यदि स्वक्षपसन्तुपराग आशी चजनकस्ततः सर्वेषामनधिकारप्रसङ्गः। किं बहुना बुद्धिपूर्वकारी बला त्रिमित्तं सम्पाद्य न कोऽपि दुःखाकरे स्नानादौ प्रवर्त्ततेति सकलो

विधिरप्रमाणीकृतः स्यात् । किञ्च सङ्कमे पूर्वोत्तरकालयोः पुण्यत्वम् उपरागे तु यावद्यंनविषयता तावदेव । चाक्षुषज्ञानविषयता समकालं स्नानाद्यतुष्ठेयमित्यर्थः सम्पद्यते । न चैतत् सम्भवति द्यानस्नानयो क्ष्मंश्रीमुखसाध्यत्वेन विरोधात् । न च द्यां प्रमयमासाधारणत्वाज्जले प्रतिविम्बभ्रमवतः स प्रवायं चन्द्र इति विम्बभत्यभिज्ञाप्रमावतो वा स्नानाविरोध इति वाज्यम् । श्राद्धादिविरोधस्य दुष्पारिहरत्वात् । "नो-परक्तं न वारिस्थम्" इति निषेधाच्च । अत प्रव नोपधाताञ्चिवद्यां नविशिष्ट उपरागे निमित्तं पूर्वोक्तदोषानतिवृत्तेः । विशिष्टोदेशे वा क्यभेदाच्च । न चोद्देश्यविशेषणं दर्शनं विवक्षितं द्विष्टभयत्ववद्वि विश्वतत्वात् ।

निवत्यं ध्याकुलयतो दर्शनस्य मास्तु निमित्ततं किन्तु नी हारकर्नृकसन्ध्याहरणे दर्शनिविशिष्टजपाविधिवदुपराग एव निमित्ते दर्शनिविशिष्टं स्नानादि तत्त्रद्वान्यविहितस्नानाद्यन्त्रवादेन दर्शनमात्रं वा विधीयते। निमित्तिश्चयस्तु भवदिष्ट एवास्तु। नैमित्तिकस्वक्षपालीखान्तेव वान्धादिनिष्टात्तः एकैकाण्यादिनाश इवाण्य्याधानस्य भविष्यति। अथ वावगतेऽङ्गत्वे दर्शां वाद्यादिनाश इवाण्यस्य मित्राविश्वयति। वाद्यविष्यति निमित्तिश्चयत्वेनाधिकारसम्पादनीपयोगिता भविष्यति, नो परक्तित्यादिनिष्यस्य वैधेऽभवृत्तेर्नाशुची राहुतारका इति निषेधस्य तन्मते दर्शनोत्तरं भवृत्तेः सर्वेषामधिकारो भविष्यतीति युक्तोऽयं पन्था इति वेत्, न युक्तः। तत्र तावश्च दर्शनश्चित्रवाश्चिष्यतीति युक्तोऽयं पन्था इति वेत्, न युक्तः। तत्र तावश्च दर्शनश्चिष्यस्य अधिकानवचनः षड्दर्शनानि याक्षिकदर्शनित्यादेर्निश्चयमानेऽप्यमियुक्तप्रयोगात्। "आत्मा वारे द्रष्टव्य' इति श्चतेश्च। "स ईक्षाञ्चके" "इक्षतेर्नाशब्दम्य" इतीइष्य रक्षानस्य हर्यर्थेक्षतिनाभिधानाच्य।

ऐत्रेयेऽपि-ऋता वा यस्य रोदसी इति शंसति चत्तुर्वाक्षतं तस्माधः तरो विषदमानयोराहाहमनुष्ट्या चक्षुषादर्शमिति तस्य श्रद्दधति।

इत्यत्र चक्षुर्प्रहणानर्थक्याच्च । अद्शीमित्येतावतैव चाक्षुषज्ञानलाः मात् इत्थम्भूतलक्षणे तृतीयाविधानात् छात्रेणोपाध्यायमद्राक्षादित्युदाः हरणात् । तस्मात् ज्ञानमात्रमपि हर्यर्थः । अत एव—

<mark>रजसो दर्शने नारी त्रिरात्रमञ्</mark>चाचिर्भवेत् ।

इति धर्मशास्त्रम्। चाक्षुषप्रयोगप्रासुर्ये तु पूर्वपूर्वप्रयोगात् गोशक्तः स्येव पशुगवि। अस्तु वा चाक्षुषद्यानवाचिता तथापि न दर्शने विधिः स्वः स्मवति तस्य पक्षप्राप्तत्वेऽपूर्वाविध्यसम्भवात् , अनेकोद्देशेन विधाने वाः क्यमेदाद्य । अथ दर्शननियमाविशिष्टस्नानादि विधीयत इति मतम्

<mark>ग्रह्णे द्र्</mark>यानस्य शास्त्रीयज्ञानप्रत्वव्यवस्थापनम् । १२५

तथापि नान्धादि।नेवृत्तिः सुवचा । तान् प्रत्यपि नैमित्तिकविधिप्रवृत्तेः । <mark>न हि काम्य इव नैमित्तिकेषु सर्वोङ्गोपसंहारः निमित्तत्वव्याघातात्।</mark> तदेव हि निमित्तं यत् स्वसत्तायामवदयमनुष्ठापयति । अननुष्ठापकस्य निमित्तरवानुपपत्तेः । न हि सर्वदा सर्वः साङ्गमनुष्टातुं समर्थः । तस्मात् किञ्चिदङ्गहानेनापि नैतिचिकाधिकारादन्धादी<mark>नां मेघच्छन्नेवा दर्शनकः</mark> <mark>पाङ्गळोपेऽपि स्नानाद्यधिकारो दुर्निर्वारः । अत एव न नैमित्तिका नुरोधेन</mark> निमित्तसङ्कोचः निमित्तश्रुतिब्याघातात् । "यस्योभावग्नी" (अ० ६ पा० ४ <mark>अधि०८) इ</mark>त्यत्र तु अग्न्यज्ञुगमनमात्रस्य निमित्तत्वे उभयाग्निनिष्पाद्कतया <mark>क्लप्तस्याग्न्याधेयस्यैककासिजननसामर्थ्याभावेन प्रधानस्यैव विध्ययोः</mark> <mark>गादा</mark>ख्यातासमानाधिकरणसुवन्तस्य च व्यवहितपरामर्शकत्वेन प्रकर-<mark>णान्तराभावेन कर्मभेदाभावादगत्या निमित्तसङ्कोचः। न चेह प्रधानभृत</mark>ः <mark>स्नानादिनान्धादेविरोधो येन तदतिरिक्तविषयता करूप्येत । न चैवमन्धाः</mark> देरप्याधानाधिकारः स्यादिति वाच्यम् । तस्य स्वरूपतो नित्यस्वाभावा-त्तथात्वे वेष्टापत्तेः । ब्युत्पादितं चैतद्भट्टसोमे<mark>खरेण । किञ्च</mark> प्रतिप्रधानन्याः येन स्नानश्राद्याद्यर्थं दर्शनावृत्तिप्रसङ्गः । उपरागमहाकालैक्येऽपि द्यः <mark>इक</mark>ालाम्नातस्राक्रमेघावयवानामनीकवत्यादीनां प्रातरादिकालेषु साङ्गप्र• योगविधिवत् "ग्रस्यमाने भवेत् स्नानं' इत्यादिकाळभेदभिन्नस्नानादि-<mark>प्रयोग</mark>विधिपरिगृहीतत्वात् । न चाधानयूपन्यायेन तन्त्रता । "वसन्ते <mark>ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत" "दक्षिासु यूपं छिनस्ति" इतिवत् (अ०११पा०३</mark> अधि०३) स्वतन्त्रकालानाम्चानात्। न च यूपाहुतिवत्तन्त्रं (अ०११पा०२ अधि०७) "युपस्यान्तिकेऽप्तिं मधित्वा यूपाहुति जुहोति" हत्यत्र यूपैका-दाशिन्यामन्तिकदेशैक्येन तथा, इह तु प्रधानदेशभेदाहैषम्यम्। न च <mark>स्वरु</mark>न्यायः।(अ०११पा०३अधि५) तत्र यूपस्य तन्त्रत्वेन तद्जुनिष्पादिः <mark>प्रथमशक</mark>्रकस्यैकत्वात् तद्रूपत्वात् स्वरोस्तन्त्रता युक्ता। इह तु न तथा हेरवभावात् । तस्मादावृत्तिद्वेष्परिहरा । न च दर्शनस्य स्नानमात्राङ्गत्वा-<mark>च्छ्राद्धादौ च तदुत्तरका</mark>ळावस्य स्नानोत्तरत्वेनार्थसिद्धत्वादनादृत्तिः रिति वाड्यम्।

स्नानं दानं तपः श्राद्धमनन्तं राहुद्र्शने।

इति आद्धायङ्गत्वावगमात् । नतु दर्शनस्य निमित्तनिश्चयत्वेनाधिः कारसम्पादनोपयोगितयाङ्गत्वात् सकृद्रशेनेऽपि तिष्मश्चयस्य जातत्वाद्-नावृत्तिरितिचत्, न, । अनुष्ठानकालीनस्य निमित्तनिश्चयस्यापेक्षित-त्वादनुष्ठेयार्थस्मरणवत् । अन्यथा मध्याह्वकालीनजीवनवतोऽप्यग्निहो-प्राधिकारापत्तेः । अथ तत्र सायङ्कालाविज्ञश्वजीवननिश्चयवतोऽधिका-

रस्तदा प्रकृतेऽपि प्रस्यमानादिकालाविकन्नोपरागदर्शनवतः स्नानाः **दावधिकार इति तुरुयः। किञ्च स्प्यस्य भक्ता**इलेषानिमित्तेज्यायां पूर्वः कर्चन्यावाह्न दव ज्योतिःशास्त्रादिना प्रयत्नानपनेयप्रतिबन्धकराहि। रयद्भपयोग्यताया अनिश्चयात्ताद्वेशिष्टदर्शननिश्चयाभावादुपरागपूर्वकाः <mark>स्रकर्चव्यमहादानाङ्गभृताधिवासनादी</mark> त्रिरात्रोपवासादी च निष्कम्पं न कोऽपि प्रवर्त्तत । किञ्च दर्शनस्य निमित्तत्वे उपरागे स्नायादित्यादौ उपरागादिपदे दर्शनलक्षणाप्रसङ्गः। उपरागस्य निमित्तत्वे दर्शनेऽपि सा तुरुयेवेतिचेत्, सत्यम् । राहुद्र्याने स्नायादिति सप्तमीयुक्तवाक्येषु <mark>"यस्य च मावेन भावलक्षणम्'(२।३।३७</mark>)इति भावलक्षणविहितस्त्रमया 'गोषु दुद्यमानासु गत' इत्यत्र दोहनस्य गमनकाळळक्षकत्ववत् दशेः काललक्षणार्थत्वावस्यम्मावात्तत्काले च स्नानादेः कर्त्तुमशक्यत्वात् "सक्रःप्रयुत्ताया" इतिन्यायेन योग्यतालक्षणाया अपि तत्रैव उचितस्वा-तु । यस्य गोर्भावेन दोहनकियाकपधात्वर्धन भावस्य गमनस्य लक्षणः मुपलक्षणं गमनपरिच्छेदकालादिपविपादनं तत्र सप्तमी स्यादिति सु पार्थः । अत प्रव सप्तम्यन्तद्वशियुक्तेषु न दर्शनविधिः प्रसिद्धस्य लक्षः णत्वाद्रप्रसिद्धस्य तद्योगात् अभिशब्दादिवद्भावस्थाविहितसप्तम्या विधिशाकिप्रतिबन्धात्। एवं च क्त्वान्तेष्वष्युपरागदर्शनपद्युक्तवाक्यः क्लप्तम्यायेन योग्यताविधिष्ठोपरागळक्षणा सुळमा एकमूळ<mark>करूपनाः</mark> लाघवात् । किञ्च न क्रवान्तेषु दर्शनविधिः क्रवोऽविधायक्रवारक्नाः स्यादेः परस्य तु विधेः स्नानादिविधायकत्वाद्विशिष्टविधौ च लक्ष्मणा <mark>पत्तेराधिकानेकदर्शनतदुत्तरकालस्वसमानकर्</mark>नुकश्वविष्यन्तरकरपनापः चेश्च। डपरागळक्षणायां तु ळक्षणेव केवळा। निमित्तवळादेवोत्तरकाळ-रषादिलाभात्। ततश्चायमर्थः, अनुवादस्यात्यन्तानर्थक्यपरिहाराय-

सूर्यप्रहो यदा राजी दिवा चन्द्रग्रहस्तथा। तत्र स्नानं न कुर्वीत द्याहानं न च कवित्॥

इतिदेशान्तरीयोपरागस्य पर्युदासात् समाने देशे चाक्षुवत्वयोग्य-मुपरागं शास्त्रते शासा तत्तरकाळे स्नानादि कुर्यादिति ।

जन्मराद्यादौ ब्रहणे दोषस्तत्र च शान्तिकानि शान्तिप्रकाशे द्रष्टदयानि । अत्र मन्त्रदीक्षाब्रहणे मासक्षीदि न शोष्यम् ।

सत्तीर्थेऽकंविधुप्रासे तन्तुदामनपर्वणोः।
मन्त्रदीक्षां प्रकुर्वाणो मासक्षीदीन्न शोधयेत्॥
चन्द्रसूर्यप्रहे तीर्थे सिद्धक्षेत्रे शिवालये।
मन्त्रमात्रप्रकथनमुपदेशः स उच्यते॥

हित सारसङ्गहादी वचनात् । अत्र पुरश्चरणविधिः पुरश्वरणचित्रश्मम्प्रहणेऽर्कस्य चेन्दोर्वा शुचिः पूर्वमुपोषितः ।
तथा समुद्रगामिन्या नाभिमात्रे जले स्थितः ॥
यद्वा पुण्योदके स्नास्वा शुचिः पूर्वमुपोषितः ।
प्रहणादिविमोश्चान्तं जपेन्मत्रं समाहितः ॥
अनन्तरं दर्शाशेन क्रमाद्वोमादिकं चरेत् ।
तदन्ते महतीं पूजां कुर्याद्वाह्मणतर्पणम् ॥
ततो मन्त्रप्रसिद्धार्थं गुरुं सम्पूज्य तोषयत् ।
एवं च मन्त्रसिद्धार्थः स्थादेवता च प्रसीदिति ॥ हति ।

तत्रेव-

होमाराक्तो जपं कुर्याद्योमसङ्ख्या<mark>यतुर्गुणम् ।</mark> षङ्गुणे चाष्टगुणितं यथासङ्ख्यं द्विजातयः ॥

होमस्थानापन्नो जपो होमकाल एवं स्थानापनिर्धमंलामात्। प्रहः
णादिमोक्षान्तकालपरिविद्यन्नस्य जपस्य चातुर्गुण्यविधानात्तस्य च तः
न्नासम्भवाच्च। पुरश्चरणं च न प्रस्तोद्ये प्रस्तास्ते च भवति। स्पर्शादिः
मोक्षपर्यम्तस्वासिद्धः। स्पर्शमोक्षयोश्च दर्शनयोग्ययोरेव प्रयोजकत्वात्।
"यावद्दर्शनगोचर" इति वचनात्। अत एव न श्राद्धाद्यपि पुरश्चरणातुः
प्रातृणा भवति काम्येन नित्यस्य वाधाच्चेति कश्चित्। वस्तुतस्तु काम्यविधेः श्राद्धाद्यनधिकारिणं प्रत्यपि चरितार्थत्वान्न नित्यवाधकत्वम्।
गोदोह्दनोक्थ्योदेस्तु प्रणयनज्योतिष्टोमाश्चित्वाच्चमसाग्निष्टोमसंस्थाः
वाधि विना निवेशासम्भवाद्वाधकतेति वैषम्यम्। अत्र मङ्गलक्कत्ये कालः
निषेधो हेमाद्रौ-

त्रयोदस्यादिकं वर्ज्यं दिनानां नवकं ध्रुवम् । मङ्गरुयेषु समस्तेषु प्रहणे चन्द्रसूर्ययोः॥

तथा— द्वादश्यादितृतीयान्तो वेध इन्दुग्रहे स्मृतः। पकादश्यादिकः सौरे चतुर्थ्यन्तः प्रकीर्त्तितः॥ इति । अयं चावश्यकानावश्यककार्यविषयतया व्यवस्थापनीयः। इति प्रहणकालनिर्णयः।

अथैकभक्तानिर्णयः।

तत्स्वक्षं चोकं स्कन्दपुराणे-दिनार्धसमयेऽतीते भुज्यते नियमेन यत्। एकभक्तामिति प्रोक्तमतस्तास्याद्विवैव हि॥ अत्र एकभक्तमितियौगिकेन नाम्ना द्विती यभोजनानिवृत्तिः । नियमेने ति सामान्यतो विहितवतधम्मेषाष्यर्थम् । तेन द्वितीयभोजनाभाषसह कृतं दिवाभोजनम् एकभक्तशब्दार्थः । अत्र विशेषमाह—
देवलः,

दिनाईसमयेऽतीते भुस्यते नियमेन यत् । एकमकं तु तत्त्रोक्तं न्यूनं ग्रासत्रयेण तु ॥ इति । अस्य च मध्याह्वो मुख्यः काळः । मध्याहृज्यापिनी ग्राह्या एकमके सदा तिथिः ॥

शित पद्मोकेः । सोऽपि न सम्पूर्णः । किन्तु दिनार्ह्योत्तरसमय एव
"दिनार्द्धसमयऽतिते" शतिवचनात्। मध्याहोऽत्र त्रधाविभागेनेति हेमादिः
पश्चधाविभागेनेति तु माधवः । अन्येतु विनिगमनाविरहात् पश्चधाः
प्रधाविभागान्यतर्गवभागेनावर्त्तनोत्तरकालो मुख्यकाल इत्याहुः ।
गौणकालस्तु ततोऽस्तमयावधि दिवैवेत्यभ्यनुज्ञानात् । तत्र दिनद्वये
तद्याप्तां तदस्पर्शे वा पूर्वेव । गौणकाल्याप्तः सत्वात् । मुख्यकालास्पगौऽपि वैकमकानुष्ठानं मुख्यकाल एव—

तिथ्यादिषु भवेद्यावान् हास्रो वृद्धिः परेऽहानि । तावान् प्राद्यः स पूर्वेद्युरक्षष्टोऽपि स्वकम्मेसु ॥

इति हेमाद्विश्वतवचनात् । प्रेयुः प्रवेतिथ्यादिषु । क्षयव्यद्धिसाम्यानि च सवत्र षष्टिघटिकापेक्षया न तु प्रवेतिथ्याद्यपेक्षयेति कोचित् । हेमादिस्त दिनद्वये कम्मकालव्यातौ युग्मवाक्यात्रिणेयः ।

हितायादिकयुग्याना पृज्यतानियमादिषु । पक्षोहिष्टादिवृद्धादौ द्वासबुद्धादिचोदना ॥

इतिवचनन नियमादिष्वित्यादिशब्दैनेकभक्तोपादानादेकभक्तेऽपि यु-गमवाक्यप्रवृत्तेकतुं शक्यत्वात् । अस्पर्शेकदेशसमन्याप्त्योस्तु गौणका-लव्याप्त्या निर्णय इत्याद्द । तन्न । अद्धेजरतीयतापत्तः । न चायं युगम-वाक्यस्य विषयः । कालशास्त्रस्य प्रावस्यात् । यथा हि सुख्यकाल-व्याप्त्यमुरोधेन निर्णयः सम्भवति न युग्मवाक्याद्रः । एवं गौणकाल-व्याप्तयापि । अन्यथा हि—

खकालादुत्तरः काला गाँणः पूर्वस्य कर्म्मणः।

इति सामान्यवाक्यादेव गौणकालप्राप्ती पुनरेकभक्ते तिद्विधानानर्धः क्यापत्तेः । तेन यत्र विशिष्य गौणकालविधिस्तत्र तद्याप्त्यापि निर्णय इति सिद्धम् । यत्तु अन्याङ्गभृतमेकभक्तं तत्त प्रधाने निर्णीतायां तिथौ मध्याह्ने कार्यम् । यत्तु प्रधानं मध्याहकालिकं तत्रैकभक्तं गौणकालेऽपि कार्यम् । "अङ्गणगुविरोधे च तादर्थात्" इतिन्यायात् । (अ०१२ (पा०२ अधि०९ सु०२५) अत एव यत्र प्रधानं सायाहादिकाछिकं तत्र रात्रावप्येकभकानुष्ठानमाविरुद्धम् । यन्तूपवासप्रतिनिधिमृतमे• कभक्तं तन् तन्नोग्यतिथौ मध्याहे कार्यम् ।

इत्येकभक्तनिर्णयः ।

अथ नक्तानिर्णयः।

तच्च दिवाभोजनाभावविशिष्टरात्रिभोजनस्वम् । केचित्तु न नकः स्य भोजनस्वरधिनयमः । किन्तु प्रायिकं तस्य भोजनस्वरवम् । अत्यव नवरात्रव्रतस्यापि नकवत्वं माधवाद्यकं सङ्गच्छत दृश्याद्युः । तत्र च प्रदेषिच्यापिनी प्राष्ट्या ।

प्रदोषव्यपिनी ग्राह्या तिथिनेक्तवते सदा । इति वस्ववचनात् । प्रदोषश्च सूर्यास्तोत्तरत्रिमुहुर्चात्मकः । त्रिमुहुर्चः प्रदोषः स्याद्धानावस्तं <mark>गते सति ।</mark> नकं तत्र प्रकुर्वीत इति शास्त्रविनिश्चयः ॥

इति व्यासोक्तः। यस्तु-

100

यदा तु हिगुणा च्छायां कुर्वेस्तपति भास्करः। तत्र नक्तं विजानीयान्न नक्तं निश्चि भोजनम्॥

इति सौरधम्मादिखु दिनान्त्यमुहूर्त्तात्मको हिगुणव्छायोपळाक्षितः काळो विहितः स गौणः ।

> मुहूर्त्तोनं दिनं नक्तं प्रवदन्ति मनीषिणः । नक्षत्रदर्शनान्नकमहं मन्ये गणाधिप !॥

द्दति भविष्यवचने नक्षत्रदर्शनकपकालस्य स्वसम्मतत्वेन मुख्यत्वप्र तीतेः । अन्तिममुद्वर्त्तपूर्वभाविमुद्वर्शद्वयं च गौणतरः कालः । प्रदोषव्यापिनी यत्र त्रिमुद्वर्शा दिवा यदि ।

तदा नक्तवतं कुर्यात्।

इति कौम्मोंकेः। एतस्यापि गौणत्वं पूर्वोक्तयुक्तरेव। गौणतरत्वं तु मुख्यकालविप्रकर्षात्। मुख्यकालेऽपि आद्यमुहूर्राद्वयं मुख्यतरम्। निशानकं तु विश्वेयं यामार्द्धे प्रथमे सदा।

इति वचनात् । यस्तु-चत्वारीमानि कर्माणि सन्ध्यायां परिवर्जयेत् । आहारं मैथुनं निद्रां स्वाध्यायं च चतुर्थकम् ॥ इति सन्ध्यायां भोजननिषेधस्तत्र सन्ध्याशब्दो नक्षत्रदर्शनपर्यस्तः वी० स० १७

कालपरः ।

नक्षत्रदर्शनात् सन्ध्या सायं तस्परतः स्थितम् । इति वचनान्तरैकवाक्यत्वात् । यत्तु सायं सन्ध्या त्रिघटिका अस्तादुपरि भास्वतः । इति घटिकात्रयेऽपि सन्ध्याशब्दः स सन्ध्यागर्जितादौ बोध्यः ।

भन्ये तु निषेधस्य रागप्राप्तभोजनिष्धयत्वान्नकभोजनस्य विहितः
त्वान्न निषेधविषयत्वम् । अत एव रविवारादिष्रयुक्तरात्रिभोजनिष्धे
सत्यपि तत्र नकानुष्ठानमुकं हेमाद्रप्रभृतिसः । अतश्च त्रिघाटकात्मकस्य
न्यायामपि नकं कार्यमेवत्याहुः । वस्तुनस्तु विधिनिषधयोरविरोधात् विधिटकोस्तरमेव नकं कार्य मुख्यकाललाभात् । अन्यथा "न केस्निरणोर्
द्वाति" इत्यस्यापि विहिनाश्वदानेऽप्रवृत्तेरद्वानामपि "तस्य द्वाद्दाः शतं" इत्यत्र तस्येति तच्छादेन परामर्षात् द्वादचारातापाताः । पर्वरिवास्यादौ विधिनिषधयोविराधात्येव युक्तमः । यत्तु-

ये त्यादित्यदिने ब्रह्मन्नकं कुर्वन्ति मानवाः । दिनान्ते तेऽपि भुज्ञीरान्निषेधादात्रिभोजने ॥

इति भविष्यपुराणवचनं तद् भानुसप्तम्यादिविद्वितसौरनकाविषयम् । विमुहुर्चस्पृगेवाहि निशि चैतावती तिथिः । तस्यां सौरं चरेत्रकमहन्येष तु भोजनम् ॥

इतिसमन्तुना एवकारेण सौरनके सामान्यतः प्राप्तरात्रिभोजनस्य निषेधात्। माध्वस्तु "ये त्वादित्यदिन" इति वाक्यादादित्यवारादौ दिवै व गौणकाले नक्तमित्याह। एवं यतिविधवाधिकारिकमपि नक्तं दिवैव कार्यम्।

नकं निशाया कुर्वीत गृहस्यो विधिसंयुतः । यानेश्च विधवा चैव कुर्यात् तत् सदिवाकरम् ॥

इति वचनात् । तदेवं गृहस्थानां प्रदाप एव मुख्यो नक्तकालः । तज्ज दिनद्वये मुख्यकालस्यापित्वे तदस्पर्शे वा परा । गौणकाललामात् । अस्पर्शे च नैकमक्तवन्मुख्यकाले भोजनं किन्तु सायाह्न एव ।

प्रदेषि यदि न स्याचेद्दिवानकं विधीयते। आत्मनो द्विगुणा च्छाया मन्दीभवाति भासकरे॥ तन्नकं नक्तमित्याहुर्न नकं निश्चि भोजनम्। एवं ब्रात्वा ततो विद्वान् सायाहे तु भुजिक्रियाम्॥ कुर्यान्नकवर्ता नकं फलं भवति निश्चितम्।

इतिस्कान्दोकः। एवं सौरयतिनकेऽपि सायाहस्य मुख्यकास्रत्वास

अयाचित-नक्षत्रोपवास-सङ्क्रान्तिनिर्णवाः । १३१

द्यापिनी याह्या। दिनद्वये तद्याप्तौ तदस्पर्शे वा पूर्वेव। तत्र सायान्हरू पस्य मुख्यस्य प्रदोषरूपस्य च गौणस्य कालस्य सत्त्वात्। अयं च निः र्णयो न भोजनरूप एव नक्ते किन्तु पूजादिरूपेऽपि द्रष्टव्यः। न्यायाविः रोषात्। अन्याङ्ग उपवासप्रतिनिधौ वा नक्ते तु एकभक्तवदेव निर्णयः।

इति नक्तानिर्णयः।

अथ नक्तैकभक्तसनिपाते निर्णयः।

तत्र यदेकभक्तनकादिविषदं तिथिद्वयप्रयुक्तमेकस्मिन दिने प्राप्तीः ति तत्र पूर्वप्रारब्धयोर्द्वयोः पूर्वतिथिप्रयुक्तमनुपसञ्जाताविरोधित्वान्मुः स्यकल्पेन कार्यम् , इतरत्त अनुकल्पयेत् । इदं च यद्यत्तरिने द्वितीयः गौणकाले। न लभ्यते तदा । तल्लाभे तु तत्रैव । कालस्यात्यन्तवाधाः भावे कर्त्रनुरोधस्यापि न्याय्यत्वात् ।

इति नक्तैकभक्तादिसन्निपाते निर्णयः।

अथायाचितनिर्णयः !

तद्य याच्जाराहित्येन लन्धस्य सक्द जिनम् । अन्ये तु याच्जाव-र्जनसङ्करण प्वायाचितिमत्यादुः । तस्य चोपवासवद्होरात्रसाध्यत्वा-सदुभययोगिनी तिथिर्जाह्या । अन्यत्यत्र सन्वे त्वहर्व्यापिनी प्राह्या । "अहःसु तिथयः पुण्या" इत्यादिजावालिवचनात् । अयाचितान्नमोजनं तु यदेव लभ्यते तदेव दिवा रात्रौ वाऽनिषिद्धकाले सक्देव कार्यम्। अलाभे तु न कापि श्रातिः।

इत्ययाचितनिर्णयः।

अथ नक्षत्रीपवासनिर्णयः ।

तच्चास्तमयसम्बन्धि प्राह्मम् । उपोषितव्यं येनास्तं याति चैव तु भास्करः । यत्र वा युज्यते राम ! निशीथः शशिना सह ॥ इतिविष्णुधम्मोत्तरात । दिनद्वयेऽस्तमयसम्बन्धे वा पूर्वमेव निशीयः व्यातेः सत्त्वात् ।

> इति नक्षत्रोपवासनिर्णयः। अथ सङ्क्यान्तिनिर्णयः।

तत्र सङ्क्रमस्वरूपं तावत् रविधिम्बमध्यपरमाणोर्मेषादिरादयाद्यः परमाणाश्च सम्बन्धः।सच ज्योतिःशात्रे प्रसिद्धः। अतश्च राज्ञीनां ब्रादशः त्वाचेऽपि द्वादश भवन्ति । तथा च-

देवीपुराणे —

द्वाद्शेव समाख्याताः समाः सङ्क्रान्तिकरूपनाः ।

क्ल्पना=भेदाः । ते च सङ्क्रान्तिसामान्यनिमित्तकेषु विधिव्यतिषेधेषु समाः साधारणा इत्यर्थः । मावनीये तु समा सङ्क्रान्तिकरूपनेति पाठः । तदा समा वर्षम् एकैकवर्षसम्बन्धिन्य इत्यर्थः । मलमासाधिक्येऽपि सङ्क्रान्त्यो द्वादशैवेत्येवमर्थमेवकारः । एतासां च पुण्यकालविशेष प्रतिपादनार्थमवान्तरसंज्ञा विष्ठेनोकाः ।

अयने हे विषुवे हे चतसः षडशीतयः।
चतस्रो विष्णुपद्यश्च सङ्कान्त्यो द्वादश स्मृताः॥
झष्कर्कटसङ्कान्ती हे उदग्ददक्षिणायने।
विषुवे तु तुलामेषा तयोर्मध्ये ततोऽपराः॥
वृषद्वश्चिककुम्मेषु सिंहे चैव यदा रविः।
पतिहष्णुपदं नाम विषुवादिधकं फले॥
कन्यायां मिथुने मीने धनुष्यपि रवेर्गतिः।
षडशीतिमुखी प्रोका षडशीतिगुणा फले॥

सपो मकरः। तयोः अयनविषुवतोर्मध्ये। अपराः षडशीतिविष्णुपद्यः। कालादर्शाते तु गोलमध्ये ततोऽपरेतिपाठः।गोलं च विषुवायनाभ्यां युक्तं राशिचकं तनमध्येऽपरा इत्यर्थः। अयं च निष्कृष्टोऽर्थः। कर्कमकरयोः क्रमेण दक्षिणायनोत्तरायण इति संझा, तुलामषयोर्विषुव इति, वृषषृश्चिरककुम्मसिंदेषु विष्णुपदमिति, कन्यामिथुनधनुमिनेषु षडशीतिमुखामिति। पता पव च वारमेदेन (नक्षत्रभेदेन) च जाताः प्रत्येकं सप्तसंहा भवन्ति। तथाच—

देवीपुराणे,

स्यं घोरा विधी ध्वाङ्की मोमे चैव महोद्री।
बुधे मन्दाकिनी नाम मन्दा सुरपुरोहिते ॥
मिश्रिता गुक्रवारे स्यादाक्षसी च शनैश्चरे।
मन्दा श्रुवेषु विश्वेया सृदी मन्दाकिनी तथा ॥
क्षित्र ध्याङ्की विज्ञानीयादुग्ने घोरा प्रकीर्तिता।
चरैर्महोद्री श्लेया कूरै ऋक्षेस्तु राक्षसी ॥
मिश्रिता चैव निर्दिष्टा मिश्रितैर्यदि सङ्कमः॥ इति।

ध्रुवाणि=उत्तरात्रयं रोहिणी च । मृद्नि=अनुराधाचित्रारेवतीसृगशी र्षाणि । क्षिप्राणि=अभिजिद्धस्तादिवनीपुष्याः। उप्राणि=पूर्वात्रयं भरणी मधा च । चराणि=पुनर्वसुश्रवणधानिष्ठास्वातीरातामिषाः । कूराणि=मूळज्येष्ठाद्दां प्रस्केष्ठाः । मिश्राणि=कृत्तिकाविद्याखा च । पतःसंद्वाप्रयुक्तः पुण्यकाळविद्योषस्तु वक्ष्यते । अत्र च रविविम्बमध्यपरमाणोमेषादिराद्याद्यपरमाणुसंयोगस्यातिस्क्षमकाळीनत्वेन दुर्श्वेयत्वात्तत्रैकस्यापि विद्वितस्य स्नानादिकम्मेणोऽनुष्ठातुमराक्यत्वेन बहुनां सुतरामराक्यत्वात् । सिन्निः हितकाळे अनुष्ठानमधीसद्धं यथा सिन्धकाळविहितयोर्द्श्वपूर्णमासयोः सन्धावनुष्ठातुमराक्यत्वेन सिन्निहितकाळे करणम्। स च सिन्निहितकाळः किमुभयतः किवान्यतरतः कियांश्रेत्यपेक्षायाम्— देवळः,

सङ्क्रान्तिसमयः सुश्मो दुईयः पिशितेक्षणैः। तद्योगाचाप्यधश्चोर्द्धं त्रिशनाज्यः पवित्रिताः॥

त्योगात्=सङ्कान्तियुकात् स्थमकालाद् घ उर्ध्व च मिलित्वा भिश्वाक्षाः इचा ऽत्र शास्त्रकारः पानिविताः स्नानायनुष्ठानयोग्याः कृता इत्यर्थः । इदं च उभयतः पञ्चद्यघाटिकापुण्यत्ववचनं रिविविम्बपरिमाणानां ज्योतिः— शास्त्र मतभेदेन मिन्नत्वाद्यन्मते स्पष्टभुक्त्यर्द्धं रिविविम्बं तन्मताभिन्नाः येण द्रष्टव्यम् । पतन्मते स्थमकालात्पूर्वे। पञ्चद्याभिर्घटिकाभी रिविविम्बं पूर्वमागस्य मेषादिराशिचकानुप्रवेशः । तदुत्तरकालं च तावतीभिरेव घटिकाभिरुत्तरमागस्यापि मेषादिराशिचकानुप्रवेशो ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धः । अयमेव च भोग इत्युच्यते । तथा च—

देवीपुराण,

अतीतानागतो भोगो नाड्यः पश्चद्द्य स्मृताः । इति ।

यानि तु— अर्वाक् षोडश विश्वेया नाड्यः पश्चाच्च षोडश । कालः पुण्योऽर्कसङ्कान्तेर्विद्वद्भिः परिकीर्त्तितः ॥

तथा, नाड्यः षोडरा पूर्वेण सङ्कान्तेरुत्तरेण च। राहोर्दर्शनमात्रेण पुण्यकालः प्रकीर्त्तितः॥

सङ्कान्ती पुण्यकालस्तु षोडशोभयतः कलाः।

इत्यादीनि शातातपमरीविजाबालिवाक्यानि तानि यनमते निजपश्चदः शांशयुक्तभुक्त्यर्थे रविबिम्बं तन्मताभिप्रायेण ध्याख्येयानि। अतस्य विम्बपरिमाणमेदेन षोडश पश्चदश वा घटिका उमयतः प्रत्येकं पुण्य-काल इति सिखम्। हेम हिरत्नाकरादिसम्मतोऽप्ययमर्थः। माधनमदनरत्ना दयस्तु— तद्योगाच्चाप्यध्योद्धे त्रिशात्राद्धः प्रकीर्तिताः।

इति देवलवनात् सङ्कान्तिकालात् पूर्व विश्वाक्षात्यः पुण्याः पश्चान्य विश्वान्तात्यः पुण्याः । यानि तु पूर्वोक्षवे त्याय्यद्य श्वाद्य विश्वान्तात्यः पुण्याः । यानि तु पूर्वोक्षवे त्याय्यद्य श्वाद्य श्वाद्य विश्वाद्य विश्वाद्य विश्वाद्य श्वाद्य विश्वाद्य । अविशेष्य पूर्वे त्य प्रविश्वाद्य श्वाद्य विश्वाद्य विश्वाद्य क्षि विश्वाद्य विश्व

पुण्यः काळीऽकैसङ्कान्तेः प्राक् पश्चादिप षोडद्या ।

इति स्कन्दपुराणवचननाष्यमीषामुपंसहारो छाघवात्" इति, तन्न। शातातपेन-

अयनादी सदा देथं द्रव्यमिष्टं गृहेषु यत् । षडशीतिमुखं चैव विमोक्षे चन्द्रसूर्ययोः ॥

इत्युपक्रमे अयनादावित्यादिशाव्देन विध्वविद्विष्णुपद्योद्यपसङ्क्रहात् सर्वसङ्कान्तिषु दानादिविधिप्रतीतेः स्थमकाले च दानाद्यनुपपत्तेः स्थककालापेक्षायाम् "अर्थाक् षोडश विश्वया" इत्याद्यपरितनेन वचनेन उभयतः षोडशघटिकाद्यपस्यूलकालविधेः सर्वसङ्क्रान्तिविषयत्वस्य स्पष्टत्वात् । न च स्पष्टस्य सामान्यविधेदपसंदारो युज्यते । ययोक्तं भद्रपाद्यैः—

सामान्याविधिरस्पष्टः संहियेत विशेषतः। इति।

अतश्चोपसंहारायोगात् सर्वविषयत्वमेव युक्तम् । एवं च सर्वसङ्कान्तिसाधारण्येन उभयतः वोडशघटिकापुण्यत्ववचनैः उभयतः पुण्यत्वे स्थिते विशेषवचनानि पुण्यातिशयार्थानि । तत्र—विशेषः,

मध्ये तु विषुवे पुण्यं प्राग्विष्णौ दक्षिणायने । षडशातिमुक्तेऽतीते अतीते चोत्तरायणे ॥

मध्ये उभयत इति यावत् । प्राच्यास्तु— षाद्शीतिमुखेऽतीते वृत्ते च विषुवह्ये । इति देवीपुराणवाक्यात् वृत्त इत्याहुः । वस्तुतस्तु वृत्तं वर्तनं भावे कः वर्त्तमानकाले इति अनन्तमष्टव्याख्येव युक्ता । वशिष्टवनेकवाक्यताः लाभात् । विष्णौ=विष्णुपद्याम् । इदं च विष्णुपदीषु प्राक् पुण्यत्ववचनं प्रशास्त्रतरस्वद्योतनार्थम् ।

पुण्यकालो विष्णुपद्याः प्राक् पञ्चादपि षोड्रा ।

इति स्कन्दपुराणवचनेन पूर्वापरवोडशघाटिकारूपपुण्यकालस्याच्युः करवात । अनश्च विष्णुगद्यां पराः षोड्या घाटेका इतरसङ्काः स्थपश्चया पुण्यनसाः पृवाः षोड्या पुण्यनमा इति व्यवस्था । हमाद्वेमदनः स्नावसम्मनाऽप्ययमर्थः । अन्ये तु विष्णुपन्नोपृवकालपुण्यन्वप्रानपादः कवाक्यस्य निम्मृलन्वात् स्कान्दवचनाद्भयन एव षाड्या घाटकाः पुण्यकाल इत्याहः । षड्योतिम्खेऽनीते पुण्यनमन्वम् । तत्रापि—

षड्ञोत्यां ज्यतीतायामष्टिङ्काम्तु नाङ्काः। पुण्याख्या विष्णुपद्याश्च प्राक्षयञ्चादपि षाङ्ग ॥

इति वचने चब्देन इतरसङ्क्रान्त्यपे<mark>क्षया उभयतः पुण्यतर</mark>त्वस्य स्रुचितत्वात् । तथा—

बृद्धबाचाछोऽपि,

अतीतानागने पुण्ये द्वे डदग्दक्षिणायने । त्रिंशत् कर्कटके नाड्याः मकरे विंशतिः परा॥ बद्यवेवते तु मकरे तु दशाधिका इति चतुर्थपादः।

बृहस्पातिरपि--

अयने विंशतिः पूर्वा मकरे विश्वतिः परा ।
अयने=दक्षिणायने । अत्र सर्वत्र विरुद्धानां वचनानां पुण्याधिक्यः
प्रत्वेन व्यवस्था द्रष्टव्या । अतश्च विंशत्यपेक्षया सामान्यवचनसिद्धः
बाडश्चाटिकारूपकालस्यापि पुण्यतरत्वं सिद्धं भवति । साम्निक्षष्टत्वात् ।
बिषुवाविषये पुनः—
। व एव-

वर्त्तमाने तुलामेषे नाड्यस्तूभयते। दशः। पडशीतिषिषये वृद्धविषष्ठः-

षडर्चात्यां व्यातीतायामाष्ट्रकतास्तु नाडिकाः।

अष्टिः षोड्यः । अष्टिच्छन्दसः षोड्याक्षरस्वात् । मदनरस्नादिसम्मतः श्चायं पाठः । हेमादिमाधवादौ तु षष्टिरिति पाठः । तं च हेमाद्धिः प्रत्येकं प श्चदशेति मिलित्वा षाष्टिरिति ब्याख्यातवान् । विष्णुपद्यां तु सङ्ख्यावि-श्चपस्य अश्चवणात् सामान्यवचनोक्ता एव षोड्यादिकाः पूर्व पुण्याः। अत्र चायं निष्कृष्टोऽर्थः। तुलामेषयोः प्रामृष्वं दश्च दश्च घटिकाः पुण्याः, कर्के विश्वतिः पूर्वं मकरे उर्द्धं, षडशीत्यां षोडश पराः, विष्णुपद्यां पूर्वा इति । पवं वारनक्षत्रप्रयुक्तमन्दादिसप्तसंज्ञासु सङ्क्रान्तिषु यत्—

> त्रिचतुःपञ्चसप्ताष्टनवद्वाद्द्या एव च । क्रमेण बटिका ह्येतास्तत्पुण्यं पारमार्थिकम् ॥

इति देवीपुराणवचनं तद्दि पुण्याधिक्यप्रतिपादनार्थं द्रष्टव्यम् । अत्र विताः पूर्वभोगिन्य उत्तरभोगिन्यो उभयतोभोगिन्यो वा यदि दिवामः ध्याहादिषु जायन्ते तदा दिवैव तत्र तत्रोक्तप्रशस्तकाललाभात् सप्तेः व। यदा पूर्वभोगिन्यां सुर्योद्योक्तरम् अव्यवधानेन जायमानायामुत्तरः भोगिन्यां वा अस्तात् पूर्वं जायमानायां दिवा पूर्वोक्तरो प्रशस्तकाली न लभ्यते तदा सामान्यवचनप्राप्तस्य पूर्वभोगिन्यामुत्तरस्य उत्तरभोगिन्यां वा पूर्वस्यैव कालस्य प्रहणं न पुनः प्रशस्तकालभ्रान्त्या रात्रेरिति । तथा च— विश्वष्टः,

<mark>अहि सङ्क्रमणे पुण्यमहः कृत्स्नं प्रकीर्त्तितम् । रात्रौ सङ्क्रमणे भानोदिंनार्द्धं स्नानदानयोः ॥</mark>

अत्र हि पूर्वाद्धम् अहि मध्याह्वादौ सङ्क्रमणेऽहः पुण्यत्वस्य पूर्वोत्तरः नाडीपुण्यवचनरेव सिद्धत्वान्न यथाश्रुतार्थपरं किन्तु उक्तविषये प्रश्चादतः काललाभेन प्रसक्तस्य रात्रिपुण्यस्य प्रतिषेधार्थम् । अत्रश्चादयानन्तरमे व पूर्वभोगिन्यामस्तात् पूर्वे बोत्तरभोगिन्यां जायमानायामहन्येव स्नानाः धनुष्ठयम् । यासु तु उभयतोभोगिनीषु उभयोरिप कालयोः साम्यं तासु दिवापि प्रशस्तकाललाभात् न रात्रावनुष्ठानप्रसङ्गः । माधवमदनरत्नादमोऽप्येवम् । रात्रिसङ्क्रमे तु यद्यपि—

या याः सन्निहिता नाड्यस्तास्ताः पुण्यतमाः स्मृताः । इति वचनात् ,

राहुदर्शनसङ्कान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदानादिकं कार्यं निश्चि काम्यव्रतेषु च ॥

रित वचनाच रात्रेरिप पुण्यकालत्वं प्राप्तोति, तथापि— रात्रो सङ्क्रमणे भानोदिंवा कुर्यात्तु तत् कियाम्॥

इति गोभिलवचनेन दिवैव पुण्यकालः । स च न सम्पूर्ण दिनं किन्तु रात्रौ सङ्क्रमण भानोर्दिनार्द्ध स्नानदानयोः।

इति विशष्टवचनात् अर्द्धमेव । तदापि च यद्यर्द्धरात्रात् पूर्व सङ्क मस्तदा पूर्वदिनस्य यद्युर्ध्व तदोत्तरस्य यदा तु अर्धरात्रे तदोभयोरिटि व्यवस्थितामित्याह--स एव--

अर्ज्यात्राद्धस्तिस्मिन् मध्याह्नस्योपिर किया। ऊर्ध्वं सङ्क्रमणे चोर्ध्वमुद्यात् प्रहरद्वयम् ॥ सम्पूर्णे अर्ज्यात्रे तु यदा सङ्क्रमते रविः। प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं मुक्त्वा मकरकर्कटौ॥

मध्यादः=आवर्त्तनम् । तच्च पूर्वदिनस्य, उद्देवश्चोत्तरदिनस्य सिक् धानात् । सम्पूर्णे=अर्द्धरात्रिद्छद्वयसन्धौ । माधवस्तु तृतीयप्रहरस्य प्रथमः घटिका द्वितीयस्य जान्त्येरयेवं घटिकाद्वयमद्धरात्रमित्याह् । दिनद्वयं च न सम्पूर्णे किन्तु अर्द्धाविछन्नमेव ।

रात्री सङ्क्रमणे मानोदिं<mark>नार्द्ध स्नानदानयोः।</mark>

इति सामान्यतो रात्रिसङ्क्रमे दिनाईपुण्यत्वस्यवापक्रमे सामिषाः नात् । अनन्तभद्रहेमाद्दिमदनरत्नादयोऽप्येवम् । कालादर्शमाधवादयस्तु—

सङ्कमस्तु निशीथे स्यात् षड्यामाः पूर्वपश्चिमाः । सङ्कान्तिकालो विश्वेयस्तत्र स्नानादिकं चरेत्॥

इति भिष्योत्तरपुराणवचनाद् ईरात्रसङ्क्रमे इस्न दिनद्वयमित्याहुः। वस्तुतस्तु पतस्य अनन्तभट्टेन निर्मृङत्यस्योक्तत्वात् हेमाद्-यादिव्यास्यीव ज्यायसी बहुसम्मता च। तस्मात् पूर्णे अईरात्रे सङ्क्रमे पूर्वदिनोत्तराः ईमुत्तरदिनपूर्वार्क्षे च पुण्यं सिष्ठधानात्। तदिप न समुख्येन किन्तु विकल्पेन अन्यथा प्रधानावृत्यापत्तेः, सोऽपि पूर्वदिनोत्तरार्क्षवितिः य्या यद्यभिन्ना सङ्क्रमकालीना तिथिभेवेत तदा पूर्वदिनोत्तरार्क्षम् । यदा तु द्वितीयदिनपूर्वार्क्षति अभिन्ना तदोत्तरदिनपूर्वार्क्ष प्राह्मामिः स्थवं व्यवस्थितः। तथा च—

देबीपुराणे,

आदौ पुण्यं विज्ञानीयात् बद्यभिन्ना तिथिभेवेत्। अर्द्धरात्रे ब्यतीते तु विश्वेयमपरेऽहनि॥

पूर्वार्छस्य अयमर्थः। अर्छरात्रसङ्कमे यदि पूर्वदिनोत्तरार्छे सङ्कः
मकाले च एकैव तिथिभेवेत् तदादौ पूर्वदिनोत्तरार्धे पुण्यं जानीयाः
दिति । यदि तु उत्तरदिनपूर्वार्धातिष्टयामिन्ना तदोत्तरादिनपूर्वार्धिमः
स्यर्धसिद्धम् । अर्धरात्रोत्तरं सकङ्मे तु भिन्नायामाभिन्नायां वा पूर्वदिनितथौ परेऽह्वन्येवेत्युत्तरार्धार्थः । यदा तु अर्धरात्रसङ्क्रमकालीना
तिथिदिनद्वयार्धयोरपि भवति तदा पूर्वभोगिनीषु पूर्वदिनोत्तरार्धम् उत्तर्भोगिनीषु उत्तरदिनपूर्वार्थम् उभयत्रोभोगिनीषु परिच्छको विकल्प हित

वी॰ स॰ १८

द्यवस्था। अनन्तमहमदनरानादयोऽप्येषम् । यस्त्रः श्रीदत्तेनोक्तम्—अभिकायां
तिथौ पूर्वदिनपूर्वार्धे पुण्यं, भेदे तु "सम्पूर्णे तूमयोदयम्" इति देनीपुराणवचनादुमयन्नति । तन्न । "सम्पूर्णे तूमयोदयम्" इति देनीपुराणेनोभयन्नदेयस्व
विदिते प्रधानावृत्यापन्तः समुच्चयायोगात् अव्यवस्थितविकत्ये प्राप्ते
"आदौ पुण्यं विज्ञानीयात्" द्रस्युन्तरवचनेन व्यवस्थामात्रकरणे लास्य
वात् । तदयमत्र निष्कुष्टार्थः । अर्धरात्रात् पृने सङ्क्रमे पूर्वदिनोत्तराः
धै तदुन्तरं सङ्क्रमे उत्तरिवपूर्वार्थं निशीयसङ्क्रमे तु यदि पूर्वदिनोसराधवितिवध्याऽभिन्नायां तिथौ सङ्क्रमः तदा पूर्वदिनोत्तरार्धं यदि
तु उत्तरदिनपूर्वार्धवर्तितिध्याऽभिन्नायां तिथौ सङ्क्रमस्तदा उत्तरदिनपूर्वार्धे यदा तु दिनद्वयार्धवर्तितिध्याऽभिन्नायां तिथौ सङ्क्रमस्तदा
पूर्वभोगिनीषु पूर्वदिनोत्तरार्धम् उत्तरभोगिनीषु उत्तरदिनपूर्वार्धम्
दभयभोगिनीषु परिकृको विकरप दित । यत्तु—

विष्णुपद्यां घनुर्माननृयुक्कन्यासु वै यदा । पूर्वोत्तरगतं रात्रो मानोः सङ्क्रमणं भवेत् ॥ पूर्वाहे पञ्च नाड्यस्तु पुण्याः प्रोक्ता मनीविभिः। अपराहे च पञ्चेव श्रोत स्मार्ते च कम्मीणि॥

इति पूर्वापरिदनगतास्तमयोदयपूर्वोत्तरनाडीपुष्यत्वप्रतिपादकं निगमवनं तत् अतिरायप्रदर्शनार्धं द्रष्टव्यम् । मदनरतेऽप्येवम् । इयं च राज्ञिसङ्क्रमव्यवस्था अयनभिक्षविषया पूर्वोदाहृतवशिष्ठवचनेन सक्तलस्य राज्ञिनिर्णयस्य अयने "मुक्तवा मकाकर्रदे।" इति पर्युदासात् । अतद्य तयोः कथामित्यपेक्षायां माधवमदनरत्नौ तावत्—

मिथुनात् कर्कसङ्क्रान्तियंदि स्यादंशुमालिनः । प्रभाते वा निर्शाधे वा कुर्यादहनि पूर्वतः ॥ कार्मुकं तु परित्यज्य ह्वषं सङ्क्रमते रविः। प्रदोषे वार्धराजे वा स्नानं दानं परेऽहनि ॥

इत्यादिमविष्योत्तरवचनातुसारादर्धरात्रातदूर्ध्वसङ्कमेऽपि कर्केऽहन्येव पुण्यं पूर्व मकरे तु अर्द्धरात्रातद्धःसङ्कमेऽपि परेऽहन्येव। एवं च रा-त्रिसङ्कमेऽपि दिवापुण्यत्वविधानादर्थाद्वात्रो स्नानादिप्रतिषेध उन्नीः यते। केषु चिन्तु वचनेषु राज्ञिकचेञ्यतापि। यथाज्ञैव ताचद्वशिष्ठवचने सर्वसङ्कान्तिसाधारणराज्ञिसङ्कमणनिमिसकादिवाकर्राञ्यत्वस्यायने— "मुक्तवा मकरकर्कटो" इति पर्युदासास्त्रा राज्ञाविष कर्राञ्यता। अत एव

राहुदर्शनसङ्क्रान्तिविवाहात्ययनुद्धिषु ।

स्नानदानादिकं कार्यं निश्चि काम्यवतेषु च ॥

इति सामान्यतो याज्ञवल्यवननमपि अयनविषयम्, अन्यथा इतरसः ङ्क्रान्तिषु दिवैव पुण्यत्वविधानादेतस्य निर्विषयत्वापत्तेः। यद्यपि चो-दाहृतभविष्योत्तरादिवचनात् तत्रापि दिवापुण्यत्वविधिरस्त्येव तथापि "मु-क्त्वा मकरकर्कटै।" इतिपर्युदासाद्गात्रिपुण्यत्वमण्यस्ति। अतश्च युक्तं सामान्यवचनस्यायनविषयत्वम्। एवं चायने रात्रिपुण्यत्वदिवापुण्य-रवयोर्विकलेषे देशाचाराद्यवस्थेति। हेमादिस्तु—

प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं मुका मकरकर्कटौ ।

इतिप्रयुंदासो न सकलस्य रात्रिनिणयस्य किन्तु सिन्निहितस्यार्द्धः रात्रसङ्क्रमणनिमित्तकस्य दिनद्वयस्यैव । अत्रश्चायमर्थः । यथा इतरस्र ङ्क्रान्तिषु अर्द्धरात्रे जायमानासु दिनद्वयं पुण्यं न तथा अयने तर्निमस्तु अर्द्धरात्रे जायमाने पूर्वोदाहृतभविष्योत्तरव्यनान्मकरे उत्तरं दिनं कर्के पूर्वे पुण्यम् । भविष्योत्तरव्यवे हि न प्रदोष अर्द्धरात्रे वा जायमानाया मन्करसङ्क्रान्तेः परिदेने पुण्यं प्रभातेऽर्द्धरात्रे वा जायमानायाः कर्कसः ङ्क्रान्तेः पूर्वदिने पुण्यमिति प्रतिपाद्यते । तथा स्रति—

धनुर्मीनावतिक्रम्य कन्यां च मिथुनं तथा। दिनान्ते पञ्च नाड्यस्तु तदा पुण्यतमाः स्मृताः॥ उदये च तथा पञ्च दैवे पित्र्ये च कर्मणि।

द्द्रितस्वन्दपुराणवचनविरोधापत्तेः। अतश्च भविष्योत्तरवचनमेवं व्याख्येयम्
"प्रदोषे वार्क्षरात्रे वा" इत्यत्र वाद्याब्दी यथातथार्थे "वोपमानविकल्पयोः"
दित निष्णुस्मरणात् । तेनायमर्थः। यथा प्रदोषे जायमानाया मकरसङ्
कान्तेः पूर्वदिनार्क्षे पुण्यं तथा अर्द्धरात्रे जायमानायाः परेऽहनीति । एवं
प्रभातवाक्येऽपि । अतश्चार्द्धरात्रसङ्कमे मकरे उत्तरं दिनं कर्के पूर्वम्,
अर्धरात्रादधः पश्चाद्वा सङ्क्रमे तु उभयत्रापि इतरसङ्क्रान्तिसकृष एव निर्णयः। न चैवं रात्रिपुण्यत्वप्रतिपादकानां यह्वत्रक्यादिवचनानं
निर्विषयत्वापत्तिः सर्वसङ्क्रान्तिषु रात्रिसङ्क्रमे दिवेव पुण्यकालामिः
धानादितिवाच्यम् । उभयविधवचनदर्शनाद्वात्रसङ्क्रमे रात्रो दिवा च
पुण्यकालः। "पापाः सन्निहिता" इतिवचनात्तु रात्रः पुण्यतरत्वमिति
देनादिप्रमृतयः। अनन्तमदृत्व दिवा प्रमादादिना असम्भवे रात्रावनुष्ठेयमिः
त्याह । प्राच्यास्तु रात्रिसिनिहितदिनभागसङ्क्रान्तौ षोडद्यावदिकादिः
कपविहितसमयेन रात्रेरपि व्यावृत्तत्वात्तिह्वप्यतया रात्रिपुण्यत्ववचनाः
नामुपपत्तिरित्याद्वः। अत्र च विहितं स्नानश्चाद्धद्वाति निषिदं च

यात्रामैथुनादि अन्यतोऽनुसन्धेयम्। रवे राशिसङ्क्रमवक्षश्रसङ्क्रमे प्रहान्तराणां च राशिनक्षत्रसङ्क्रमे स्नानाद्यनुष्ठानम्। तत्काळं चाह— नैमिनिः,

नक्षत्रराद्यो रविसङ्कमे स्युर्वाक् परत्रापि रसेन्दुनाड्यः।
पुण्यास्तयेन्द्रोस्त्रिथरापलैयुंगे एकैव नाडी मुनिभिः शुभोक्ता ॥
नाड्यश्चतस्रः सपटाः कुजस्य बुधस्य तिस्रो मनवः पलानि ।
सार्द्वाश्चतस्रः पलसप्तयुक्ता गुरोश्च शुक्रे सपलाश्चतस्रः ॥
दिनागनाड्यः पलसप्तयुक्ता शनश्चरस्याभिद्दिताः सुपुण्याः ।
आद्यन्तमध्ये जपदोमदानं कुर्वन्नवाप्नोति सुरेन्द्रधाम ॥
अर्वाष् परत्रापीति सर्वत्र सम्बध्यते । रसेन्द्रनाड्यः=घोडश घटिकाः ।
श्रिषरापकैः=त्रयोदशपलैः । सपला=एकपलाधिकाः । मनवश्चतुर्दशपलानि ।
नागा अष्टो द्विगुणिताः षोडश ।प्रद्यान्तरसङ्कमे च रात्रो जायमाने रात्राः
वेव स्नानादि कार्य रविसङ्कमवत् दिवापुण्यत्ववचनाभावात् । काम्यं
वेदं तत्र स्नानादिफलश्चवणात् ।

रविसङ्कमणे प्राप्ते न स्नायाद्यस्तु मानवः। सप्तजन्म भवद्रोगी निर्धनश्चेव जायते॥

इतिचक्षित्यत्वाभवणाञ्च ।

इतिसङ्कान्तिनिर्णयः ।

<mark>धथ मलमास्रो निर्णायते ।</mark>

मलमास्यं च एकमात्रसङ्कान्तिराहित्ये सति ग्रुक्कादिमास्यम् । एकमात्रराहित्यं चासङ्कान्तत्येन सङ्कान्तिद्वयषस्येन च भवतीति ग्रेषा मलमासः अधिकमासः क्षयमासश्चेति । तथाच— काठकगृष्ये,

यस्मिन् मासे न सङ्कान्तिः सङ्कान्तिद्वयमेव वा। मलमासः स विश्वेयो मासः स्यात्तु त्रयोदशः॥ इति।

न सङ्कान्तिरित्यनेनाधिमासस्य प्रहणम् । सङ्कान्तिद्वयामित्यनेन क्षयस्य । तत्राधिमासस्वरूपमाह— भृगुः,

एकराशिस्थिते सूर्ये यदा दर्शव्यं भवेत् । हब्यकव्यक्रियाहन्ता तदा श्रेयोऽधिमासकः॥ इति ।

द्रश्रियं=दर्शान्तद्वयम् । "दर्शः स्पेन्दुसङ्गमे" (तिद्रश्रीशव्दस्य सङ्गमे मुख्यस्वात् । सङ्गमस्य चामावास्यान्त्यक्षण एव ज्योति।शास्त्रे प्रसिद्धः खात् । मास्रश्रात्र चानद्व एव मलमासप्रयोजकः । चान्द्रो मास्रो ह्यसङ्कान्तो मलमासः प्रकार्तितः।

इति व्रव्यस्वान्तात्। सोऽपि च शुक्कादिरेव।

इन्द्राशी यत्र हूयेते मास्रादिः स प्रकार्तितः।
अश्रीषोमौ स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पितृसोमकौ॥

तमातिकस्य तु रिषयेदि गच्छेत् कदाचन।

आद्यो मालिस्लुचो बेयो द्वितीयः प्राकृतः स्मृतः॥

इति लघुहारीतोक्तेः । आद्यद्वितीयशब्दाभ्यां तस्येतरमासापेक्षया हुगुः ज्यम् उत्तरमाससंद्रत्वं च सूचयति । अत एव—

ज्योतिः वितामहः,

षष्ट्या तु दिवसैर्मासः कथितो बादरायणैः। पूर्वमर्द्धं परित्यज्य कर्त्तव्या चोत्तरे क्रिया॥ इति ।

यत्तु "त्रयोदशमासाः संवत्सर" इतिश्रुतिवचनं तत् त्रिशहिषसमाः साभिप्रायेण । मासाविशेषसंज्ञत्वं चास्य चैत्रादिळक्षणाकान्तत्वात् । तथाहि—

मीनादिस्थो रविर्थेषामारम्भप्रथमे क्षणे। भवेत्रेऽब्दे चान्द्रमालाक्षेत्राद्या द्वाद्श स्मृताः॥

इति व्यासन मीनादिस्थे रवी प्रतिपदाद्यलक्षणसम्बन्धेन चैत्रादिः लक्षणमुक्तम् । शक्यते चेदमधिमासेऽपि योजियतुम् । यन्तु— मेषगरविसङ्कान्तिः शशिमासे भवति यत्र तब्चैत्रम् ।

एवं वैशाखाद्या वृषादिसङ्कान्तियोगेन ॥

इतिम्बगुरोषं चैत्रादिलक्षणं तच्छुद्धमासाभिप्रायेण प्रायिकम् न तु मुख्यं मलमासाव्यापकत्वात् । अन्यथा वृद्धव्यवहारे मलमासे चैत्रादिशब्दप्रयोगानुपपत्तेः। या तु—

वत्सरान्तर्गतः पापो यश्चानां फलनाशकत्। नैर्ऋतैर्यातुधानाद्यैः समाकान्तो विनामकः॥

इति ज्योतिःशास्ते तस्य नामशून्यत्योक्तिः सा विरुद्धमिलम्लुचादिः नामकत्वात्। विद्यमानस्यापि घा नाम्नस्तत्प्रयुक्तकमानहित्वेनासत्कः व्यत्वात्। अथ वा ब्रह्मगुप्तोक्तमेव लक्षणं मुख्यं न तु व्यासोक्तं क्षयेऽस्य म्मवात्। अधिकस्य च पिछिद्नात्मकत्वात् तेन च मेषादिसङ्कान्तिः सम्भवात्। तेन सम्भवन्ति मलमासस्य चैत्राद्यः संद्याः। अधिकमाः सस्य मलत्वं चाधिक्यात्। अत एव—
गृह्यपरिशिष्टे,

मलं वद्गित कालस्य मासं कालविद्रोऽधिकम्।

पतस्य च नपुंसकसंशा ज्योतिःशांत्रे— असङ्कान्तो हि यो मासः कदाचित्तिथिवृद्धितः । काळान्तरात्समायाति स नपुंसक उच्यते ॥

मत्र स्फुटमानागतासङ्कान्त प्वाधिमासत्वेन प्राह्यः । न तु मध्यमः
मानागतः, तस्य श्रोतस्मित्तंव्यवहारानुपयोगात् । तथाहि "इन्द्रामी
यत्र हूयेते" इत्यादिवचनेन शुक्कप्रतिपदादिदर्शान्तासङ्कान्तमासस्य
विधिनिषेधयोग्पाधिमासत्वमवगम्यते । न च मध्यममानागतासङ्कान्तयो नियमेन शुक्कप्रतिपदादिदर्शान्ताः।अस्य नियतो भवनकालो वाशेष्

हार्त्रिशद्भिर्गतैर्मासैदिनैः षोड्शभिस्तथा । घटिकानां चतुष्केण पतत्येकोऽधिमासकः ॥

द्वि पूर्वाधिमासानन्तरमेतावृति कालेऽतीते स्ति द्वितीयोऽधि मासो मध्यममानेन भवतीत्यस्यार्थः। अत्र च वाक्ये दर्शान्तमासाविव श्रायां कृष्णद्वितीयायां घटिकाचतुष्ट्ये गतेऽधिमासोपक्रमः प्राप्ताति। अनियतोपक्रमावसानद्वार्त्रिशन्मासाविवक्षायां चानियतिवश्युपक्रः मश्वमाधिमासस्य प्रसञ्येत । तत्रश्चोभयथाप्यधिमासस्य शुक्कप्रतिप्र दादिनियमभङ्गप्रसङ्गः । तस्मात्स्फुटमानागतशुक्कप्रतिपदादिद्शां न्तासङ्कान्तस्यवाधिमासाविषयश्चौतस्मार्त्तव्यवहारेषु उपयोगः । अत प्रवोक्तं सिद्धान्तिशिरोमणी, असङ्कान्तमासोऽधिमासः स्फुटः स्यादिति ।

स्फुटः=स्फुटमानागतः। मध्यममानागतासङ्कान्तस्य तु ज्योतिःशाः स्वीयव्यवहार एवोपयोगः। अयं चाधिमासो न मध्यममानागताधिमाः सविश्वयतः। यानि तुः मासे त्रिश्चमे भवेतः हत्यादिवचनानि तानि सः मभवाभिप्रायेण न तु नियतानि व्यभिचारस्य स्फुटत्वात्। क्षयमासस्तु द्विसङ्कान्तिः शुक्कप्रतिपदादिश्चान्द्रः। "द्विसङ्कान्तिमासः क्षयाख्यः कदाः चित्रः हतिसद्वानतिशोमणिवच्यनात् । स च कार्त्तिकादिषु त्रिष्वेव भवति नान्येषु। यदा चायं तदा वर्षभध्ये क्षयमासस्योभयतोऽधिकमासस्यं भवति। अत एव सिद्धान्तिशोमणी—

क्षयः कार्त्तिकादित्रये नान्यतः स्यात्तदा वर्षमध्ये ऽधिमासद्वयं च । इति। वर्षे चात्र पूर्वासङ्कान्तादिकं चान्द्रमासद्वादशकं न तु चैत्रादिकम्।

भयमासोचरचेत्रादिके षट्के कदाचिद्यि द्वितीयाधिमासासम्भवात्। तत्सम्भवकालम्य तत्रैव—

गताऽब्ध्यद्भिनन्दैर्मिते शाककाले तिथीशैभीविष्यत्यथाङ्गाक्षसूर्यैः। गजाद्रधमिभूमिस्तथा प्रायशोऽयं (१)कुवेदेन्दुवर्षेः कविद्रोक्कभिश्र ॥ इति ।

अब्धयः=चत्वारः । अद्रयः=सप्त । नन्दा=तव एषां प्रातिलोम्येन पातः ।
९७४ एभिमितेवर्षेः पूर्वं क्षयो जात इत्यर्थः। तिथयः=पञ्चद्य। ईशा=एकाः
द्वा १११६ एभिमिते कदाचिद् भविष्यति । अद्रयः=सप्त । अग्नयः=त्रयः ।
द्वाद्या । एकत्र सर्वे १२५६ । गजा=अष्टौ । अद्रयः=सप्त । अग्नयः=त्रयः ।
भूः=एका । एकत्र १३७८ । कुः=एकः । वेदाः=चत्वारः । इन्दुः=एकः । एकत्र
१४१ । गावः=नव । कुः=एकः । एकत्र १९ । एभिमिते वर्षे कश्चिद्धविष्यती
त्यर्थः । अयं च क्षयमासो प्रवगरविसङ्कान्तिरत्यादिमासलक्षणप्रयोजः
कसङ्कान्तिद्वययुक्तत्वान्मासद्वयात्मकः । अत एव रन्नमालयाम्—

यत्र मासि रविसङ्गमद्वयं तत्र मास्युगलं क्षयाद्वयम्। इति।

अत एव पूर्वसङ्कान्त्युपलक्षितस्य कार्त्तिकादेरुत्तरसङ्कान्त्युपलक्षिः तमागेशीर्षाचपेक्षया पृथगवस्थानाभावात् द्विसङ्कान्तः क्षय रायुः च्यते । सन्ये तु—

मेषादिस्थे सवितरि यो यो मासः प्रपूर्यते खान्द्रः।

चैत्रादिः स तु विश्वयः-

इति वचनोक्तलक्षणानुसारात् क्षये पूर्वराशिस्ये रवी दर्शान्त्यस् माप्त्यभावादुत्तरराशिस्थरवावेव तत्समाप्तकत्तरमासक्रपत्वमेवेत्याहुः । क्षयमासस्य अंहरूपतिसंज्ञत्वं तत्पूर्वोत्तरभाविनोध्याधिमासयोः संस् पीधिमाससंज्ञत्वं चोक्तम्—

बाईस्पत्यसंहितायाम् ,

यस्मिन् मासे न सङ्कान्तिः सङ्कान्तिह्रयमेव च । संसपीहस्पती पतावधिमासश्च निन्दितः ॥ इति ।

अत्र पूर्वासङ्कान्तविसङ्कान्तयोः संसपीहस्पतिसंज्ञा उत्तरासङ्कान्त-स्याधिमासत्वं क्रमेणाभिधानादवगम्यते इति मदनरतः। संसपेश्च न मः छमासः किन्तु गुद्धः उत्तरस्त्वग्रुद्धः।

पकस्मिश्रिप वर्षे चेत् ह्वौ मासावधिमासकौ । पूर्वो मासः प्रशस्तः स्यापदरस्तु मालिम्लुचः॥

⁽१) एतः प्रतिपाद्या सङ्ख्या च व्यवधानकालकोधिका । कार्चत् गोकु मेः १९ इनिः कुवेदे व्हिभ (१४१) अर्थात् कार्चत् १४१ वर्षेः कविष १२२ वर्षे व्यवधानं मन्वतीति मानः । तथाच पूर्वीक्त ९७४ सङ्ख्यायां १४१ सङ्ख्यायां मेलने १११५ जायते तत्र तत्र १२२ मेलने १३७८ जायते इत्यवधेयम् ।

इति जागालिवचनात्। यदादिवनादिषट्के मलमास एकः ध्यपरश्च चेत्रादिषट्के तदा पूर्वस्य ग्रुज्यस्वप्रातिपादकं वचनान्तरमपि— अग्रासिद्धान्ते,

वैत्रादर्वाङ्नाधिमासः परतस्विधिको भवेत् ।

ज्योतिःसिद्धान्तेऽपि-

धटकस्यागते सूर्य दृश्चिके वाथ धन्विनि । मकरे वाथ कुम्मे वा नाधिमासो विधीयते ॥

ष्ठ≔तुला । न चैतद्वाक्यद्वयं कदाचिदपि तत्राधिमाखपातामावपरम् । मासः कन्यागते भानावसङ्कान्तो भवेद्यदि ।

दैवं पिइयं तदा कर्म तुलास्थे कर्तुरक्षयम् ॥

इति वितामहादिषचनविरोधात्। इदं च संसप्स्य शुद्धत्वप्रतिपाद्नं विवाहादिन्यतिरिक्तश्चयाहादिश्चाद्धादिविषयम्। यद्वषमध्येऽधिमासयुग्मं तत्र कार्शिकादित्रितये श्चयाख्यः।

मासत्रयं त्याष्ट्रयमिदं प्रयत्नाद्विवाहयक्षोत्सवमङ्गलेषु । इति ज्योतिःशाष्ट्रयचनात् ।

इति मलमासनिर्णयः।

अथ मलमासे कार्याकार्यनिर्णयः।

तत्र पैठीनसिः—

श्रीतस्मारीकियाः सर्वा द्वाद्शे मालि कीरिंताः। तस्मात् त्रयोदशे मासि निष्फलास्ताः प्रकीरिंताः॥

अत्र च मलमासस्य त्रयोदशत्वं सङ्कान्तियुक्तशुद्धहादशमासापे । क्षया न तु वास्तवम् । अत्र यद्यपि सर्वा इत्युपादानात् सर्वकम्मणां निवृत्तिप्रतीतिस्तथापि—

इष्ट्यादि सर्वे काम्यं तु मलमासे विवर्जयेत्। इत्यादिवश्यमाणयचनानुसारात्। नित्यनैमिशिके कुर्यात् प्रयतः सन् मलिम्लुचे ॥

इत्यादिप्रतिप्रसववचनेभ्यश्च काम्यानामेव निवृश्विः न तु नित्यतै। मिरिकानाम् । तेषामपि चानन्यगतिकानामेव तत्रानुष्ठानं न सगतिका। नाम् । तथाच---

काठकगृद्ये,

मलेऽनन्यगातिं कुर्यान्नित्यां नैमिशिकीं कियाम् ।

बृहस्पतिरिप — नित्यनैमिशिके कुर्यात् प्रयतः सन् माछिम्छचे । इति । अनन्यगतिकानि निस्यनैमिशिकानि उदाह्रतानि — गृह्यपरिशिष्टादी,

अवषट्कारहोमाइच पर्व चाप्रयणं तथा । मलमासेऽपि कर्तव्यं काम्या इष्टीइच वर्जयेत् ॥ अवषट्कारहोमा=अग्निहोत्रोपासनवैद्वदेवादयः । इदं चारव्धविषयम । आरम्भं दर्शपूर्णेष्ट्योरमिहोडास्य चादिमम् ।

इति मदनरते आरम्भस्येव निषेधात । पर्व=दर्शपूर्णमासौ स्थाली पाकश्च । आप्रयणं=पुराणात्नालाभे। पतेषां च नित्यत्वमकरणे प्रत्यवायश्चव णादिना बोध्यम् । अन्यातिकत्वं चैतेषां मलमासमध्ये विद्वितकालस्य मासः। दर्शपूर्णमासादीनां द्वि तत्तत्कालाविल्लेश्च जीवने निमित्ते विद्विताः नां मलमास एव कालसमाप्तिः। येषां तु ज्योतिष्टोमादीनां विद्वितकालः स्य वसन्तादेर्मलमासेऽसमाप्तिः शुद्धेऽप्यनुवृत्तेस्तानि न तस्मिन् काः याणि । अत प्वात्रयणस्यापि मासद्वयात्मकवर्षाकालविद्वितस्य शुद्धः मासेऽपि काललाभाद् वस्यमाणमलप्रासक्तं व्यतानिष्धकवचनस्योप्तिः। इदं चात्रे निक्वपिष्यामः।

यमः-

चन्द्रस्र्यंत्रहे स्नानं श्राद्धदानजपादिकम् । कार्याणि मलमासेऽपीति । अत्र चन्द्रस्र्यंत्रहणं कपिलवष्ट्याद्यलभ्ययोगोपलक्षणम् । रोगे चालभ्ययोगे च सीमन्ते पुंसवेऽपि वा ।

इतिमरीचिवननेन तत्रापि मलमासे कर्त्तव्यत्ववर्तातेः। इदं चात्र कः क्वियतावचनं तिन्नियत्तकस्य स्नानादेरेव न तु काम्यस्य "काम्यं नैव कदाचन" इति निषेधात्।

तथा-

गर्भ वार्श्विके भृत्ये श्राह्मकर्मिण मासिके। स्विपण्डीकरणे नित्ये नाधिमासं विवर्जयेत्॥ तीर्थस्नानं जपो होमो यवब्रीहितिलादिभिः। जातकर्मान्त्यकर्माणि नवश्राद्धं तथैव च॥ मघात्रयोदशीश्राद्धं श्राद्धान्यपि च षोडश। इति।

गर्भे=गर्भसंस्कारे पुंसवनादौ । वार्धिषके=वार्धुषिककृत्ये वृद्धिग्रहणे । भृत्ये=तत्कृत्ये भृतिग्रहणे । माधिके धादकर्मणि अमावास्याश्राद्धादौ । षोड॰ शश्राद्धानामत्रेव पृथगुपादानात् ।

जातकर्मणि यच्छ्राद्धं दर्शश्राद्धं तथैव च । मलमासेऽपि तत्कार्थे व्यासस्य वचनं यथा ॥ इतिब्यासनचनेन दर्शश्राद्धस्यापि मलमासकर्तव्यताव्रतिश्च । यनु-वी० स० १९ संवत्सरातिरेकेण यो मासः स्यात् त्रयोदशः । तस्मिन त्रयोदशे श्राद्धं न कुर्यादिन्दुसङ्क्षये ॥

द्दिकौष्ठभिवचनं तत् कार्त्तिकादिमासिवशेषसम्बन्ध्यमावास्याविहिः तफलविशेषार्थश्राद्धविषयम् । आमायामेव सर्वकामार्थविद्दितकाम्यश्राः द्वविषयं वा । न तु नित्यदर्शश्राद्धविषयम् । तस्य प्रागुक्तव्यासवचनात् ,

नित्यनैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः सन् मालिम्लचे । तीर्थस्नानं गजन्छायां प्रेतश्राद्धं तथैव च ॥

द्रायादिसामान्यवचनाड्स मलमासे कर्चव्यत्वप्रतीतेः। दाक्षिणाः त्यसकलन्बन्धस्वरसोऽध्येवम्। गौडास्तु न नित्यपदेनावद्यकर्ष्वव्यपाः वंणश्राद्वादिष्रहणं तथा स्रति प्रेतश्राद्धादेरपि तत एव कर्चव्यतासिकौ तेषां पृथग्मद्दणवैयर्थापतेः। किन्त्वहरहःक्रियमाणस्नानसम्ध्यादिः परम्। अतश्च पार्वणश्राद्धस्य सामान्यतः प्रतिप्रस्वाभासादुदाहृतः कौथुमिवचनान्मलमासे निषेध एव। यनु व्यास्वचनं तत् पिण्डपितुः यक्षारूपश्राद्वपरम्।

हन्द्रामी यत्र हुयेते मासादिः स प्रकीर्त्तितः। अम्रीषोमी स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पितृसोमकौ ॥ तमतिकस्य तु रवियंदि गच्छेत् कदाचन। आद्यो मिळिम्छुचो श्रेयो द्वितीयः प्राकृतः स्मृतः ॥

इतिल्घुहारीतवचने "समाप्ती पितृसोमकी" इत्यभिधाय तमितकः स्वेत्यनेन मलमासस्वरूपाभिधानात् पितृविद्यिष्टसोमदैवत्यपिण्डपितृः यक्षस्य मलमासकर्त्तव्यताप्रतीतेस्तदेकवाक्यतालाभाय व्यासवचनस्याः प्येतत्प्रतीचित्यादित्याहुः । नित्ये=नित्यदाने ।

वर्षे चाहरहःश्राद्धं दानं च प्रतिवासरम् । गोभृतिल्लाहरण्यानां मासेऽपि स्यान्मलिम्लुचे ॥

इतिमास्यानुसारात् । वर्षे=प्रथमवर्षे । अहरहःश्राद्धम्=अहरहाविहितमुद्कुम्भश्राद्धम् । तथा च--

कोथुमिः,

अन्द्रमम्बुघटं द्याद्षं चापि सुससञ्जितम्। संवत्सरे विवृद्धेऽपि प्रतिमासं च मासिकम्॥

तथा च त्रिशस्त्रोदकुम्भाष्त्रदानान्येकं मासिकमधिकं भवति । अत

विश्वां, संवत्सरमध्ये यद्यधिमास्रो भवेत् मासिकार्थे दिनमेकं

यस्वत्र जीमूतवाहनेनोक्तम्-अमावास्यामृतस्य तद्धिकरणकं मासिकं न

मासवृद्धौ वर्द्धनीयं "संवत्सरातिरेकेण" इति पूर्वौदाहृतकीयुमिववनादिः ति, तन्न । अस्मिन् वचने मासिकानुपादानेनैतस्य तत्परत्वे प्रमाणाः भावादुक्तयुक्तया पार्वणाविषयत्वस्यैव युक्तत्वात्,। त्रार्थस्नानम् आवृत्तम् । अनावृत्तनिषधस्य वक्ष्यमाणत्वात् । तदिप त्रार्थाधिकरणकं त्रार्थनिः मित्तकस्य निमित्तवद्यादेव प्राप्तेः। होमोऽत्रौपासनहोमो यववीहितिः लादिभिरिति द्रव्योपादानात्। जातकर्मप्रहणं नामकरणादिसंस्कारोपः लक्षणम् । तथाच माधवोदाहतायां स्मृतौ—

श्राद्धजातकनामानि ये च संस्कारस्रवताः। मलिग्लुचेऽपि कर्त्तव्याः काम्या इष्टीरच वर्जयेत्॥

श्रादं=जनननिमित्तकं जननसमिन्याहारात्। तस्य जातकर्मानङ्गः त्वेन तत्प्रतिप्रसवेन तस्याप्रतिप्रसवात् पृथगमिश्वानोपपात्तः। जातकं= जातकर्म। संस्कारा=निष्क्रमणाश्वप्राज्ञनादयो ये चतुर्थादिमासविशेष-नियताः। यत्तु--

नामान्नप्राद्यानं चौलं विवाहं मौजिबन्धनम् । निष्क्रमं जातकर्मापि काम्यं वृष्विसर्जनम् ॥ अस्तं गते गुरौ शुक्ते बाले वृद्धे मलिम्लुचे । उपायनमुपारम्भं वतानां नैव कारयेत् ॥

इति गर्गवाक्यं जातकर्मादीनां निषेधकं, तन्मुख्यकालाकृतानां वेदिः

तव्यम् । तथा च स एव-

नामकर्मादिजातं च यथाकाळं समाचरेत्। अतिपाते तु कर्चव्यं प्रशस्ते मासि पुण्यदे॥

अन्त्यकर्म=दाहास्थिसञ्जयादि । नवश्रादं=मरणदिनाच्चतुर्थादिदि नक्तत्यम । बहस्पतिः—

> नित्यनैमित्तिके फुर्यात प्रयतः सन् मलिम्लुचे । तीर्थश्रादं गजन्छायां प्रेतश्राद्धं तथैव च ॥

अत्र गजन्छाया— परमान्नं तु यो दद्यात् पितृणां मधुना सह । छायायां च गजेन्द्रस्य पूर्वस्यां दक्षिणामुखः ॥

इतिविश्वामित्रोक्ता गजस्यैव छाया प्राह्या । न तु— यदेन्दुः पितृदेवत्ये दंसक्षेव करे स्थितः ।

याम्या तिथिर्भवेत् साहि गजन्छाया प्रकीर्तिता ॥ इति तेनैवोक्ता । सुर्यस्य हस्तेऽवस्थाने कन्यासङ्कान्तेरवद्यंमावेन

मळमासासम्भवात् । दाक्षिणात्या अप्येवम् । सार्तास्तु--

सैंहिकेयो यदा सातुं प्रसते पर्वसान्धिषु । गजच्छाया तु सा प्रोका तत्र श्राद्धं प्रकरपयेत् ॥

इति वारहोका ब्राह्मस्याहुः। अत्र दाक्षिणास्यमते गजच्छायादेः सः गतित्वे ऽपि वचनास्कर्तव्यता बोध्या। प्रवमनन्यगातिकस्वेन नित्यनेमिः चिकानां मलमासे कर्जव्यतोका। यानि तु सगतिकानि तानि नित्यान्यः पि न तत्र कार्याणि। तानि च कानिचित् काठकगृह्मपरिशिष्टे दर्शितानि।

सोमयागादिकमाणि नित्यान्यपि मिलम्लुचे । पुत्रेष्ट्याप्रयणाधानचातुर्मास्यादिकानि च ॥ महालयाष्टकाश्चाद्धोपाकर्माद्यपि कर्म यत् । • स्पष्टमास्रविशेषास्याविहितं वर्जयेन्मले ॥

अत्र हि सोमयागादेमांसद्वयात्मकवसन्तादिकाळिकत्वेन शुद्धेऽपि विहितकाळळाभारसगतिकत्वम् । एवमन्यत्राप्य नुसन्धेयम् । पुत्रेध्विजीते-ष्टिः । तस्या नैमित्तिकत्वेऽपि शोषिविरोधान्निमित्तानन्तरकाळबाधे जा-ते पर्वोपसङ्गहवच्छुद्धकाळोपसङ्गहस्य न्याय्यत्वात् सगतिकत्वम् । आ-प्रयणस्य तु मासद्वयात्मकवर्षकाळिकत्वेन स्पष्टमेव सगतिकत्वम् । यत्तु कर्त्तव्यतावचनं तत् पुराणान्नाळाभाविषयमित्युक्तं प्राक् । महाळयादिः वृक्ष्यते । काम्यान्यपि यानि शोषिविरोधाद्विळम्बं न सहन्ते यथा कारि-र्यादीनि तानि मळमासेऽपि भवन्त्येव ।

नैमित्तिकानि काम्बानि निपतन्ति यथा यथा। तथा तथैव कार्याणि न कालस्तु विधीयते॥

इति दशववनात् । अत्र नैमिचिकानि काम्यानीति सामानाधिकरः ण्यम् तथा च दुःस्वप्नादिनिमिचेन कर्चव्यतयोपस्थितानि काम्यानीः त्यर्थः । शुद्धकाम्यानामपि वर्जनमारम्भसमाप्त्योरेव ।

असूर्या नाम ये मासा न तेषु मम सम्मताः। वतानां चैव यज्ञानामारम्भश्च समापनम्॥ दितिमद्यसिद्धान्तात्। अनुदित्तिस्तु तत्रापि कर्त्तव्यैव।

प्रारम्धं कर्म यत किश्चित् तत् कार्यं स्यानमिकम्लुचे । इति तत्रैवोक्तः। अत पव काम्यचातुम्मास्यवतोपकमसमाप्तिकालः

योर्भश्येऽधिमासपाते तत्र तस्याविच्छेदेनानुष्ठानमुक्तम् । अधिमासनिपातेऽपि होष एव विधिः स्मृतः । इति ।

यत्तु— प्रवृत्तं मलमासात् प्राक् यत्काम्यमसमापितम् ॥ अस्ति । व्यागते मलमासेऽपि तत्समाप्यमसंद्ययम् । इति मलमासेऽपि काम्यकर्मणः समाप्तिप्रतिपादकं काठकग्रं तत् सावनमानोपजीविकच्छ्रचान्द्रायणाहीनस्त्रादिविषयम् । कालमायवोऽ प्येवम् । हेमादिस्तु प्रारम्भमात्रं काम्यकर्मणो मलमासे निषिद्धम् । समार् तिस्तु तस्य मलमासेऽपि कर्त्तव्येव प्रागुदाहृतकाठकगृह्यात् । यस्तु समार् पनिमिति ब्रह्मसिद्धान्तवस्रने समाप्तिनिषेधः स मलमास एव मोहात् प्रार् च्छास्य तस्य तत्रेव समापने दोषातिशयप्रदर्शनार्थं इत्याद् । तदेवं सङ्कोर् पतो वर्ष्यत्वे सिद्धे प्रपञ्चार्थं वस्रनान्युदाहियन्ते । ज्योतिःपरागरः—

> अग्न्याधेयं प्रतिष्ठां च यहदानवतानि च। वेदवतवृषोत्सर्गचूडाकरणमेव च॥ माङ्गव्यमभिषेकं च मलमासे विवर्जयेत्। बाले वा यदि वा शुक्ते वृद्धे वास्तमुपागते॥ मलमास इवैतानि वर्जयेदेवदर्शनम्।

अग्न्याधानं च प्रथमम् । अग्न्यज्ञुगमनिमित्तं तु पुनराधानं नैमिः तिकत्वात् कर्त्तव्यमेष्ट । प्रतिष्ठाप्यपूर्वेव । चण्डालादिस्पर्शनिमित्ता तु पुनःप्रतिष्ठाः तत्र कार्येव । यहदानानि सगितकानि । अगितकानां प्रतिप्रसर्वोक्तेः । यत्तु—

वापीकूपतंडागादिमतिष्ठां यज्ञकर्मे च । न कुर्धान्मलमासे तु महादानवतानि च ॥

इति नारदवचेन महादानानामेव प्रातिषेधः स प्रत्यवायातिश्चयार्थः। यद्यनन्तभष्टदेमाद्रिजीमृतवाहनशूलपाण्यादिभिद्रानपदं महादानपरमतश्च तेः वामवात्र निषेध इत्युक्तं, तन्न । अन्येषामपि सगतिकत्वेन प्रतिषेधस्योः चितत्वात् ।

अस्ते सम्ध्यागते बाले भृगौ मासि मलिम्छचे। देवतादर्शनं दानं महादानं विवर्जयेत्॥

इत्यादिल्युहारीतवचनेषु दानमहादानपदयोख्यादानेनोपसंहारासमम् धाच्च । न चैतेषां निम्मूंलत्वं जीमृतवाहनकालिवेकस्मार्तपुस्तकादायुः पळम्मात् । तस्मात् प्रत्यवायातिशयार्थमेव पृथङ्महादाननिषेध इति युक्तम् । अन्ये तु शेषिबाधापचेरवदयकर्चन्ये दानादावन्येषामेव प्रतिः प्रस्तवो न महादानानां तेषां पुनर्निषेधादित्यादुः । नारायणोपाध्यायाद्य दानान्तराणि मुमुक्षोः फलाभिसन्धिविरहेण कुर्वाणस्य मलमासेऽपि भवन्ति महादानानि तु न तथा पुनर्निषेधादित्यादुः । कृत्यविन्तामणौ तु दानमित्यत्र यानमिति पादः । वेदम्तानि महानामनीव्रतानि । वृषोत्वर्गः काम्यः । एकादशाहिकस्य षोडशश्राद्धवदगतिकत्वेन निषेधाः योगात् । माङ्गल्यम् अन्यद्पि विवाहादि । अत एव भीमपराक्रमे—

अधिमासके विवाहं यात्रां चूडां तथोपनयनादि । कुर्यात्र सावकाशं माङ्गरुयं न तु विशेषेज्याम् ॥ इति ।

अत्र सावकाशमित्यनेनैव सिद्धे पुनर्विवाहादिग्रहणं निवकाशत्वेः ऽपि प्रतिषेधार्थमिति स्मार्तः। अभिषेका राज्ञः स च प्रथमः।

<mark>राङ्गोऽभिषेकः प्रथमः शुद्धं</mark> कालं प्रतीक्षते । प्रत्यान्दिकस्तु नित्वत्वात् कालमात्रेऽपि वा भवेत् ॥

इति गदनरलोदाहतवचनात् । बस्तुतस्तु द्वितीयादिरपि मलमासे निषिद्ध एव सगीतकत्वात् । वचनं तु शुक्रास्तादिकालेऽपि कर्त्तव्यताः परम् । देवदर्शनमपि पुराणादिशसिद्धानामनादिदेवतानां प्रथमम् ।

<mark>बनादिदेवतां रह्या शुचः स्यु</mark>र्नष्टभार्गवे । मलमासेऽप्यनावृत्तं तीर्थस्नानं विवर्जयेत् ॥

इति स्कन्दपुराणात । अत्र हि पूर्वार्द्धगतिनन्दापे क्षितो निषेधो न स्वतन्त्रः कल्ण्यः । येनानावृत्तपदस्योत्तरत्रैवान्वयाद्देवदर्शनमावृत्तमिष निषिध्येत किन्तूपस्थितत्वास्यजेदित्ययमेव । अत एव वर्जनविधी तीर्थस्नानदेवदर्शनयोः समुाचतत्वादपिशब्दोपपात्तः । अतश्चोमयोर्पि वर्जनिक्षयाकर्मत्वाविशेषादनावृत्तपदार्थस्योभयपरिच्छेदकत्वोपपत्तेर्द्दंवः दर्शनस्यापि प्रथमस्यैव मलमासे निषेधः । किञ्चावृत्तदेवदर्शनानिषेधे तावत्कालमनादिदेवतापुज्यतापत्तिः । न चेष्टापात्तिः ।

अनादिदेवतार्चार्थं कालदोषो न विद्यते।

<mark>नित्यास्वभ्यासयोगेन तथैवैका</mark>दशीवतम् ॥

इति ज्योतिःपराशरवचनविरोधापत्तेः । अत्र च स्कान्दे तीर्थस्मानप्रहणं तीर्थयात्रादेरुपलक्षणम् । अत एव तीर्थयात्रां विवर्जयेदिति गार्थवचने पाठः । अस्य च प्रतिप्रस्वो गयायाम् । तथाच— वायुपुराणे,

गयायां सर्वकालेषु विण्डं दद्याद्विचक्षणः। अधिमासे जन्मदिने अस्ते च गुरुशुक्रयोः॥ न त्यक्तव्यं गयाश्रादं सिंहस्थे च बृहस्पतौ।

बत्यत्रतः--वर्षे वर्षे तु यच्छ्राद्धं मातापित्रोर्मृतेऽहनि । मलमासे न कर्त्तव्यं व्याग्रस्य वचनं यथा ।

मातापित्रोरित्युपलक्षणम् । तेन वार्षिकं श्राद्धं मलमासे न कार्यमि त्येव विवक्षितम् । युक्तं चैतत् । "मासपक्षतिधिस्पृष्ट" इति वचनेन तत्त **न्मासीय**तत्तत्तियौ विधानात् ।

स्पष्टमासविशेषाख्याविहितं वर्जयेग्मले। इत्यनेन निषेषात्। यानि तु— प्रतिसंवत्सरश्चाद्धं नाधिमासं विदुर्वुधाः। जातकर्माण यच्छाद्धं नवश्चाद्धं तथैव च॥ प्रतिसंवतसरं श्चाद्धं मलमासेऽपि तत् स्मृतम्।

इत्यादिषातातपादिवचनानि तानि मलमासमृतानां पुनर्मलमास तम्रेव प्रत्याब्दिकं कार्यं न शुद्ध इत्येवंपराणि ।

वर्षे वर्षे तु यव्छ्नाः मृनाहे तन्मिल्रम्लुचे।
कुर्यात्तत्र प्रमीतानामन्येषामुत्तरत्र तु ॥
इति शातातपेनैव विषयदानात्।
माल्रम्लुचे तु सम्प्राप्त ब्राह्मणो म्नियते यदि।
कामिश्चेयमासोऽसौ कथं कुर्यात्तदाव्दिकम् ॥
यिस्मन् राशिगते मानौ विपत्तिः स्याद्विजम्मनः।
तिस्मन्नेव प्रकुर्वीतं पिण्डदानोदकिकयाः।
अधिमास्त्रे विपन्नानां सौरं मानं समाश्चयेत्।
स पव दिवसस्तस्य शाद्धपिण्डोदकादिषु ॥

इति व्यासवचनेतेकवाक्यत्वाच्च । न चेदं वचनं मलमासमृतस्य सौरेणैव मासेन सर्वदा प्रत्याव्दिककर्त्व्यतापरमिति समयप्रकाशकः द्वाख्यानं युक्तम् । मलमासमृतस्याव्दान्तरे कदाचिन्मृताद्दाप्राप्तौ श्रा-द्वलोपापचेः । तस्मान्मलमासमृतस्य पुनर्मलमासे तत्रैव प्रत्याव्दिकं कार्यं न शुद्ध दृत्येव व्याख्या ज्यायसी बहुसम्मता च । शुद्धमासमृश्वानां तु वितीयाद्याव्दिकं शुद्ध पव कार्यं प्रथमाव्दिकं तु मल एव । तथाच—

हारीतः,

असङ्क्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमान्दिकं प्रथमं द्विजः। तथैव मानिकं श्राद्धं सपिण्डीकरणं तथा॥ असङ्गन्ते रवौ मळमासे इत्यर्थः।

यमोऽपि-

आब्दिकं प्रथमं यत् स्यात्तत् कुर्वीत मिलम्लुचे। त्रयोदशे तु सम्प्राप्ते कुर्वीत पुनराब्दिकम्॥ अस्यार्थः। प्रथमाब्दिकं मल एव स्यात्। पुनराब्दिकं द्वितीयाद्याः ब्दिकं तु यदि तिह्ने मलमासपातस्तदा त्रयोदशे शुद्धे कुर्वीतेत्यर्थः। रुषुदारीते।ऽपि--प्रत्यव्दं द्वादशे मासि कार्या पिण्डकिया सुतैः । क्विञ्जयोदशेऽपि स्यादाद्यं सुक्ता तु वस्सरम् ॥

प्रत्यब्दं द्वादशे मासीस्युस्सर्गो मलमासाभावे। वनविद् द्वितीयाब्दिः कादौ नलमासणाते त्रयोदशे शुद्धे कार्यम् । आद्याब्दिकं मलमासणाते हित्योद्धे शुद्धे कार्यम् । आद्याब्दिकं मलमासणाते हित्यो मासि कर्त्तब्यता न संवत्सरमध्ये मलमासणाते । तथाच स्रति द्वादशे मासि मृतिवध्यलाभेन स्रिण्डनानुपण्तेः। कार्त्तिकम्रुतस्याद्धिने प्रत्याब्दिकः प्रसङ्गात् । किल्विनिमस्येच मलमासत्वे आद्याब्दिकस्य तत्र कर्त्तः व्यता । तद्यमर्थः। मलमासमृतानां यदा कालक्रमेण कदाचिनमृतिमास एव मलमासस्तरा तदीयमाब्दिकं त्रेच कार्यमः । शुद्धमासमृतानां सु द्वितीयाद्याब्दिकं शुद्ध एव प्रथमाब्दिकं तु मल प्रवेति । एवं च

श्राद्वीबाहुनि सम्प्राप्ते अधिमास्रो भवेद्यदि । श्राद्धद्वयं प्रकुर्वीत एवं कुर्वन्न मुद्यति ॥

इति वीशष्टवचनं मासिकविषयं व्याख्येयम् । यानि तु "मासद्वयेऽपि तत्कार्ये व्याप्रस्य वचनं यथा" "पितृकार्याणि चोभयोः" इत्यादीनि गाड्यादिवचनानि तान्यप्येवमेव व्यवस्थापनीयानि । कीश्रमः--

वर्षवृद्धामिषेकादि कर्त्तव्यमधिके न तु । वर्षवृद्धिः=वर्धोपनं प्रतिवर्षे क्रियमाणम् ।

हारीतः— अधिमासे न कर्त्तव्यं आद्धमभ्युद्यं तथा। तथेव काम्यं यत कर्म वत्सरात प्रथमाद्दते॥ सपिण्डीकरणादृष्ट्वं यत्किञ्चित्र आद्धिकं भवेत्। इष्टं वाष्यथवा पूर्वं तन्न कुर्यान्मलिम्लुचे॥

अत्र चाम्युदयनिषेधद्वारा तदङ्गकस्य चौळोपनयनादेरेव निषेधो द्वर्ष्टस्यः। "चूडां मौङ्गीबन्धनं च" इत्यादिप्रागुदाहृतवाक्यकवाक्य व्वात्। तत्रापि प्रथमवत्सरसम्बन्धमळमासकर्त्तव्यनामकर्मादिप्रयुक्तः माभ्युदायकं मळ एव कार्यमिति 'वत्सरात्प्रथमाहृत' इत्यस्यार्थः। केचिन्त प्रथमसम्बत्सरे सपिण्डोकरणोत्तरिदेने क्रियमाणमाभ्युदियकं मळमासेऽपि कार्यमित्यर्थमाहुः। हेमादिस्त वत्सरात् प्रथमाहृत इति सिप्रवाकरणादुर्ध्वयोत्ति स्थमसंबत्सरस्य स्थिण्डोकरणादुर्ध्वयोत्ति स्थमसंबत्सरस्य स्थिण्डोकरणादुर्ध्वयोत्ति प्रथमसंवत्सरसम्बन्धीनि पुनर्मासिकानि क्रियन्ते तानि मळमासेऽपि कार्याणि इत्याह ।

<mark>शूलपाणिस्तु</mark>—

असङ्कान्तेऽपि कर्चव्यमाव्यिकं प्रथमं द्विजैः । तथैव मासिकं पूर्व सपिण्डोकरणं तथा॥

इति लघुहारीतवचने पूर्वपदं सपिण्डनोत्तरभाविमासिकश्राद्धनिषेधाः र्थम् । अतश्चतानि मलमासे कर्तव्यानीत्याह । अयं च सपिण्डोकरणोः सरभाविश्राद्धनिषेषो युगादिश्राद्धाभन्नाविषयः । ते तु मलमास एव कार्याः ।

दशहरासु नेात्कर्षश्चतुर्धिष युगादिषु । डपाकर्माण चोत्समें हानदिष्टं वृषादिनः॥

इति वचनात् । अत्र हि वृषादित इत्यभिधानाद्वृषस्थरवावेष् दशहरा, तुलामकरमेषसिहेष्वेव युगादय इति प्रतीतः । यद्य "रुपष्ठे मासि सित पक्षे" इत्यादिवचनेषु दशहरादौ चान्द्रमासवाचिरुपेष्ठादिः पदश्रवणं तदगत्या लक्षणया सौरमासपरम् । अतश्च तुलादिस्थरवेः शुद्धमासे असम्भवात् मलमास एव युगादिप्राप्तरतुन्कषीसिद्धः । अत्र यत् उपाकमौत्सर्जनयौरनुत्कर्षवचनं तत् लन्दोगविषयम् । तेषामेष-

सिंहे रवौ तु पुष्यक्षें पूर्वाह्ने विचरेद्बहिः। छन्दोगा मिलिताः कुर्युहत्सर्गे सर्वड्छन्दसाम्॥ गुक्रपक्षे च हस्तेन उपाकर्मापरााह्निकम्।

इति गार्यवचनेन सिंहस्थे रवाबुपाकर्मोत्सर्जनविधानात । अत एव "श्रवणेन श्रावणस्य" इत्यादावाक्ष्वत्रायनस्त्रे श्रावणपदं न सौरमासपरम् । वृवादित इत्यस्य श्रसिद्धसौरमास्रोपजीविच्छन्दोगपरत्वेनाप्युपपत्तौ श्रावणपदस्य लाक्षणिकत्वे प्रमाणाभावात् । अतः सामगान्यैदपाकर्मोन् त्सर्जने मले न कार्ये । अत एव —

उत्कर्षः काळवृद्धौ स्यादुपाकर्मादिकर्मणाम् । अभिषेकादिवृद्धीनां न तूत्कर्षो युगादिषु ॥

इत्यादिकातीयादिवचनानामध्युपपात्तः। अन्यधा सर्वेषामपि सीर-मास्रोपजीवने वचनानर्थक्यापत्तेः। तस्मादुक्तैव व्यवस्थाश्रयणीया। यत्तु स्मृतिसङ्गद्दे—

भृगुभागंवयोमीं खेर बाल्ये वा वार्क्डकेडिए वा । तथाधिमाससंपमलमासादिषु द्विजाः ॥ प्रथमोपाकृतिर्न स्यात्कृता कम्मीवनाशकृत् ॥

इति वचनं तत् सामगानामेव प्रथमोपाकृतिनिषेधकम् । माधवादयस्तु दशहरासु नेति वचनस्थं वृषादित इति हेतुवचनमनाहत्य—

बी० स० २०

प्रतिमासं मृताहे च श्राद्धं यत् प्रतिवत्सरम् । मन्वादौ च युगादौ च मासयोक्सयोरपि ॥ यौगादिकं मासिकं च श्राद्धं चापरपाक्षिकम् । मन्वादिकं तैर्धिकं च कुर्यान्मासद्वयेऽपि वा ॥

इति मरीच्यादिवचनात् युगादिश्राद्धस्योभयत्रकर्त्तव्यतामाहुः। तै-थिकस्योभयत्रकर्त्तव्यता तु यदेव तीर्थप्राप्तिः शुद्धे मले वा तदेव श्राद्धं कुयादितिव्यवस्था द्रष्ट्या। वस्तुतस्तु मन्वादिवाक्येन चैक्रप्यापतेः एतद्वचनबलात् तीर्थश्राद्धमुभयत्र कार्यमितियुक्तम् । भापरपाक्षिकं कुः प्राथिकसामान्यानामत्तकं मासद्वये कार्यम्। महालयनिमित्तस्य तु यदि श्रावणभाद्रयार्थिमासपातस्तदा—

> नभो वाय नमस्यो वा मलमास्रो यदा भवेत् । सप्तमः पितृपक्षः स्यादम्यत्रेव तु पञ्चमः॥

इति नागरखण्डवननेनाषाढाँतः सप्तमे पक्षे विद्वितत्वात् मलमासे निषेधः स्पष्ट एव । यदा त्वादिनन्याधिमासत्वं तदापि न कन्यास-स्वन्धभ्रान्त्या मलिनादिनने महालयः कार्यः किन्तु भादापरपक्ष एव "अन्यत्रव तु पञ्चमः" इत्याभिधानात् । न च कन्यायोगाभावे कथं तत्र श्राद्धमिति वाच्यम्। सकलस्य पक्षस्य कन्यासम्बन्धाभावेऽपि भाद्रपद्-कृष्णपक्षस्य कन्यासङ्कान्तिस्पर्शवत्वेन तत्र श्राद्धस्यानुष्ठानं शक्यत्वा-त् । सत एव—

अन्ते वा यदि वा मध्ये यत्र कन्यां रविर्वजेत् । स पक्षः सकलः पुरुषः श्राद्धं तत्र विधीयते ॥

इति कार्णाजितवननेऽपि सकलस्य पक्षस्य कन्यायोगाभावेऽपि तञ्च श्राद्धमुक्तम् । शूल्पाण्यादिमते तु कन्यासम्बन्धानिरपेक्षस्य पञ्चमपक्षस्यैव श्राद्धकाल्यायुक्तमेव तत्र श्राद्धानुष्टानम् । यनु तन्मते कन्यागतापः रपक्षे सक्तात्क्रयमाणश्राद्धान्तरः तत् कन्यागतापरपक्षस्य पञ्चमत्वान् सम्मवान्मालनाश्चिन प्राप्तमपि वस्त्यमाणवचनानुसारानुलागनापरपक्ष पव कार्यम् । वस्तुतस्तु कन्यागतापरपक्षश्राद्धं न पञ्चमपक्षश्राद्धाद्भित्तं श्राद्धभेदे विधिकल्पनागौरवापत्तेः । पञ्चमपक्षस्य "अन्ते वा यदि वा मध्य" इति वचनेन कन्योपलक्षितस्यैव श्राद्धकाल्यत्रतितश्च । न च कन्यासम्बन्धामावे पञ्चमपक्षे श्राद्धकरणापत्तिः । तास्मन् कन्यासम्बन्धस्यावद्यकत्वात् । श्रावणमाद्द्योद्धिं मलमासत्वे पञ्चमपक्षस्य कन्यासम्बन्धस्यावद्यकत्वात् । श्रावणमाद्द्योद्धिं मलमासत्वे पञ्चमपक्षस्य कन्यासम्बन्धस्यावद्यकत्वात् । तदा च सप्तमपक्षस्य विद्यत्यात् कन्योपलक्षित एव श्राद्धप्राप्तिरिति न कापि श्रतिः । यदा तु श्राद्धिनस्य मलिनस्व तदापि पञ्चमपक्षस्य कन्यासम्बन्धोऽस्त्येव अमायामेव कन्याप्रवेशात् तेन एकमेव श्राद्धमिति युक्तं बहुसम्मतं च ।तदपि चादिवनस्य मित्रनः त्वेडिपि कन्योपलक्षितस्य सुष्यस्यैव पञ्चमपक्षस्य लामात्रत्रैव कार्यम् । यन्त्र—

मासः कन्यागते भानावसङ्कान्तो भवेद्यादि । दैवं पित्र्यं तदा कर्म तुलास्थे कर्त्तुरक्षयम् ॥

इति ज्योतिः पितामहवचनं तुलास्थरवो कर्त्तव्यत्वबोधकं तन्महालयाति । रिक्तविहिपाकादिश्राद्धपरम् । अथवा महालयस्य "यावद्वृश्चिकद्र्यानः म्"इति गौणकालेऽपि विहितत्वाद् गौणकालभ्रान्त्या मिलनाद्विने कि यमाणस्य निषेधद्वारा तुलास्थरवो कर्त्तव्यताबोधकम्। यनु कालाद्शेन—

आब्दोदकुम्भमन्वादिमहा<mark>लययुगादिषु ।</mark>

इति कर्त्तविष्णु महालयपरिगणनं कृतं तत् महालयाख्यतीर्थपरम् । माधवसम्मते।ऽव्ययमर्थः। अत्र च ज्योतिः पितामश्वाक्यं दैवस्यापि कन्याकः र्त्तव्यस्य तुलायां कर्त्तव्यत्वप्रतीतेर्दुर्गास्थापनादिकमपि तत्रैव कार्यम्। यदुक्तमः—

ज्योतिषे,

सम्पूर्ण मिथुनेऽधिको यदि सधैन्मासस्तदा कर्कटे होते बुद्धति वृद्धिके स भगषान् मासैश्चतुर्भिईरिः। कन्यायां तु शचीपतिः सुरगणवैन्द्यस्तदोत्तिष्ठते दुर्गा चैव तुल्लामे समधिके शेषास्तदन्ये सुराः॥

परिशिष्टेऽपि-

द्विराषाढे समुत्पन्ने कर्कटे शयने हरी । आखण्डस्तु कन्यायां तुलायां पार्वती तथा ॥

द्विराषाढश्चात्र—

मिथुनस्थे। यदा भानुरमावास्याह्यं स्पृशेत्। द्विराषाढः स विश्वेयो विष्णुः स्विपिति कर्कटे॥ इतिवचनोक्तो मुख्य एव प्राह्यः। माधवायेषु षद्भ्वेकमासि दर्शह्यं भवेत्। द्विराषाढः स विश्वेय—

इत्यादिस्तु गौणोऽत्र न प्राह्य इति बहवः। क्षयमासमृतस्य प्रत्याब्दिके विशेषो—

हेमाद्री भविष्ये,

तिथ्यर्धे प्रथमे पूर्वी हितीयेऽर्द्धे तथोत्तरः। मासाविति बुधैदिचन्त्यौ क्षयमासस्य मध्यमौ ॥ इति। आब्दिकवृद्धभागेऽपि श्रेयम्।

इति मलमासे कार्याकार्यनिर्णयः।

अय गुरु छुकादिमौढ्यादी कार्याकार्यनिर्णय: ।

बृह्हरपतिः—

बाले वा यदि वा वृद्धे शुक्के वास्तं गते रवौ । मलमास ध्वैतानि वर्जयेद्देवदर्शनम् ॥ अनादिदेवतां दृष्टुा शुचः स्युर्नष्टभागेवे । मलमासेऽप्यनावृत्ततीर्थयात्रां विवर्जयेत् ॥

<mark>आवृत्ततीर्थदोषामावमात्रं न तु फल</mark>मिति मिश्राः । तज्ञ । <mark>धाधका</mark>-

भावात्। लक्षोऽवि--

नीचस्ये वक्तसंस्थेऽप्यतिचरणगते बालवृद्धास्तगे वा सन्स्यासो देवयात्रावतिवयमविधिः कर्णवेधस्तु दीक्षा । मौजीबन्धोऽङ्गनानां प्रतिनियमविधिवीस्तुदेवप्रतिष्ठा वर्षाः साद्धिः प्रयत्नात् त्रिदशपतिगुरौ सिंहराशिस्थितेच॥६ति। अस्यापवादो बह्मे--

मुण्डनं चोपवासं च गौतस्यां सिंहगे रवी । कत्यागते तु कृष्णायां न तु तत्तीरवासिनाम् ॥ बादयादिळक्षणान्युक्तानि बहासिद्यान्ते-

रविणासित्रस्येषां प्रहाणामस्त उच्यते । ततोऽर्शाक् वार्धकं मौद्यादृध्वे बाल्यं प्रकीित्तम् ॥

एतत्परिमाणमध्युक्तं तत्रैव—

पक्षं प्राग्दिशि वृद्धस्वं पश्चात्पञ्चादिनं कवेः । शैशवं प्राक् तु पञ्चाहं पश्चाहशदिनं स्मृतम् । शैशवं वार्द्धकं पक्षं प्राक् पश्चाच्च बृहस्पतेः ॥

बाईस्पत्येऽपि-

पाक्षरचादुदितः ग्रुकः पश्चसप्तदिनं शिशुः । विपरीतं तु वृद्धस्वं तद्वदेवगुरोरपि ॥

अत्र परिमाणविरोधे देशभेदादापत्कता वा ब्यवस्था। अत एव-मिहिरः

बहवा दर्शिताः काला ये बाह्ये वार्डकेऽपि च । प्राह्यास्तत्राधिकाः शेषा देशभेदादुतापदि ॥

देशभेदश्च गार्येणेकः।

यथा-

युको गुरुः प्राक् परतद्य बालो विन्त्ये द्यावन्तिषु सप्तरात्रम् । वङ्गेषु <mark>हूणेषु च षट् च पञ्च</mark> शेषे च देशे शिदिनं वदन्ति॥

गङ्गायां विशेषो नायुपुराणे—

गङ्गायां सर्वकालेषु पिण्डं द्याद्विचक्षणः। अधिमासे जन्मदिने अस्ते च गुरुगुक्रयोः॥ न त्यक्तव्यं गयाश्राद्धं सिंहस्थे च बृहस्पती।

तथा-

गोदावर्या गयायां च श्रीशैले प्रहणद्वये । सुरासुरगुरुणां च मोट्यदोषो न विद्यते ।

प्रहणे=प्रहणिनिमित्तककुरुक्षेत्रयात्रादौ । अत एव लहः— उपण्ळचे शीतलभानुभान्वोरधौंदये वा किपलाख्यष्ठ्याम् । सुरासुरेज्यास्तमयेऽपि तीर्थे यात्राविधिः सङ्क्रमणे च शस्तः ॥ इति । इति गुरुशुकादिमौद्यादिनिर्णयः ।

अथ श्राद्धकाल:।

तत्र ताबद्मावास्य। कालः। तत्र शातातपः— दर्शश्राद्धं तु यत् प्रोक्तं पार्वणं तत् प्रकीर्त्तितम्। अपराह्वे पितृणां च तत्र दानं प्रशस्यते॥

यमः=

पक्षान्ते निर्वपेत्तेभ्यो द्यपराह्वे तु पैतृकम्।

कास्यायनः-

पिण्डान्वाहार्यकं श्राद्धं क्षीणे राजनि शस्यते । वासरस्य तृतीर्येऽशे नातिसन्ध्यासमीपतः ॥ पिण्डान्वहार्यकसंज्ञा चैतस्य पिण्डपितृयक्कोत्तरं क्रियमाणत्वात् ।

अत एव— मदः—

> पितृयम्नं तु निर्वत्य विष्रश्चन्द्रक्षयेऽभिमान्। पिण्डान्वाहार्यकं आदं कुर्यान्मासानुमासिकम् ॥

> > (अ० ३ म्हो० १२२)

अपराक्षश्चात्र त्रेधाविभक्ताद्देनतृतीयांशः। वासरस्य तृतीयेंऽश इः स्याभिधानात्। चन्द्रक्षये=अमावास्यायाम्। न च पितृयक्षपद्देन— पितृयक्षं तु निर्वत्ये तर्पणाख्यं द्विजोऽग्निमान्।

पितृयञ्च तु निवत्य तपणाख्य द्विजाऽश्चिमान्। पिण्डान्वाहार्यकं कुर्याच्छ्राद्धमिन्दुश्चये सदा ॥

इति मास्त्यानुसारात्तर्पणमेवोच्यते न तु पिण्डपितृयज्ञ इति वाच्यम्। मनुवचने पितृयञ्चपदेन तर्पणस्य प्रदृणे पिण्डान्वाहार्यपदस्य नामधयः स्वातुपपत्तेः। तद्धि तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयम्। न च पिण्डणितृयद्धोः
चरकालत्वस्याविधाने तत्स्वस्मवति। तेन पितृयद्वपदं पिण्डणितृयद्वपरम्। मात्स्यवचने तु पितृयद्वपदेन तर्पणमेवाच्यते। तद्य न मेधातिथ्युः
कं पञ्चमद्दायद्वान्तर्गतिपितृयद्वक्षपं तर्पणं तस्य श्राद्धाद्वने प्रसङ्कासिद्धः
स्वन तत्पश्चाद्भवविधानानुपपत्तेः। किन्तु जलतर्पणमेव। तत्पश्चाद्भाः
वोऽपि च यद्यपि स्नातस्य श्राद्धाविधानात्तर्पणस्य च स्नानाङ्गत्वात्
प्राप्त एव तथापि—

पितृयञ्चस्तु तर्पणम्।

श्राद्धं वा पितृयद्वः स्यात् पित्र्यो बलिरथापि वा ।

<mark>दति वचनोक्तित्रमकारिपतृयज्ञप्राप्तौ जलतर्पणपुनर्वचनं साभिकस्य</mark> श्राद्धदिने पितृयद्यान्तरच्यावृत्त्यर्थामिति गौडाः । अन्ये तु स्नानप्रयो<mark>गान्त</mark>ः र्गतस्य तर्पणस्य कातीयानामेव प्राप्तेरन्येषां स्नानश्रयोगान्तर्भावे प्र-माणामावात् प्रसज्येत कदाचिच्छाद्धोत्तरं तर्पणम् । अतश्च तन्नियमाः <mark>र्थत्वे सम्भवति परिसङ्खयाविष्ययोगाज्जलतर्पणोत्तरभाव एव मस्यपुराः</mark> णनाक्ये नियम्यत इत्याद्यः। सर्वथा मनुनाक्ये पितृयज्ञराज्दः पिण्डपितुः यश्वपर पव । अतश्च तन्निमित्तकमेव द्रीश्राद्धस्य पिण्डान्वाहार्यकसः मारुयानमिति सिद्धम् । तादशं च तत् विण्डवित्यक्राधिकारिणः साः श्निकस्यैव सम्भवतीति तद्विषयमेवेदं छन्दोगपारीविष्टवचनं मनुवचनं च। न त सर्वविषयम् इतरान् प्रति तत्समाख्यासम्भवात् । अत एः व परिशिशोक्तो वासरतृतीयांशरूपोऽपराहः पिण्डपितृयद्वाधिकारिण आहिताग्नेरेव । "नातिसन्ध्यासमीपत" इत्यपि च दिनान्त्यमुहुर्स एव तं प्रति निषिध्यते न तु सायाहरूपस्त्रिमुद्धर्तः । । तथाः त्वे पञ्चममुहूर्त्तात्मकदिनतृतीयभागक्षपापराह्मभध्येऽवशिष्ट्योरेकादशः द्वादशयोः पिण्डपित्यद्वश्राद्धयोरमुष्ठानासम्भवात् । पिण्डपित्यद्यः ह्यापि त्रेधाविभकापराह्व एव विद्वितत्वात्। एतेन "नातिसन्ध्यासमी। पत" इत्यस्य सायाह्वनिषेधपरत्वमिति माधनोक्तिनिरस्ता । अयं च परि-शिश्वेतः कालविधिर्येषां चन्द्रदर्शनवति प्रतिपद्दिने दर्शेष्टेनिषेधस्तेषाः मेबेति परिशिष्टप्रकाशकारः । तेन तादशानुष्ठानकर्त्तृन् साग्निकान् प्रति याः गकालानुरोधेनामावास्या परिशिष्टानुसारेण निर्णीयते। तत्र च त्रेधाः विभक्तापराह एव कालः। चन्द्रश्चये तु प्राशस्त्यमात्रं "क्षीणे राजनि ज्ञह्यते" इति वचनात्। चनद्रश्चयश्च तत्रैवोक्तः--

अष्टमेंऽशे चतुर्द्श्याः क्षीणो भवति चन्द्रमाः । अमावास्याष्टमेंऽशे च पुनः किल भवेदणुः ॥ इति । क्षीणः=चतुर्थभागोनकलावशिष्टः । तथैवाग्रे परमस्हमताभिधानाः त् । अमासप्तमांशे च कृत्स्त्रथः तेनोभयं क्षयशब्दवाच्यम् । मार्गशिषं उयेष्ठामावास्ययोस्तु अमाष्ट्रयाश एव क्षय इत्युक्तम्-तत्रैव,

आग्रहायण्यमावास्या तथा ज्येष्ठस्य या भवेत्। विज्ञेष आभ्यां ब्रुवते चन्द्रवारविदो जनाः॥ अञ्जेन्दुराद्ये प्रहरेऽवतिष्ठते चतुर्थभागोनकलावाशिष्टः। तदन्त एव क्षयमेति कृतस्य एवं ज्यातिश्चकविदा वदान्ति॥

बाभ्याम्=अनयोः । तदन्त एव अमान्त एव । मलमासयुक्ताब्दे त्वनयोः रणीतरतुक्य एव क्षय इत्युक्तम्—

तत्रैव,

यस्मिन्नव्दे द्वादशैकश्च पव्ययस्तरिमस्तृतीयापारेहर्यो नोपजायतेति। पन्यो=मासः। तृतीयया चतुर्थभागानत्वात् त्रिमागमात्रावाशिष्टया कलया परिहर्गे।ऽनयोरपि अमावास्ययोराद्ययामे न जायत किन्तु इतः रमासवदत्रानयोरप्यामावास्ययोः क्षय इत्यर्थः । अत्र पौर्णसःस्यन्ता जयेः ष्ठमार्गशीर्षाविति परिशिष्टप्रकाशकारः । तदेवं त्रेघाविभकापराह्व एव मुख्यः कालः। चन्द्रक्षये तु प्राशस्त्यमात्रामिति सिद्धम्। अत्रापराह्न-द्याप्तौ त्रिमुहूर्त्ताधिकवृत्तिक्षयाभावेन दिनद्वये तद्याप्तितदस्पर्शक्षय-योरसम्भवाच्चत्वार एव पक्षाः पूर्वेद्युरेव परंद्युरेव वा कात्स्म्येनैकदे-श्चेन वा तद्याप्तिः। दिनद्वयेऽपि साम्येन वैषम्येण वा तदेकदेशस्यैव व्याप्तिरिति । तत्रैकास्मिन्नेव दिने क्रस्क्षकालव्याप्तिरितरिने तदस्पर्शन एकदेशाच्याप्त्या वा भवति तत्र तदस्पर्शचतुर्दश्यपेक्षयामावास्यायाः साम्येन वृद्धा क्षयेण वा। तत्र या तावत् प्रवृत्ये क्रत्स्नकालव्यापिनी परेद्युश्च तदेकदेशमपि न स्पृशति सा पूर्वैव । यापि ताहर्यवोत्तरत्र तदेः कदेशव्यापिनी सापि पूर्वेव। परं यांद यजनीयदिने चन्द्रदर्शनादेकदेशः व्याप्तिदिन एव यागः। यदि तु तिथितृच्या चन्द्रादर्शनात् प्रतिपद्येव यागस्तदा एकदेशब्याप्तिदिन एव कार्यम् । अन्यथा त्रयाणामन्वाधाः नादीनामककाळत्वानुपपत्तः । गाभिलभाष्यस्वरसाऽप्यवम् । या तु पूर्वेद्यरवै कदेशव्यापिनी सा सुतरां पूर्वा।

यदा चतुर्द्दशी यामं तुरीयमनुष्रयेत्। अमावास्या क्षीयमाणा तदैव श्राद्धमिष्यते॥

द्दाति परिशिष्टवचनाञ्च । या तु परेद्युरेच क्रत्स्नकालव्यापिनी पूर्वेद्युस्तः देकदेशस्पर्शेन तदस्पर्शेन वा विद्यमाना सोत्तरंव । या तु दिनद्वयेऽपि वैषम्येणैकदेशन्यापिनी सा यैवाधिका सैव प्राह्या। या तु विनद्वये साम्येनैकदेशन्यापिनी सा यदि क्षयेण तारशी तदा "यदा चतुर्दशी-यामं" इति प्वीदाहृतक्षीयमाणवाक्यात् पूर्वेव, यदि तु वृद्या तारशी तदोत्तरा।

वर्द्धमानाममावास्यां लभेच्चेदपरेऽहानि । यामांस्त्रीनिधिकाःवापि पितृयश्वस्तततो भवेत् ॥

इति परिषिष्टवचनात् । चन्द्रदर्शनादर्शनकृतस्तयोरपवादस्तु प्वेमे । वोक्तः । एवं यदा साम्येन तादशी तदापि दर्शनादर्शनकृत एव निर्णयः । यदा च केषुचित्पक्षेषु चतुर्दशीमिश्रामायामनुष्टानं प्राप्नोति तदा यदि समाप्रतीक्षया सर्वानुष्टानं सम्भवति तदा सा प्रतीक्षणीया ने। चेच्नु । ईद्रयामपि सर्वमनुष्टेयम् ।

अथ निरग्निकानौ साग्निकानामपि एकदिने त्रितयानुष्ठाननियमरहितानामाप्रस्तद्रवाः इवालयनादीनाममावास्यानिर्णयः ।

अत्र च पञ्चधाविभक्तापराह्मव्यापिनी त्राह्मा । दिनद्वयेऽप्यराह-ब्याप्ती क्षये पूर्वी बृद्धौ साम्ये च परा।

> अमावास्या तु याहि स्यादपराह्नद्वयेऽपि सा । क्षये पूर्वा परा वृद्धौ साम्यंऽपि च परा स्मृता ॥

इतिमाधवोदाहृतवचनात्। श्रयादयश्चात्र परतिथेरेव। तत्तिथेरेवेतिके चित्। दिनद्वये साम्येनैकदेशाव्याप्तावण्ययमेव निर्णयः। दिनद्वयेऽण्यः वराह्यस्पिशान्यां तु साग्निनरित्रक्रमदेन व्यवस्था।

अपराक्षद्वयाव्यापी यदि दर्शास्त्रिथिक्षये । आदितांग्नः सिनीवाली निरम्यादेः कुहुः स्मृता ॥ इति जाबालिक्चनात् । आदिशब्दन च स्त्रीशुद्धयोर्ग्रहणम् स्त्रीभिः शुद्धैः कुहुः कार्या तथा चानाग्रकौर्द्धिजः ।

इतिलैगाक्षिरचनात् । आहिताग्निपदं चात्र स्मार्चाग्नेरप्युपलक्षण-मिति मदनपारिजातः । सिनीवाल्यादिलक्षणमुक्तम्—

ड्यासेन,

हृष्टचन्द्रा सिनीवाळी नष्टचन्द्रा कुहूः स्मृता । इति हेमादिस्तु निराग्निकैः कुतुपकालव्यापिनी त्राह्याः दिनद्वये तद्याप्तौ क्षेषे पूर्वेव साम्यवृद्योस्तू तरैवेत्याह । इस्रमावास्यानिर्णयः ।

अधाष्टकाकालनिर्णयः ।

तत्राश्वलायनः-हेमन्तिशिश्वरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमी व्वष्टका इति

हेमन्तिशिशी ऋतु तो चात्र दर्शान्तमार्गाहिचतुष्टयमासहर्पा।
अपरपक्षाः=कृष्णपक्षाः। चतुर्विति च मलमासेऽनुष्ठानिषेधार्थम्। एतदुक्तं भवति-मार्गशीर्षादिचतुर्षु मासेषु कृष्णाष्टम्यश्चतस्नस्तास्वष्टकाः कंत्रव्याः। अष्टका इत्येतच्चाः स्वाय्यमते श्वाद्धहोमयोः कात्यायनमते च
होममात्रस्य नामधेयम्। अष्टमीष्वष्टका इत्युत्पत्तिविधौ काले अष्टकाहः
पक्षमिविधानात्। "अष्टका पितृदैवत्ये"इत्यतोऽपि व्याकरणात् कर्मपरत्वम्। एवश्च यद्यपि याद्यवत्यये "अमावास्याष्टका" इत्युपक्रम्य "श्राद्धकालाः प्रकीर्त्तिता" इत्यत्रापाततः कालवाचकोऽप्यष्टकाशब्दः प्रतीयते। तथापि स "द्व्यं ब्राह्मणसम्पत्तिः" इति वदाव्यव्ययोक्तस्य का॰
लस्य लक्षणया बोधकः।

पद्मपुराणे तु,

मोष्ठपद्यष्टका भूयः पितृलोके भविष्यति ।

इत्यनेन भाद्रपद्शुष्णाष्ट्रम्याम् अपराप्यष्टका उक्ता। एवञ्च वर्षे पञ्च अष्टका इति सिद्धम्। आश्वज्ञायनस्तु भाद्राष्ट्रकाया माष्ट्रयावर्षमिति संझान्तरं परं कृतवान्। तत्र च अष्टकाध्रम्मातिदेशादष्टकातः कर्माः स्तरमितिभाष्यकारादिभिन्यांख्यातम्। एवञ्चाक्षज्ञयनीयभाद्रकृष्णाष्ट्रः स्यां पौराणाष्टका माष्ट्रयावर्षे च तन्त्रेणानुष्टेयमिति न्यायावदः। गोभिकः स्तु "चतुरष्टको हेमन्तस्ताः सर्वाः समांसाश्चिक्तांष्ट्रं स्थाभधायाप्रे अष्टकपक्षमप्युक्तवान्। चतुरष्टको हेमन्त इत्येतश्च त्रिऋतुः संवस्तर इत्येत्रत्यक्षाभिप्रायेण। यद्धा "हेमन्तिशिश्चरयोः समासेन" इत्यतः पञ्चर्त्तुसंव स्त्राभिप्रायेण बोध्यम्। विष्णादिस्मृतौ यत्र तिस्रोऽष्टकास्तिस्रोऽन्वष्टका इत्येतश्चयाणामुपादानं तत्र तस्त्रेमन्तगतानामेव। अव्यवधानेन तासामञोन्पिस्थितिसम्भवात्। यद्यपि—

ब्रह्माण्डपुराणे-

पेन्छ्रं तु प्रथमायां च शाकैः सन्तर्पयेत्पित्न् । प्राजापत्यां द्वितीयायां मांसैः गुद्धेश्च तर्पयेत् ॥ वैद्वदेव्यां तृतीयायामपूर्णेश्च यथाक्रमम् । वर्षासु मेध्यशाकैश्च चतुर्थ्यामेव सर्वदा ॥ इत्यत्र मासविशेषा नोकस्तथापि-पौषे कृष्णाष्टकायां तु शाकैः सन्तर्पयेत् पितृन् ।

इतिमद्यपुराणवचनान्तरात् पौषक्षणाष्टकायां शाकसन्तर्पणोक्तः पौर् पमाघफालगुनगता एव तिस्र उक्ता भवन्ति । कूर्मपुराणे तु पौषादिगा एव तिस्र इति स्पष्टमुक्तमः ।

१६२ वीरामित्रोदयस्य समयप्रकाशे-

अमानास्याष्टकास्तिस्रः पौषमासादिषु त्रिषु । १ति । पौषभात्र ग्रुक्कादिमासाभिषायेण ।

आम्रहायण्यतिकान्तौ कृष्णास्तिस्रोऽष्टकास्तथा।

इतिविष्णुधर्मोत्तरात । एवं च ब्रह्मपुगणविष्णुधर्मोत्तरयोः फाट्गुनकृष्णाष्ट्रमीः व्यतिरिक्ता हेमन्तिशिशिरयोस्तिस्रः उक्ता इति । ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोस्तु

पुत्रदानाय मूळं स्युरष्टकाास्त्रस्य एव च ।
कृष्णपक्षे वरिष्ठा हि पूर्वा चैन्द्री विभाव्यते ॥
प्राजापत्या द्वितीया स्यात् तृतीया चैद्दवदेविकी ।
प्राचापूर्यः सदा कार्या मांसेरन्या भवेत्तथा ॥
शाकैः कार्या तृतीया स्यादेष द्रव्यगतो विधिः ।
या चाष्यन्या चतुर्थी स्यातां च कुर्याद्विशेषतः ॥ इति ।

यद्यप्यत्रापि मास्रो नोकस्तथाप्यत्र द्याकाष्टकात्वेनोका<mark>यास्तृतीः</mark> यायाः--

शाकं तु फाल्गुनाष्टम्यां स्वयं पत्न्यपि वा पचेत्। इत्यनेन फाल्गुनाष्टम्याः शाकाष्टकारवेन प्रत्यभि**श्वानान्मार्गशीर्षाः** ष्टकापरित्यागेन तिस्र उक्ताः। "या चाष्यन्या चतुर्थीं स्यात्" इत्यनेन भाद्रकृष्णाष्टम्येवाभिद्धिता।

वर्षासु मेध्यशाकैश्च चतुर्थामेव सर्वदा।

इत्यत्र तस्या एव चतुर्थीत्वेन परामर्शात्। अन्ये तु मार्गकृष्णाष्ट्रः
मीमारभ्य तिस्रः। एवं च पूर्वोदाहृतब्रह्माण्डपुराणेकवाक्यतासम्भवेनैकश्चः
तिकरुपनालाघवे सति पृथक् श्वितिकरुपनमजुवितमेव। चतुर्थी तु मार्
द्रकृष्णाष्टम्येव न तु फारगुनकृष्णाष्टमी कथमन्यथा "एतास्तिस्न "इयं
चतुर्थी" इति व्यात्। गोभिलवत् प्रथमत एव चतस्न इति न चदेदिति।
तदेवं गौराणमतेऽपि वर्षे चतस्रोऽष्टकाः कार्याः। अद्यक्तौ तु "एकस्यां मा"
इत्याक्ष्वत्यमस्त्रोक्तेका पुराणोक्ता च भादकृष्णाष्टमीति द्वे। तन्नाित्
स्त्रोक्तासु फारगुनाष्टम्येव। "या माद्याः पौर्णमास्या उपिष्टात् द्यष्टका
तस्यामष्टमी ज्येष्ठया सम्बध्यते तामेकाष्टकेत्याचक्षते" इत्यापक्तमेनै
कस्या एव फारगुनाष्टम्या उक्तत्थात्। बार्यका दिनद्वयसम्बन्धात्। सा
प्रकारद्वयेन व्याख्याता तद्वाष्यकृता मलमासत्वेन खण्डितिथिसन्वेन वा।
ज्येष्ठया सम्बध्यत इति प्रदर्शनार्थं न तु यदैव ज्यष्ठायुक्ता तदेवोपादेया
नाम्यदेत्येवमर्थमिति।

अथान्वष्टका ।

तत्राःक्लायनः-अपरेद्युरम्बष्टक्यमिति । अपरेद्युरष्टकादिनात् ।

विष्णुरिप तिस्रोऽन्वष्टका इति तिस्रः प्रवेष्टुरिति । पूर्वेषुः=अष्टकातः प्रवेष्टुरिति । तदपि कर्मनामधेयम् । अष्टकाया

नित्यत्वमुक्तम्— वायुपुराणे,

यस्य तु प्रतिगच्छेयुरष्टकाभिरपूजिताः । मोघस्तस्य भवेवलोको लञ्घं चास्य विनश्यति ॥ इति । आश्वलायनेन च पूर्व्वद्यः पितृभ्यो दद्यादिति अष्टकाश्राद्धाः पूर्वेद्यः आद्धान्तरमुक्तम् । प्रतत्त्रयमपि प्रधानमिति केचित् । पूर्वेद्यः श्राद्धमः इतित्यपरे ।

इत्यन्वष्टका ।

अथ वृद्धिश्राद्धकालः ।

बाह्य--

जन्मन्यधोपनयने विवाहे पुत्रकस्य च ।
पितृत्रान्दीमुखान्नाम तर्पयद्विधिपूर्वकम् ॥
वेदत्रतेषु चाधानयन्नपुंसवनेषु च ।
नवान्नभोजने स्नाने अढायाः प्रथमार्त्तवे ॥
देवारामतडागादिप्रतिष्ठासुरसवेषु च ।
राजाभिषके वालान्नभोजने वृद्धिसंद्रकम् ॥
वनस्थाद्याश्रमं गच्छन्पूर्वेषुः सद्य एव या ।
पितृत् पूर्वोक्तविधिना तर्पयेरकर्मसिद्धये ॥

विष्णुपुराणे-

यश्रोद्वाहप्रतिष्ठासु मेखलाबन्धमोक्षयोः । पुत्रजन्मवृषोत्सर्गे वृद्धिश्राद्धं समाचरेत् ॥

छन्दोगपरिशिष्टे**−**-

स्विपत्रस्यः पिता दद्यात्सुतसंस्कारकर्मसु । पिण्डानोद्वाहनात्तेषां तस्याभावे तु तत्कमात् ॥

सुतग्रहणं सुताया अप्युपलक्षणम् । "आवृतैव कुमार्था" इश्याश्वलाः यनोक्तेः । आवृत् कर्त्तव्यताप्रकारः । ओद्वाहनाद्विवाहपर्यन्तम् । तस्याभावे= संस्कार्यपितुरमावे। तस्कमात्=संस्कार्यपितृक्रमादित्यर्थः। इदं च पुत्रस्याद्यो .

द्वाह एव । तस्यैव संस्कारकत्वात् । द्वितीयादौ तु पुत्रः स्वयमेव कुर्यात् नानिष्टा तु पितृन् श्राद्धे कर्म्म वैदिकमारभेत् ।

इति शातातपोक्तः। अत्र नानिष्ठोतिवचनेनैव सर्वत्र नान्दीश्राद्धप्राप्तौ यक्षोद्धाह्मतिष्ठास्वित्यादिपुनर्वचनं नियमार्थम्। न चोपसंहारः "नानि-ष्टुा"श्र्यस्यानर्थक्यापत्तेः। न चोत्पत्तिविनियोगाभ्यां साप्तद्वय इव सार्थ-कतोभयोरिप विनियोजकत्वात्। तेनोक्तादन्यत्रानियमः। अस्यापवादः-छन्दोगपरिक्षिष्टे,

> नाष्ट्रकासु भवेद्यादं न श्राद्धे श्राद्धमिष्यते । न सोष्युतीजातकर्मशोषितागतकर्मसु ॥

अत्र जातकर्माणि श्राद्धं निषिध्यते । जननिमित्तं तु तद्भवत्येव । कालविशेषमाद्द--

हेमाद्री वशिष्ठः,

प्रवेंद्यमतिकं श्राद्धं कम्मीहे पैतृकं तथा । उत्तरेद्युः प्रकुर्वीत मातामहगणस्य तु ॥

बृद्धशातातपः--

पृथिग्दिनेष्वराकश्चेद्कस्मिन्पू्ववासरे । श्राद्धत्रयं तु कुर्वीत वैद्वदेवं च तान्त्रिकम् ॥

तत्रापि कालभेदमाह—

स एव,

, पूर्वाह्ने मातृकं श्राद्धमपराह्ने च पैतृकम् । ततो मातामहानां च दृद्धौ श्राद्धत्रयं स्मृतम् ॥

एतदसम्भवे वृद्धमनुः-

अलामे भिन्नकालानां नान्दीश्राद्धत्रयं बुधः । पृथ्वेंद्युर्वें प्रकुर्वीत पृथ्वोह्न मातृपूर्वकम् ॥

तत्रापि प्रातरेव । प्रातर्वृद्धिनिमित्तकमितिशातातपोक्तेः । एतस्पुत्रजन्म-

नोऽन्यत्र ।

पूर्वाह वै भवेद्दाद्धिर्विना जन्मानिमित्तकम् । पुत्रजन्मिन कुर्वित श्राद्धं तात्काछिकं बुधः ॥ स्त्यात्रवचनात् । पुत्रजन्मेत्यनियतनिमित्तोपस्रक्षणम् । नियतेषु निमित्तेषु प्रातर्वृद्धिनिमित्तकम् । तैषामनियतस्ये तु तदानन्तर्यमिष्यते ॥

इति लैगक्षिवचनात्। अत्र प्रातिरितिदिनत्रयादिपक्षोपलक्षणम् । नियतनिमित्तत्वेन शक्यानुष्ठानत्वात् । कर्माङ्गश्राद्धेऽप्येत एव कालाः । निषेककाले सोमे च सीमन्तान्नयने तथा। श्रेयं पुंसवने श्राद्धं कर्माङ्गं वृद्धिवत्कृतम्॥ इति पारस्करवचने वृद्धिश्राद्धकालातिदेशात्।

इति वृद्धिभादकालाः।

अथ कृष्णपद्मश्राद्धकाल: ।

तत्र याज्ञवल्ययः--

प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकां वर्जियत्वा चतुईशाम् । शस्त्रेण तु हता ये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते ॥ इति । (अ०१ इस्रो० २६४)

असमर्थे प्रत्याह गौतमः-पञ्चमीप्रभृति वापरपञ्चहयेति । ततोऽप्यसामर्थ्ये मनुः,

क्रणपक्षे दशस्यादै। वर्जियत्वा चतुर्दशीम् । श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैतां न तथेतराः ॥ इति । (अ० ३ इले।० २७६

तत्राप्यसामध्ये कात्यायनः, अपरपक्षे कुर्वातोर्द्धे वा चतुध्यां यद्दः सम्पद्येतेति ।

सम्पर्धत=श्राद्धसाधनम् । यदाप्येकदिने तदामावास्याश्राद्धाःतृथक् कार्यम् "अमावास्याष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षे "हित पृथक्निर्देशात् । अमा-बास्यायामिष तन्त्रेणेत्यपरे । अत्राप्यसामध्यं सम्बत्सरमध्ये चतुर्वार-मित्याह देवलः । पार्वणमधिकृत्य—

यनेन विधिना श्राद्धं कुर्यात्संवत्सरे सकृत्। द्विश्चतुर्वा यथाश्राद्धं मासे मासे दिने दिने ॥

चतुःपक्षे कन्याकुम्भवृषतुलाके त्रिःकरणपक्षे निर्शातत्वात्मशस्त-श्वाबा। अत्राप्यसामध्ये संवरसरमध्ये त्रवारम्। तत्रापि कन्याकुम्भवृषाके

अनेन विधिना श्राद्धं त्रिरब्दस्येह निर्वपेत्। कन्याकुम्भवृषस्थेऽर्के कृष्णपक्षे च सर्वदा॥

इति मार्स्योक्तेः । ततोऽपि हीनशक्तेर्द्धिवारमुदाहतदेवल्यचनात् । तम कन्यायां कुम्भवृषयोरन्यतरे वा प्रशस्तत्वात् । तत्राप्यसामध्ये सकृत् देवलवचनादेव । तदिप कन्यायामेवातिप्रशस्तत्वात् । एतच्च निर्यं "शाकेनाप्यपरपक्षं नातिकामेत्"इतिकात्यायनोक्तेश अत एव गौतमेनाः नेकान् कालानभिधायोक्तम्—कालानियमः शक्तित इति । काम्यं च । "प्रतिपद्धनलाभाय" इत्यादिमाईण्डेयपुराणात् । पतव्लोपे प्रायाश्चित्तमेव गौणकालानामनानात् ।

इति कृष्णप्शाश्रद्धकालः ।

अथ कन्यागतापर्पक्षः ।

माह्म-

अद्वयुक्छष्णपक्षे तु श्राद्धं कुर्याद्दिने दिने । त्रिभागद्दीनं पक्षं वा त्रिभागं त्वर्द्धमेव वा ॥

अइवयुक्पदं पौर्णमास्यन्तादिवनपरम् । प्रौष्ठपद्याः परः पक्ष **इति** यावत् । दिनशब्दोऽत्र तिथिपरः पक्षस्य तिथिघटितत्वात् । अत **पव-**विष्णुधर्मोत्तरे,

> तिथिनैकेन दिवसइचान्द्रे माने प्रकीर्तितः । अहोरात्रेण चैकेन सावनो दिवसः स्मृतः ॥ इति ।

पवं चैकस्मिन्नेव दिने आद्धयोग्यतिथिद्धयलाभे आद्धद्धयं तिथिवु द्धी च आद्धावृत्तिः कृतस्वात् । पतेनाहृन्यह्नीति कल्पतहृक्तिः परा-स्ता । पारिजातप्रदीपप्रकाशभाष्यश्राद्धविवेकप्रतिहृस्तकमानुपाष्यायादयोऽप्येवम् । त्रि-मागहृनं=तृतीयभागहृनं पञ्चमीमारभ्य, त्रिभाग=तृतीयभागं दशमीमारभ्य

पञ्चमी तिथिमारस्य यावश्वन्द्रार्कसङ्गमम् । कृष्णपक्षे दशम्यादौ—

इति वाक्यादिति कल्पतस्त्रभृतयः। श्राद्धविवेकस्तु त्रिभागहीनिमिति परुष्ठादिकत्यः त्रिभागमित्येकादश्यादिकत्यः।

प्रौष्ठपद्याः परः पक्षस्तत्रापि च विशेषतः । पञ्चम्यूर्ध्वं च तत्रापि दशम्यूर्द्धं ततोऽप्यति ॥

 पक्षस्यार्धमित्यत्र परित्यागे हेन्वभावाञ्चिभागपदार्थस्य सिन्नधानेऽपि
भागितयानुपस्थितेः पक्षविशेषणत्वाच्चार्धपदार्थेनान्वयायेगात् 'अ
धापरपक्षे श्राद्धं पितृभ्यो द्यात्पञ्चम्यादिदश्चान्तमष्टम्यादिदशम्यादि
सर्वस्थित्रः इति गौतमैकवाक्यतया मूलश्चातिकवपनालाघवाः अर्थ पक्षाः
धीमत्येव व्याख्यानमुचितम् । अत्र पक्षश्चाद्धादिकवपानां गुरुलघुकव्यत्वेनेच्छाविकवपासम्भवादेकाद्यो तिस्रो देया इतिवत्कलतारतम्यमिति
भावविवेकः । नित्ये कलाभावान्न कले तारतम्यं किन्तु शक्त्यपेश्चया व्यवरिथतो विकव्यः । एककद्याश्चयणे च तद्दान्वाहेन कव्यान्तराश्चयणे तः
हिमन्प्रयोगे तस्येव पक्षस्य कथाञ्चित्रवाह्याद्वाहियवादिवदितिमश्चाः।
वस्तुतस्तु षोड्यशिष्ठहणादाविव कलभूमेव कव्यायतुं युक्तः । नित्यस्याः।
विकथाञ्चरक्षव्यच्चाच्छकस्य लघुकव्याश्चयणे कलामावकव्यनाया
अन्याच्यत्वात् षोड्यशिष्ठहणादाविविषक्षकेश्च । अत्र च दिने दिन इति
वीदसाश्चवणाच्चतुर्दश्यामपि पार्वणं कार्यं ''वज्ञायत्वा चतुर्दशीम्'' इति
निवेधस्तु अपरपक्षान्तरचनुर्दशीविषय इति प्रदीपविवेकौ । तन्न ।

श्रादं रास्त्रहतस्यैव चतुर्दर्यां महालये।

रति वाक्यविरोधात्। कल्पतस्मानूपाध्यायनीलम्बराचार्यादयोऽप्यवमाहुः। तत्राद्यकं प्रति सकृतकरणमुक्तं हेमाद्रौ नागरखण्डे—

> आषात्याः पञ्चमे पक्षे कन्यासंस्थे दिवाकरे । यो वै श्राद्धं नरः कुर्यादेकार्मिन्नपि वासरे ॥ तस्य संवत्सरं यावत्सन्तृप्ताः पितरो ध्रुवम् । इति ।

अत्र कन्यासंस्थत्ववचनं प्राशस्त्यार्थं न तु तस्यैव श्राद्धकालत्वम् । आषाढीमवर्षि कृत्वा यः स्यात्पक्षस्तु पञ्चमः । श्राद्धं तत्र प्रकुर्वीत कन्यां गच्छतु वा न वा ॥

इस्यादिस्यपुराणे तदनादरोक्तेः।

बृहन्मनुः--

मध्ये वा यदि वाष्यन्ते यत्र कन्यां रिवर्वजेत्। स पक्षः सकलः प्रयः श्राद्धं तत्र विधीयते ॥ इति । पक्षे प्रधमासः । तेन श्रावणस्याधिमासत्वेऽप्यपरपक्षस्य न पञ्चमः त्वश्रतिरिति केचित्। वस्तुतस्तु-

नमो वाथ नमस्यो वा मलमास्रो यदा भवेत्। सप्तमः पितृपक्षः स्यादन्यत्रैव तु पञ्चमः॥ इति नागरस्रण्डोक्तेः सप्तमपक्ष एव तत् न्याय्यमित्युक्तं मलमासकर्त्तः

१६८ वीरमित्रोदयस्य समयप्रकाशे-

व्यनिर्णये । अत्र सर्वत्र पक्षः श्राद्धकाल उक्तः । शाव्यायनिना तु— नभस्यस्यापरे पक्षे तिथिषोडशकस्तु यः । कन्यागतान्वितश्चेत्स्यात्म कालः श्राद्धकर्माणे ॥ इति षोडशादिनानि श्राद्धकाल उक्तः । पक्षस्तु पञ्चवशातिथ्यात्मकः । "पञ्चदश वा अर्धमासस्य रात्रय" इतिश्रुतेः । तत्कथमपरपक्षे षोडशः

श्राद्धसङ्ख्यासम्पातः । पौर्णमास्या सहैति केन्ति । नान्दीमुखानां प्रत्यब्दं कन्याराशिगते रवौ । पौर्णमास्यां तु कुर्वीत वराहवचनं यथा ॥

इति धनष्ठयहलायुधादिलिखितवाक्यात् । अत एव ब्रह्मवायुपुराणयोः पौणमास्यादितिथिषोडशकस्य फलमुक्तमित्युक्तं कामरूपनिबन्धे । अथ वा
वदा तिथिवृद्धा षोडशादिनात्मकः पक्षः स्यात्तदा वृद्धिदिनेऽपि आद्धं
कार्यामत्येवमर्थं षोडशमहणामिति हेमादिः। ईत्यस्वमातामहस्तन्त्यासिषुश्रीधिकारिकश्राद्धामित्रायमित्यन्ये । तस्यापि जीवत्पितृकत्वेनामावास्योत्तरप्रतिपदि मातामहश्राद्धविधानात्। वस्तुतस्तु—

अहःषोडशकं यत्तु शुक्कपतिपदा सह । बन्द्रक्षयाविशेषण सापि दर्शात्मिका स्मृता ॥

इति देवलोक्तेस्तत्रापि श्राद्धविधानादिति । सक्तन्महालये तिथ्यादि शोध्यम् ।

सकृत्महाले काम्ये पुनः श्राद्धेऽखिलेखु च । अतीतविषये चैव सर्वमेतद्विचित्तयेत्॥

इति पृथ्वीवन्द्रोदये नारदोक्तः । एतत्=निविद्धतिष्टयादि । तदेवाह वसिष्ठः— नन्दायां भागवदिने चतुर्दरयां त्रिजनमसु । एषु श्राद्धं न कुर्वीत गृही पुत्रधनक्षयात् ॥

त्रिजन्मस् रोहिण्यादिनक्षत्रत्रयेषु । तदाह वृद्धगार्थः-प्राजापत्ये च पौष्णे च पित्रयर्क्षे भागेचे तथा ।

यस्तु श्राद्धं प्रकुर्वीत तस्य पुत्रो विनश्यति ॥ इति । प्राजापत्यं=रोहिणी, पौष्णं=रेवती, पित्र्यं=मधा काचिदस्यापवादो—

हेमाद्रिमाधवयोः,

अमापाते भरण्यां च द्वादरयां पश्चमध्यके । तथा तिथिं च नक्षत्रं वारं च न विचारयेत् । इति । सक्कत्करणं च पितुर्मृताद्दे तत्र वचनवारादिपिण्डदाननिषेधवि• न्तेश्याह— कात्यायनः,

> या तिथियस्य मासस्य मृताहे तु प्रवर्त्तते। सा तिथिः पितृपक्षे तु पूजनीया प्रयत्नतः॥ तिधि इछेदो न कर्त्तस्यो विनाशीचं यदद्खया। पिण्डश्राद्धं च कर्चब्यं विचिछाति नेव कारयेत्॥ अशकः पितृपक्षे तु करोत्येकदिने यदा। निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात्पिण्डदानं यथाविधि ॥ इति । अत्र शतिदिनं श्राद्धकरणे नन्दादि न वर्ज्यम् । नभस्यस्यापरे पक्षे धार्चं कुर्याहिने दिने। नैवं नन्दादि वर्ष्यं स्यान्नेव वर्ज्या चतुर्दशी ॥ <mark>इति</mark> कार्ग्गात्रिनिवचनात् । इतरपक्षेषु चतुर्द्<mark>शी वर्जनीया ।</mark> विषसर्पद्यापदाहितिर्यग्त्राह्मणघातिनाम् । चतुईइयां क्रिया कार्या अन्ये<mark>षां तु विगर्हिता ॥</mark>

इतिमरीचिना,

श्राद्धं शस्त्रहतस्यैव चतुर्दश्यां महालये। इति कालादर्शायुदाहतवचनेन च शस्त्रहतातिरिक्तश्राद्धनिषेधात् स्युक्तम् । शस्त्रहतस्य पित्रादेस्तु तत्र भवस्येव ।

दास्त्रेण तु हता ये वे तेभ्यस्तत्र प्रदीयते । (अ०१ इल्लो० २६४) इतियाज्ञवल्कयोक्तेः । नन्दादिवर्जनं तु पञ्चम्यादिपक्षेषु न भवति विभागादिपरिमाणहानिप्रसङ्गात्। अत एव षष्ठ्यादिपक्षे न चतुर्द्-वीवर्जनम्। यत्तु सूर्घ्यसिद्धान्ते —

षड्विंशे धनुषो भागे <mark>द्वाविंशेऽनिमिषस्य च ।</mark> मिथुनाष्टादशे भागे कन्यायाश्च चतुईशे॥

इत्युक्त्वा-

अत ऊर्द्ध तु कन्याया यान्यहानि तु षोडश । कतुभिस्तानि तुल्यानि पितृभ्यो दत्तमक्षयम्॥ इतिषोडशाहिनानि श्राद्धकालत्वेनोकानि तानि काम्यश्राद्धान्तरः

विषयाणीति श्लपाणिप्रस्तयः । यन्त्र-स्यर्थं कन्यास्यिते श्राद्धं यो न कुर्याद्गृहाश्रमी। कुतस्तस्य धनं पुत्राः पितृनिश्वासपीडिताः ॥

इत्यादिवचनैः पञ्चमपक्षनिरपेक्षमेव कन्यानिमित्तकं श्राद्धान्तरं वि धीयते तस्य चापरपक्ष एव कन्यासङ्क्रमणे तन्त्रं, भेदे तु पृथगेव, क

बी॰ स॰ २२

न्यायां सक्तदेवानुष्ठानमिति ग्रल्पाणिनोक्तं, तत् विधिमेदे गौरवात्पश्चमपक्षे च कन्यासङ्कमणावश्यम्भावात्कन्योपलक्षितस्यैव पश्चमपक्षस्य आद्धः कालत्वोपपत्तेः ''आदौ वा यदि वा मध्ये'' इत्युदाहृतवाक्यैकवाक्यतयेः कश्चतिमृलकत्वनालाघवाच्चायुक्तम् । अत्र—

नभस्यस्यापरे पक्षे तिथिषोडशकस्तु यः । कन्यागतान्वितश्चेत्स्यात्म काळः श्राद्धकर्माणि ॥ इत्युत्पत्तिगक्ये श्राद्धकर्मणीत्येकवचननिर्देशादेकमेव श्राद्धं सः ङ्ख्यायुक्ततिथिसमुच्चयवशादाग्नेयवद्यावत्तिथ्यभ्यस्यते । यत्तु--स पक्षः सकळः पुष्टयः श्राद्धषोडकं प्रति ।

इति कर्मणि सङ्ख्याभवणं न तद्भेदकं तस्यैकदेशकन्यासः म्बन्धमात्रणापि सकलपञ्चपृत्र्यस्वगुणपरस्वेन कर्मोत्पत्तिपरस्वा भावात् । उत्पत्तिगताया एव सङ्ख्याया भेदकत्वात् षोडशकमितिद्वितीयानिमित्तभृतलक्षणार्थकर्मप्रवचनीयप्रतियोगेन आ 'दिनेदिने' इतिवीप्सावशात् "त्रिभागहीनं द्धानामुद्देश्यत्वा 🛢 👚 पक्षंचा"इत्यादिषु अत्यन्तसंयोगद्वितीयावद्यात् "स पक्षः सकलः पूज्य" इतिसकलादिशब्दवशादभ्यासप्रतीतेश्च। एवं च कालभेदात्सायम्प्रा-तःकालयोः साङ्गहोमप्रयोगावृत्तिवत्सन्वांसु तिथिषु साङ्गश्राद्धावृत्तिः। कार्यकालस्य प्रयोगावच्छेदकत्वेन कालसमुच्चये प्रयोगावृत्तेरवइय-म्भावात्। एवं च यदभ्यासपक्षेऽन्तेदक्षिणादानं ब्राह्मणैक्यं चेति हेमा-^{द्विणो}कं तिच्चश्त्यम् । अन्येषामप्याराद्वपकारकाणां प्रधानपूर्व्वोत्तरमाः विनामङ्गानां सुतरां तन्त्रतापत्तेश्च । एवश्च पक्षश्राद्धे निर्वि झतार्थं सक देव ब्राह्मणैः सहोपसंवादे कृतेऽपि यदि ब्राह्मणानामाशीचप्राप्तिस्तवा तेषां त्याग एवं। शास्त्रीयनिमन्त्रणाभावात्। तथा कर्तुरपि केनचिदः प्यभ्यासपक्षेण प्रवृत्तस्यान्तरा यद्याशौचनिपातस्तदापि 'श्राद्धे पाकपः रिक्रिया' इत्युक्तमुख्यप्रारम्माभावात्सङ्कल्पाभावाच्च "प्रारब्धे स्तकंनाः हित"इत्यस्याप्रवृत्तेः प्रारब्धाभ्यासपक्षत्याग एव । किन्तवाशौचापगमोच दं सक्रदादिपक्षेण यथावनमहालयश्राखं कार्य केनापि पक्षेण तस्याजाः तत्वातः । पूर्वकृतप्रयोगाणां तु सहकार्यन्तराभावाभिष्फळत्वमेव । आः शौचाविरिक्तप्रतिबन्धे तु प्रतिनिधिना कर्त्तव्यमित्यलं प्रसङ्गेन । महा लये आद्धाकरणे गौणकाल उक्तो हेमादौ--

हंसे वर्षासु कन्यास्थे शाकेनापि गृहे वसन्। पञ्चम्योरन्तरे कुर्यादुभयोरपि पक्षयोः॥ इति।

यमः-

कृष्णग्रुक्रपक्षसम्बन्धिन्योः पञ्चम्योरन्तरा । अत्र प्राप्ताप्राप्तविवेक् केनामावास्याया अर्ध्वमर्वाक् पञ्चम्या गौणकालविधाने तात्पर्यम् । तत्राप्यसम्भवे बुश्चिकसङ्कान्ति यावत्कस्मिश्चिद्दिने । यावच्च कन्यातुलयोः क्रमादास्ते दिवाकरः ।

तावच्छ्राद्धस्य काळः स्याच्छ्रन्यं प्रेतपुरं तदा॥

इति बद्धपुराणात् । अत्र क्रमाच्छ्राद्धस्य काल इत्यन्वयः । कन्यायामसः स्भवे तुलायामित्यर्थः । अत एव—

नागरखण्डे,

प्रेतपक्षेऽप्यतिकान्ते यावत्कन्यागतो रविः। तावच्छ्राद्धं प्रवाञ्छान्ति दत्तं वे पितरः सुतैः॥ ततस्तुलागतेऽप्येके सुर्थे वाञ्छन्ति पार्थिव!। श्राद्धं स्ववंशर्जर्दत्तं सुत्पिपासास्रमाकुलाः॥ मासद्वयं प्रतीक्षन्ते गृहद्वारं समाश्रिताः। षायुभूताः पिपासार्त्ताः सुत्क्षामाः पितरो नृणाम्॥ यावत्कन्यागतः सूर्यस्तुलास्थश्च महीपते!॥ इति।

तत्रापि कार्त्तिकामावास्यायां विशेषः।

येयं दीपान्विता राजन् ! ख्याता पञ्चदशी भुवि । तस्यां दद्यात्र चेहत्तं पितृणां वै महालये ॥

इति भविष्येकिः । अत्र यद्यपि कार्त्तिकपौर्णमास्यामपि दीपदानं विष् हितं तथाप्यमावास्यैव पञ्चद्यीशाब्देन ग्राह्या । ऋष्णपक्षस्य पित्रये प्रशास्तित्वात् दीपावलीत्वेन तस्या पव ख्यातत्वाच । महालयो भाद्रापरपक्षः पितृणां तत्रातिशयेन लयात् । पितृणां महस्योत्सवस्यालयतया वा । अध तत्रैव भरण्यां श्राद्धं महाफलम् ।

भरणी पितृपक्षे तु महती परिकीर्त्तिता। अस्यां श्राद्धं कृतं येन स गयाश्राद्धकृद्धवेत् ॥

इति मरस्यपुराणात् ।

अथ त्रयोदशी।

अत्र— प्रौष्ठपद्यामतीतायां मघायुक्तां त्रयोदशीम् । प्राप्य श्राद्धं हि कर्त्तव्यं मघुना पायसेन च ॥

तथा— यो वा सम्बर्धयेदेहं प्रत्यहं स्वात्मविक्रयात्। श्राद्धं तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यः सुसञ्जितेः॥ त्रयोद्श्यां प्रयत्नेन वर्षासु च मघासु च । नास्मात्परतरः कालः श्राद्धेष्वन्यत्र विद्यते ॥

तथा,(अ०३ इलो०२७३)

यिकिञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रद्वात्तु त्रयोदशीम् । तद्व्यक्षयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च ॥

इस्यादि शङ्घनद्यपुराणमन्यादिवचनेषु मघायुक्तैव त्रयोदशी श्राद्धकाः स्रवेन यद्यपि श्रूयते तथापि केवलापि सा श्राद्धकालः ।

मौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णा त्रयोदेशी।
भौष्ठपद्युर्द्ध कृष्णत्रयोदशीति।
अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चित्ररोत्तमः॥
भावृद्काले सिते पक्षे त्रयोदश्यां समाहितः।
मधुष्ठतेन यः श्राद्धं पायक्षेन समाचरेत्॥

तथा—(अ० ३ इलो०२७४)

अपि नः स कुळे भृयाद्यो नो दद्यात्रयोदशीम् । पायसं मधुसर्पिभ्यां प्राक्**छाये कु**ञ्जरस्य च ॥

इति विष्णुवन्वादिस्मृतिषु केवलाया अपि श्रवणात्। योगवचनं तु प्राशस्त्यार्थम्।

तथा वर्षात्रयोद्दयां मघासु च विशेषतः।(अ०१श्वा॰प्र०इहो०२६१) इति योगियाइवल्क्येन विशेषत इत्यनेन प्राशस्त्र्यार्थत्वोक्तेः।

त्रयोद्शी भाद्रपदी कृष्णा मुख्या पितृप्रिया।
तृष्यन्ति पितरस्तस्यां स्वयं पञ्चशतं समाः॥
मधायुतायां तस्यां तु जलाद्यैरपि तोषिताः।
तृष्यन्ति पितरस्तद्वद्वर्षाणामयुतायुतम्॥

इति चन्द्रिकास्यवाक्येन शुद्धामभिषाय मधायोगे प्राश्चस्याभिषा नाड्य। "वर्षासुँ च मघासु च" इत्यादौ चकारस्तु न तिथ्या सहेतरेतर-योगार्थः किन्तु परस्परनिपेक्षैकक्रियान्वयळक्षणसमुख्वयार्थः।

मधुमांसैश्च शांकैश्च पयसा पायसेन च । पप नो दास्पति श्राद्धं वर्षांसु च मघासु च ॥ इति विषष्ठशक्ये केवलमघाया अपि श्राद्धकालत्वोक्तेः । न चैवं

त्रयोद्द्यां प्रयत्नेन वर्षासु मघासु च ।

इत्यादी वर्षाया अपि पृथक्श्राद्धकालता स्यादिति वाज्यम् । 'प्रावृट्काले सिते पक्षे त्रयोददयां' इति, तथा ''वर्षात्रयोद्द्याम्'' इत्यादी विद्योषणत्वावगतेः। अत्र ग्रलपाणि:-

प्रोष्ठपद्यामतीतायां मघायुक्तां त्रयोदशीम् । प्राप्य श्राद्धं हि कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च ॥ इति शङ्कवाक्ये प्रत्यक्षविधिश्रवणात् । अपि नः स कुले भूयाद्यो नो दद्यात्रयोदशीम् ॥

तथा--

अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः।
प्रावृद्काले सिते पक्षे त्रयोद्श्यां समाहितः॥
मधुष्लुतेन यः श्राद्धं पायसेन समाचरेत्।
इतिकेवलत्रयोदशीप्रतिपादकयोमेनुविष्णुवाक्ययोः तथा—
एष नो दास्यति श्राद्धं वर्षासु च मघासु च।

इति केवलमघाप्रतिपादकवीत्रध्वाक्यस्य वार्यवादस्वास्कर्थां वि रप्रत्यक्षविष्येकवाक्यस्ये च सम्भवति स्वतन्त्रविष्यन्तरकद्यनानै विस्या रकेवलवाक्यानां लक्षणया श्रुतिकल्पनाल, घवाय योगविषयस्वकल्पनः मेवोचितम् । गजच्लायाकुञ्जरच्लायायोगौ तु त्रयोदशीश्राद्ध प्रव फलातिशयार्थावन्यमुन्युक्तस्वादित्याह ।

तद्युक्तम् । यद्येकविधिकरुपनालाघवाय स्वारसिकनैरपेक्ष्यबाधेन्
नाप्यनाकाङ्क्षितेतरोपलक्षणमाश्रीयते । तर्दि तत एव लाघवाद्गज्ञ च्छायाख्ययोगयुक्तायामेव त्रयोद्द्यां कुञ्जरप्राक्छाय एव च देशे श्राद्धं स्यान्नान्यत्र । सर्वोपसंहारेण विशिष्टविषयिण्या एव श्रुतेः करुपने लाघवात् । अथ्—

कपतो हि निराकाङ्क्षभिन्नत्वेनावधारिताः। अन्योन्यानादरेणैव प्रार्थयन्ते प्रयोजनम् ॥

इतिन्यायेन तत्तद्दिवचनातुरूपनानाश्चितिकद्पनमपि प्रामाणिकम्। ततः केवलमघात्रयोदशीप्रतिपादकवाक्यानामपि निष्पारेपन्धितत्तद्-र्थश्चितिकदपकत्वमित्यलम्।

पत्तच्च श्राद्धं महालयादिश्राद्धेभ्यो भिन्नम्। मौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णत्रयोदशीम्।

तथा "प्रौष्ठपद्यूर्ध्वे स्वरणत्रयोदशी" इत्यादिवचनेषु महालयादिश्रा-द्यानुपस्थितेः। एतच्च नित्यम्।

मौष्ठपद्यामतीतायां तथा ऋष्णत्रयोदशीम्।

ह्युपक्रम्य — पतांस्तु आद्यकालाम्बै नित्यानाह् प्रजापतिः। श्राद्यमेतेष्वकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते॥ इति विष्णुधर्मोत्तरात् । काम्यं च । एतदुपक्रम्यं— प्रजामिष्टां यद्याः स्वर्गमारोग्यं च धनं तथा । नृणां श्राद्धे सद्। प्रीताः प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥

हितशक्को कि । यस्त्वत्र श्राद्धानिषेधो ज्योतिर्वृहस्पतिना, कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां यः श्राद्धं कुरुते नरः । पञ्चरवं तस्य जानीयात् ज्येष्ठपुत्रस्य निश्चितम् ॥ हित दर्शितः स एकवर्गविषयः । तथा च—

कार्शाजिनिः,

श्रासं नैवैकवर्गस्य त्रयोदश्यामुपक्रमेत्। न तृप्तास्तत्र ये यस्य प्रजां हिंसन्ति तस्य ते॥ इति।

पतद्वननं हेमाहिणा द्वेघा व्याख्यातम् । पक्षशब्दः केवलपरः। पितृव-गंमात्रस्य न कुर्यात्किन्तु मातामहवर्गस्यापि कुर्यात्। दर्शादावसमर्थस्य पितृवर्गश्राद्धमात्रेणापि नित्यशास्त्रार्थसिद्धरापस्तम्बस्त्रादौ दर्शनादेकव गंयजनप्रसाक्तः । यद्वा नैकवर्गस्य पार्वणमात्रं न कर्त्तव्यं किन्तु सर्वेषां पितृपितृव्यादीनामपि पार्वणकोद्दिष्टानि कार्याणीत्यर्थः । न तृप्ता इति वाक्यशेषात् । अथवा सपिण्डकश्राद्धविषयो निषेधः।

> अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा । युगादिषु च सर्वासु पिण्डनिर्वपणाद्यते ॥

इतिपुलस्योक्तेः। महालयत्रयोदशीश्रादं च युगादिश्राद्धादिभिन्नं युगा-दिःवाविनामावेन तदुपस्थितेरिति केचित्। अस्तु वा भेदस्तथापि—

मघायुक्तत्रयोदस्यां पिण्डानिर्वपणं ।द्वेजः । ससन्ताना नैव कुर्यान्नित्यं ते कवयो विदुः ॥

इतिवृहत्पराशरेण विशिष्यापरपक्षत्रयोदशिश्राद्धे पिण्डनिषेधात्तिः षयः श्राद्धनिषेध इत्यदेषः काम्यश्राद्धविषयो वा । आपस्तम्बेन--

त्रयोदश्यां बहुपुत्रो बहुमित्रो दर्शनीयापत्यो युवमारिणस्तु सवन्ति । इति काम्यश्रासं प्रकृत्य दोषोक्तेः पुत्रवद्गृहस्थविषयो वा । त्रयोद्द्यां तु वै श्रासं न कुर्यात् पुत्रवान्गृही ।

इति तं प्रति स्मृत्या निषेधात्।

असन्तानस्तु यस्तस्य श्राद्धे प्रोक्ता त्रयोदशी। सन्तानयुक्तो यः कुर्यात्तस्य वंशक्षयो भवेत्।

इतिहेमाही नागरबण्डे सन्तानवतो दोषोक्तेश्च । अत्र सन्तानश्रदः पुत्रपरः "नकुर्यात्पुत्रवानगृही"इतिस्मृतेः।अत्र त्रयोदशीमहालयमबाशाः द्धानां तन्त्रं युगादिश्राद्धभेदे तु तस्यापि । अन्यो विशेषः श्राद्धश्रकाशे द्रष्टव्यः ।

इति त्रयोदशी ।

अथ चतुईशी।

मरीचिः, विषसर्पद्वापदाहितियेग्ब्राह्मणघातिनाम् । चतुर्द्दश्यां क्रियाः कार्या अन्येषां तु विगर्हिताः॥ विषादिभिर्बाह्मणान्तैर्घातो येषामिति विष्रद्दः।

नागरखण्डे, अपमृत्युर्भवेदोषां शस्त्रमृत्युरथापि वा। उपस्रामृतानां च विषमृत्युमुपेयुषाम् । बह्रिना च प्रदग्धानां जलमृत्युमुपेयुषाम् ॥ श्राम्यं तेषां प्रकर्त्तव्यं चतुर्द्भयां नराधिए ! ।

मार्कण्डेयपुराणे-

युवानः पितरो यस्य मृताः शस्त्रेण वा इताः। तेन कार्यं चतुर्दश्यामिति ।

युवरवं च षोडशवर्षांदृष्वं त्रिशद्धंपर्यन्तमिति श्राह्मविकादयः। अत्र सर्वत्र लिङ्गमिवविक्षतमुद्देश्यविशेषणत्वात्। अत्र चापमृत्युर्भवेदिः त्यादिश्रवणाद्रोगं विना मृतत्वं चतुद्दशीश्राद्धप्रयोजकम्। एवं च कृतपत्यनुगमनाया अपि चतुर्दशीश्राद्धं भवत्येवेति गौडाः। अन्ये तु अन्वे चम्रणं चतुर्दशीश्राद्धप्रयोजकं प्रायोऽनशनाभ्यां तु विधितोऽपि विप्रवानां भवत्येव।

प्रायोऽनदानद्यस्राग्निविषोद्धन्धनिनां तथा।
दितिनद्यपुराणात्। तथा युद्धदतानामपि। "युद्धदतानां श्राद्धकरमीणि
चतुर्द्दशी प्रदास्ताणहित विष्णुस्मरणादित्याहुः। एतच्चैकोदिष्टक्रपम्।
चतुर्द्दशी त्र युद्धस्यां तु युद्धस्य स्विष्टिकरणात्परम्।

एकोहिष्टविधानेन तत्कार्यं शस्त्रघातिनः। इति गाग्योंकेः। अन्योऽत्र विस्तरः श्राद्धप्रकाशे बेध्यः।

इति चतुईशी।

अथाहिवनशुक्लप्रतिपदि दौहित्रकर्तृकं मातामहश्राद्धम्। सङ्ग्रहे,

जातमात्रोऽपि दौहित्रो विद्यमानेऽपि मातुले। कुर्यान्मातामहश्राद्धं प्रतिपद्यादिवने सिते॥ इति। इयं सङ्गवन्यापिनी प्राह्यति निर्णयदीपे -प्रतिपद्यादिवने छुक्ले दौदित्रस्त्वेकपार्वणम् ।
श्राद्धं मातामदं कुर्यात्सपिता सङ्गवे सदा ॥
जातमात्रोऽपि दौदित्रो जीवत्यपि च मातुले ।
प्रातःसङ्गवयोर्भभ्वे आर्यस्य प्रतिपद्भवेत् ॥
इतिवचनात् ।

अथ प्रकीर्णकानित्यश्राद्धकालाः ।

तत्र विष्णुधर्मोत्तर— आर्षे सङ्क्रमणं भानोः प्रशस्तं पृथिवीपते !। विषुवाद्वितयं तत्र अयने द्वे विशेषतः॥

आवश्यकम्-उपस्रवे चन्द्रमसा रवेश्च त्रिष्वष्टकास्वष्ययनद्वये च । पानीयमप्यत्र तिलैंबिंमिश्चं दद्यात्पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः ॥ श्राद्धं कृतं तेन समाः सहस्रं रहस्यमेतत् पितरो वदान्ति ।

रितिविष्णुपराणात् । काम्यत्वम्—आदित्यसङ्क्रमणिमत्यादिविणुवा-क्यात् । द्रव्यब्राह्मणसम्परयुपलक्षितः कालः श्राद्धकालः । तथाच-

निगमः, अपरपक्षे यदहः सम्पद्यतामावास्याया तु विशेषेणाष्ट्रका तीः र्थतिथिद्रव्यब्राह्मणसम्पत्सु चिकीर्षेदिति ।

वृद्धिसङ्कमद्रव्यब्राह्मणसम्परयादिनिमित्तविहितानां नैमित्तिकत्वे-नावश्यकत्वम् ।

हारीतवचानादपि,

तीर्थद्रव्योपपत्तौ च न कालमवधारयेत् । पात्रं च ब्राह्मणं प्राप्य सद्यः श्राद्धं विधीयते ॥ सद्य इति आवश्यकम् ।

यमः—

राहुदर्शनदत्तं च श्राद्धमानन्त्यमुच्यते।

विष्णः-राहुदर्शनदत्तं हि श्राद्धमाचन्द्रतारकम् ।
गुणवत्सर्वकामीयं पितृणामुपतिष्ठति ॥
सर्वकामीयं=सर्वकामिविहितम् ।

लिङ्गपुराणे— सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं श्राद्धं वै राहुदर्शने । सर्वस्वेनापीत्यनेनावदयकत्वम् । श्राद्धेच्छोपळक्षितश्च कालः श्रा

द्यकालः ।

मार्कण्डेयपुराण--

विशिष्टब्राह्मणप्राप्तौ स्थ्यैन्दुग्रहणेऽयने। विषुवे स्रित सङ्कान्त्यां व्यतीपाते च पुत्रकाः॥ श्राद्धार्हद्रव्यसम्पत्तौ तथा दुःस्वप्नदर्शने। जनमक्षेत्रहपीडासु श्राद्धं कुर्वीत चेच्छया॥

चशब्दो भिन्नक्रमः। इच्छषा चेत्यर्थः। आवश्यकत्वमिच्छायां नि मित्ते विधानातः।

ब्रह्मपुराणे—

पौर्णमासीषु यच्छ्राद्धं कर्त्तव्यमृक्षगोचरे । मासनक्षत्रसंयोगे । भाद्रपदपौर्णमास्यां विशेषो ब्रह्मपुराण--नान्दीमुखानां प्रत्यब्दं कन्याराशिगते रवौ । पौर्णमास्यां तु कर्त्तव्यं वराह्वचनं यथा ॥ ये स्युः पितामहादुर्द्धं ते तु नान्दीमुखास्त्रयः । प्रसन्नमुखसंज्ञास्तु मङ्गळायतनास्तु ते ॥

पितामहात्=पितुःपितामहादित्यर्थः ।

यम:--

आषाढ्यामथ कत्तिक्यां माध्यां त्रीन् पञ्च वा द्विजान् । तर्षयेत्पितृपृथ्वं तु तदस्याक्षयमुच्यते ॥

मत्स्यपुराणे-

वैशाख्यामुपरागे च तथा वत्सः ! महालये । एषु वचनेषु पौर्णमासीविशेषाणां ब्रहणमाधरयकत्वार्थमतिशः यार्थं वा ।

विष्णुधर्मोत्तरे--

आदिवनस्यापरे पक्षे प्रथमे कार्त्तिकस्य च। यस्तु श्राद्धं सदा कुर्यात्सोऽदवमेधफलं लभेत्॥ निद्रां त्यजति सर्वात्मा तस्मिन्काले जनाईनः। तत्र श्राद्धमथानन्तं नात्र कार्यो विचारणा॥

देबल:-

अयुग्मास्तिथयः सर्वा युग्माभ्यः प्रतिपूजिताः । कालतः पूजितौ मासौ माघप्रौष्ठपदावुमौ ॥ पक्षयोः शुक्कपक्षश्च बहुलः श्रा**द्धपू**जितः । उक्ता तिथिपरीक्षेयं न नक्षत्रेषु प्रचक्ष्यते ॥

बी० स० २३

उत्तराः श्रवणाहितःषो मृगद्यीर्षे प्रजापितः ।
हस्तः रातभिषक् स्वातिश्चित्रा पित्र्यमथादिवनम् ॥
नक्षत्राणि प्रशस्तानि सदैवैतानि पैतृके ।
अपराणि च नक्षत्राण्युच्यन्ते कारणैः काचित् ॥
यस्मिन् गुणोदितं विष्रं पात्रभूतमथाप्नुयात् ।
आदस्य पृजितः काळो भवेत्स एव वा पुनः ॥
कारणैः≔माधपञ्चदशीयोगादिभिः ।

सथ काम्यश्राद्धकालाः ।

तत्र कात्यायनः अथ काम्यानि भवन्ति स्त्रियोऽप्रतिक्रपाः प्रतिपिति, हितीयायां स्त्रीजन्म, अद्वास्तृतीयायां, चतुष्यां श्चद्रपश्चः, पुत्राः पश्चम्यां, षष्ट्यां स्त्रिद्धः, कृषिः सप्तम्याम्, अष्टम्यां वाणिज्यम्, एकशकः नवम्यां, गावो दशम्यां, परिचारका एकाद्द्यां, द्वाद्द्यां धनधान्ये कुष्यः म्, ब्रातिश्रेष्ठयं त्रयोद्द्यां युवानस्तिस्मिन्द्रियन्ते शस्त्रहतस्य चतुर्द्दे द्याममावास्यायां सर्वम् ।

मनुः—(अ० ३ इलो॰ २७७)

युक्षु कुर्वन् दिनर्सेषु सर्वान्कामान्समरतुते । अयुक्षु तु पितृनर्चन्प्रजां प्राप्तोति पुष्कलाम् ।

याइवल्क्यः -- (अ० १ आ० प्र० २६५-२६८)
स्वर्ग ह्यपत्यमोजस्य श्रीर्थ्य क्षेत्रं बळं तथा ।
पुत्रान्थ्रेष्ट्यं ससौभाग्यं समृद्धि मुख्यतां सुतान् ॥
प्रवृत्तचक्रतां चैव वाणिज्यप्रभृतींस्तथा ।
अरोगित्वं यशो वीतशोकतां परमां गतिम् ॥
विद्यां धनं भिषकांसिद्धि कुष्यं गा अध्यजाविकम् ।
अश्वानायुश्च विधिवद्यः आद्धं सम्प्रदास्पति ॥
कृत्तिकादिमरण्यन्तं स कामानाष्त्रयादिमान् ।
आस्तिकः अद्धानश्च व्यपेतमदमत्सरः ॥

प्रकृतवकता=सर्वेत्राप्रतिहताङ्गाशालिता ।

विण्यः—सततमादित्याहि श्राद्धं कुर्वन्नारोग्यमाप्नोति, सौभाग्यं चा न्द्रे, समरविजयं कौजे, सर्वान्कामान्बौधे, विद्यामभीष्टां जैवे, धनं शौके जीवितं शनैरचरे।

अथ युगाद्यः ।

विष्णुपुराणे-

वैशाखमासस्य सिततृतीया नवम्यसी कार्त्तिकशुक्कपक्षे । नभस्यमासस्य तमिस्नपक्षे त्रयोदशी पञ्चदशी च माघे॥ एता युगाद्याः कथिताः पुराणेरनन्तपुण्यास्तिथयश्चतस्रः । पानीयमप्यत्र तिलैविंमिश्रं दद्यात् पितृम्यः प्रयतो मनुष्यः॥ श्राद्धं कृतं तेन समाः सहस्रं रहस्यमेतन्मुनयो वदन्ति ।

नागरसण्डे—

अधुना शृणु राजेन्द्र ! युगाचाः पितृवहलभाः । यासां सङ्कीर्त्तनेव श्रीयते पापसञ्चयः ॥ नवमी कार्त्तिके शुक्ला तृतीया माधवे सिता । अमावास्या तपस्ये च नमस्ये च त्रयोदशी ॥ त्रेताकृतकलीनां तु द्वापरस्यादयः स्मृताः । स्नाने दाने जपे होमे विशेषात्पितृतपेणे ॥ कृतस्याक्षयकारिण्यः सुकृतस्य महाफलाः । इति । तपस्ये=माध इत्यर्थः ।

महस्यपुराणे—

वैशाखस्य तृतीयां या नवमी कार्त्तिकस्य तु ।
पञ्चद्दयपि माघस्य नमस्ये तु त्रयोदशी ॥
युगाद्यः स्मृता होता दत्तस्याक्षयकारकाः । इति ।
अत्र नक्षत्रविशेषाराशस्यविशेषमाह्—

देवलः,

्तृतीया रोहिणीयुका वैशाखस्य स्निता शुभा । मघाभिः सहिता या तुनभस्य तुत्रयोदशी ॥ युगादयः स्मृता होता द्वस्याक्षयकारकाः । इति ।

ब्रह्मपुराणॅ— वैशाखशुक्ळपश्नस्

वैशाखशुक्लपक्षस्य तृतीयायां इतं युगम् । इत्याशुपक्रम्य— इत्यसम्बद्धाः यगाद्या दत्तं कलं वाक्षयमस्य

पतारचतस्रस्तिथयो युगाद्या दत्तं कुलं चाक्षयमासु विन्द्यात्। युगे युगे वर्षशतेन यच्च युगादिकाले दिवसेन तद्भवेत ॥ इति । मविष्ये—

वैशाखस्य तृतीया या समा क्रतयुगेन तु। नवमी कार्त्तिके या तु त्रेतायुगसमा तु सा॥ माघे पञ्चद्शी राजन्! कलिकालसमा तु सा। पताश्चतको राजेन्द्र! युगानां प्रभवाः शुभाः॥ युगादयस्तु कथ्यन्ते तेनैताः पूर्षस्रिशिः । उपवासस्ततो दानं श्रासं होमो जपस्तथा ॥ तदा तु क्रियते किञ्चित्सर्वं कोटिगुणं भवेत् । इति । इतयुगेन समेति सम्पूर्णकृतयुगधर्मप्राप्तिरस्यामेकस्यां तिथौ भवः वीत्याद्द हेमाद्रिः । अर्थवादमात्रमित्यन्ये ।

प्रभासखण्डे---

यदा चन्द्रश्च सूर्यश्च यदा तिष्यबृहस्पती।
एकराशी समेष्यन्ति प्रवेश्यति तदा कृतम् ॥ इति।
अत्र च पौर्णमासी तु माघश्येति भविष्यवचनात्,
माघे च पौर्णमास्यां तु घोरं किळ्युगं तथा।

इति ब्रह्मवैवर्तात् "अमावास्या च तपस" इति नागरखण्डात् "माघे च न्द्रक्षयेऽहनि" "दर्शे तु माघमासस्य" इतिब्रह्मपुराणादिवचनात् माघामा-वास्यापौर्णमास्योर्युगमेदेन व्यवस्थेति ज्ञेयम् । अत्र च-

श्राद्धं कृतं तेन समाः सहस्रं रहस्यमेतन्मुनयो वद्गन्ति । इति विष्णुपुराणात् पितृकम्मेत्राधान्यात्

आन्दिके पितृकार्ये च मासश्चन्द्रमसः स्मृतः । इति स्मृतेस्तस्य च शुक्लकृष्णादिमेदेन उभयथोपपत्तेः । माघासिते पञ्चद्शी कदाचिदुपैति योगं यदि वारुणेन । ऋक्षेण कालः स परः पितृणां न हाल्पपुण्येर्नुप ! लभ्यतेऽसौ ॥

इतिमकरादित्ये तद्सम्भवात् कुम्भादित्ये च सम्भवात् अस्मिः ग्पक्षे च पूर्णिमामावास्ययोरिप युगादित्वसम्भवात् चान्द्रमासयुगाः दयो प्राह्या इति पूर्वपक्षमुपन्यस्य-

दशहरासु नोत्कर्षः चतुर्विपि युगादिषु । उपाकम्मे महाषष्ठवां ह्येतदुक्तं वृषादितः ॥

इति ऋष्यशृत्रवनात्सौरमासगता एव प्राह्या इति हेमादिः। एतास्तु पितृकर्मसु अपराह्वव्यापिन्यो प्राह्या दैविके पूर्वाह्वव्यापिन्यः।

कृष्णपश्चे तिथित्रीह्या यस्यामस्तं गतो रविः । शुक्लपश्चे तिथित्रीह्या यस्यामम्युदितो रविः ॥ इतिस्मृतेः । शुक्लकृष्णमेदेन व्यवस्थेत्यन्ये । अत एव-

नारदीयभविष्योत्तरयोः,

ब्रे गुक्ले द्वे तथा कृष्णे युगाचाः कवयो विदुः। गुक्ले पूर्वाद्विके प्राद्ये कृष्णे चैवापराद्विके ॥ इति । इति युगादयः। अथ युगान्ताः ।

<mark>आदिश्यपुराणे--</mark>

दिनर्क्ष रेवती यत्र गमनं चैव राशिषु । युगान्तदिवसं तत्र तत्र दानमनन्तकम् ॥

राशिषु गमने सङ्क्रान्तिरित्यर्थः।

ग्रहणं विषुवे चैव सौम्ये वा मिहिरो यदि । सप्तमी ग्रुक्लकृष्णा वा युगान्तदिवसं विदुः ॥ ६ति । सौम्य उदगयने यदि ग्रुक्ला कृष्णा वा सप्तमी ग्रहणविषुवोत्तरा

यणोपेता सुर्यवारोपेता तदा युगान्तदिवस इत्यर्थः।

ब्रह्मपुराणे विशेष:--

सुर्यस्य सिंहसङ्कान्त्यामन्तः इतयुगस्य तु । अथ वृश्चिकसङ्कान्त्यामन्तस्त्रेतायुगस्य तु ॥ श्चेयस्तु वृषसङ्कान्त्यां द्वापरान्तस्तु सङ्ख्यया । तथाच कुम्भसङ्कान्त्यामन्तः कलियुस्य तु ॥

वद्मपुराणे--

युगादिषु युगान्तेषु स्नानदानजपादिकम्। विकास । विकास । विकास । विकास स्वाप्त स्वाप्त स्वाप्त स्वाप्त स्वाप्त स्व

ब्रह्मपुराणेऽपि--

युगादिषु युगान्तेषु श्राद्धमक्षयमुच्यते । इति ।

इति युगान्ताः ।

अथ मन्वन्तराद्यः।

मारस्ये--

अद्वयुक्शुक्लनवमी द्वाद्शी कार्त्विके तथा।
तृतीया चैव माघस्य तथा माद्रपदस्य च ॥
फल्गुनस्याप्यमावास्या पौषस्यैकादशी तथा।
आवादस्यापि दशमी तथा माघस्य सप्तमी ॥
आवणे चाष्टमी कृष्णा तथाषाढे च पूर्णिमा।
कार्त्विकी फाल्गुनी चैत्री ज्येष्ठा पश्चदशी सिता॥
मन्वन्तराद्यस्त्वेता दत्तस्याक्षयकारकाः।
आसु तोयमपि स्नात्वा तिलद्भविमिश्रितम् ॥
पितृनुद्दिश्य यो द्यास्य गति प्रमां लभेत्।
स्वानं दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतपेणम् ॥
सर्वमेवाक्षयं विद्यात् कृतं मन्वन्तरादिषु ।

अमावास्यातिरिकाः सर्वाः ग्रुक्ला प्राह्याः । आसां च तोयमिष इत्यिपश्चित्रदान्नित्यत्वम् । शूलपाणिस्त्वेतस्य निर्मूलत्वात्काम्यत्वमेवेत्याः [ह । हेमात्रौ पुराणान्तरे—

आहिवने दशमी शुक्ला श्रावणी कार्त्तिकी तथा । मन्वन्तरादयो होता दत्तस्याक्षयकारकाः ॥ इति । इति मन्वन्तरादयः ।

अथ कल्पादयः।

नागरखण्डे--

<mark>अथ कल्पादयो राजन् ! कथ्य</mark>न्ते तिथयः श्रुमाः । यासु श्राद्धे कृते तृप्तिः पितृणामक्षया भवेत् ॥ चैत्रशुक्**लप्रतिपदि इवेतक**रुपः पुराभवत्। <mark>तस्य ग्रुक्छत्रयोद्द्यामुदानः</mark> समजायत । <mark>करुपस्तु नारासिंहाख्यः कृष्णायां</mark> प्रतिपद्यभूत् ॥ <mark>अथ रूप्णत्रयोद्दयां गौरीकरु</mark>षोऽप्यकरुपत । <mark>वैद्याखस्य तृतीयायां युक्कायां</mark> नीळळोहितः ॥ <mark>चतुईश्यां तु शुक्कायां प्रवृत्तो गरुडाभिधः ।</mark> <mark>समानस्तु द्वितीयायां ऋष्णायामुद्पचत ॥</mark> माहेरवरं चतुईरयां ऋष्णपक्षे समागमत्। <mark>ज्येष्ठशुक्कस्तीयायां वामदेवस्य सम्भवः ॥</mark> पीर्णमास्यां तु तस्येव कौर्मः प्रववृते नृप !। कृष्णपक्षे तृतीयायामाग्नेयः समजायत ॥ <u> पितृकल्पस्त्वमावास्यां तस्यैवाश्रित्य पप्रथे ।</u> <mark>ग्रचौ ग्रह्मचतुर्ध्यो तु कल्पो राधन्तरोऽभवत् ॥</mark> तस्यां तस्येव कृष्णायां सोमकरूपः समापतत् । <mark>श्रावणे शुक्कपञ्चम्यां रौरवः समवर्त्तत ॥</mark> तस्यैव कृष्णपञ्चम्यां मानवः समपद्यतः। पर्छी प्रौष्ठपदे शुक्के प्राप्य प्राणाभिघोऽभवत् ॥ <mark>सितेतरायां षष्ठघां तु तस्यासीश्पुश्कराह्</mark>ययः । <mark>बृहस्करूपस्तु सप्तम्यां नभसः प्रत्यपद्यत ॥</mark> षष्ठ्यां प्रौष्ठपदेऽष्टम्यां शुक्कायामादिवनस्य तु । कृष्णायामपि वैकुण्डः प्रविवेश विशापते !॥ कार्त्तिकस्य सिताष्टस्यां कदपः कन्दर्पसंद्रकः। असितायां प्रनयेश लक्ष्मीकरूपस्य करूपना ॥

मार्गशुक्तनवस्यां च करणः सद्योऽन्वपद्यतः ।
अस्तितायां च सावित्रीकरणः प्रारम्भमम्बगात् ॥
पुष्यं दश्यां शुक्कायामीशानः प्रादुरास हः ।
अस्तितायामशोरस्य करपस्योपकमोऽभवत् ॥
एकाव्हयां तु शुक्कायां माशे स्थानः प्रजन्मिवान् ।
तस्यामेव तमिस्नायां वराहः प्राप भूपते ! ॥
सारस्वतस्तु द्वादश्यां शुक्कायां फारगुनस्य तु ।
हण्णायामपि वैराजो विरराज महामते ! ॥
इति त्रिश्चमी करपास्तिथयः परमेष्टिनः ।
आरम्भतिथयस्तेषामुकाः पुण्यतमा मया ॥
तासु श्राद्धे कते पुण्यमाकरपस्थायि करपते ।

मस्यपुराणे तु अन्यास्तिथयः कल्पादित्वेनोकाः । यथा,

> ब्रह्मणो हि दिनादियः कल्पस्यादिः प्रकीर्तितः। वैज्ञाखस्य तृतीयायां कृष्णायां काल्गुनस्य च॥ पञ्जमी चेत्रमासस्य तस्यैवान्त्या तथापरा। ग्रक्का त्रयोदशी माघे कार्त्तिकस्य तु सप्तमौ॥ नवमी मार्गशिषस्य सप्तैवेताः स्मराम्यद्दम्। कल्पानामादयो ह्यता दचस्याक्षयकारकाः॥

तस्येवान्स्रिति । तस्य चैत्रस्य अन्त्या अमावास्येत्यर्थः । वैद्याखकान्तुः नयोः कृष्णतृतिया चैत्रपञ्चमी तद्मावास्येति चतस्यः कृष्णाः । माधः त्रयोद्यीकार्त्तिकद्यमीमार्गशिषेनवमीति तिस्यः गुक्काः । एवं सप्त । सप्तिव स्मरामीत्युकेर्नान्यस्मृतकल्पादिपरिसङ्ख्या । प्राश्चस्त्यद्योतः नार्थो वा एवश्चन्दः ।

इति कल्पादयः।

अथ व्यतीपातः।

वाराइपुराणे--

दर्शे शतगुणं दानं तच्छतझं दिनक्षये। शतझं तत्तु सङ्कान्त्यां शतझं विषुवे ततः॥ युगादौ तच्छतगुणमयने तच्छताहतम्। सोमग्रहे तच्छतझं तच्छतझं राविष्रहे॥ असङ्ख्येयं ज्यतिपाते दानं वेदविदो विदुः। र्नं=गुणितम् । विष्कुम्भादियोगेषु सप्तद्शो योगो व्यतीपात इति । अस्य घटिकासु विशेषो ज्योतिःबास्रे—

विरातिर्द्वियुतोत्पत्तौ स्रमणे चैकविरातिः। तपने दशनाड्यस्तु पतने सप्तनाडिकाः॥

उत्पत्त्यादयो भागाः । द्वियुता विंशतिः द्वाविंशतिरित्यर्थः । तज्ञ फलं नरसिंहपुराणे- !

फलं लक्षप्रमुख्यस्तु प्रमणे कोश्विरुच्यते । तपने दशकोट्यस्तु पतने दत्तमक्षयम् ॥ हेमादौ याज्ञववत्क्यः-

ब्रुवचौ स्थायुणं कोडिगुणं भ्रमणनाडिकायां तु । अर्बुदगुणितं पतने जपदानाद्यक्षयं पतिते ॥ वृद्यमनुना अन्यथोक्तम्--

श्रवणादिवधानेष्ठाद्धां नागदैवतमस्तके । यद्यमा रविवारेण व्यविधातः स उच्यते ॥

नागदैवतम्=अश्लेषा । मस्तकम्=आदिचरणः। पतन्नक्षत्रान्यतमनक्षत्रमः यमचरणयुक्ता अमावास्या रविवारवती स्यतीपात इति । केवित्तु मः स्तकं मृगशिर इत्याहुः । सुर्याचन्द्रमसोः क्रान्तिसाम्यं ज्योतिःशास्रगम्यं स्यतीपात इति कल्पतरः ।

भगुः--

कान्तिसाम्यसमयः समीरितः सुर्यपर्वसदशो मुनीइवरैः। तुत्र दत्तहुतजापप्जनं कोटिकोटिगुणमाह भागवः॥ इति।

हेमाद्रौ स्मृत्यन्तरे-

पञ्चाननस्था गुरुभृमिषुत्री मेषे राविः स्याद्यदि शुक्लपक्षे ।
पाद्याभिधाना करभेण गुक्ता तिथिव्यतीपात इतीह योगः ॥
अस्मिन् हि गोभूमिहिरण्यवाससां दानेन सर्वे च विहाय पापम् ।
सुरत्वामेन्द्रत्वमनामयत्वं मत्याधिपत्वं लभते मनुष्यः ॥
पत्राननस्थी=सिहस्थी । पाशाभिधाना=द्वादशीति हेमादिः । करभेण=
हस्तेनेति ।

अथ वैधृतिः।

विष्णुः, वैधृतौ च व्यतीपाते दत्तमक्षयकुद्भवेत् । भारद्वाजोऽपि-

रद्वाजाऽप-व्यतीपाते वैधृतौ च दत्तस्यान्तो न विद्यते । वैधृतिश्च व्यतीपातवस्त्रान्तिसाम्यमिति केचित् । योगविशोष इत्यन्ये । इति वैधृतिः ।

भयावमदिनम् ।

तत्र आस्कालं प्रकम्य विशेष्टः--एकस्मिन्सावसानेऽहि तिथीनां त्रितयं यदा। तदा दिनक्षयः भोकस्तत्र साहस्तिकं फलम्॥

अथ नवानश्रद्धकालः।

विष्णुधर्मोत्तरे-

ब्रीहिपाके च कर्चन्यं यवपाके तथैवच ।
(१)न तौ वाह्यौ महाराज ! विना श्राद्धं कथंचन ॥

ब्रीहिः=शरत्यकथान्यं षष्टिकादि । अत एव—

ब्रीहयः शास्त्रयो मुद्गा गोध्रमाः सर्पपास्तिस्ताः ।

यवाश्चौषथयः सप्त विपदो दनन्ति धाविताः ॥

इति परिशिष्ठे हैमन्तिकथान्यादिश्यस्तस्य पृथगुपादानं कृतम् ।

इदं च गुक्लपक्षे कार्यम्। तथा च—

बह्मपुराणे,

ग्रुक्लपक्षे नवं धान्यं पक्वं ज्ञात्वा सुशोसनम् । गरुछेत् क्षेत्री विधानेन गीतवाद्यपुरःसरम् ॥

इत्युकस्य

तेन दैवान् पितृंश्चैव तर्पयदर्चयेत्तथा ।

क्रष्णपक्षनिषेधः कामधेनौ—

क्रष्णपक्ष नवान्नं तु न कुर्यान्मानवो यतः ।

पितरस्तं न गृह्णनित दाता च नरकं वजेत्॥

ड्योतिषे-

नन्दायां भागविदिने त्रयोद्दयां त्रिजन्मनि । नवश्राद्धं न कुर्वीत पुत्रदारधनक्षयात् ॥ त्रिजन्मिन=जन्मातियौ जन्मनक्षत्रे जन्मचन्द्रे बेति कामक्ष्पीये । अपरे तु त्रिजन्मिन प्रथमदद्यमैकोनिविदातिनक्षत्रेषु ।

तथा दीपिकायामपि—
तथा दीपिकायामपि—
त्रयोदर्शी जन्मदिनं च नन्दां जन्मर्क्षतारां सितवासरं च।
स्यक्तवा हरीज्येन्दुकरान्त्यमैत्रध्रुवेषु च श्राद्धविधानमिष्टम्॥
हरिः=श्रवणः। इज्यः=पुष्यः। इन्दुर्मृगशिराः। करो=हरूतः। अन्त्यो=
रेवती। मैत्रमनुराधा। ध्रुवमुत्तरात्रयरोहिण्यः। प्राह्मतिथिनक्षत्राण्यपि

⁽१) वाद्यो वाप्याविस्पर्थ: । श्री० स० २४

ज्यौतिष एव--

हस्तस्वातिपुनर्वस् सृगशिरःपुष्यानुराधा तथा
सृलायां श्रवणे च रेवतिधने चित्रानले वारुणे।
ब्राह्मे शक्तिविशालयोश्च तुरगे सौम्येन्दुजीवादिके
चन्द्रे शोमनतारके च शुभदं श्राद्धं नवान्ने कृतम्॥
अस्य च गौणकाल उक्तः स्मृतौइयामाकैर्वीहिभिश्चैव यवैश्चान्योन्यकालतः।
प्राथ्यस्टुं युज्यतेऽवर्यं न हात्रात्रयणात्ययः॥

इयामाकैरित्येतद्वानप्रस्थपरम् "गृहमेधी हि यवाभ्यां शरद्वसन्तयो। र्यजेत इयामाकैर्वनी वर्षासु"इति श्रुतेरिति कामक्ष्यीय।

इति नवात्रकालः ।

<mark>अथ नवोदकादिश्राद्धकालः ।</mark>

नवोदके नवान्ने च गृहप्रव्छादने तथा । पितरः स्पृहन्त्यन्नमष्टकासु मघासु च ॥ तस्माद्द्यात्सदोद्यको विद्वतसु ब्राह्मणेषु च । नवोदके=वर्षोपक्रमे ।आर्द्वास्थरवाविति यावत् । गृहप्रच्छादने=नवगृहः

करणे।

इति नवोदकनवगृहकरणश्राद्यकालः ।

अथ क्षयाहकालानिर्णयः।

तत्र ब्रह्मपुराणे-प्रतिसंवरसरं कार्यं मातापित्रोर्मृताद्दनि । पितृज्यस्याप्यपुत्रस्य भ्रातुज्येष्ठस्य चैव हि ।

वत्र मात्रादिसम्प्रदानकश्राद्धकाविधौ प्रतिसम्बन्धिपुत्रादेरथांक्क क् त्वलाभोऽष्यवसेयः । स्नातुरित्वत्रापि मध्यपाठितत्वादपुत्रस्येति पदं सम्बध्यते । ज्येष्ठस्यत्यनेनापुत्रस्यापि कनिष्ठस्य स्नातुर्नावदयकं श्राद्धमिति गम्यते न पुनः सर्वधा निषेधः ।

न पुत्रस्य पिता कुर्यानानुजस्य तथाम्रजः । अपि स्नेहेन कुर्यातां सपिण्डीकरणं विना ॥

इति हेमाद्रिश्वतवचनैकवाक्यत्वात् । अत्र मृताहश्चाब्देन मरणाधिकरणकितिथिसजातीया तिथिविविक्षिता । संवत्सरान्तितथौ मृतिसम्बन्धामावात् । सजातीयत्वं च तिथेर्न प्रतिपदादित्वमात्रेण किन्तु तन्मान्सपक्षसजातीयमासपक्षगतत्वेन च ।

मासपक्षतिथिरपृष्टे यो यश्मिन् भ्रियतेऽहानि । प्रत्यक्षं तु तथाभूतं क्षयाहं तस्य तं विदुः ॥ इति व्यासवचनात् । अत्र च अहःपदम् महोरात्रपरम् । अत्र च स्रतेऽहानि पितुर्यस्तु न कुर्यात् श्राद्धमादरात् । मातुश्च खगशार्द्छ ! वस्तरान्ते सृताहानि ॥

इति भविष्यपुराणे वत्सरान्तप्रहणात्र मरणाधिकरणकातिथेः श्राद्धाधिकरणत्वं किन्तु वत्सरान्तिथिसजातीयत्वनिक्रपकत्वमेव । तेन यत्के न चिदुच्यते प्रतिसंवत्सरमित्यविशेषश्रवणाहर्षे भवं वार्षिकामितिव्युः त्पन्नसमाख्यावळाच मरणाधिकरणकतिथेरपि श्राद्धाधिकरणत्वम् अतश्च सांवत्सरिकं मरणाधिकरणतिथाविष प्राप्तम् । "श्राद्यमेकादशेऽहिने" इतिवचनादेकादशाहे कर्चव्यमिति, तिक्षरस्तं वेदितव्यम् ।
उक्तवाक्ये वतसरान्तग्रहणेन मरणातिथा श्राद्धप्राप्तरमावात् । "श्राद्यमे कादशेऽहिने" इतिवचनं तु मासिकविषयम् । तस्य हि—

मृतेऽहान तु कर्चव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् ।

द्रितवचनात्तत्त्मासाद्यभूतायां मृतिविधावेषकर्त्तव्यस्वात्। सर्वाद्यमः

रणाधिकरणकातिथाविष प्राप्तस्य युक्तम् "आद्येमेकाद्शेऽहाने "इत्यनेनोः

रक्षविद्यानम् । अत एव तत्रैव मासे भवं मासिकिमित्येव समाख्याव्युत्पः

तिः । सांवत्सिरके तु उक्तवाक्ये वत्सरान्तप्रहणाद्वपान्ते भवं वार्षिकः

मित्येव समाख्याव्युत्पत्तिः । अत्र च "वत्सरान्ते मृताहानि" इत्यत्र सः

हत्सरान्ते जाते मृताहनीत्यर्थो बोष्यः । तथाहि । अत्र हि न संवत्सरः

स्य प्रहणं तिथिवृद्धिहासाभ्यां मृताहकालस्वानुपपत्तेः । किन्तु चान्द्रः

स्य । अत एव—

आब्दिके पितृकार्ये च मासक्षान्द्रमसः स्मृतः।

इतिव्यासवचनम् । अतश्च चान्द्रसंवत्सरस्य पूर्वतिथ्यन्तस्वेन द्वि-तियवत्सराद्यभूताया सृतितिथेः पूर्ववत्सरान्तस्वाभावान्न वत्सरान्ते सृताहनीतिसामानाधिकरण्यं किन्तु वत्सरान्ते जाते मृताहनीत्येव व-खनार्थः । तेन द्वितीयवत्सराद्यमृतितथे आदं कार्यम् इति दक्षिणास-सम्मतोऽर्थः ।

शूल्पाणिस्तु मासे भवं वर्षे भवमित्येव समाख्याध्युत्पातिः म चैवं सर्वाद्यमृतितथौ मासिकसांवत्सिरिकादिकरणापितः । मृतितिः येर्भृतितिथि यावञ्चान्द्रस्य माससंवत्सरादेविविश्वतत्वात् । मृतितिथेः रिति चावधौ पञ्जभी दर्शादर्शश्चान्द्र इतिवत् । अतश्च अस्यमृतितिथेः रेव पूर्वमासवर्षशब्दार्थत्वं नोत्तरमासवर्षशब्दार्थत्वं पूर्वमृतितथेः। तेन प्रथमवर्षान्तर्गतासु द्वितीयादिमृतितिथिषु प्रथमादिमासिकानि प्रथम्मसंवरसरान्ते च प्रथमवार्षिकम् "आद्यमेकादश्चेऽहिन" इति तु मासिकार् द्वित्रमेव सर्वेकोदिष्टप्रकृतिभूतं श्राद्धं विधत्ते न पुनराद्यमासिकस्योर् क्कर्षमित्याह।

धनङ्जपञ्जपतिहरू।युधभानूपाध्यायजीमूतवाहनधवरुक्त्वरादयस्तु – यस्मित्राश्चिगते भानौ विपत्ति यान्ति मानवाः । तेषां तत्रैव देषा स्यात्पिण्डदानोदकाक्रिया ॥

इतिवचनात्सांवत्सरिकस्य सौरमासेन कर्त्तस्यता। न चे<mark>दं मलः</mark> मासमृतािक्षकपरं सङ्कोचे मानाभावात्। न च हासवशाितिथिलोपे श्राद्धलोपापाचिः।

श्राद्धविष्ठे समुत्पन्ने तिथिलोपे च वा पुनः। एकादश्यां प्रकर्वीत रूष्णपक्षे विशेषतः॥

इतिवचनेनैकाद्द्यां तत्सम्भवात् । यत्तु चान्द्रमासप्रातिपादके धचने आब्दिकप्रहणं तत् प्रस्यब्दिकयम।णदुर्गोत्सर्वादिपरीमत्याद्धः । अत्र च—

यां तिथि समनुप्राप्य उद्यं याति भास्करः। सा तिथिः सक्छा श्रेया दानाध्यनकर्मसु ॥ यां तिथि समनुप्राप्य अस्तं याति दिवाकरः। सा तिथिः सक्छा श्रेया दानाध्ययनकर्मसु ॥

इतिदेवलादिवचनाद्यथा कर्मकाले विद्यमानाया अपि तिथेः सम्पू र्णस्वकलपनया प्रहणं न तथा मरणाधिकरणाहोरात्रे त्रिमुहू त्तांदिकपेण उद्यास्तमयवर्तिन्यास्तिथेरमेरणसम्बन्धितया प्रहणम् , किन्तु—

पारणे मरणे नॄणां तिथिस्तात्कालिकी समृता । इतिविशष्टवस्रोन मरणकालिक्या प्रवेति ।

अथ क्षयाहादाक्षाने सांवरसरिककालनिर्णयः।

तत्र यस्य मरणतिथिर्मरणपक्षश्च न द्वायते तन्मासस्तु द्वायते। तस्य सांवत्सरिकं तन्मासगतामावास्यायां कर्त्तव्यम्। तथाच-बृहस्पतिः,

न श्वायते मृताहश्चेत्प्रमीते प्रोषिते स्नति । मास्रश्चेत्प्रतिविद्वातस्तद्दश्चे स्याम्मृताहिन ॥ मृताहिन यद्विहितं तदितिशेषः । अत्र च यद्यपि मृताहस्यैवाशः

क्षयाहाज्ञाने सांवत्सरिककालनिर्णयः। १८९

नमुक्तं तथापि पक्षज्ञाने वस्यमाणरीत्या तरपागस्यानुचितत्वात् गुक्रः पक्षगतैकादद्यामेव सांवत्सरिकश्राद्धप्राप्तेः पक्षाज्ञानेऽप्येतस्यः निर्णाः यकत्वादत्र मृताह्रप्रहणं पक्षस्याप्युपलक्षणार्थम् । प्रोषित इति मृततिः ध्यञ्चानकारणोपलक्षणम् । अत एव—

भविष्यपुराणे,

प्रवासमन्तरेणापि स्यातां तो विस्मृती यदा । इत्यादि । अत्र च सामान्यवचनात्पितृष्यादीनामपि मृताहाद्यक्वाने अयमेव निर्णय उचितत्वात् । एवञ्च —

न जानाति दिनं यस्तु मासं वाथ नराधिए !। मृतयोस्तु महाप्राज्ञ ! पित्रोस्तु स कथं नरः॥

इति भविष्यपुराणीयप्रश्तवाक्ये पितृपद्मुपळक्षणार्थे द्रष्टव्यम्। काः

ळान्तरमाह—

मरीचिः,

आद्धविद्दने समुत्पन्ने अविद्याते मृताहिन । एकाद्दयां तु कर्चन्यं क्षरणपन्ने विशेषतः॥

अत्र विशेषत इतिश्रवणात् शुक्रैकाद्यामिष श्राद्धं भवतीति गर्म्यते। तत्र च यदि पक्षो विदितः स्यात् तदा तत्यागे कारणाभावाः च्छुक्कपक्षैकाद्या एव मुख्यत्वम्। यदि तु स न झायते तदा छ्रण्णः पक्षस्य पित्रये प्रशस्तत्वेन विशेषत इत्युक्त्या च छ्रण्णेकाद्ययेव मुख्यः कालः। तद्भावे तु शुक्कैकाद्याः कालत्विमिति विवेकः। हेमाद्यादिषकल्दाः क्षिणात्यमैथिलस्वरसोऽप्येवम्। स्मार्तभ्रद्धः प्रागुद्दाद्धतव्यद्दपतिवचनोक्तामावाः स्यापेक्षया छ्रण्णेकाद्या मुख्यत्वमभिभेत्य विशेषत इत्युक्तम्। न चैवं पश्चाद्धविद्वने" "विशेषत" इत्यस्यानुपपत्तिस्तन्नामावास्याया अविदि तथात् इति वाच्यम्।

श्राद्धाविष्यं समुत्पन्ने त्वन्तरा मृतस्तके । समावास्यां प्रकुर्वीत शुद्धे चैके मनीविणः॥

इतिव्यासवचनेन तत्रामाबास्याया विहितत्वादित्याह । यदा तु मरः णमासो न श्रायते दिनं तु श्रायते तदा--

मविध्यपुराणे,

विनमेव तु जानाति मासं नैव तु यो नरः। मार्गशीर्षेऽथ वा भाद्रे माघेऽवाथ समाचरेत्॥ बृहस्पतिस्मृताविष,

तदा द्याचाढके मासि माघे वा तद्दिनं भवेत्।

अत्रापि गुक्कपश्रद्धाने तद्भता तिचिथ्रशिद्धाः । नो चेत्क्रणपश्चगतैच तस्य पित्रवेऽतिप्रशस्तत्वात् । यदा तु त्रयाणामपि मरणसम्बन्धिमासः पच्चितिथीनामद्यानं तदा यदि प्रस्थानोत्तरमेव जीवनवार्चा न द्याता तत्र प्रस्थानिवश्यादिसजातीयमासितिथिपश्चा प्राह्याः । यथाह्— षृहस्पतिः,

> दिनमासौ न विश्वातौ मरणस्य यदा पुनः। प्रस्थानदिनमासौ तु प्राह्यौ पुत्रोक्तया दिशा॥

दिनमासप्रहणं पक्षस्याण्युपलक्षणं पूर्व्ववत् । पूर्वोक्तयेत्यस्यायमधः ।
मासमात्राञ्चाने माद्रपदादिगततत्पक्षतिष्योः, पक्षमात्राञ्चाने तन्मासीयः
हुःणपक्षगततत्तियौ, तिथिमात्राञ्चाने तन्मासीयग्रुक्लैकाद्द्यां, मासपः
स्योरञ्चाने माद्रपदादिमासीयकृष्णपक्षगतियौ, पक्षातिष्योरञ्चाने तन्मासीयकृष्णकाद्द्यादौ, मासिवश्योरञ्चाने तु भाद्रादिमासीयग्रुक्लैः
काद्द्यामिति । यदा तु त्रयाणामिष प्रस्थानिवश्यादिसमानजातीयानां
मासपक्षातिथीनामञ्चानं यस्य च प्रस्थानोत्तरं बहुकालं जीवनवात्ती
श्रुता पक्षाच्च मरणनिश्चयश्रवणं तस्याकृतप्रेतकार्यस्य श्रवणतिथ्याः
दिसजातीयमासपक्षातिथयो प्राह्याः । तथा च

भविष्योत्तरे,

मृतवार्चाश्चतेर्याद्यौ तौ पूर्वोक्तक्रमेण तु ।

पूर्वोक्तकमेण त्वित्यस्यायमर्थः। एकद्यञ्चानक्यतो यो निर्णयः पूर्ध्वमुक्तः सोऽत्रापि द्रष्टव्य इति । अत्र च यदिने मरणानिश्चयश्रवणं तिहिनेऽपि कृतप्रेतकार्यस्य आब्दिककरणं वेदितव्यम् । अक्रतप्रेतकार्यस्य तु मर्णानिश्चयश्रवणोत्तरं प्रतिकृतिदाहादिपूर्वकमौर्व्वदेहिकं निर्वर्थं द्वितीयसंवरसरे अवणितयौ कार्यमितिविवेकः। यदा तु त्रयाणामिष श्रवणः तिथ्यादिसजातीयमास्तिथिपक्षाणामञ्चानम् अथ वा प्रेतकार्यकरणानिः श्चयस्तस्याब्दिकविवये-

प्रभावखण्डम्-

मृतस्याहर्ने जानाति मासं वापि कथंचन । तेन कार्यममायां तु आद्धं माघेऽथ मार्गके ।

वाज्ञब्दः पञ्चस्याप्यनुष्रहार्थः । अत एव चामावास्याष्ट्रहणमुप्पचते । अन्यथा तु—

मासपश्चतिथिसपृष्टे यो यस्मिन म्नियतेऽहनि । प्रत्यब्दं तु तथाभूतं क्षयाहं तस्य तं विदुः ॥ इति म्यासवचनेन पक्षस्यापि स्वताहोपपादकत्वेन पक्षस्राने तत्यागस्य

<mark>कर्त्तुमश्चक्यत्वात् भाद्रादिमासीयशुक्लैकाद्दयामेव प्राप्तेरमाप्रहणातुः</mark> पपत्तिः। अयं च न त्रितयाञ्चानेऽपूर्वकालान्तरविधिर्गौरवात् । किन्तु <mark>अन्यतराज्ञानेऽपि विहितस्य अमावास्यादिकालस्यार्थादेव उभयाज्ञाने</mark> ऽपि प्राप्तरनुवादमात्रम् । अनुवादकत्वादेव च मुख्यक्रण्णकादशीक्रपः <mark>गौणशुक्लैकादशीरूपकालान्तरोपलक्षकत्वममाश्चन्दस्य माघादिपदस्य</mark> च भाद्राद्यपलक्षकत्वं न दोषाय । अत एव स्मातॅन स्वमतानुसारेण प्तद्वचनव्याख्यानावसरे क्रण्णेकादश्यभावे पवामावस्या ब्राह्यस्यकम्। क्यं च नेति सरणप्रवासमरणभ्रवणादिना केनापि चिह्नेनेत्यर्थः। एवं च <mark>प्ररणसम्बन्धमासङ्घाने च प्ररणमासीयप्रवासतिथिप्रीहोत्याद्यपि स्</mark>र चितं भवति । अत्र च मरणसम्बन्धितिथ्याद्यज्ञाने प्रस्थानसम्बन्धिनो <mark>मरणश्रवणसम्बन्धिनश्च तिथ्यादेक्षांने प्रस्थानसम्बन्धितिथ्यादिकमेव</mark> ग्राह्यम् । प्रागुदाहृतवृहस्पतिवचने मरणसम्बन्धितिष्टयाद्यज्ञाने प्रस्थानः <mark>स्रम्बा</mark>न्धतिथ्यादीनामेव प्राह्यत्वावगमात्। प्रस्थानस्य श्रवणापेक्षया द्राधम्याञ्चेति बहवः। वस्तुतस्तु श्रवणदि<mark>ने मरणस्य</mark> <mark>मृताह</mark>सम्बन्धावगतेः मुख्यतयावगतस्य सावत्सरिकतिथिसजातीयति • <mark>४यवच्छेदकत्वरूपस्य सम्बन्धविशेषस्य बाधेऽपि अर्थादवगतस्य सम्ब</mark>न् <mark>ғыसामान्यस्य सति सम्भवे आनुबन्ध्याग्नीषोमयोः साद्यस्के प्रकृतिस्रः</mark> <mark>छुपौर्चा</mark>पर्थ्यमात्रस्येव त्यागायोगात् मरणसम्बन्धितिष्याद्यक्<mark>ताने अवण</mark>ः सन्बन्धितिथ्यादिकमेव प्राह्मम्। न च बृहस्पतिवचनविरोधः। मरणस्येति वष्ट्याः सम्बन्धमात्रवाचित्वेन श्रवणद्वारकत्वेऽपि न कदाचित क्षतिः <mark>"क्षप्तद्शारात्निर्वाजपेयस्य" इतिवत् । (अ०३पा० १ अधि०९) तस्मात्</mark> मर्णसम्बन्धितिथ्याद्यञ्चाने अवणसम्बन्धितिथ्यादिग्रहणं तद्ञाने च <mark>त्रस्थानसम्बन्धितिथ्यादिग्रहणं तस्याप्यज्ञाने प्रभासखण्डोक्तकालग्रहणमिति</mark>ः विवेकः । यश्वत्र वाचस्पतिनामासस्याज्ञाने न कार्य्ये मुखाभावादिस्युक्तं, तः त का हार्वोहेमादिस्मात्तेमद्यवार्यादिधृतपूर्वोक्तवृहस्पत्यादिवचनैपासाहाने माः द्वादिमासानां विहितत्वादुपेश्यम् । यस्य तु अज्ञातदेशगतस्य जीवन-मरणान्यतरानिर्धारणात्पञ्चदशवर्षाणि प्रतीक्ष्य पश्चात्प्रतिकृतिदाहाद्यौः _{ध्}र्वदेहिकं क्रियते तस्य दाहसम्वाम्बितिथ्यादिसजातीया मासपक्षातियः ग्रयो प्राह्याः । तथा च—

जातुकर्ण्यः,

पितरि प्रोषिते यस्य न वार्चा नैव चागतिः।
ऊर्ध्वे पञ्चदशाद्वर्षास्कत्वा तु प्रतिरूपकस्य॥
कुर्यात्तस्य च संस्कारं यथोकविधिना तथा।

तदानीमिव सर्वाणि शेषकार्याणि सञ्चरेत्।
तदानीमिव=तदानीं मृतस्येव।शेषकार्याण=मासिकाब्दिकादीनि। यनु•
यस्य न श्रूयते वार्ता यावद्द्वादशावत्सरम्।
कुशापुत्रकदाहेन तस्य स्यादवधारणम्॥
इति वृहस्पतिबचनम्,

प्रोषितस्य यदा कालो गतश्चेद्द्वाद्याब्दिकः।
प्राप्ते त्रयोदशे वर्षे प्रेतकार्याण कारयेत्॥
जीवन् यदि स माग्रच्छेत् घृतकुम्मे नियोजयेत्।
उद्धुत्य स्नापयित्वा तु जातकम्मादि कारयेत्॥
द्वाद्यादं वत्वर्या त्रिरात्रमथवास्य तु।
स्नात्वोद्वदेत तां मार्यामन्यां वा तदभाषतः॥
अग्नीनाधाय विधिवद्वात्यस्तोमेन वा यजेत्।
अथन्द्राग्नेन पद्युना गिर्रि गत्वाथ तत्र तु॥
दृष्टीमायुष्मतीं कुर्यादीष्स्तितांश्च कत्र्सततः।

र्तिश्वमनुवचनं च द्वादशवर्षप्रतीक्षाविधायकं तत् पित्रतिरिक्तपः
रम् । प्रागुदाहृतजातकण्यंवाक्षे पितरीतिविशेषोपादानात् । कोचिक्तु
पञ्चाशद्वर्षन्यूनवयस्कस्य पञ्चदशवर्षप्रतीक्षा तद्दिकवयस्कस्य द्वादशेः
ति व्यवस्थामाद्वः। तन्न । वाक्यानाक्रहतयास्या निर्मूछत्वात् । जीविन्निः
त्यादि तु पितर्थिपि भवत्येव । वतव्यां ब्रह्मचर्यक्रपा ।

इति मृताहाङ्काने सौवस्मारिककालनिर्णयः । अथ श्राद्धविष्ने निर्णयः ।

तत्राश्रौचेन तावत्क्षयाहश्राद्धप्रतिबन्धे आशौचान्त्यदिनोत्तरिने तत्कर्त्तव्यम् । तथा च--

ऋष्यभन्नः, देये पितृणां श्राद्धे तु आशौचं जायते यदि । तदाशौचे व्यतीते तु तेषां श्राद्धं विधीयते ॥ शुचीभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते । सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या न त्वन्या वै कदाचन ॥ इति ।

देय इतिविशेषणं मृताहातिरिक्तश्राद्धव्यावृत्त्यर्थम् । तेषामाशौचे शङ्कवचेननादेयत्वावगमात् । यथाः

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकम्मं च। प्रतिपिण्डिकयावर्जमाशीचे विनिवर्त्तते ॥ इति । नतु पितृक्तम्भैत्वाविशेषानमृताहश्राद्धस्यापि पर्युद्दस्तत्वेनादेयत्वाः त्कथं स्ताहश्राद्धव्यतिरिक्तश्राद्धस्यवादेयत्वम् । अत्र केचिदाहुः। प्रे तिपण्डिक्तयापदस्य प्रेतैकोहिष्टपरत्वात्प्रेतैकोहिष्टस्याशौचे देयत्वसिद्धाः तिद्वकारे सांवत्सिरिकेकोहिष्टपरिवात्प्रेतैकोहिष्टस्याशौचे देयत्वसिद्धाः तिद्वकारे सांवत्सिरिकेकोहिष्टपपि अतिदेशेन देयत्वे प्राप्ते ऋष्यक्वचने नाशौचान्तकालविधिरिति । तक्ष । साग्निकौरसकर्त्तृकस्य पार्वणविधिन् कियमाणस्य प्रस्याद्धिकश्राद्धस्यकोहिष्टधर्मानतिदेशाद्देयत्वाप्रस्किराशौचान्तकर्त्तव्यता न स्यात् । न चष्टापित्तः शिष्टाचारिवरोधापः तिः । किञ्च शङ्कवचनात्प्रेतैकोहिष्ट्यतिरिकपितृक्षमंणो देयत्वे सिद्धे सांवत्सिरिककोहिष्टस्यापि उपदेशेनादेयत्वप्रप्तेनातिदेशावगतदेयत्वप्रसक्तिः । वस्तुतस्तु प्रेतिपिण्डिक्तयापदं न प्रेतैकोहिष्टपरं तत्परत्वे सिद्धाप्ते अदेयत्वाक्षातिदेशेन सांवत्सिरिककोहिष्टपरं तत्परत्वे स्वर्णापचेः । किन्तु पिण्डदानमात्रपरम् । अतश्च प्रेतैकोहिष्टस्यापि आशौचे अदेयत्वाक्षातिदेशेन सांवत्सिरिककोहिष्ट देयत्वप्रसक्तिरिक्ति । तस्मान्नेदक्वधाख्यानं युक्तम् ।

अन्य तु न देय इतिविशेषणेन पार्वणादीनामाशौचान्ते अक-स्वस्यता किन्तु कामधेनौ सृनाहप्रकरण एवेतस्य ऋष्यश्वरचनस्य लिखितत्वादाकरेऽिप सृताहप्रकरण एवेतिदित्युश्वीयते । अत्रश्च प्रकरणान्सृताहकर्तव्यश्चाद्धस्यैवाशौचान्तकर्त्तव्यतानेन विधियते न पार्वणादीनामित्याद्धः। तन्न । देयपदस्यानर्थक्यापत्तेः। कामधेनुलिख-नमात्रेणाकरे सृताहप्रकरणस्थत्वकरुपनस्यान्याय्यत्वाच । तस्माद्देय-श्विविशेषणवशादेव पार्वणादिव्याद्यत्वः कथम् । तेषां तावददेय-त्वं शक्ववचनात्स्पष्टमेव। सृताहश्चाद्धस्य देयत्वं तु —

श्राद्धविद्ये समुत्पन्ने मृताहेऽविदिते तथा। एकाद्दयां प्रकुर्वीत ऋष्णपक्षे विशेषतः॥

इतिल्घुद्दारीतवचनेन। अत्र हि सृताहपदं श्राद्धाविम्न इत्यस्यापि विशेषणं मध्यगतत्वेन विशेषाग्रहणात्साकाङ्कृत्वाद्ध। अय वा यद्यपि सृताहपदमन्विद्धात इत्यनेनैव सम्बध्यते तथापि उपिस्थितत्वात्तत्रत्य पव विभ्नो बोष्ट्यः। अतश्च विभ्नमात्रे सृताहश्राद्धस्य देयत्वावगमादाशौचविभ्नेऽपिदेयः त्वप्रसिक्तः। न चैकादइयादिकालपुरस्कारेणात्र देयत्वावगमात्र ऋष्यशृज्धवनेनाशौचान्तकालविधिसम्भव इतिवाच्यम्। अस्य सत्यपि देयताः विशेषपरत्वे आर्थिकस्य देयतासामान्यस्योपजीवनेनात्र कालान्तरः विधिः सम्भवत्येव। यथा सत्यपि आग्नेय्याः स्तोत्रादिविशेषसम्बन्धेऽः वैक्षिः सम्भवत्येव। यथा सत्यपि आग्नेय्याः स्तोत्रादिविशेषसम्बन्धेऽः वैक्षाः सम्भवत्येव। यथा सत्यपि आग्नेय्याः स्तोत्रादिविशेषसम्बन्धेऽः वैक्षाः सम्भवत्येव। यथा सत्यपि आग्नेय्याः स्तोत्रादिविशेषसम्बन्धेऽः विभावः सम्भवत्येव। यथा सत्यपि आग्नेय्याः स्तोत्रादिविशेषसम्बन्धेऽः विश्वः सम्यस्य स्ताद्वस्यानः स्तावः स्वावः स्व

दिकालस्य "न त्वन्या वै कदाचन" इतिऋष्यश्वत्यचनेन निषेधानसृताह—
प्रत्यासन्नमुख्याशौचानन्तरिदनापेक्षया गौणत्वम् । निषेधार्थमुपजीव्यः
स्य तस्य सर्वथा प्रतिषेद्धुमश्चर्याचेन प्रतिषेधस्य सम्मविद्वष्यत्वात् ।
अत एव स्वृतिचन्द्रिकाकालादशेहेमद्रित्रमुक्षैर्लघुहारीतवचनमाशौचिन्निऽिष द्याख्यायाशौचान्तकालापेक्षया एकादद्यादिकालस्य गौणत्वमुक्तम् ।
एतेन यत्केनचिदुक्तमाशौचिन्नि आशौचान्तितिथौ देथं न कृष्णैकादशी प्रतिश्वणीया तस्या "न त्वन्या वे कद्याचन" इत्यनेन प्रतिषेधात् विप्रान्तरिवषयत्वमिति । यञ्च गाँडेकदेशिनोक्तम्—

> श्राद्धवित्रं समुखन्ने त्वन्तरा मृतस्तके । एकादर्यां न कत्तंत्यं दर्शे वापि विचक्षणैः ॥

इतिबहुनिबन्धधृतवचनादाशौचान्त एव कार्य्यमिति, तद्व्यपास्तं वेदितन्यम् । उदाहृतवचनं तु सम्भवद्विषयं न्याख्येयम् । अन्यथा—

प्राप्त प्रत्यान्दिके श्राद्धे त्वन्तरा मृतस्तके । आशोचानन्तरं कुर्यात्तन्मासेन्दुश्चयेऽपि वा ॥

इतिकालादर्शधृतगोभिलवचनस्य निर्विषयत्वापन्तः । तस्यादाशौचन श्राद्धप्रतिबन्धे आशौचान्ते कार्य्यम् । तत्र प्रमादादिना श्राद्धासम्भवे अभ्मावास्यायां, तस्याः प्रागुदाहृतकालादर्शधृतगोभिलवचनेनाशौचपुरस्कारेण विहितत्वात् । तत्राप्यसम्भवे कृष्णकादद्यां लघुहारीतवचने विद्यसामान्ये तस्या विहितत्वात् । तत्राप्यसम्भवे कृष्णकादद्यां तस्या अपि विशेषत इः त्युक्तानुकल्पत्वेन सृचितत्वात् । यस्वत्र वाचस्पतिना लघुहारीतवचनस्य आः शौचातिरिकमृताहप्रतिबन्धविषयत्वमुकं तत् "न त्वन्या व कदाचन" रत्यप्राप्तकालप्रतिवेधानुपपचेरयुक्तम् । ग्रल्पाणिरप्येवम् । द्रयं चाशौचित्रे तदन्तकर्वव्यता पुरुषप्रयत्नानपनेयाशौचिविष्ने न तु पुरुषप्रयत्नापनेये तस्य श्राद्धाहितिहशौचादेवापगमात् । तथा च श्रताशौचस्यापि पुः रुषप्रयत्नानपनेयत्वात् श्रताशौचन विद्य तदन्त एव कार्यमितिति केः वित् । अन्ये तु श्रताशौचस्य आशौचत्वे प्रमाणामावात् आशौचिः त्वेऽपि धा—

आद्वविद्ये समुख्ये खन्तरा मृतस्तके।

हितिपूर्वोदाहतवस्रमेन जननमरणाश्चीस एव तदन्तकर्त्वव्यताविधाः
नात् न क्षताश्चीसे तदन्ते कार्य्यं किन्तु एकादश्यादावेवेत्याहुः । एवञ्च यन्मते तदन्तकर्त्तव्यता तन्मते पूर्वदिनकर्त्तव्यनियमस्यापि उत्तरेसुरे. वाजुष्ठानं पूर्वदिने निर्वणीभावसंशयेन प्रधानकर्त्तव्यत्यानिश्चयात् । न स्वोत्तरेसुरिप पूर्विकरूपकालाभावाद्वजुष्ठानिमिति वाष्यम् । अङ्गानुरो- घेन प्रधानलोपस्यान्याय्यत्वात्। न वाऽकाले क्रतमक्रतमिति वाच्यम्। गौणकालस्य विद्यमानस्वात्। अन्यथा अशक्या सदस्कालायाममाः वास्यायां पूर्वदिनसाध्यान्वाधानादिलोपापत्तेः। एवञ्च यद्वानस्पतिनोक्तं व्रणाशौचस्थले पूर्वदिनकृत्यमनङ्गमेव निर्वणीमावसंशयेन पूर्वदिने प्रधानकर्त्तव्यत्वानिश्चयादुत्तरिंदेने च ताँन्नश्चये पूर्वाह्वरूपकालामावाः ह्द्पयाश्चेषे ज्यायामावाहनस्येव बाध इति, तन्निरस्तम् । गौणकालः सस्वेनाङ्गलोपस्यान्याय्यस्वात्। यदपि च द्रष्टान्तकथनं तदपि दशमे आवाहनस्य निमित्तानन्तरं कर्त्तव्यत्वाभिधानात् आकराज्ञानमूलम्। प्रवश्च जननमरणाशौचान्त्यदिनोत्तरदिने आद्यकरणे ताहिन एव पूर्व-दिनकृत्यानुष्ठानं पूर्वदिने आशीचसत्त्रेन अनिधकारात् । यानि तु अर्थः छुप्तानि एकभकादीनि तेषां लोप एव। वाचस्पतिस्तु पूर्वदिन एव कार्य्य तत्र शौचस्यातन्त्रत्वात् एकादशाहश्राद्धवदित्याह । अत्र च "देये पितृ• णां" इत्यत्र मुताहनिरूप्यश्राद्धस्य तास्मित्रहनि आशीचे तदनतकर्त्तव्य-ता बोध्यते । अत्रश्च मासिकोनषाण्मासिकत्रैपक्षिकादीनामपि लाभः। तेन मासिकसांवत्सरिकयोराशीचाविझे तदन्ते कर्त्तव्यता तदसम्भवे तु अमावास्यादौ । आशीचातिरिकविन्ने तु मासिकैकोदिष्टं मासिकान्तरः दिने कार्यम् । तथावात्रिः—

तदहान्नेत्प्रदुष्येत केन चित्युतकादिना। स्रुतकानन्तरं कुर्यात्पुनस्तदहरेव वा ॥ इति।

अत्र च प्रथमस्य कालस्य स्तकविद्यविषयत्वं ऋष्यश्वास्वनैकवाः
द्वाद्वाद् । द्वितीयस्य तु आदिशन्दोकस्तकातिरिकविद्याविषयत्वम् ।
ऋष्यश्वाद्वचनस्य सामान्यवचनत्वेऽपि अनयोः पक्षयोर्विकत्पस्य अष्टः
दोवद्वष्टत्वाद्विष्वयत्वं युक्तमेव । न चैतस्य मासिकैकोदिष्टविषयत्वे
मानाभावः ।

मासिकं चोद्कुम्भं च यद्यद्क्तिरतं भवेत्। तत्त्वदुत्तरसातन्त्रयादनुष्ठयं प्रचक्षते॥

इतिवचनैकवाक्यतालाभेन तथा निश्चवात्। अत एव हेमाद्री देवलवः

चनम्—

एकोदिष्टे तु सम्प्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते । मासेऽन्यस्मिस्तियौ तस्मिन्धाः कुर्यात्त्रयत्नतः ॥ इति ।

यद्यपि चात्र निमित्तकथनवेलायामेकोहिष्टपदं मासिकाव्दिकसाधाः रणं प्रतीयते तथापि मासेऽन्यस्मित्रितिवचनान्मासिकैकोहिष्टपरमेव। अन्यथा अव्देऽन्यस्मित्रिति बृषात्। इदं च मासिकान्तरहिनद्भपकालः

विधानं न कृष्णैकादइयाद्यसम्भवे तस्य मासिकपुरस्कारेण विद्योषवि• हितत्वात् । अत एव स्मृतिचन्दिकाकारेण ''अमावास्यायां प्रकुर्वीत" इतिच-चनं सांवत्सरिकश्राद्धविषयमित्युक्तम् । गौडनिबन्धे तु एकाद्द्यादावकः रणे मासिकान्तरदिने कार्यमित्युक्तम् । अत्र चोक्तवचने एको द्विष्टप्रद् णादेको।इष्टरपे बेव मासिकेषु दिनान्तरकालविधानं न पार्वणरुपेषु अनुमासिकोष्वति चन्दिकाकारः। अत्र च पतितमासिकं कृत्वा पश्चाचि -नमासिकं कार्य्यं क्लप्तकमत्यागे प्रमाणाभावात् इति गौडाः । तत्र एकः कालकर्त्तृकत्वेन तन्त्रस्येव युक्तत्वात् । श्राद्धक्रमस्य आर्थिकत्वेन तद्वा• थेऽप्यवैगुण्यात् । अस्तु वा क्रमस्याङ्गत्वं तथापि अनुपादेयकालानुरोः धेन तद्बाधो युक्त एव। न च अपराह्वादेः अति रायमात्रार्थस्वाचद्बाधेsपि न श्राद्धकालवाध इति वाच्यम् । तादशापराद्धाद्यनुरोधेनापि त-म्त्रस्य युक्तत्वात् । अन्वथा कालवाधाभावे भिन्नप्रयोगवचनपरिगृहीः तत्वात् सङ्कान्त्यमावास्यादिश्राद्धानामपि भेदेन करणापाचिः । तः स्मात्तन्त्रमेव युक्तम् । अत एव "तत्तदुत्तरसातन्त्रयात्" इतिपूद्वादाहः तवचने तन्त्रमुक्तम् । तचाङ्गानां न तु प्रधानस्यापि षोडशसङ्ख्याव्याः धातापत्तः। तस्मात्पतितमासिकं मासिकान्तरदिने तद्दिनमासिकेन सह तम्त्रेण कार्यम् । आब्दिकं तु आशीचातिरिक्ते पाकासम्भवादिना विन्ने तदुत्तरामावास्यादिषु कार्य्यं न तु आमेन।

ह्यापन्नोऽप्याब्दिकं नैव कुर्यादामेन कर्हिचित्। अन्नेनेदममायां तु कृष्णे वा हरिवासरे ॥

इति कार्णाजिनिवचनात्। व्यापनः=पाकासम्भवादिना। आमनिषेधः साद्दचर्यात्। व्याध्यादिना अञ्चक्तेन तु पुत्रादिद्वारा तद्दिन प्वान्नेन करणीयम् । अनुपादेयकालानुरोधेनोपादेयकर्त्तृप्रतिनिधेन्यांच्यत्वात्। यनु—

श्राद्धविष्ने द्विजातीनामामश्राद्धं प्रकीर्त्तितम् । अमावास्यादिनियतं माससंवत्सरादते ॥ एकोदिष्टं तु कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् । अभावे पाकपात्राणां तददः समुपोषयेत् ॥

इति लघुहारीतवचनं, तम्न प्रतिनिधिमात्रस्य निषेधकं किन्तु असगोत्र-प्रतिनिधिनिषेधकम् । तथा च प्रेतिकयामधिकृत्य बद्यपुराणे— न कदाचित्सगोत्राय आखं देयमगोत्रज्ञैः ।

अगोत्रजैः=द्वारभृतैः न तु सकृत्कर्तृभिः सगोत्रायेश्यनन्वयापत्तेः। अतद्व प्रेतश्राद्धविकृतित्वात्सांवत्सरिकेऽपि असगोत्रप्रतिनिधिनिषे धात्तदैकवाक्यतया लघुहारीतवचनस्थस्वयंपद्मसगोत्रप्रतिषेधकमेव । ग्रः लपाण्यादिनिबन्धा अप्येवम् । केचित्तु स्वयं पाक्षेतरयन्वयमाहुः । अभाव इति पाकपात्राभावोऽत्र पाकसामत्रयभावोपलक्षकः । तद्दःसमुगोपयेत् इति मुख्यकालाकरणानिमित्तं प्रायदिचत्तृकपमुपोषणं तद्दि कर्त्त्वयमिः स्ययः । आद्धं पुनः कृष्णैकाद्दयादौ कार्य्यम् । अन्यथा पूर्वोदाहृतकाः कर्णांजिनिवचनविरोधापत्तेः । उपनयनादिकालातिपातेऽपि प्रायाश्चित्तं कृत्वा उपनयनाद्यकरणापत्तेद्व । तस्मात्तद्दि उपोषणक्षं प्रायश्चित्तं कृत्वा कृष्णैकाद्य्यादौ पुनः श्राद्धं कार्य्यमेव । मैथिलास्तु उपोषणमेव श्राद्धस्थानीयमाद्धः । तस्माद्याध्यादिनासम्भवे पुत्रादिद्वारा कार्य्यम् । भार्यारजोयोगे तु तदहरेवात्मादिपक्षेनान्नेन मासिकादि कार्य्यम् । यत्तु-

मृताहिन तु सम्बाप्ते यस्य भार्या रजस्वला । श्राद्धं तदा न कर्त्तव्यं कर्तव्यं पञ्चमेऽहिन ॥

इतिहेमादिमाधवादिलिखितं वचनं, तत् यस्य मृतस्य श्राद्धकर्शं भांश्या रजस्वलेति व्यास्ययम् । न तुः श्राद्धकर्ज्जभांयां रजस्वलेति । हेमादिः स्तु गृहस्थस्य भार्य्या सहैव श्राद्धेऽधिकाराद्रजस्वलाद्यायां स्नधनाविः कारात् व्यास्जयवृत्तेर्भृतृगतस्याप्यधिकारस्य । नेवृत्तत्वात्तस्यास्तद्वः शायगम एव श्राद्धं कार्यम् । एतन्त्यायमूलकं च मृताहनीतिवचः नम् । यत्तु—

पुष्पवत्स्विप दारेषु विदेशस्थोऽप्यनिञ्चकः। अन्नेनैवोन्दिकं कुर्याद्धेम्ना वामेन न कचित्॥

द्ति लैगक्षिवचनं तद्धिकृतमार्यान्तरसद्भाविषयामित्याह । तन्न । व्रम्पत्योः आद्धे सहाधिकारे प्रमाणाभावात । न च "पाणिग्रहणाद्धि स्वाधिकारे प्रमाणाभावात । न च "पाणिग्रहणाद्धि स्वाधिकार्येषु अर्मेसु प्रमाणान्तरेण उभयाधिकारोऽवगतस्तं द्ववादकः वित पूर्तादिष्विव आद्धे उभयाधिकाराविधायकत्वामावात् । न च आः द्वस्यापि अग्निसाध्यत्वादुभयाधिकारिकत्वमिति वाच्यम् । अग्निसाध्यत्वादुभयाधिकारिकत्वमिति वाच्यम् । अग्निसाध्यत्वेष्ठिषे अधिकारस्य वक्तुमराक्यत्वात् । सृतापित्रादिकस्य अमावाध्याद्वावकरणप्रत्यवायपरिहाराधे पितृपितामहादिगततृष्युद्धारादिकः व्याधिकारासम्भवात् । न चाधानगतात्मनेपद्विरोधः । आत्मनेपदाद्धि अग्निस्वामिगतं फलं जनयन्त्वित्रस्यामिगतं करं जनयन्ति इति । दम्पत्योः

मेंच्ये एकस्य रोगादिपीडितस्य तत्परिहारार्थमिष्टी कियमाणायां तद् सम्भवात्। न च श्राद्धाङ्गपाकस्य मध्यमपिण्डप्राद्यानस्य च पत्नीसाः ध्यत्वात् पत्नीद्यान्दस्य च यद्यस्वामिवचनत्वात्तस्या अधिकारामाचे कथं तत्कर्त्तृकत्वोपपत्तिरितिवाच्यम्। उक्तरीत्या अधिकारासम्भवे पत्नीद्यान्दस्य स्थाणया यज्ञमानभार्यामात्रपरत्वात्। तस्माद्धिकारसः द्रावे प्रमाणाभावात्तस्यां रजस्वस्यायामात्मादिपक्षेनान्नेन तद्वहरेव श्राद्धं कार्यम्।

इति श्राद्धविष्ने निर्णयः । अथ प्रेतश्रद्धानां कालाः ।

तत्र तावत् द्विविधानि प्रेतश्राद्धानि नवानि नवमिश्राणि च ।

नवश्रादं दशाहानि नवामेश्रं तु षहृतून्।

इति स्मृतेः । तेन अन्तर्दशाहं क्रियमाणानां आद्धानां नवानी।तिसं-हा । संवाकरणं तु 'चान्द्रायणं नवश्राद्धं' इति प्रायश्चिचाधुपयोगार्थम् तान्यनेकविधान्युकानि हेमाध्यदाहृतनागरखण्डे भर्तृयक्षेत ।

त्रीणि सञ्चयनस्यार्थे तानि वै शृणु साम्प्रतम्।
यत्र स्थाने भवेन्मृत्युस्तत्र श्राद्धं तु कारयेत् ॥
एकोद्दिष्टं ततो मार्गे विश्रामो यत्र कारितः ।
ततः सञ्चयनस्थाने तृतीयं श्राद्धामिष्यते ॥
पञ्चमे सप्तमे तद्वद्ष्यमे नवमे तथा।
दश्मेकादशे वैव नवश्राद्धानि तानि वै ॥

अत्र चैकादशाहिकस्यापि नवामितिसंज्ञा। उक्तं च-

कारयायनेन, चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकाद्शेऽहनि । यत्तु वै दीयते जन्तोस्तन्नवश्राद्धमुच्यते ॥

अप्रिराः -प्रथमेऽहि तृतीयेऽहि पञ्चमे सप्तमे तथा ।
नवमैकादशे चैव पण्नवश्राद्धमुच्यते ॥
नवमं चैकादशं चेति बन्द्य इति कालादर्शः ।

वश्य प्राण--तृतीयेऽहान कर्त्तव्यं प्रेतदाहावनी द्विजाः !। स्तकान्ते गृहे श्राद्धमेकोहिष्टं प्रचक्षते॥ इति

व्यासः--प्रथमे सप्तमे चैव नवमैकादशेऽहिन । यत्तु वै दीयते जन्तोस्तत्रवश्राद्यमुच्यते ॥ इति । यद्यप्येतान्यनेकविधानि तथापि वृद्धविद्योक्तान्येव । प्रथमेऽह्नि तृतीयेऽह्नि सप्तमे नवमे तथा । एकादशे पञ्चमेऽह्नि नवश्राद्धानि षट् तथा ॥

इति साम्प्रतं शिष्टाचारगोचराणि । बौधायनेन तु पक्षवैवोक्तानि । तन्नापि नवसदिवसकर्चन्यस्य नवश्राद्धस्य विद्नादिना विद्येदे तदेकाः दशेऽद्वि कर्त्तन्यमित्युक्तम् । मरणाद्विषमेषु दिनेषु एकैकं नवश्राद्धं कुर्याः दानवमात् । यत्र नवमं विविद्यदेतैकादशेऽद्वि तत्कुर्यादिति । काण्यस्तु यस्य कस्यापि नवश्राद्धस्यान्तराये उत्तरस्यानतन्त्रताकर्त्तन्यतामाह्

नवश्राद्धं मासिकं च यद्यन्तरितं भवेत्। तत्तदुत्तरसातन्त्र्यादनुष्ठेयं प्रचक्षते ॥ इति ।

शिवस्वामी तु-

नवश्राद्धानि पञ्चाहुराश्वलायनशाखिनः। भापस्तम्बाः षडित्याहुर्षिभाषामैतरेयिणः॥

इति भारवलायनशासिनां पश्च, भाषस्तम्बानां पांडिति द्वयोः पश्चयोध्ये विस्थितः। ऐतरोयिणां च पश्च षड् वेतिविकल्पं च वक्ति। वर्णतोऽपि व्यवस्थोका—

भविष्यपुराणे,

नव सप्त विद्यां राश्वां नवश्राद्धान्यनुक्तमात्। आद्यन्तयोर्वर्णयास्तु षडित्याहुर्महर्षयः॥ विद्यां नव राज्ञां सप्त विप्रशूद्रयोः षडिति। नवश्राद्धानिमित्तं तु एकमेकाद्देऽहिति। हिति अत्रिणा त्वेकमेबोक्तम्। हेमाद्रौ कालकाण्डे तु—

आद्यं भ्राद्धमञ्जूदोऽपि कुर्यादेकादशेऽहाने । केंत्रुंस्तात्कालिकी ग्रुद्धिरगुद्धः पुनरेष सः ॥

इति शङ्खवनने यत् आद्यं तदिष नविमिति व्याख्यातम्। कात्यायनगृह्येऽपि इदं नाविमित्युक्तं तदिष स्वार्थेऽण्करणान्नवमेव नावः

मिति। नवश्राद्धानां च यद्यपि—

नवश्राद्धानि कुर्वन्ति वेतोद्देशेन यत्नतः। एकोदिष्टाविधानेन नान्यथा तु कदाचन॥

इति ब्रह्माण्डपुराणात् सिविण्डनपूर्वभावित्वाच्चैकोहिएकपत्वम् । तथा वि तत्र ब्राह्मणा युग्मसङ्ख्याकाः कार्याः ।

प्रेताय च गृहद्वारि चतुर्थे भोजयेत् द्विजान्। द्वितीयेऽहान कर्त्तव्यं क्षुरकम्मं च बान्धवैः॥

२०० वरिमिन्नोदयस्य समयप्रकाशे-

चतुर्थे बान्धवैः सर्वेरस्थनां सञ्चयनं भवेत् । पूर्वान् विप्रान्तियुञ्जीत युग्मांस्तु श्रद्धया शुचीन् ॥ पञ्जमे नवमे चैव तथैवैकादशेऽहनि । युग्मांस्तु भोजयेद्विपान् नवश्राद्धं तु तद्विदुः ॥ इति कृम्मपुराणात् । शुल्पाणी तु—

अयुग्मान्भोजयेद्विप्रांस्तन्नवश्राद्धमुच्यते इतिपाठः। यस्वत्र ब्रह्म• पुराणावृक्तम्—

> चतुर्थे ब्राह्मणानां तु पञ्चमेऽहानि भृभृताम् । नवमे वैदयजातीनां शूद्राणां दशमारपरम् ॥ इति । चतुर्थेऽहाने विषेभ्यो देयमत्रं हि बान्धवैः । यदिष्टं जीवतश्चासीत्तदद्यात्तस्य यरनतः ॥

चतुर्येऽहिन सञ्चयाहनीत्यर्थः । तस्य प्रेतस्य जीवतो यत्किञ्चिद्भी । एमासीचह्यादित्यर्थः ।

गावः सुवर्णं वित्तं च ग्रेतमुहिर्य शक्तितः । इति वृहस्पत्युक्तं च धर्मजातं तत् सविस्तरमन्यत्र श्रेयम् । यद्यपि चै-काद्रशेऽहि नवश्राद्धमपि विहितम्।

तथाच---

(জ০ ৭ প্লা০ স০ স্টা• ২५६)

मृतेऽहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम्। इत्यभिधाय-आद्यमेकादशेऽहनि ।

शति याह्यस्वयेगाद्यमासिकस्य मृतदिने प्राप्तस्यैकाद्शेऽहिन उत्कर्षाः भिधानादाद्यमासिकं च तत्र प्रसक्तम्। तथापि वश्यमाणतद्वाक्यपर्याः लाचनया एकादशेऽहिन क्रियमाणं महैकोहिष्टं ताभ्यां भिन्तमेव। तथाहि—

प्काद्याहे यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहतम् । प्काद्यभ्यो विप्रेभ्यो द्यादेकाद्रशेऽहानि ॥

इतिभविष्योत्तरे ।

वराहपुराणे च-

पकादशाहे कर्त्तस्यं श्राद्धं प्रेताय यत्नतः । श्रवः करिष्य इति ज्ञात्वा बाह्मणामन्त्रणिकया ॥

इत्यत्र च विधीयमानं प्रेतोदेशेन श्राखं ताभ्यां भिन्नमेव। नवश्रा-द्रमासिकयोरत्रात्यन्तमर्बुद्धस्थत्वात्। कूर्मपुराणेऽपि-"एकादशेऽहि कुर्वीत् त प्रेतमुद्धियण्डत्यदिना सधर्मकस्य प्रकृतिभृतस्यकादशाहिकस्यकोः दिष्टस्यैव धर्मातिदेशो मासिकेषु दृष्टः। मरस्यपुराणेऽवि--

ततस्वेकाद्याहे तु विजानेकाद्येव तु । क्षत्रादिः स्तकान्ते तु भोजयद्युजो विजान् । इत्यादिना सधर्मकं विधाय— अनेन विधिना सर्वमनुमासं समाचरेत् ।

इति तथैवैकोहिष्टं प्रकृतित्वेन विधायानुमासिकादीना विकृतित्वे

नाभिधानम्।

वृहस्पतिरि —

एको दि छिविधानेन यदेकस्य प्रदीयते ।

एको दि छिविधानेन यदेकस्य प्रदीयते ।

आवाहनाग्रौकरणरहितं देवविजितम् ॥

वस्त्रालङ्कारशच्याद्यं पितुर्यद्वाहनायुधम् ।

गन्धमावयैः समभ्यत्यं आद्धभोके तद्पयेत् ॥

भोजनं वानेकविधं कारयेत् व्यञ्जनानि च ।

यथाशक्त्या प्रदशान्च गोभूहेमादिकं तथा ॥ इति ।

अत्रापि नवश्राद्धमासिकयोरनुपास्थितरकोद्दिष्टमेव नानाधर्मिषे शिष्टं भिक्षमेव ताश्यामिति कि भ्यसा । तत्र च पूर्वोदाहृतमास्यपुराण-वचनादेकस्मिन्नेव प्रेतस्थाने एकादश ब्राह्मणा इति मुख्यः कद्याः । स्यमतोऽप्येवमाह--प्रातरहत्थाय प्रेतब्राह्मणानेकादशामन्त्रय अपराहे नानाभक्ष्यान्नरस्विन्यासैरित्यादिना ।

अथाशौचव्यवगमे प्रातः सुप्रशास्त्रितपाणिपादः स्वाचान्तः एवं विधानेव ब्राह्मणान् यथाशक्त्युदङ्मुखान् गन्धमाव्यवस्त्रासङ्कारादिः भिः पुजितान् भोजयेत्।

इति विष्णुना यथाशकि (इत्यनेन) बहुबोऽप्युक्ताः । वराहपुराणे तु दकस्यैव ब्राह्मणस्य तत्र तत्र परामर्शादेकस्यापि नियोजनम् ।

यथा-

गतोऽसि दिव्यलोकं त्वं कतान्तविहितात्पथः।
मनसा वायुभूतेन विप्रे त्वाहं नियोजये॥
पूजियध्यामि मोगेन एवं विप्रं निमन्त्रयेत्। इति,
स्नापनाभ्यञ्जने दद्याद्विप्राय विधिपूर्वकम्। इति,
ब्राह्मणं शीव्रमानयेत्।
व्यागतं च द्विजं रृष्ट्वा कर्त्तव्या स्वागतिकवा॥ इति।
व्यावरणार्थं छत्रं तद्बाह्मणाय प्रदीयते।
पश्चादुपानहौ द्यात्पादस्पर्शंकरे शुभे॥

खीं स॰ २६

सन्तप्तवालुकां भूमि महाकण्टिकता तथा।
सन्तारयित दुर्गाणि प्रेतं दददुपानहो ॥ इति ।
यदापि बहुब्राह्मणपक्षस्तदापि प्रेतोपभुक्तवस्त्रशब्यादिकमेकस्मा
पव गुणवते देयमितरेभ्यो यथाशकि दक्षिणामात्रमित्युक्तम्—
भविष्योत्तरे, पकादशेऽहनीत्यनन्तरम्—

भोजनं तत्र चैकस्मै ब्राह्मणाय महात्मने । वस्त्रालङ्कारश्य्याद्यं पितुर्यद्वाहनादिकम् ॥ गोगृहासनदासांस्तु दद्यात्सम्पृज्य भक्तितः । प्रदद्यादक्षिणां तेषां सर्वेषामनुरूपतः ॥

इत्यादिविस्तारोऽन्यत्र क्षेयः। इह च बहुखु वाक्येषु एकाद्शाहः प्रहणं न आशोचोत्तरिहनोपलक्षकम्।

> एकादशेऽहि यञ्छादं तत्सामान्यमुदाद्यतम् । सर्वेषामेव वर्णानां स्तकं तु पृथक् पृथक् ॥

इति पैठीनसिवचनात्,

आद्यं श्राद्धमञ्जद्धोऽपि कुर्यादेकादशेऽहिन । कर्जुस्तात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेव सः॥

इति शक्षवचनाच । क्षात्रियादिभिरिप वचनादाशौचे स्थिप मर-णादेकादशाह प्वायश्रासं कर्त्तस्यम्। तथा एकाहत्र्यहाशौचिभिरिप ।

सद्यःशौचेऽपि दात्रव्यं प्रेतस्यैकादशेऽहानि । स एव दिवसस्तस्य श्राद्धशय्याशनादिषु ॥

इति शङ्कवचनादेकादशाह एवं। ग्रळपाण्यादयस्तु-"अथाशौचन्यपग-मे" इति, तथा,

क्षत्रादिः स्तकान्ते तु भोजयेदयुजो द्विजान्।

इति वैष्णवमास्यवचनतः श्रत्रादिभिरिष स्वस्वाशौचान्ते एकाहृज्यहाः शौचिमिरिष तन्मध्ये द्शाहृकृत्यानुष्ठाने तदन्त एवेकाद्शाहश्रास् नैकादशेऽहीति वदन्ति। तन्मते "सद्यः शौचेऽिष दात्वयम्" इति शक्ष्यचनस्य का गतिरिति विवेक्तव्यमिति। आस्मिन्पश्चे विष्णुवचनेन विरोधस्तावन्नास्त्येव। तस्य ब्राह्मणाभिन्नायेणाप्युपपत्तेः। सङ्कोचमात्रं हि तदा न तु कस्यचिव्छक्षणा। एकाद्शाहश्चव्दस्याशौचान्तमात्रपर-तयोपळक्षणत्वे एकाद्शाहश्चद्वे विधी छक्षणा स्यात्। न च मास्यवः चोविरोध इति शङ्कर्वन्न पक्षेत्र भोजयेत् किन्तु तत्र त्यक्तेन यथासङ्ख्यव्राः ह्मणभोजनपर्यातेनामेन स्तकान्ते पक्तवा भोजयेदिति। एवं च सति एकादशाहस्तकान्तकपकाळद्वयोपेतं ब्राह्मणक्षात्रयादिविषयं विधिद्वयः मर्थवद्भवति अन्यथा विष्णुवचनादेवं स्तकान्तकपकाळोपेतेनैकेनैव विधिना सर्ववर्णसाधारणाद्यश्राद्धविधिसिद्धौ मास्त्यमनर्थकं स्यात् । अयुजो द्विजानिति अयुग्मसङ्ख्या चनवसप्तत्रयोदशादिकपा। आह वृहस्पतिः-श्रोत्रिया भोजनीयास्तु नव सप्त त्रयोदशा। इति।

अत्रिः—

त्रेतार्थं सुतकान्ते तु बाह्मणान् भोजयेत्ततः। नवश्राद्धनिमित्तं तु एकमेकाद्शाहेऽहनि॥

पवश्च सत्येकादशाहिकाक्षवश्चाद्धाराशैचान्ते विधीयमानं ब्राह्मणः भोजनं कर्मान्तरमिति गम्यते इति हेमाद्धः। यदा च "ब्राह्मणे दश पिण्डाः स्युः" इति पारस्करवचनात्प्रतिवर्णं दशह्यादशपश्चदश्चित्रित्पण्डाः, यदा वा "सर्वेभ्य" इति वाक्यात् द्वितीयो दशैव पिण्डा इति पक्षः, सर्वेषां च खस्वाशौचान्त्यदिने दशमः पिण्डस्तदापि क्षत्रियवैदयशुद्धाः वीनामेकादशेऽहि प्रेतत्वनिवृश्यर्थं छतेनापि श्राद्धेन अन्त्यादेनिकियमाः णदशमपिण्डसहितेनेव प्रेतत्वनिवृश्यर्थं छतेनापि श्राद्धेन अन्त्यादेनिकियमाः ग्राह्मापिण्डसहितेनेव प्रेतत्वनिवृश्चिरित्यन्यत्र विस्तरः।

नवश्राद्धं सपिण्डत्वं श्राद्धान्यपि च पोडरा। एकेनैव तु कार्याणि संविभक्तधनेष्वपि॥ इति।

गाउवः— शावे तु स्तकं चेत्स्यानिशाशेषे तथैव च । नवश्राद्धानि देयानि यथाकालं यथाविषि ॥ इति । अन्धारोहणेऽपि भिन्नानि नवश्राद्धानि । नवश्राद्धानि सर्वाणि सपिण्डीकरणं पृथक् । एक एव वृषोत्सर्गो गौरेका तत्र दीयते ॥ इति ।

किबिद्रमेप्रदीप इत्युक्तवा लिखितम्— दैवाद्यदि नवश्राद्धमतीतं प्रथमेऽहिन । तृतीयेऽहिन कर्त्तव्यं विषमे वाष्यसम्भवात् ॥ इति । तत्रैवायमन्यो विशेषः ।

तथा— नन्दायां भागविदिने चतुर्द्दश्यां त्रिपुष्करे । नवश्राद्धं न कुर्वीत त्रिपादे पञ्चके तथा ॥ इति । ऋष्यभन्नेण विशेषान्तरमुक्तम्— नवश्राद्धं सपिण्डत्वं पक्कान्नेन समाचरेत् । इति । नवश्राद्धानामावद्यकत्वमुक्तं १दवशिष्ठेन, अलब्ध्वा तु नवश्राद्धं प्रेतत्वान्न विमुच्यते । अर्वाक्तु हादशाहस्य लब्ध्वा तरति दुष्कृतम् ॥ इति ।

इति नवश्राद्धानां कालः ।

अथानयवापिण्डकालाः ।

तत्र बद्याद्राणादी "शिरस्त्वाचेन पिण्डेन" इत्यारम्य-"दशमेन तु पू-र्णस्वं र स्यन्तेन ब्राह्मणे दशमापिण्डस्य दशमदिने कर्त्तव्यतामुक्स्या—

<mark>देयस्तु दशमः पिण्डो राक्षां वै द्वादशेऽहनि ।</mark> वैद्यानां पञ्चद्शमे देयस्तु दशमस्तथा॥ <mark>शुद्राणां दश्यमः पिण्डो मासे पूर्णे विधीयते ।</mark>

इति प्रतिवर्ण कालमेदेन पिण्डा दशैवोकाः । विष्णुना तु आशीच • दिनसङ्ख्या पिण्डसङ्ख्योका "यावदाशीचं प्रेतस्योदकं पिण्डमेकं च द्युः" इति ।

पारस्करेणापि--

बाह्मणे दश विण्डाः स्युः क्षत्रिये द्वादश स्मृताः। वैश्ये पश्चद्य प्रोक्ताः युद्धे त्रिशत्प्रकीर्तिताः ॥ इति । प्रेतेभ्यः सर्वदर्णेभ्यः पिण्डान् दशुर्दशैव तु । **१**त्यपरोऽपि दशपिण्डपश्चस्तेनैवोकः।

प्रवेतसापि-

विण्डः शुद्राय दातब्यो दिनान्यष्टी नवाथवा । सम्पूर्णे तु ततो मासे पिण्डशेषं समापयेत्॥

श्युकम् । अत्रैवं व्यवस्थोका । यावदाशीचं पिण्डदानमिति मुक्यः पक्षः। राक्षां द्वादशे वैश्यानां पश्चदश दत्यादिना दशमिपण्डमात्रोतकः र्षस्तु मध्यमः । तत्राप्यशक्ती दशादिनं दशपिण्डदानमिति जघन्य दिते । अन्ये त्वाहुः। अत्रैतद्यवस्थाकर्त्तुर्भते आद्यपक्षादिषु राद्वादीनां। मास्व यावद्रात्रपूरकपिण्डासमाप्तौ कथमेकादशाहिकश्राद्याविधिः कथं 🤝 विध्यक्तः--

मन्त्रवर्जे हि शुद्राणां हादशेऽहनि कीर्चितम्। इतिद्वाद्शाहे सपिण्डीकरणविधिश्चेत्यादि चिन्त्यम् । अत्रश्च-सर्वेषामेव वर्णानां स्तके मृतकेऽथ वा ॥ दशाहाच्छु विरेतेषामिति शातातपोऽ व्रवीत्॥

इत्बाहिरसवचनाःसर्वेषां दशाहमेवाशीचमिति पक्षः साम्प्रतं चाक भेव बहुधा प्रचारीभूतः श्रात्रियाद्याचारसंवादी च। तदा न कस्याति वचनस्यानुपपितः। तथाहि—"प्रेतेभ्येः सर्ववर्णेभ्य" इतिपारस्करवचः नमुपपन्नं, शुद्रेऽपि एकादशाहिकश्राद्धं द्वादशाहिकसापिण्डीकरणं चोः पपन्नमिति। केन चिद्धर्मप्रदीप इत्युक्तवा लिखितम्—

प्रथमेऽहि तृतीये वा पश्चमे सप्तमेऽपि वा । द्वौ द्वौ पिण्डौ प्रदातव्यौ शेषांस्तु दशमेऽहनि ॥ इति च ।

तेन "आशौचन्यगम" इतिविष्णविद्याद्यार्थां चतृद्धौ तद्नत एव कर्त्तन्यता, यानि तु एकादशाहप्रतिपादकानि तानि द्शाहाशौचवि-वयाणि । एवं च गात्रपूरकपिण्डद्रानप्रकाराणामपि अनयेव रीत्याऽवि-रोध इति, तन्न । "आद्यं आद्यमशुद्धोऽपि" इत्याद्शिक्षवचनविरोधात् । तेन पूर्वोक्तेव न्यवस्था ज्यायसीति सिद्धम् । ज्यहाशौचे विशेष उक्तः शातातपेन

आशीचस्य च हासेऽपि पिण्डान् द्याद्रशैव तु।

पारहकर:--

प्रथमे दिवसे देयास्त्रयः पिण्डाः समाहितैः । द्वितीये चतुरो दद्यादस्थिसञ्जयनं तथा । त्रींस्तु दद्यानृतीयेऽहि वस्त्रादि क्षालयेत्तथा ॥ इति ।

दक्षस्वन्यथाऽऽह—

प्रथमेऽहिन पिण्डं तु द्वितीये चतुरस्तया। तृतीये पञ्च वै द्घाइशिपण्डविधिः स्मृतः॥ इति।

युद्धादिहतेऽपि मनुः—(स॰ ५ रलो॰ ९८)

उद्यतेराहवे शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य च । सद्यः सन्तिष्ठते यश्वस्तथाशौचमिति स्थितिः ॥ इति । यहः=पिण्डदानादिकपः । सन्तिष्ठते=समाप्तो भवतीत्यर्थः ।

ब्रह्मपुराणेऽपि— सद्यःशौचे प्रदातच्याः सर्वेऽपि युगपत्तथा । इति ।

अय पाथेगश्राद्धकाळः।

शातातपः,
भ्लोकात्प्रेतलोकं तु गन्तुं श्रासं समाचरेत्।
म्लोकात्प्रेतलोकं तु गन्तुं श्रासं समाचरेत्।
तत्पायेयं हि भवति मृतस्य मनुजस्य च ॥ इति।
अत्र च शिष्टैः प्रथमदिने क्रियमाणत्वादाद्यदिनं प्राह्मम्। स्यायर्थवारे
तु सञ्जयने कृते मनुष्यलोकात्प्रेतलोकं गच्छत आमेन पाथेयश्रासः
मेकोदिष्टविधानेन इत्युक्तम्। तेन दिनान्तरमपि तस्य कालः।

अथ।रियसम्बयने कालः ।

तत्र सम्वतः---

प्रथमेऽहि तृतीये वा सप्तमे नवमेऽपि वा। अस्थिसञ्चयनं कार्यं दिने तद्गोत्रज्ञैः सह ॥ इति।

विष्णुस्त चतुर्थमपि दिनमाह—"चतुर्थे दिवसेऽस्थिसञ्जयनं कुरुयाँ तेषां गङ्गामभिस प्रक्षेप" इति ।

दिशेदासनिबन्धं बद्यपुराणे वर्णपुरस्कारेणापि कालविशेष उक्तः— कुर्युस्तृतीये विप्रस्य चतुर्थे क्षत्रियस्य च। पञ्चमे वैश्यजातेस्तु शुद्रस्य दशमेऽहनि। ज्यहाद्याशौचे विशेषस्तत्रैव—

ज्यहाशौंचे द्वितीयेऽहि फर्त्तव्यस्त्वास्थसञ्जयः। सद्यः शौंचे तत्क्षणे तु फर्त्तव्य इति निश्चयः॥

अस्थिपलाश्चदाहे तु शैनकः —

पालाशे त्वस्थिदाहे च सद्यः सञ्जयनं भवेत् । भूग्वादिमरणे मनुना विशेषे उकाः—

तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसञ्जयः। इति । यत्तु केश्चिष्मवीनैः सर्वकालानां सर्ववर्णविषयत्वेनोपन्यसनं तद्बद्धाः पुराणवाक्यादर्शनमूलकमित्यश्चद्वेयमेव । न च बद्धपुराणोक्तद्यवस्थापक्षे सप्तमनवमदिनपक्षयोनिर्विषयता स्यादिति वक्तद्यमः।

श्राद्विन्तामणे— सप्तमे वैदयजातेस्तु नवमे शुद्रजन्मनः । इत्यस्येष पाठस्थादरणात् । अत्र वारनक्षत्रनिषेद्योऽपि यमेनोक्तः— मौमार्कमन्दवारेषु तिथियुग्मेषु वर्जयेत् । वर्जयेदेकपादर्श्वे द्विपादर्शेऽस्थिसञ्जयम् ॥ प्रदातुजन्मनक्षत्रे त्रिपादर्शे विशेषतः । इति ।

तदेतदस्थिसञ्जयनं साग्न्यनग्निकयोरिष दाहादिनादेव कार्यमि-

अनाग्नमत उक्तान्तेः साग्नेः संस्कारकर्मणः । शुद्धिः सञ्चयने दाहान्मृताहस्तु यथाविधि ॥ इति ।

अथोदकदानकाल: ।

गौतमः-प्रथमतृतीयपञ्चमसप्तमनवमेषुद्किक्योति । अथ दशाहमध्ये दर्शपाते भविष्यपुराणे— प्रवृत्ताशोचतन्त्रस्तु यदि दर्शः प्रपद्यते । समाप्य चोदकं पिण्डान् स्नानमात्रं समाचरेत् ॥ आशौजसमाप्तिपर्यन्तमिति शेषः । ऋष्यभृकः—

आशोचमन्तरा दशौँ यदि स्यात्सर्ववर्णिनाम् । समाप्तिं प्रेततन्त्रस्य कुर्य्यादित्याह् गौतमः॥ पैठीनसिर्याद्यः

> आद्येन्दावेव कर्त्तन्याः प्रेताविण्डोदकक्रियाः । ब्रिरेन्द्वे तु कुर्वाणः पुनः शावं समदनुते ॥

हिरेन्दने=चन्द्रह्ये । दर्शात्प्राचीन एकः श्लीण इन्दुर्दशींचरमपरो भावी बुद्धिमान् । कालादर्शे तु पतद्रमे तथेति क्रत्वा वचनान्तरं लिखितम्।

चन्द्रह्मये तिथिनैंव देयः प्रेतस्य शान्तये । यदि दद्याद्विचन्द्रेऽत्रं दातुः कुल्विनाशनम् ॥ एवं सामान्येन मातापितृविषयेऽपि दर्शप्त पिण्डोद्कदानादितः

म्त्रसमाप्तिप्रसक्तौ — इन्नेहरौतमः,

अन्तर्दशाहे दर्शश्चेत्तत्र सर्वे समापयेत् ।
पित्रोस्तु यावदाशौचं दद्यारिपण्डतिलाञ्जलीन् ॥
पित्रोरिति विरूपैकशोषः । एवं स्रति यद्गालवेनोक्तम्—
पित्रोराशौचमध्येऽपि यदि दर्शः समापेतत् ।
तावदेवोत्तरं तन्त्रं पर्यवस्येत् उयहात्परम् ॥ इति ।

तस्यायमधः। पित्रयाशौचमध्येऽपि दर्शपाते समाप्तिरुत्तरतन्त्रस्योन्तिता किमुतान्याशौचमध्ये इति पितृव्यतिरिक्तसपिण्डिवषये उत्तरतन्त्रस्यावद्यकसमाप्तिप्रदर्शनार्थं न पुनः पितृविषयेऽपि नियमार्थमिति। मवतु वा पितृविषयेऽपि नियमकं तथापि अस्वर्थं लोकविद्विष्टं प्रम्यम् व्याचरेत्र तुं इत्यनेन न्यायेन शिष्टाचारसहकृतेन "पित्रोस्तु यावदाशौचं' इत्यनेन गातमवनेन गालववनं बाध्यत इति पित्र्याशौचमध्ये दर्शन्यातेऽपि यावदाशौचं पिण्डादिकं दद्यात् इतरेषां तु दर्शावधिकमेवोत्तर्तः तत्त्रसमापनामिति विवेकः। अथं वा क्षेत्रज्ञस्य बीजिपितृविषयं दत्तः कादिपुत्राणां प्रतिप्रहीत्रादिमातापितृविषयं वा गालववचनं गौतमवचनं अशरसपुत्रकापुत्रयोमातापितृविषयम्। अथं वा औरसादीनां सर्वे वामपि स्वमातापितृविषयं आपदनापत्रस्थाययेन व्यवस्था विश्वयेति मदनपारिजातः। माध्यनिर्णयामृतादौ अयहानन्तरं दर्शपाते मातापितृतन्त्र-स्थापि समाप्तिनं तु इयहमध्ये दर्शपाते गौतमवचनमपि तद्विषयकमेव। मातापितृव्यतिरिक्तानां तु दशाहमध्ये यद्या कदाचिद्दर्शपाते तन्त्रसम्मातिरवेति। दशाहमध्ये दर्शपाते दर्शात्वे प्रमादालस्थादिना यदा प्रतः मातिरवेति। दशाहमध्ये दर्शपाते दर्शात्वे प्रमादालस्थादिना यदा प्रतः मातिरवेति। दशाहमध्ये दर्शपाते दर्शात्वे प्रमादालस्थादिना यदा प्रतः मातिरवेति। वशाहमध्ये दर्शपाते दर्शात्वे प्रमादालस्थादिना यदा प्रतः

तन्त्रमनारब्धं तदा तस्य दर्शोत्तरमि आरम्भः समाप्तिश्चोचितेव तदा विहेरेन्द्वतादोषोऽपि परिहृतो मवति । नच"आद्येन्द्रावेव कर्त्तव्या" इति वचनात् दर्शोनुरोधेनारम्भोऽपि दर्शात्पूर्वमाक्षिप्त इति शङ्कनीयम् । आ-द्येन्दावेदेश्यत्र कर्त्तव्या इति न विधीयते तथास्ति "आद्यन्द्रो" इति "कर्त्तव्या" इति च विधेयद्वये वाक्यमेदः स्यात् । तेनात्रापि द्विरैन्दव इति निषेधात् द्विरैन्दवन्द्वमेव निषिध्यत इति । कचिह्रशेपातवत् सङ्क्तान्तिक्यतीपातयोरपि पाते तन्त्रसमाप्तिः वचनं च सङ्क्षद्व इतिकृत्वा क्षिस्थतम् ।

द्दाः सङ्क्रमणं पातो दशाहान्तर्यदा भवेत्। तावतैवोत्तरं तन्त्रं समाप्यमिति केचन॥ इति,

तन्तु निवन्धृमिरधृतं निराकरमिव प्रातिभाति । व्यतीपातसङ्काः । विवास सम्बद्धाः विद्याचारेऽप्यद्शेनाच्च इति ।

अथ नविमश्राणि षोडशश्राद्धानि चेत्येवंप्रसिद्धानां मासिकानां काल:।

तत्राख्वलायनः नविमश्चं तु षड्त्निति ।

षड्ऋत्नित्यस्यार्थोऽग्रे विवेध्यते । तानि च मरणमासादार-भ्य संवत्सरं यावत्प्रतिमासं विधीयमानानि द्वाद्श ऊनमासिकं त्रेपा-क्षिकम् ऊनपाणमासिकम्नाब्दिकं चेत्येवं षोडश भवान्ते । आह्—

जातूकर्णः, द्वाद्य प्रतिमास्यानि आद्यषाण्मासिके तथा । त्रैपाक्षिकाञ्चिकं चेति आद्यान्येतानि षोड्य ॥ इति ।

अत्र द्वाद्दाप्रतिमास्यानीति पृथगिमधानादायषाणमासिकाव्यिकः व्याद्वा अनमासिकोनषाणमासिकोनाव्यिकः । आह—

गोभिलः,

उनवारमासिकं षष्ठे मास्यूने चोनमासिकम् । त्रैपक्षिकं त्रिपक्षे स्यादूनाव्यं द्वादशे तथा ॥ इति ।

जनवाणमासिकमृने पष्ठे मासि, त्रेपक्षिकं तृतीये पक्षे, उनादिकम्

मरणात् द्वादशाहे स्यानमास्यूने वोनमासिकम् । इति तेनैवोक्तत्वात् । अत्रोनमासिकादीनि जनमासादिषु कार्याणी

त्युक्तम् । तत्र कियद्भिदिनैकनेषु कार्याणीत्याकाङ्कायां—

गालवः,

त्रिमिर्वा दिवसैकने द्वाभ्यामेकेन वा तथा। आद्यादिषु च मासेषु कुयादूनााव्दिकादिकम्॥ इति।

इलोकगौतमाँऽपि—

पकद्वितिदिनैहने त्रिभागेनोन एव वा। आद्धान्यूनाव्दिकादीनि कुर्यादित्याह गौतमः ॥ इति ऊने=ऊनत्वे । आदिशब्दादुनषाण्मासिकोनायमासिकयोर्प्रहणम् । जातूकर्णः—

एकाहेन तु वण्मासा यदा स्युरिप वा त्रिभिः।
न्यूनाः, संवत्सरश्चेव स्यातां षाण्मासिके तदा॥ इति।
वाण्मासिके=ऊनषाण्मासिकोनाद्धिके। एकेनाह्ना न्यूने एकदिः
नपूर्तिन्यूने तदन्तिमे दिने इत्यर्थः। अत एव—
पैठीनसिः,

षाणमासिकाब्दिके श्राद्धे स्यातां पूर्वेद्युरेव ते । मासिकानि स्वकीये तु दिवसे द्वादशेऽपि वा ॥ इति । पूर्वेद्यः=मृताहात्पूर्वदिने। शाणमासिकाब्दिके=ऊनषाणमासिकोनाब्दिके इति मदनरतः । त्रैपक्षिककालमाह— कार्ष्णोजिनिः

ऊना न्यूनेषु मासेषु विषमाहे समेऽपि वा। त्रैपक्षिके त्रिपक्षे स्यान्मृताहेष्वितराणि तु॥ इति ।

षष्ठे षाण्मासिकं कुर्यात् द्वादशे मासि चाब्दिकम्। त्रैपक्षिकं भवेद्द्वते त्रिपक्षे तदनन्तरम्॥ इति।

न च कार्णाजितिना 'त्रिपक्षे' इत्युक्तं भविष्ये तु 'वृत्ते त्रिपक्षे' इत्युक्तं तेन विरोध इति वाच्यम् । वृत्तेऽतीत इति नार्थः, किन्तु त्रिपक्ष इत्यधिकः रणसप्तम्यतुरोधाद्वृत्ते प्रवृत्ते इत्यर्थ इति कश्चित् । केवित्न-

स्तकान्ते गृहे श्राद्धमेकोहिष्टं प्रचक्षते। द्वादशेऽहनि मासे च त्रिपक्षे च ततः परम्॥

इति बहापुराणवाक्येऽपि प्वोदाहतवचनोपाच-वृत्त इति पदस्य अन्तित हित यथाश्चतमेवार्थं करवा अत्रापि त्रिपक्षे इत्यस्यामेऽतीत हित दोवं प्रयन्ति ।

व्यासः—

द्वादशाहे त्रिपक्षे च षण्मासे मासिकान्दिके । श्राद्धानि षोडशैतानि संस्मृतानि मनीषिभिः ॥ अयमर्थः । द्वादशाहे इत्यनेन तत्र क्रियमाणमूनमासिकं, षण्मास इत्यने नोनपाण्मासिकं, मासिकं प्रतिमासं मृताहे क्रियमाणं द्वादशसङ्ख्याकम् , बीठस० २७ बाब्दिकम्नाब्दिकम् । अत्र च द्वितीयादिमासिकानि द्वितीयतृतीयादि मासेषु मृताहे कर्त्तव्यानि आद्यमासिकंतु एकाद्शेऽहि कर्त्तव्यमिश्याह— याद्ववल्म्यः, (अ०१ श्रा० प्र० ह्लो० २५६)

मृतेऽहानि तु कर्चन्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् । प्रतिसंवत्सरं चैवमाद्यमेकादशेऽहानि ॥

वत्सरिमित वत्सरप्तिपर्यन्तं, "कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे" (२१३१५) इतिद्वितीयित । अत्र कोवत् । आद्यम्तातिधि गृहीत्वोत्तरमुनितथेः पूर्वितियिपर्यन्तं विश्वतिथिसमुरायात्मकवान्द्रमासमानेन वैत्रशुक्कपश्चम्यां मृतस्याग्रिमशुक्कचतुथ्यां मासिकम् , एवमूनवाणमालिकोनाव्दकयोरेकाह्न्यूनतापक्षं प्रयह्न्यूनापक्ष च सृतीयायां प्रतिपदि च तयोरनुष्ठानमिति । तच्चच्छम् । "मृतेऽहनि तु कर्चव्यं" इति पूर्वोक्तयाज्ञवल्यववनात् , "मृताहिष्वतराणि तु" इति कार्णाज्ञानिवचनाच्च "मासिकानि स्वकीये तु दिवसे" इति, "वाणमासिकाव्दिके आद्धे स्यातां पूर्वेद्यरेव ते" इति पूर्वोपन्यस्तपैश्वविचचनाच्च । तेन पञ्चमीप्रमीतस्याग्रिमपञ्चम्यामेव मासिकमृनवाणमासिकादि तु चतुर्थामेव । प्रयहन्यूतापक्षे द्वितीयायामेव । अत

मासिकान्यपि चोनानि चाष्टाविद्यातिमे दिने। इति।

माधवेन तूनवाणमासिकं सप्तमासगतमृताहादिनात्पूर्वेद्यरमुष्ठेयम् ऊनाव्यिकं च द्वितीयवत्सरादेर्मृताहादिनात्पूर्वेद्यः कर्त्वव्यमिति । अत्रायं मुग्धव्यामोहिनवृत्यर्थं स्पष्टः कालविवेकः । मासे भवं मासिकमिति ब्युः त्पत्या, मासेऽतीते भवं मासिकमिति ब्युत्पत्या वा, माससम्बन्धि मासिकमिति हेमाद्यक्तव्युत्पत्या वा, मासादौ भवं मासिकमिति ब्युत्पत्या वा मासिकस्य यद्यपि तन्मासभवनं तन्माससम्बन्धो वा तन्मासान्तर्गतः यत्विकञ्चित्वव्यविकरणकत्वेनापि सम्भवति ज्योतिष्टोमस्येव वसन्तकालिकत्वं श्राद्धस्येवापरपाक्षिकत्वम् । तथापि प्रथमातिकमे कारणा भावात् वद्यमाणस्मार्चबद्धवचनानुरोधाच मासोपकम एव कर्त्वयता निश्चीयते । तानि तु वचांति "मासिकानि स्वकीये तु दिवस" इति "मृताहेष्वितराणि तु" इति "मृतेऽहिन तु कर्णव्यं" इति च ।

ब्रह्मपुराणेऽपि-

द्वादशेऽहानि मासे च त्रिपक्षे च ततः परम्। मासि मासि तु कर्चन्यं यावत्सम्बत्सरं द्विजैः॥ ततः परतरं कार्यं सापिण्डोकरणं क्रमात्। कृते सापिण्डीकरणे पार्वणं प्रोच्यते पुनः ॥ ततः प्रभृति निर्मुक्तः प्रेतत्वात्पितृतां गतः । व्याप्रपादोऽपि—

पकादशे चतुर्थे च मासि मासि च वत्सरम्। प्रतिसंवत्सरं चैवमेकोद्दिष्टं मृताहनि॥ इति।

मासेषुकं यदेकादशसु स्तिदिनेष्वाद्यमेकादशाहे न्यूनाब्दे यत्तद्धें यदिष तदपरे द्वादशाहे त्रिपक्षे। इति।

तश्राद्यमासिकं मृताहे प्राप्तम् "आद्यमेकाद्शेऽहिने" इतिवचनादेका दशेऽहि उत्कृष्य विश्वायते । ततश्रकादशेऽहि श्राद्धत्रं नवश्राद्धान्त्यम् आद्यमासिकं स्वतन्त्रेकोहिष्टं चेति । स्वत्यं वारेऽप्युक्तं स्वतन्त्रेकोहिष्टं कियमाणे अन्येषां तन्त्रेणानुष्ठानिसिद्धिरेच्छतामस्ति पृथगनुष्ठानपश्चे वादी स्वतन्त्रेकोहिष्टं कार्यमिति । एवं च प्रथममासिकोनमासिकत्रेपिक्तः कत्तित्यमासिकचतुर्थपश्चमषाणमासिकोनपानिकत्रपश्चिम् कत्तित्यमासिकचतुर्थपश्चमषाणमासिकोनपानिक सप्तमाष्टमनवम् दश्चमिकाद्शद्धाद्यमासिकोनािच्दकािन पोडश्चाद्धानि द्यादिति हेमाद्य-दाहृतस्त्रवोधितः श्चाद्धक्रमोऽप्युपपद्यते । अन्यथोनानां तत्तन्मासिकोत्तरः स्वत्रवेशिकस्य च द्वितीयोत्तरत्वं न स्यात् । एतेन यच्छूलपणिनोक्तं मासिक मविमत्येव समाख्याव्युत्पत्तिः, न चैवं सर्वाद्यमृतित्यौ मासिकापितम् ततिथेमृतितिथि यावचचान्द्रस्य विवासितत्वात् । सृतितिथेरिति वावधौ पद्धमी तेनान्यस्रतिथेरेव पूर्वमासद्याव्दार्थत्वम् अतश्च प्रथममासिकं

द्वितीयमृतिवधावेवेति। तिक्षरस्तम् । उदाहृतस्त्रविरोधात्। ननु 'प्रति संवस्तरं चैवं" इतिवचनादाद्यमृतिविधं गृहोत्वा आद्यसांवत्सरिकस्यापि आद्यमासिकवत्रवृत्तिः स्यादितिचेत् , सत्यम् । "आद्यमेकादशेऽहिनं" इति मासिक इव यद्यत्र वचनं स्यात् । प्रत्युत तस्य द्वितीयवत्सराद्यम् तिचाबुत्पन्तत्वादाद्यमृतिवधौ प्राप्तिरेव नास्तीति द्वितीयवत्सराद्यो कियमाणमाद्विकित्रत्युच्यते तृतीयवत्सरादौ तु प्रत्याव्दिकिमिति । अत्य एवोक्तम्—

स्मृलर्थवार, द्वितीयसंवतसरादावाद्धिकं तृतीयसंवतसरादी प्रत्याद्धि

कमिति कम इति।

निर्णयास्ते तु-

ब्राह्मणं भोजयेदाचे होतव्यमनलेऽथवा । पुनश्च भोजयेद्विषं द्विरात्त्रीत्तर्भवेदिति ॥ इति ।

अत्रश्चेकादशेऽह्वि विधीयमानम् आद्याब्दिकमिति । अधिकमास-पाते अधिकं मासिकं कार्यम् । तदा सप्तद्श भवन्ति—

आद्यमेकादशे कार्यमधिके चाधिकं भवेत्।

इति शैगाक्षिवचनात्।

अब्दमम्बुघटं दद्यादन्नं वापि सुसक्तिचतमः। संवत्सरे विवृद्धेऽपि प्रतिमासं च मासिकमः॥

इति कौथुमिस्मरणाच ।

संवत्सरातिरेके वै मासाश्चेव त्रयोद्दा। तस्मात्रयोदशे श्राद्धं न कुर्यान्नोपतिष्ठते ॥

इति ऋष्यशृह्गवन्ने त्रयोदशमासिकस्य निषेधश्रवणाद्धिकमासेऽपि मासिकविकल्प इति केचित् । वस्तुतस्तु एतस्यामावास्याविशेषविहि तकाम्यश्राद्धविषयस्यस्य स्थापितत्वान्मासिकवृद्धिरेव युक्ता । यन्न हेमाग्रादी षोङशश्राद्धानां प्रकारान्तरेण गणनं सपिण्डीकरणादीनां च षोडशश्राद्धान्तर्गतत्वेनोपवर्णनम् । तथाहि — ब्रह्माशुर्णं,

नृणां तु त्यक्तदेहानां श्राद्धाः षोडश सर्वदा । चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकादशे तथा ॥ ततो द्वादशभिमांसैः श्राद्धा द्वादशसङ्ख्यया । कर्त्तेच्याः श्रुतितस्तेषां तत्र विप्रांश्च तपेयेत् ॥

भविष्यपुराणेडिप-

अस्थिसङ्चयने श्राखं त्रिपक्षे मासिकानि च । रिक्तयोक्ष तथा तिथ्योः प्रेतश्राद्धानि षोडशा॥ इति । रिक्तयाँव तिथ्योरित्येकेनान्हा न्यूने षष्ठे द्वादशे च मासे इत्यर्थः । जातूकर्थः—

> द्वादश प्रतिमास्यानि आद्यं षाण्मासिके तथा। स्रावण्डीकरणं चैवमित्येतच्छ्राद्धषोडशम्॥

भायम्=एकाद्शाहिकम् । पाणमासिके=अनषाणमासिके। एकं पूर्वष द्कान्तर्गतम्नषाणमासिकमपरमुत्तरषद्कान्तर्गतम्नाब्दिकम् । तत्र यत्तावत्सिपण्डीकरणस्य षोडशश्राद्धान्तर्गतत्वाभिधानं तद्बहुस्मृतिव चोविरोधादसमञ्जसमिवप्रतिमाति ।

श्राद्धानि षोडशापाद्य विद्धीत सपिण्डनम् । इति लौगाक्षिवचनात्,

तथा-

अर्वोक् खिपण्डीकरणात् कुर्याच्छादानि षे।उग्न । इति पैठीनीसन्चनात् .

श्राद्धानि षोडशादस्वा नैव कुर्यात्सविण्डनम्।

इति गोभिलवचनाच्च सपिण्डोकरणादीनां षोडशश्राद्धेश्यः
पृथग्भावात् । तस्मात्प्रेतस्विनवृत्त्यर्थकस्वाभिप्रायेण तद्दन्तर्भावोस्कीर्त्तनं
स्मृतिवाक्येषु द्रष्टव्यम् । तेन पूर्वोक्तमासिकस्वकपसङ्ख्यानुकूल्पं शिष्टा
चारश्चानुगृहीतो भवति । विरुद्धगणनस्य तु शाखाभदेन देशभेदेन वा
व्यवस्था द्रष्टव्येति । क्षत्रियादिभिर्द्यतदाद्यं श्चाद्धं सत्यप्याशीच एका
दशेऽहन्येव कार्यम् । आह पैठीनसिः—

पकादशेऽहि यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहतम् । चतुर्णामपि वर्णानां सुतकं तु पृथक्पृथक् ॥ इति ।

शक्वोडिय--

आद्यं श्राद्धमशुद्धोऽिष कुर्यादेकादशेऽहिन । कर्त्तुस्तात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेव सः ॥ इति । सद्यःशौचादावष्याद्यं श्राद्धपेकादशेऽहन्येव ब्राह्मणादिमिस्सन्त्रैः कार्यम् । तथाच—

स एव,

सद्यःशौचेऽपि दातध्यं प्रेतस्यैकादशेऽहित । स्र एव दिवसस्तस्य श्राद्धशय्यासनादिषु ॥ इति ।

सद्यःशौच इत्येकाह्य्यद्दाशौचयोष्ठ्यस्यम्। आहितारनेर्मरणदिना दृश्यस्मिन् दिने दाहे सति दाहदिनादारभ्य नवश्राद्धैकाद्शाहिकत्रैपक्षिः कान्तानि कुर्यात् । अनिहितारनेस्त्वेकारनेर्निरग्नेर्वा मरणदिनादारभ्य। त दूर्ध्वानि तूमयोरपि मरणादिनादेव। तदाह— कारयायनः,

श्राद्धमिनमतः कार्यं दाहादेकादशेऽहान ।
ध्रुवाणि तु प्रकुर्वत प्रमीताहान सर्वदा ॥ इति ।
ध्रुवाणीते त्रेपक्षिकादूर्ध्वानां संज्ञा ।
उद्धे त्रिपक्षाद्यच्छादं मृताहन्येव तद्भवेत् ।
अधस्तु कारयद्दाहादाहिताग्नेद्धिजन्मनः ॥
इति जातुकर्ण्यवनाच । अभिनमत इति बह्वाग्निमान् गृह्यते ।
मरणादेव कर्त्वं संयोगो यस्य नाग्निमः ।
दाहादूर्ध्वमशौचं स्याद्यस्य वैतानिको विधिः ॥

इति शङ्कवचनैकवाक्यतालाभात् । मरीविमीक्तिकानां मुख्यगौणादि -करूपमाइ—

> मुख्यं श्राद्धं मासि मासि अपर्यातावृतुं प्रति । द्वादशाहेन वा कुर्यादेकाहे द्वादशापि वा ॥ इति ।

प्रतिमासं मृताहे मासिकं श्राद्धामिति मुख्यः कल्पः। अपर्याप्तौ=प्रति-मासं श्राद्धकरणाशकौ ऋतु प्रति । ऋतोरत्र चान्द्रस्य सौरस्य वाऽस-म्भवान्मासद्वयश्राद्धमित्रममासि कार्यमिति तस्यार्थः। अयमर्थः। पूर्वः मासे मृतितिथिमुक्लङ्ध्योत्तरमासे मृतितियौ अतिकान्तश्राद्धं प्राप्त-कालं च श्राद्धं चेति द्वयं तत्र कार्यम्। क्वचित्रयमपि। यथा एकादशाः हे आद्यं निर्वर्श्य ऊनमासिकं च स्वकाले करवा ततो द्वितीयमासिकं त्रैपक्षिकं च तृतियमासिकेन सह, चतुर्थमासिकेन सह चतुर्थ, पञ्चमेन सह षष्ट्रम्, ऊनवाण्मासिकं च सप्तमेन सह, अष्टमं नवमेन, द्शममेकाः दशेन, द्वादरामृनााब्देकेन सहेति पूर्विमण्युक्तम् "नविमश्रं तु षहतरम्" इति । तस्याप्ययमेवार्थ इति द्वितीयकल्पः । अथ वा द्वादशाहेन द्वादशामि-दिनैः अपवर्गे तृतीया। तार्वाद्भिर्दिनैरपवृत्तानि द्वादश्यमासिकानि कार्याः णि। तत्राशीचोत्तरदिने एकादशाहे आदां, ततस्तदुत्तरदिने तुनादां ब्रिती. यं च, ततस्तदुत्तरिने त्रैपाक्षकं तृतीयं च, ततस्तदुत्तरेषु त्रिषु दि नेषु क्रमेण चतुर्थपञ्चमषष्ठानि, तत उत्तरदिने तुनवाणमासिके सप्तमं च , ततस्तदुत्तरिद्नेषु अष्टमनवमद्शमैकादशानि , तत उत्तरिने द्वादशमुना। दिकं चेरत द्वादशिमिदिनैः षोडश श्राद्धानि क्रत्या तदुत्तरः दिने सांपण्डिकरणम् । श्राद्धचिन्तागणी तु द्वादशाहमुपक्रम्य द्वादशिमाई-नेद्वादश मासिकानि आद्धानि कत्वा ततः परेहऽनि सपिण्डीकरणमित्युः क्तम् रांते तृतीयकस्यः। अथ वा पकस्मिश्चेव दिने एकाई पकाद्याहे

द्व।दशाहे वा द्वादशापि मासिकानि कृत्वा सपिण्डीकरणं कार्यमिति च-तुर्थः करुपः। द्वादशापि षोडशापीत्यर्थः।

कण्वः---

नवश्राद्धं मासिकं च यद्यदन्तरितं भवेत्। तत्ततुत्तरसातन्त्रयादनुष्ठेयं प्रचक्षते ॥ इति।

报642第:—

एकोहिष्टें तु सम्प्राप्ते यदि विदनः प्रजायते । मासेऽन्यस्मिन तिथौ तस्यां कुर्यादन्तरितं च यत्॥

भन्तिरतं मासिकं तदुत्तरसम्बन्धिन मासि कुर्यादिति कालादेशे। अत्र चकारेण तम्मासिकसमुख्यः। अन्तिरतं तन्मासिकं कुर्यादिति निर्णयामते। आशौचादिना तु मासिकान्तराये आशौचान्ते उत्तरमासे मृतितिथौ वा अमावास्यायां वा ऋष्णैकाद्श्यां वा अनुकल्पेन शुक्कैका-दश्यामपि वेति। उक्तं च कालिन्णेये—

आशीचोपहतौ तु मासिकविधेराशौचकालात्ययः शस्तो वोत्तरमासि तदिनममावास्या सितैकादशी। शुक्ला वाष्यनुकल्पतोऽत्र गदितत्यादि ।

पतानि वाड्या श्राद्धानि संवत्सरादर्वाक् द्वादशाहादौ सपिण्डीक रणे कर्त्तव्ये अपकृष्य सपिण्डीकरणात्पूर्वं कर्त्तव्यानि । श्राद्धानि वोड्यापाद्य विद्धीत सपिण्डनम् । इति सौगक्षिवचनात् । अर्वाक् सपिण्डीकरणात्कुर्यात् श्राद्धानि वोड्या ।

इति पैठेनिसिवचनाच । सपिण्डोकरणात् प्रागपकृष्य क्रतान्यपि सपि॰ ण्डनोत्तरं पुनस्तानि स्वस्वकाले कर्त्तव्यानि । तदाह— अक्रिराः.

यस्य संवरसरादवांक् सपिण्डोकरणं कृतम्। मासिकं चोदकुरमं च देयं तस्यापि वरसरम्॥ इति।

गालवोऽपि-

अर्वाक् संवरसराद्यस्य सपिण्डीकरणं कृतम्। षोडशानां द्विरावृत्ति कुर्यादित्याद्व गौतमः॥ इति । अत्र विशेषमाद्व काष्णांजिनिः—

अर्थागन्दाद्यत्र यत्र सिपण्डीकरणं कृतम् । तदुर्ध्वं मासिकानां स्याद्यथाकालमनुष्ठितिः ॥ इति । अस्यार्थः । षोङ्गानां मध्ये यानि स्वस्वकाले द्वित्राणि कृतानि ततः सिपण्डन उपस्थिते तत्पूर्वं यानि अविश्वष्टानि अपकृष्य कृतानि तान्येव पुनः कुर्यात् न त्वन्यानि स्वस्वकाले कृतानीत्यर्थः । विषाहासूयः स्थितौ तु सिपण्डीकरणात्यूर्वमपकृष्य कृतान्यपि वुद्धनन्तरं पुनर्नेव कार्याणीत्याह्—

कारयायनः,

निर्वर्त्य दृद्धितन्त्रं तु मासिकानि न तन्त्रयेत्। अयातयामं मरणं न भवेत्पुनरस्य तु॥ इति ।

वृद्धनन्तरं मासिकानि न कुर्यात्तदा अयातयामं नूतनं मरणं न भ वेत्। अन्यथा नूननं मरणं भवदित्यर्थः।

प्रेतश्राद्धानि शिष्टानि सपिण्डीकरणं तथा। अपकृष्यापि कुर्वीत कर्ता नान्दीमुखं द्विजः॥

इति शास्त्रायनिश्च। सपिण्डीकरणोत्तरं वृद्धादिपाते तु अनुमा-सिकान्यपि अपक्रष्टन्यानि।

सपिण्डीकरणादर्वागपकृष्य कृतान्यपि । पुनरपकृष्यन्ते वृद्ध्युत्तरनिषेधनात् ॥

हति कार्गाजिन्युक्तेः। अतः सापिण्डोकरणाद्वीक् अर्ध्वे चापकर्षः सिद्धः। नतु—

प्रेतसंस्कारकम्माणि यानि श्राद्धानि षोडश । यथाकाळं तु कार्याणि नात्यथा मुख्यते ततः ॥

इति हारीतवंचनान्नापकर्षः सिद्धतातिचेत् , सत्यम् । संवत्सरान्ते सः पिण्डीकरणे अपकर्षां न । अर्वाक्सपिण्डीकरणे तु केन निरोद्धव्योऽपकः र्ष इति षोडशश्राद्धानि कृत्वैव सिपण्डीकरणं संवत्सरात्यागिष कर्त्वव सिति । सोऽयमापत्कवपः । यदा प्राक्सपिण्डीकरणात् प्रेतश्राद्धानि कः रोति तदकोद्दिष्टविधानेन कुर्यात् । यदा तु तद्द्वे करोति तदाब्दिकं श्राद्धं यो यथा करोति पार्वणमेकोद्दिष्टं वा तथा मासिकानि कुर्यात् ।

सिपण्डीकरणादवीक् कुर्वन् श्राद्धानि षोडशं। एकोदिएविधानेन कुर्यात्सर्वाणि तानि तु॥ सिपण्डीकरणादृष्वे यदा कुर्यात्तदा पुनः। प्रत्यव्दं यो यथा कुर्यात्तथा कुर्यात्स तान्यपि॥

इति स्मरणादिति विद्यानेश्वरः। तथा संवत्सरपर्यन्तं प्रतिदिनं प्रेतोहे ग्रेन भोजनपर्याप्तान्नसहित उदकुम्भो देयः।

वद्मपुराणे---

उदकुम्भश्च दातव्यो भोज्यभक्ष्यसमन्वितः । यावद्वर्षे नरश्रेष्ठ ! सतिलोदकपूर्वकम् ॥ इति । हेमाद्रौ स्मृतिसमुखये--

पकादशाहात्प्रभृति घटम्तोयान्नसंयुतः । दिने दिने प्रदातव्यो यावत्स्याद्धत्सरः सुतैः ॥ इति । पारस्करेण पिण्डदानमप्यत्र पाक्षिकमुक्तम्—अहरहरन्नमस्मै ब्राह्मणाः योदकुम्मं च दद्यात्पिण्डमप्येके निपृणन्तीति ।

अस्मै प्रेताय तदुदेशेनेत्यर्थः । अर्वाक्सपिण्डीकरणेऽपि देय इन् स्याह—

याज्ञवत्क्यः, (अ॰ १ श्रा॰ प्र॰ इलें।॰ २५५)

अर्वाक् खिपण्डीकरणं यस्य संवत्सराद्भवेत् । तस्याप्येतत् सोदकुम्भं दयात्संवत्सरं द्विजः ॥ इति । सिपण्डीकरणोत्तरं मासिकेष्विव नात्र प्रेतशब्दोक्लेखः । अस्मा देव वचनादुदकुम्भस्यापकर्षो नास्तीति प्रतीयते । यत्तु गोभिलभादकल्प भाष्ये स्कान्दवचे। लिखितम्—

> अन्न चैव स्वशक्ता तु सङ्घयां कृत्वाब्दिकस्य तु। दातव्यं ब्राह्मणेभ्यस्तु घद्मा तन्निष्क्रयं च यत् ॥ अपि श्राद्धशतेर्दे तैष्दद्भममं विना नराः। दरिद्रा दुःखिनस्तात ! स्रमन्ति च भवाणेवे ॥ ततोऽपक्षस्य दातव्यं भेतस्याप्युदकुम्भकम्।

द्वित उदकुम्मस्याप्यपकर्षकं, तत्तु याज्ञव्त्यवनोविरोधान्नापकर्षपरं किन्तु प्रतिदिनमुदकुम्भान्नदानाज्ञको एकस्मिन्नपि दिने तावन्तो यथा। सम्भवं यदा कदाविद्वा वत्सरमध्ये तावन्तो देया इति तदर्थः आचारस्यापि तथादछ्त्वात् । अत्र कविरकुम्भस्यान्नसाहित्यं कविदन्नः स्य कुम्भसाहित्यं यद्यपि, तथापि गुणप्रधानभावाविवक्षया इदमन्नमेष कुम्भ इति पृथगेव त्यागः कार्यः । अत्र च यदा प्रेतोद्देशेनान्नस्य तः स्थानीयस्य वा द्व्यस्य अद्या त्यागः आद्यमिति विद्वानेश्वरोक्तं आस्थानीयस्य वा द्व्यस्य अद्या त्यागः आद्यमिति क्ल्यत्वकं, पित्रादिश्चितुर्थन्तपदैरुद्दिश्य द्विस्त्यागः आद्यमिति क्ल्यान्युकं च आद्यस्य स्थानित क्ल्यान्तः वादन्नोदकुम्भत्याः व्यक्ति आद्यस्य प्रवास्ति वाद्यभाद्यस्य प्रवास्ति वाद्यस्य स्थानित क्ल्यान्त्रस्य प्रवास्ति वाद्यस्य स्थानस्य स्थानित क्ल्यान्तः वादन्नोदकुम्भत्याः नादि आद्यस्य प्रवास्ति प्रवास्ति वाद्यस्य स्थानस्य वाद्यस्य स्थानस्य स्यानस्य स्थानस्य स्य स्थानस्य स्थानस्य स्थानस्य स्थानस्य स्थानस्य स्थानस्य स्थानस्य

अहन्यहिन यच्छ्राद्धं तिश्वत्यमिभधीयते।

इति मविष्यपुराणोक्तनित्यश्राद्धलक्षणस्यात्रापि सत्त्वादिति, तन्न । अ दृन्यहिन यच्चोदितं तन्नित्यामत्यामिधानाद्यत्रावधिदिनविशेषानुपादानेन जीवनावधि नियोज्यत्वं प्रतीयते तन्नित्यम् । "कुर्यादहरहः श्लाद्धं" इत्यत्र च ताडराचोदनाचोदितस्वाद्भवति नित्यस्वप्रतीतिः। न तु प्रकृते। अ न्यथा कतिपयदिनक्रियमाणेऽपि—

अश्वयुक्क्रप्णपक्षेऽपि श्राद्धं कुर्याद्दिनेदिने । इत्यापरपक्षिके नित्यश्राद्धत्वश्रसङ्गादिति । ऊनमासिकोनपाणमाः सिकोनाद्धिकानि नन्दादिषु न कार्याणि ।

गार्यः--

नन्दायां भागविदिने चतुईश्यां त्रिपुष्करे । ऊनश्राद्धं न कुर्वीत गृही पुत्रधनक्षयात् ॥

मरीविरपि-

ब्रिपुष्करे च नन्दासु सिनीबाल्यां भृगोर्दिने । चतुर्द्दरयां च नोनानि क्वाचिकासु त्रिपुष्करे ॥ इति । त्रिपुष्करं च त्रिपात्रक्षत्रं भद्रा तिथिर्गुक्सौमराविवाराणामन्यतमस्य

मेलने भवति। द्वयोर्मेलने द्विपुष्करस्।

रत्नमालायाम्⊸

विषमचरणं धिष्णयं भद्रातिथिर्धि जायते

सुरगुरुरविश्मापुत्राणां कथं चन वासरे।

मुनिभिरुदितः सोऽयं त्रिपुष्करसंज्ञकः ॥ इति ।

त्रिपाद्धं चेत्रिथर्भद्रा भौमेज्यराविभिः सह ।

तदा त्रिपुष्करो योगो द्वयोयींगो द्विपुष्करः ॥ इति ।

द्वितीयासप्तमीद्वादशीनां भद्रातिथीनां पुनर्वस्तराफाल्गुनीविशाः खोत्तराषाढापूर्वाभाद्रपदनक्षत्राणां भानुभौमश्चनेश्चराणां च मेळने त्रिपुष्करं द्विमेळने द्विपुष्करम्। नन्दाः प्रतिपत्षष्ठ्येकाद्दयः। शेषं प्रसिद्धम्।

> इति मासिकानां कालनिर्णयः। अथ प्रेतिकियासु विहितनिषिद्धकालाः।

गार्गः--

प्रत्यक्षश्चवसंस्कारे दिनं नैव विशोधयेत्। आशौचमध्ये कियते पुनःसंस्कारकर्म चेत्॥ शोधनीयं दिनं तत्र यथासम्भवमेव तु। आशौचविनिवृत्तौ तु पुनःसंस्क्रियते मृतः॥ संशोध्येव दिनं प्राह्ममूर्ध्वं संवरसराचदि। प्रेतकार्याणि कुर्वीत श्रेष्ठं तत्रोत्तरायणम्॥ कृष्णपक्षश्च तत्रापि वर्जयेत्तु दिनक्षयम्। प्रेतश्राद्धं प्रकृत्य गार्गः--नन्दायां भार्गवदिने चतुर्द्दयां त्रिपुष्करे । तत्र श्राद्धं न कुर्वीत गृही पुत्रधनक्षयात् ॥

मरोचिः-

पकादश्यां तु नन्दायां खिनीवाल्यां भृगोर्दिने । नभस्यस्य चतुर्दश्यां क्वाचिकासु त्रिपुष्करे ॥ श्राद्धं न कुर्वतित्यनुषङ्गः । प्रेतिकयामेव प्रकृत्य—

भारते,

नक्षत्रे तु न कुर्वीत यस्मिन् जातो भवेत्ररः।
न भोष्ठपदयोः कंभि तथाग्नेये च भारत !॥
दारुणेषु च सर्वेषु प्रत्यरौ च विवर्जयेत्।
जयौतिषे यानि चोकानि तानि यहेन वर्जयेत्॥

उक्तानि वर्ज्यत्वेनेतिशेषः । दारुणानि— दारुणं चोरगं गोंद्रमैन्द्रं नैक्रीतमेव च। इत्युक्तानि । प्रत्यरिः=पञ्चमतारा ।

ज्योतिः पराशरः--

साधारणञ्जवोग्ने मैत्रे नो चास्यते मनुष्याणाम् । प्रेतिकिया कथि श्रिष्ठिपुष्करे यमलि धिष्णे च ॥

साधारणे क्रिकितिकाखे । ध्रुवाणि=उत्तरात्रयं रोहिणी च । उप्राणि= वर्वात्रयं भरणी मञा च । मैत्रमनुराधा । यमलिषण्यं=घनिष्ठा ।

क्यपः-

भरण्याद्वी तथाश्ठेषा मुलन्निचरणानि च । प्रेतकृत्येऽतिदुष्टानि धनिष्ठाद्यं च पञ्चकम् ॥

वराइपुराणे-

चतुर्थाष्ट्रमगे चन्द्रे हाद्शे च विवर्जयेत्। प्रेतकृत्यं व्यतीपाते वैधृतौ परिघे तथा॥ करणे विष्टिसंशे च शनैश्चरदिने तथा। त्रयोद्द्यां विशेषण जन्मतारात्रयेऽपि च॥

अन्मतारात्रयम्=आद्यद्शमैकोनेविशानि । नम्दायां भागवदिने त्रयोदश्यां त्रिजन्मनि । अत्र आद्यं न कुर्वीत पुत्रदारधनक्षयात् ॥

इत्याद्यश्च निषेधाः भेतिकियातिरिके न प्रवर्त्तन्ते । प्रेतश्चादेश्वः पि सावकाशेषु न प्रवर्त्तन्ते । निरवकाशेषु स्वकालेऽनुष्टीयमानेषु प्रवर्त्तन्ते ।

तदाइ गोभिलः-

नन्दायां शुक्रवारेषु चतुर्द्दयां त्रिजन्मसु । एकादशाहप्रभृति नैकोहिष्टं निविध्यते ॥

वैजवापः--

युगमन्यादिसङ्कान्तिदर्शे प्रेत्किया यदि। दैवादापतिता तत्र नक्षत्रादि न शोधयेत्॥

इति प्रेतिकयाबिहितनिषिद्धकालाः ।

<mark>अथ सपिण्डीकरणकालः।</mark>

तत्र यजमानप्रेतयोरनाहिताग्नित्वे संवत्सरान्तो मुख्यः। उपस्थि तवृद्धिपूर्वकालो वा । तथाच—

भविष्यपुराणे,

स्पिण्डोकरणं कुर्याद्यजमानो ह्यनग्निमान् । अनाहितायेः प्रेतस्य पूर्णेऽब्दे भरतर्षम !॥

तथा पुलस्योऽपि--

निर्शाः सद्द्षिण्डत्वं पितुर्मातुश्च धर्मतः। पूर्णे संवत्सरे कुर्याद्वृद्धिर्वा यदद्दर्भवेत्॥

अत्र हि कर्तुकह्र्यस्य निरम्नित्वे निमित्ते कालो नियम्यते तस्यैव कर्माङ्गत्वेन विधीयमानत्वात् । यत्तु काले कर्म विधीयते न कर्मणि का ल इतिन्यायविद्वचनं तद्गुपादेयत्वाभिप्रायम् । न पुनरविधयत्वपरम् । तथात्वे हि कालस्याङ्गत्वमेव न स्यादविधीयमानत्वात् । न ह्यविधीय मानमङ्गं भवतीति । अत्र हि पूर्णं इति वर्षसमाष्ट्युत्तरदिन इत्यर्थः ।

तथाचोशना--

पितुः सपिण्डीकरणं वार्षिके मृतवासरे । आधानाद्यपसम्प्राप्तावेतस्त्रागपि वस्सरात् ॥ नागररवण्डेऽपि—

> पितुः सपिण्डीकरणं वत्सरादृध्वेतः स्थितम् । वृद्धिरागामिकी चेय्स्यात्तदर्वागपि कारयेत् ॥

यञ्च पैठीनसिना वरसरान्ते सपिण्डीकरणिमत्युक्तम् । तत्रापि सित सप्तम्येव न तु दशान्ते पट इतिवद्धाचकत्वं पूर्वोदाहृतवाक्यविरोधाः त्। यञ्च स्मृत्यर्थसारे द्वादशमासोपान्त्यदिने ऊनाव्दिकं तदुत्तरिने स् पिण्डीकरणं तदुत्तरिहेने मृताहुक्षपे प्रथमाव्दिकमिति, तदेतत् "वार्षिके मृतवासर" इतिवचनविरोधादुपेक्षणियम्। एवळ्च सित एको हिष्टप्रधानः कत्वेन मध्याहे सापिण्डनं विधाय पार्वणप्रधानकत्वेन वापराह्ने सपिण्डः

नं कृत्वा सम्मवेऽपराह्व एव गोणकालक्रपसायाहे वा सांवत्सरिकं का र्थ न तु लोपस्तस्य। केचित्तु मृताहिंदेने सपिण्डने आब्दिकलोप मुख्यकालस्यामावात , शेषभोजनं विना सपिण्डीकरणः श्राद्ध।परिसमाप्ते-श्राद्धान्तरारम्भस्यानुचितत्वाचेति वदान्ति । तन्त । नहि गौणकालेऽनुष्ठानं निषिद्धमपि लेऽनधिकतस्य गौणकाले। न च प्रकृते मुख्यकालेऽनधिकारप्रतिपादकं किञ्चिद्स्ति । यञ्च शेषमोजनं विना कर्मासमाप्तेनं कर्मान्तरारम्भ इः ति । तम्म । विसर्जनेनैव प्रयोगस्य परिसमाप्तत्वात् । तदुत्तरं च रागतः प्राप्ते भोजने प्रतिपत्तिमाकाङ्कमाणस्य शेवस्य नियमो न तु शेषभोजनं श्राद्धाङ्गम् । भवद्वा तद्धि, न रात्रिगतब्रह्मचर्यादिवत्प्रयोगबहिर्भृतमेवाङ्क त्रवा प्रत्याव्दिकेनावइयकर्त्वव्यतया विहितेन व्यवहितं सदाव्दिकश्राद्धाः द्धकरोषभोजनेन सह तन्त्रणैकस्मिन् दिने दैववशापन्नानेकवार्षिकशे वभोजनमिवानुष्ठातुं शक्यमिति न किञ्चिदनुपपन्नम् । वृद्धिरभ्युदयः ।

भ्राता वा भ्रात्पुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव वा। सहपिण्डाक्रियां कृत्वा कुर्याद्रभ्युद्यं ततः॥

इति लघुहारीतोक्तेः।

गोमिलोऽपि यदहर्वा वृद्धिरापद्यते इति वृद्धिर्वा यदहः स्यादिति । अत्र वृद्धदः सन्निद्धितं दिनान्तरमुच्यते । अन्यथा तस्मिन्नेव दिने स्विण्डीकरणापत्तिः । तच्च विरुद्धम् । स्विण्डीकरणस्य मध्याहुकालः त्वात् वृद्धिश्राद्धस्य च प्रातः कालिकत्वात् । स्वष्टं चोक्तम्— नागरखण्डे,

पितुः सिपण्डीकरणं वत्सरादृष्वंतः स्थितम्।

वृद्धिरागामिनी चेरस्यात् तद्वीगिप कारयेत्॥

उपलक्षणं चैतन्नान्दीनिमित्तस्य कर्ममात्रस्य। तथा च—

शाख्यायनिः,

मेतश्राद्धानि सर्वाणि सपिण्डीकरणं तथा। अपकृष्यापि कुर्वीत कत्ती नान्दीमुखं द्विजः॥ इति।

अयं चापकर्षः सपिण्डनं विना पित्रादीनां पार्वणाहिपितृत्वप्राप्य-भावेन नान्दीशासस्य कर्जुमशक्यत्वात् श्वेयो न तु वाचनिक इति के वित् । अपरे तु न हादृष्टार्थे हेतुना अयोजनम् । न हापकर्षे देवताऽस-म्भवः प्रयोजकः किन्तु विधिः । देवताया अभावे तु जीविष्पितृकस्येव कः मिल्लोप पव युक्तः । देवतानुरोधेनैवापकर्षे तीर्थश्रास्वाचनुरोधेनापकर्षाः पत्तेः । तस्माद्यचनादेवापकर्षः । किञ्चाहिताग्नद्वेतिस्म्यं विद्यमानेऽपि निरमौ मातुले पार्वणानुरोधेन मातामहसापिण्डांकरणं प्राप्तुयाद्दौहिन्त्रानुरोधेन वामातुलस्य गौणकालेऽनुष्ठानप्रसङ्गः, "न पार्वणं नाम्युद्य म्' इति पृथक्वचनवैयथ्यापत्तेश्च । अम्युद्यश्च अवद्यकत्त्र्वेचो न काम्यः । तस्य सपिण्डीकरणानपकर्षेऽपि पृथक्कर्त्तं दाक्यत्वात् । साम्रेः प्रेतस्य निरिम्नकर्त्तृकसपिण्डीकरणकालमाह— लघुद्दारीतः,

अन्।ग्निस्तु यदा बीर ! भवेत्कुर्यात्तदा गृही । प्रेतस्रेदिग्नमांस्तस्य त्रिपक्षे वै सपिण्डनम्॥ गृही=कत्तो ।

सुमन्तुरपि-

प्रतिश्चेदाहिताप्तिः स्यात्कर्त्तानिश्चिदा भवेत् । सापिण्डीकरणं कार्यं तदा पक्षे तृतीयके ॥

अत्र च 'त्रिपक्षे वे खिपण्डनम्' इत्यत्र तृतीयस्य पक्षस्याधिकरण तोका सप्तमीश्रवणात्। न चास्तु सप्तमी परं तु सितसप्तमी सा, एवं च मासिकान्दिकादिश्राद्धवन्मृततिथिसज्ञातीयायां तिथौ सिपण्डीकरण मिति वाच्यम्। ''उपपद्विभक्तेः कारकविभक्तिर्वलीयसी' इतिन्यायात्स तिसप्तमीतोऽधिकरणसप्तम्या एव वलीयस्त्वात्पूरणार्थकप्रत्ययवला द्वितीयपक्षस्यैव लाभात्। न च ''पूर्णे संवत्सरे षण्मासे त्रिपक्षे यद्द वां वृद्धिरापद्यते'' इति गोभिलवान्ये संवत्सर इव षण्मासित्रपक्षयोरिप पूर्ण इत्यतुषक्षणान्वयाच्युचरिवनस्यैव प्रहणमिति वाच्यम्। प्रमाणामा वेन ''मासं दर्शपौणमासाभ्यामिष्ठ्योपवसाद्धिश्चरान्ते'' इत्यत्र मासस्योध्यासिक्यात्र प्रमासिक्यामित्र व्यवस्थार्थन व्यवस्थार्थन पूर्ण इति वद्षापि प्रमासिस्ववात्र पूर्ण इति वद्षापि तृतीयपक्षसम्पूर्तिदिनस्यैवाधिकरणत्वमाह सप्तमीस्वारस्यात् न तु तुत्रीयपक्षसम्पूर्तिदिनस्यैवाधिकरणत्वमाह सप्तमीस्वारस्यात् न तु तुत्रायपक्षसम्पूर्तिदिनस्यैवाधिकरणत्वमाह सप्तमीस्वारस्यात् न तु तुत्रायप्रस्थिति। कर्त्तुः सान्निदिन्। स्वान्निदिनस्येवाधिकरणत्वमाह सप्तमीस्वारस्यात् न तु

सुमन्तुः,

यजमानोऽग्निमान् राजन् ! प्रेतश्चानग्निमान् भवेत् । द्वाहशाहे भवेरकार्यं सपिण्डीकरणं सुतैः ॥

कात्यायनः--

पकादशाहं निर्वर्त्य अविष्दर्शाद्यधाविधि । प्रकुर्वीतारिनमान् विष्ठो मातापित्रोः सपिण्डनम् ॥ इति । अत्रार्वाक्दर्शादित्युकावापि "पकादशाहे द्वादशाहे वा" इत्यादि वौषायनाः द्युक्तविहितकाल एव कर्चव्यं, तदवाधेनैद्योपपत्ती वाधायोगात् इवतन्त्रः कालकरुपनाप्रसङ्गारुच । हेमादिस्तु स्वतन्त्रं कालान्तरमित्याह । यत्तु— या तु पूर्वममावास्या मृताहादृशमी भवेत् । सापिण्डीकरणं तस्यां कुर्यादेव सुतोऽग्निमान् ॥

इति जाबालिवननं तत् मरणादिनावधिकदशमिवनपरम्। एवंचैकादशं दिनमुक्तं भवति। यदा च दशों द्वाविंशतिदिनादृष्वं भवति तदाशौचाः त्वरतो द्वादशसु दिवसेषु षोडशश्राद्धानि कत्वा त्रयोदशदिवसे सिपिः ण्डीकरणं कार्यम्। सिपण्डीकरणं प्रकृत्य--

मासिकार्थवत् द्वादशाहं श्राद्धं कृत्वा त्रयोदशेऽहि वा कुर्यात् । इति विष्णूकेः । अस्वार्थः । मासिकानामर्थः प्रयोजनं प्रेतमाविनवृ विस्तद्धच्छाद्धम् । गणामिप्रायमेकवचनम्। तत्रोनमासिकत्रैपक्षिकोनवाः जमासिकानि प्रथमद्वितीयषष्ठद्वादशादिवसेषु कार्याणि दिवसस्य मास स्थानीयत्वात् । अत प्रवाप्ते "संवत्सराभ्यन्तरे यद्यधिकमासको भवेत्तर। मासिकार्थे दिनमेकं वर्धयेत्"इति तेनैवोक्तम् द्वादशाह त्रयोदश इति चाशौचोत्तरदिनमारभ्येव "प्रतो दशरात्रस्य"इति जावालेकः । अत दश्वारात्रग्रहणं तत्तदाशौचोपळक्षणम् । तथा साम्रिना प्रवसितेन विच्छिन्तारिनना वा पार्वणश्राद्धानुरोधेनापि अपकर्षः कार्यः । तथा च--

हेमाद्रौ प्रजापतिः, नासपिण्ड्याग्निमान् पुत्रः पितृयञ्चं समाचरेत् । न पार्वेणं नाभ्युदयं कुर्वन्न लभते फलम् ॥

इत्यवदयकत्त्ववाभ्युद्यसाहच्येण पार्वणस्योकत्वात् । अर्वाक् दर्शादितिदर्शीपादानादर्शसम्बन्धिपितृयञ्चवत्पार्वणस्यापि प्रहणाच्च । पतच्च यन्मते पिण्डपितृयञ्चनिमित्तं सपिण्डीकरणापकर्षणं तन्मतेऽपि वितुरिव मातुरपि कार्यम् ।

एकत्वं सा गता भर्तुः पिण्डे गोत्रे च स्तके। पत्नी पतिपितृणां तु तस्मात्तद्वोत्रभागिनी॥ सपिण्डोकरणादृष्वं यत्पितृभ्यः प्रदीयते। सर्वेष्वंशहरा याता इति धर्मेषु निश्चयः॥

इति यहपार्ववीधायनवचनाभ्यां पितृपिण्डे तस्या अंशभागित्वात्। न चैवं तस्या उद्देश्यत्वापत्तिरिति वाच्यम्।

एकमूर्त्तित्वमायाति सपिण्डीकरणे क्रते।

इति वचनेन सपतीकत्वेनानुदेशेऽपि भर्तृपिण्डांशोपभोगोकेः। अन्यथा मातामद्देन सह सपिण्डने मातामहपिण्डभोक्तृत्वं न स्यात्। न हि सदुाहितृकेतिमातामहानामुदेशः प्रमाणाभावात्। तस्मात्साग्निः ना कर्जा आशोचोत्तरं द्वादशसु दिवसेषु मासिकानि कृत्वा त्रयोदशे ऽह्वि मरणदिनादारभ्य वा द्वादशे दिने एकादशेऽहानि एव वा दर्शः पाते तत्रैव सपिण्डनं कार्यम्। अत्र च प्रमादादकरणे त्रिपक्षादिषु वि हितेषु काळेषु कार्यम्। तथाचन

गोभिलः,

द्वादशाहादिकालेषु प्रमादादननुष्ठितम् । सापिण्डोकरणं कुर्यात्कालेषूत्तरभाविषु ॥

इदं च साग्निकस्यैव। तस्यैव द्वादशाहादीनां मुख्यत्वात् तद्विमा णामनुकत्वत्वेन विधानमुकं न तु निर्गनिकस्य। तस्य वर्षान्तस्यैव मुख्यत्वात्, न च तदुत्तरं विद्वितः काळोऽस्तीति ।

भाविष्यपुराणे--

द्वादशेऽहाने पष्ठे वा त्रिपक्षे वा त्रिमासि वा। एकादशेऽपि वा मासि माङ्गरूयस्याप्युपस्थितौ॥

अत्र पष्टे वेत्यत्र मासीति सम्बध्यते । तथा च--गैघायनः-अध संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणं त्रिपक्षे तृतीयमासि षष्टे वैकादशे वा द्वादशाहे वेति ।

अत्रापि पूर्वीकयुक्त्वाधिकरणत्वे सिद्धे यदतीते षष्ठे मासीति कस्य चिद्याख्यानं तत्र मूळं मृग्यम् । कालान्तरमाह—

पैठीनिधः, संवत्सरान्ते विसर्जनं नवममास्यमित्येके । विष्णुरोप-

मासिकार्थवत् द्वादशाहं श्राद्धं कत्वा त्रयोदशेऽहि वा कुर्यात् ।

व्याघ्रः साधारण्येनैव द्वादशाहप्राशस्यमाह— आनन्त्यात्कुलघर्माणां पुंसां चैवायुषः क्षयात् । अस्थितेश्च ग्रारस्य द्वादशाहः प्रशस्यते ॥

कुल्धम्माणां=कुलाचारान्नियतकालिकानां वृद्धिश्राद्धवतां चूडाचवृष्ठानानाम् । अस्थितिव राजोपद्रवादिना देशस्यागसम्भावनारूपा रोगाः
दिना कर्मासाम्ध्येकपा वा । प्राश्चस्यं च सुख्यकालानुष्ठितेनेव तस्मिन्
कालेऽनुष्ठितेनाप्यनेन प्रेतत्व निवृत्तिर्भवतीति । द्वादशाहश्च द्वादशञ्चतदः
हश्चेतिव्युत्पस्या द्वादशं दिनं तच्च मृतदिनावधिकमेव । द्वादशानामहां
सङ्घातो द्वादशाहः षोडशश्चाद्धापकर्षकः कालः स चाभ्युद्यक्प इति
श्चलपाणः । ननु कथमस्य प्रशस्तत्वं सपिण्डोकरणं हि पितृत्वप्राप्त्यर्थं
न च द्वादशाहे कृतं केवलं तिपतृत्वापादकं भवति । यतो——

विणुवर्मीत्रे, इते स्विगडीकरणे नरः संवत्सरात्परम्। त्रेतदेहं परित्यज्य <mark>भोगदेहं प्रपद्यते ॥ इति ।</mark> अमिपुराणेऽपि—

अर्वोक् संवरतराद्यस्य स्विण्डीकरणं भवेत्। व्रेतत्वमपि तस्यापि व्येयं संवरसरं नृप्!॥ इति।

अतः पूर्व क्रतेऽपि सपिण्डने वत्सरान्त एव प्रेतस्वनिवृत्तेः कथम स्य प्रशस्तत्वामितिचेत् , बोडशशाद्धान्यकृत्वा कृते सपिण्डने न पि॰ तृत्वप्राप्तिरित्येतत्परमिदं वचनद्वयम् ।

श्राद्धानि षांडशादस्वा नैव कुर्यात्सपिण्डनम् ।

हत्यनेनैकवादयत्वात् । अस्मादेव वचनाःषे उगश्राद्धान्यपक्षष्टस्यानी त्यच्युक्तं भवति । कथमन्यथा षोडगश्राद्धानामपकर्षामावे तत्साध्यप्रेतः त्विविवृत्तरभावेन कृतं स्विण्डोकरणश्राद्धमप्यर्थवत्स्यात् । ननु षोडग्रः श्राद्धान्यपकृष्य कृते स्विण्डन प्रेतस्वानवृत्तेजीतस्वास्युनमाविकादकुः स्मश्राद्धं न स्यात् । सत्यम् । यदि--

यस्य संवत्सरादर्वाक् सपिण्डीकरणं अवेत्। मासिकं चौदकुम्भं च देयं तम्यापि वत्सरम्॥

इतिलोगाक्षियवनं न स्यात् । तस्माद्वचनादेव पुनरावृत्तिरिति । के वित्तु वृद्धिनिमित्तं विनापकृष्टे सिपण्डने संवरसरान्त एव प्रेतस्वानेवृः विः । वृद्धिनिमित्तं त्वपकर्षणे सिपण्डनोत्तरमेवाव्यवधानेन प्रेतस्विन् वृत्तिः । अत एव "अर्वाक्संवरसराद्युक्ता" इत्यनेन सिपण्डनापकर्षम-भिधायाह—

शासातपः,

न पृथक्षिण्डदानं च तस्मादृष्ट्वं विधीयते । प्रेतानामिह सर्वेषां ये मन्त्रेश्च नियोजिताः ॥ प्रेतत्वाचेह निस्तीर्णाः प्राप्ता पितृगणं तु ते । इति ।

यदि वाऽ श्वत्या गोणेकालेऽ जुष्ठान देवास दुसरं वृद्धाधापयेत तदा वृद्धिकालं प्राप्य प्रेतत्वपरिहारो भवति तस्य वत्सरान्तकाल तृत्यस्या दिति वदन्ति । अने दं प्रतिभाति । कथमस्य वत्सरान्तकाल तृत्यस्यमिति । यदि चाहितामे द्वांद्वाहस्येव मुख्यत्वेन प्रेतत्वानिवृत्तिफलकस्य सिप् व्हनस्यात्र विहितत्वादिति, तदा विहितत्वं गोणस्याप्यस्त्येव । मुख्यकालक्ष्य न स्वक्षेण प्रयोजकः अन्यथा वत्सरान्ते सिप् प्रवामावऽपि प्रतत्वानिवृत्तिः स्यादेव तस्मान्म ख्यकालेऽ तृष्ठितमेव सिप् प्रवत्वे प्रेतत्व निवर्षकं वाच्यम् । एवं सिति विहितस्यानर्थकत्वानुपपत्या विहितकाले कऽ तृष्ठितमेव प्रेतत्वानिवर्षकं वाच्यम् । एवं सिति विहितस्यानर्थकत्वानुपपत्या विहितकाल कऽ तृष्ठितमेव प्रेतत्वानिवर्षकं वाच्यम् । एवं सिति विहितस्यानर्थकत्वानुपपत्या विहितकाल कऽ तृष्ठितमेव प्रेतत्वानिवर्षकं वाच्यम् । यदं सिति विहितस्यानर्थकत्वानुपपत्या विहितकाल कऽ तृष्ठितमेव प्रेतत्वानिवर्षकं किमास्यस्तु कृतं मुख्यत्वेनोतः । तस्मास्योद्धाः

श्राद्धसहितं सपिण्डोकरणमात्रं प्रेतत्वनिवर्त्तकं न मुख्यकालसिहतः मिति । कोचित्तु सर्वेषामि कालानामनाहितायि प्रति मुख्यत्वेन द्वादः शादिकालेषु कृतं सपिण्डनं वृद्धिपूर्वं कृतिमिव प्रेतत्वनिवर्तकमिति । ते च कालाः। तत्र तावत् चतुर्विशतिमते--

सपिण्डीकरणं चान्दे सम्पूर्णेऽभ्युद्येऽपि वा । द्वादशाहे तु केषाञ्चित्मतं चैकादशे तथा ॥ इति ।

केचित्तु इदं सकलसाधारणमुख्यकालसङ्घाहकं न तु निरग्नेरेकादः शाहादिप्रतिपादकम् । अन्यथा साग्नेरिप संवत्सरान्तकालसाधकं स्यात्। एवं च "या तु पूर्वममावास्या" इत्यादिवाक्येस्तांस्तान् प्रति प्राप्तानेव कालान् विद्धन्नापूर्वश्चितिमृलिमत्याहुः।

पराश्वरमाधवीये भविष्ये,

सिपण्डोकरणं कुर्याद्यजमानस्त्वनिग्नमान् । अनाहिताग्नेः प्रेतस्य पूर्णेऽब्दे भरतर्षभ !॥ बादगेऽहिन षष्ठे वा त्रिपक्षे वा त्रिमास्ति वा । एकादगेऽपि वा मासि माङ्गरूयस्याप्युपस्थितौ ॥ इति ।

पते च सर्वे मुख्याः। प्षु द्वाद्शाहः प्रशस्तः। आनन्त्यादिवचः
नात्। अन्यत्रेड्ळ्या विकल्प इति माधवः। अन्ये तु वस्सरान्तो मुख्यः
स्तस्सित्रिहित पकादशो मास्रो ज्ञञ्चन्यः। प्रवमन्ये विष्रकृष्टा यथाप्वं
ज्ञञ्चन्या इति। यदा च सपिण्डिकरणार्थे बोडशभाद्धान्यपकृष्यन्ते
तदा मृततिथिसजातीयायां तिथौ कार्याणि। एकस्यापि मुख्यकालः
लाभात्। असम्भवे तु सपिण्डनदिने एव निमित्ते सिन्निधानात्। अथ वा सति काल्यवधाने प्रागुदाहृतविण्याक्यात् द्वादशसु दिवसेषु षोः
डशभाद्धानि विद्ध्यादिति। शुद्धाणां तु द्वादशाह एव सपिण्डनम्।
तथाच—

विष्णुः, मन्त्रवर्जे हि शुद्राणां द्वादशेऽहिति । न च कात्यायनेन—

सर्वेषामेव वर्णानां स्तकान्ते सपिण्डनम्।

इति विधानानमासं शुद्रस्थाशौचलस्वादवयवापिण्डस्य द्शमस्य तं प्रति स्तकान्ते विहितस्वात् कथं द्वादशाहे शुद्रस्य सपिण्डनमिति-वाच्यम् ।

सर्वेषामेव वर्णानां दशाहं सुतकं भवेत्।

इत्येतस्पक्षमाधित्य वा सञ्छूदस्य दर्शश्राद्धानुरोधेन एकादशाह-विधिवद्वचनबळात्स्तकानिवृत्तिमभ्युपेत्य वा वचनात् स्तकमध्य एव वा कार्यमिति न दोषः । वस्तुतो द्वादशाहपदं न मरणादिनादारभ्य द्वा दशाहपरं किन्तु स्तकान्तिदिवसादृष्वं द्विजातिवत् द्वादशसु दिवसेषु द्वादश मासिकानि कृत्वा द्वादशाह एव सपिण्डनं कार्यं न तु द्विजा तिवत्रयोदशोहे । अत एव तत्रोक्तम्—यद्यधिमासस्तदा त्रयोदशे दिन इति । एतेन यत्किश्चिच्छाद्ववृद्धिनं दिनवृद्धिरिति तदपि परास्तम् । देशान्तरस्थिते तु पुत्रे इतिविश्येषः । तत्र शातातपः—

देशान्तरगतानां च पुत्राणां च कथं भवेत । श्रुत्वा तु वपनं कार्य दशाहं तु तिलोदकम् ॥ ततः सपिण्डीकरणं सुरुषीदेकादशेऽहनि ।

वर्षान्तकालातिक्रमे कालान्तरमुक्तं माधवीये--ऋष्यश्टङ्गः,

सपिण्डीकरणं श्राद्धमुक्तकाले न चेत् कृतम् । रौद्रहस्ते च रोहिण्यां मैत्रभे वा समाचरेत्॥ एतच्च नक्षत्राद्यनुसारेण वृद्धाद्यपश्चितौ विहितकालान्तरालाभे

ऽपि द्रष्टव्यम् ।

इति सापिण्डनकाल: ।

अय सामान्यश्राद्धतिथिनिर्णयः।

आदं च त्रिविधं पार्वणमेकोहिएं दैविकं च।

तंत्र कण्वः-

एकमुहिर्य यच्छ्राद्धमेकोहिष्टं प्रकीर्तितम् । त्रीनुहिरय तु यचित्रं पार्वणं सुनयो विदुः॥

वारस्करः-

देवानुद्दिश्य क्रियते यत्तदैविकमुच्यते । तिक्षस्यश्राद्धवस्कुर्यादृद्धादश्यादिषु यत्नतः॥

तत्र यस्यां तिथौ पार्वणश्राद्धं विहितं सा यदि दिनद्वयसम्बन्धिनी अवेचदा यस्मिनपूर्वस्मिनपरस्मिन्वा दिनेऽपराद्वव्यापिनी तस्मिन् दिने पार्वणमञ्जेष्ठेयम्।

कर्मणो यस्य यः कालस्तत्कालध्यापिनी तिथिः। तथा कर्माणि कुर्वीत हासबुद्धी न कारणम्॥

इति याज्ञवल्क्यवचनात्।

मध्याहुब्यापिनी या स्यात्सेकोहिष्टे तिथि भेवेत्। अपराहुब्यापिनी या पार्वणे सा तिथिभेवेत्॥

इति गौतमवस्त्रनारुस । यदा पूर्वेद्यरपराह्यापिनी तदा पूर्वेद

ग्राद्याः। तथाचमनुः---

यस्यामस्तं रिवर्याति पितरस्तामुपासते । सा पितृभ्यो यतो दत्ता ह्यपराह्वः स्वयंभुवा ॥

थस्यामपराह्मसम्बन्धिन्यां रिवरस्तं याति सा पितृकार्यं प्रशस्ते श्वर्थः ।

तथा च हारीतः ---

<mark>अपराह्यः पितृषां तु यापराह्वानुयायिनी । सा प्राह्या पितृकार्ये तु न पूर्वःस्तानुयायिनी ॥</mark>

अस्तातुयायिनी=अस्तमात्रातुयायिनी । तथा च यापराद्धव्यापिन्यस्ताः मुयायिनी सा पितृकार्ये प्राह्यत्यर्थः । यदा तु दिनद्वयेऽपि नापराद्धव्या पिनी तदापि पूर्वेव प्राह्या । तथाच--

मृद्धयाज्ञवस्क्यः,

देवकार्ये तिथिज्ञेया यस्यामभ्युदितो रविः । पितृकार्ये तिथिज्ञेया यस्यामस्तामितो रविः ॥ शिवरदस्यशैरपुराणयोः--

प्रायः प्रान्त उपोष्या हि तिथिवैवफलेप्सुमिः । मूळं हि पितृतुप्त्यर्थे पैत्रं चोक्तं महर्षिभिः ॥ मारदीयपुराणे--

तिथेः प्रान्तं सुराख्यं हि उपोध्यं कवयो विदुः । पिइयं मूळं तिथेः प्रोक्तं शास्त्रज्ञैः कालकोविदैः ॥ पिइयेऽस्तमयवेलायां स्पृष्टा पूर्णा निगचते । न तत्रौदयिकी ब्राह्या देवे ह्यौदयिकी तिथिः ॥

गोभिल:---

सायाह्रज्यापिनी या तु पार्वणे सा उद्दाद्दता । सायाहुज्यापिता च त्रिमुहूर्त्तान्यूनाया एव भवति । बौधायनोऽपि—

उदिते देवतं भानौ पित्रयं चास्तामिते रचौ । द्विमुद्दर्त्ते त्रिरहश्च सा तिथिईव्यकव्ययोः॥

भानाबुदिते सित यद् दिसहर्तं सुहूर्त्तद्वयं तहैवतं=दैवकर्मयोग्यम् । भरतः भिते अस्तं गन्तुमारद्ये भानौ अस्तमयात्पूर्वं यत् त्रिमुहूर्त्तं तिरिप्यं=िष्डयः कर्मयोग्यम् । तस्मात्तद्वर्तिनी तिथिहेव्यकव्ययोर्धाद्यर्थः । दिनद्वयेऽपि वैवस्येणापराहैकदेशव्याती तदाधिक्यवती द्वाह्या 'अणुरपि विशेषोऽ भ्यवसायकर' इति न्यायात । दिनद्वयेऽपि सास्येनापराहैकदेशव्या

प्तिश्च श्रासाङ्गतिथेर्बुद्धा श्रयेण साम्येन वा भवति, तत्र कस्मिन्दिने पार्वणमितिसंशये--

खर्वी दर्पस्तथा हिंसा त्रिविधं तिथिलक्षणम्। खर्वदर्पे। परी पूज्या हिंसा स्यात्पूर्वकालिकी॥

दित व्याप्रपचनान्निर्णयः । वर्नः=लाम्यवांस्तिथिः, द्रणं वृद्धिस्तद्वां स्तिथिः, द्रिसा क्षयस्तद्वानिति त्रिविधं तिथिल्क्षणं तिथिस्वरूपम् । अत्र खर्वत्वादीनां प्राह्यतिथिगतत्वं व्यवद्ययोः परयोहिं लायाश्च पूर्वस्या प्राह्यत्वाभिधानात् । सा च तुरुयकालैकदेश्च्यात्रिप्राह्यतिथेवृद्धिक्षयकार्म्यतिथंभवति समरात्रिन्दिवसमयेयदा विश्वतिघटीपरिमिता पूर्वतिथि भंवति द्वाविघटीपरिमिता चोत्तरतिधिस्तदा दिनद्वयेऽपि साम्येन घटीच्चतुष्टयपरिमितापराह्मकदेशव्याप्तिभवति । प्राह्यतिथिश्च घटीद्वयेन वर्धते । यदा च द्वाविधतिघटीपरिमिता पूर्वतिथिविद्यातिघटीपरिमिता चोत्तरतिथिस्तदापि साम्येन घटीद्वयरूपापराह्मकदेशव्याप्तिभवति ति विश्व घटीद्वयेन श्लायते । यदा च पूर्वोत्तरदिनयोः पूर्वोत्तरे तिथी एकः विधिश्च घटीद्वयेन श्लायते । यदा च पूर्वोत्तरदिनयोः पूर्वोत्तरे तिथी एकः विधिश्च घटीद्वयर्गिति स्तस्तदापि साम्येनैव घटीत्रयपरिमितापराह्मकदेश्चातिघटीपरिमिते स्तस्तदापि साम्येनैव घटीत्रयपरिमितापराह्मकदेश्चातिघटीति तिथिश्च साम्यमुपैति । अत्र वृद्धिसाम्ययोः परा प्राह्या भ्रये पूर्वेति ।

इति पार्वणनिर्णयः।

पकोदिष्टस्य तु कालमाह हारीतः--वामश्राद्धं तु पूर्वोद्ध पकोहिष्टं तु मध्यतः । पार्वणं चापराह्णे तु प्रातर्वृद्धिनिमित्तकम् ॥

उपक्रमकालमाह व्यासः--

कुतपप्रधमे भागे एकोहिष्टमुपक्रमेत्। आवर्चनसमीपे वा तत्रैष नियतात्मवान्॥

समाप्तिकालमाह क्लोकगोतमः-

आरभ्य कुतपे आदं कुर्यादारीहिणं बुधः। विधिन्नो विधिमास्थाय रोहिणं तु न लङ्घयेत्॥

पवं च कुतपरौद्दिणयोर्मुहूर्त्तयोरेकोहिएकाल्यात् तद्याप्यादिनैव निर्णयः। अत्रापि पूर्वेद्यरेष मध्याह्वव्याप्तिरपरेद्यरेव मध्याह्वव्याप्तिरिय नयोः पश्चयोः--

मध्याह्वव्यापिनी या तु तिथिः पूर्वा परापि वा। तस्यो पितुस्यो दातव्यं हासवृद्धी न कारणम् ॥ इति बोधायनवचनान्निर्णयः। दिनद्वयेऽपि मध्याहृव्यापित्वे तत्रहपर्शाः भावे वा पूर्वेद्यरेवानुष्ठानम्।

दैवकार्ये तिथिक्षेया यस्यामभ्युदितो रविः। पितृकार्ये तिथिक्षेया यस्यामस्तमितो रविः॥

इति वृद्धयाइनल्क्यवचनादिप्वोदाहृतशिनरहस्यसौरपुराणादिवचनेश्यः । दिनद्वयेऽपि साम्येनैकदेशन्याप्तौ पूर्ववदेव खर्वादिवाक्यान्निर्णयः । वैषः म्येणैकदेशन्याप्तौ तु महत्त्ववशान्निर्णयः । दैविकः आद्धकाल उक्तो--महापुराणे,

> पूर्वाक्के दैविकं श्राद्धमपराक्के तु पार्वणम्। पकोद्दिष्टं तु मध्याहे प्रातर्वृद्धिनिमित्तकम्॥

पूर्वाह्वस्तु-

आवर्त्तनातु पूर्वाको हापराह्वस्तथापरः।

इत्युक्तः । तत्राऽपि—

प्रातःकाले तु न श्राद्धं प्रकुर्वीत विजोत्तमः। नैमित्तिकेषु श्राद्धेषु न कालनियमः स्मृतः॥

इतिमाधवेदाहताच्छिवराघवसंवादवाक्यात्प्रातःकाळविहितवृद्धिश्वाः द्वातिरिक्तेषु श्राद्धेषु प्रातः काळस्य निषेधात्तदितिरिक्तपूर्वाक्षे दैविकः श्राद्धकाळः तद्याप्येव पूर्वचिन्नर्णयः । विशेषस्तु यदा वृद्धिश्चयादिः मिदिनद्वयेऽपि तुल्यकाळा कर्मकाळच्यातिस्तदोत्तरेव श्राह्या ।

उदिते देवतं भानौ पित्रये चास्तमिते रवी । द्विमुद्धूर्च त्रिरहे। वा बा तिथिई व्यक्तव्ययोः ॥ इति बौधायनवचनात् । खर्वादिवाक्यस्य चैतद्भिन्नपित्रयविषयस्वात् । इतिसामान्यभादितिथिनिणयः ।

अथापराइदिलक्षणानि ।

स्कन्दपुराणे—

आवर्त्तनाचु पूर्वाह्वोऽप्यपराह्वस्ततः परः । इति ।

आवर्त्तनादित्यत्राङ्ग्रश्लेषः कार्य्यः । आवर्त्तनं नाम दिनमध्यं तथा च आवर्त्तनावधिकः पूर्वो मागः पूर्वोह्नस्तद्वधिकः परो भागोऽपराह इत्यर्थः । इसमेव विभागमभिमेत्य—

मनुराह, (अ॰ ३ क्लोक॰ २७८)

यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते । तथा आदस्य पूर्वोद्धादपराद्धो विशिष्यते ॥ इति । माससमभागकाः पूर्वपक्षापरपक्षयोर्द्धान्तीकरणास्पूर्वार्थाए रार्धकपौ पूर्वाह्व।पराह्वावही भागौ प्रतीयते। त्रेधाविमकस्याहस्रयो भागाः पूर्वाह्ममध्यन्दिनापराह्वाः श्रुतौ विनियुक्ताः।

पूर्वाह्वो वै देवानां मध्यन्दिनो मनुष्याणामपराह्वः पितृणां तस्माः दपराह्वे ददातीति ।

अत्र विधेयापराह्वस्य स्तुत्यर्थमुक्तस्य पूर्वाह्वमध्यन्दिनयोदैवमः जुष्यसम्बन्धस्य प्रमाणान्तराप्रतीतत्वात्पूर्वाह्वे देवेश्यो ददाति मध्यः न्दिने मजुष्येश्य इति विधी कहण्येते इति ।

ह्कन्दपुराणे—

अर्ध्व सुर्थ्योद्यात्त्रोक्तं मुहूर्तानां तु पञ्चकम् । पूर्वाह्यः प्रथमः प्रोक्तो मध्याह्वस्तु ततः परः॥ अपराह्वस्ततः प्रोक्तो मुहूर्त्वानां तु पञ्चकम्॥

शातातपोऽपि--

तस्मादहस्तु पूर्वाह्ने देवा अञ्चनमभ्यवहरन्ति । मध्यन्दिने मनुष्या अपराह्ने पितर इति ॥ चतुर्घा विभागमाह गोभिनः,

पृर्विद्धः प्रहरं सार्द्धं मध्याहः प्रहरं तथा। आतुर्वीयाद्पराह्यः सायाहश्च ततः परः॥ इति ।

पञ्चधा विभागद्योतिका शतप्यश्चितः-आदित्यस्त्वेव सर्व ऋतवः स यदेवोदेत्यथ वसन्तो यथा सङ्गवोऽथ श्रीष्मो यथा मध्यन्दिनोऽथ वर्षा यदापराह्ये।ऽथ शरद्यदेवास्तमेत्यथ हेमन्त इति ।

पञ्चदशमुहूर्त्तात्मकस्य दिवसस्य त्रिमुहूर्त्तपरिमित एको भागः। दवं पञ्च भागाः प्रातःसङ्गवमध्याहसायाहापराह्मसंद्वा भवन्ति।

व्यासोऽपि--

मृहुर्चत्रितयं प्रातस्तावानेव तु सङ्गवः । मध्याहस्त्रिमुहुर्त्तः स्यादपराद्वोऽपि तादशः ॥ स्वायाहस्त्रिमुहुर्त्तस्तु सर्वधर्मवहिष्कृतः । इति । पञ्चदशधा विभाग उक्तः प्रभासवण्डे--

अहो मुहूर्ता विश्वेया दश पश्च च सर्वदा। इति । अहस्त्रिश्चर्घटिपारीमितत्वे न्यूनाधिकत्वे वा मुहूर्त्ताः पश्चदशैवेति धर्वदेत्यस्यार्थः। मुहूर्त्तानां क्रमेण नामानि—

रौद्रः इवेतश्च मैत्रश्च तथा खारमटः स्मृतः। सावित्रो वैश्वदेवश्च गान्धर्वः कुतपस्तथा॥ रोहिणस्तिलकश्चैव विभवो निकृतिस्तथा। श्चरो विजयश्चेय भेदाः पञ्चदश स्मृताः ॥ इति । अष्टघा विभागादयस्तु तादशब्यवहारामावान्न निरूपिताः ।

अथैषामहर्भागानां परिमाणानि निरूप्यन्ते ।

तत्रं प्रातःसङ्गवयोख्यिमुहुत्तेपरिमितत्वमेव पृथ्वाह्यस्तु द्विधाविभा गे सार्धसप्तमुहूर्तपरिमितः, त्रिघा विभागे पश्चमुहूर्त्तपरिमितः, चतुर्घाविभागे । सार्धप्रहरपरिमितः । एवं त्रिविधः पूर्वोद्धः । ध्याहोऽपि त्रिधाविभागे पञ्चमुहूर्त्तपरिमितश्चतुर्धाविभागे प्रहरप रिमितः पञ्चधाविभागे त्रिमुहूर्त्तपारामित इति त्रिविधः । अपराह्वाऽपि द्विधाविमागे सार्धसप्तमुहूर्त्तपरिमितः, त्रिधाविभागे पञ्चमुहूनपरिः मितः, चतुर्घाविभागे प्रहरार्घपारमितः, पञ्चघाविभागे त्रिमुहूर्त्तः परिमित इति चतुर्विधोऽपराह्वः । सायाहश्च चतुर्धाविभागे प्रहरपः रिमितः, पञ्चधाविभागे त्रिमुहूर्त्तपरिमित इति द्विविधः सायाहः। एते च पूर्वाह्वादयस्तु तसःकर्मसु यथाविनियोजकं यथालाभं प्राह्या यव बीद्यादिवत् । यद्वा "अविज्ञनात्तु पूर्वात्त्" इत्यादिवाक्येरसाधसप्तमुहू र्जात्मकस्य कालस्य पृथ्वांह्रत्वे बोधिते तदन्तर्गतसार्धप्रहराद्यात्मकस्याः रुपपरिमाणस्य तद्ग्तर्गतत्वात्वृवीद्धन्वप्राप्ती "वृवीद्धः प्रहरं सार्धम्" इत्यादिवचनानां वैयर्थापत्तेरधिकाधिकपरिमाणपूर्वाह्वाचपेश्चयाऽरूपाः <mark>रुपपरिमाणपूर्वोद्धादेस्तरतमभावः करुपनीय इति</mark> हेमादिः।

अथ कुतपकालः।

स्कन्दवायुपुराणयोः,

कुं यत्र गोपतिर्गोभिः कात्स्न्येन तपति क्षणे । स कालः कुतपो ज्ञेयस्तत्र दत्तं महाफलम् ॥

कुं=पृथिवीम् । गोपतिः=सुर्यः । गोमिः=किरगैः । सर्वपृथिवीतापकत्वं स्नमध्यगतस्य सुर्यस्य भवतीति तदुपलक्षितः कालः कुतपशब्देनोः दयत इत्पर्थः । स चाहोऽष्टमो मुद्धत्तः । तदुक्तम्—

वायुपुराणे,

मुहूर्चात्सप्तमादृष्वं मुहूर्चान्नवमाद्धः । स कालः कुत्रपो ब्रेयः पितृणां दत्तमक्षयम् ॥

कालिकापुराणे —

ब्राह्मणः कम्बलो गावा क्ष्याम्यतिथयाऽपि च । तिला दर्भाश्च मध्याहो नवेते कुपाः स्तृताः ॥ प्रभासखण्डेऽपि--

मध्याहः खड्गपात्रं च तथा नेपालकम्बलः । रूप्यं दर्भास्तिला गावा दौहित्रश्चाष्टमः स्मृतः ॥ पापं कुत्सितमित्याहुस्तस्य सन्तापकारिणः । अष्टावेते यतस्तस्मात्कुतपा इति विश्वताः॥

इति कुतपः।

अथ श्राद्धवेला ।

तच निषेधमुखेन तावत्सा निरूप्यते।

मतुः—(अ० ३ इलो॰ २८०)

रात्रो आद्धं न कुर्वीत राक्षसी कीर्तिता हि सा। सन्ध्ययोदभयोश्चेत्र सुरुर्ये चैवाचिरोदिते ॥ इति।

अत्र सन्ध्यादाइदेन-

उदयात्प्राक्तनी सन्ध्या घटिकात्रयमिष्यते । सायंसम्ध्या त्रिघटिका ह्यस्तादुर्पार भास्त्रतः॥

इति परिभाषिता सम्ध्या न गृह्यते । किन्तु मु**रुपैव रविमण्डलोपः** स्त्रम्भयोग्यकालकपा । परिभाषिताया रात्रिनिषेधेनैव सिद्धेः ।

मरस्यपुराणे---

सायाह्नास्त्रमुहूर्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कारयेत्।

चतुर्थे प्रहरे प्राप्ते श्राखं तत्र न कारयेत्।

पते च न निषेधा विकल्पप्रसङ्गात्। न च "द्दाक्षितो न द्दाति" इस्ति विविद्धिकल्पपिरहारः। विधिनिषेधयोष्ठमयोरापि प्रकरणाच्छाद्धार्थत्वेन भिष्ठविषयत्वात्। तेनेते पर्युदासा पव। यश्वत्र गूलपाण्यादिभिष्ठकं न विकल्पाभया पर्युदासाङ्गीकरणं विधिनिषेधयोः सामान्यावेशेषकपत्वेन तृत्यवल्पत्वाभावात् तदप्रसक्तेः, किन्तु प्रकवाक्यतालाधवात् द्दाते। तन्तु आकराञ्चानप्रयुक्तम्। अन्यथा "न तौ पशौ करोति" द्रस्पत्रापि विकल्पाभावप्रसङ्गाच्च। तस्मादुकविधयेव पर्युदासत्वम्। एतेषां च पर्युदासत्वम् अमावास्याविधिशेषतया राज्यादीतरामावास्यायामि ति शूलपाणः। तद्युक्तम्। राज्यादिभागानां सावनदिनावयस्येन अमावास्याविधिशेषतया राज्यादीतरामावास्यायामि ति शूलपाणः। तद्युक्तम्। राज्यादिभागानां सावनदिनावयस्येन अमावास्यादिकसावनदिनमागे द्दि सावनदिनसङ्कोचेनेव पर्युदास्तवम्। न सावनदिनविध्यभावास्कयं तच्छेष्यवेन पर्युदासत्वम्। अमावास्यादिविधीनामेव सावनदिनविधायक्रस्वात्। ते हि अहोरात्रं

विना कर्मकरणाश्केस्तद्वद्द्द्दोरात्रपरा सवन्ति । यथा वसन्तादेनिमित्तत्वश्रवणम् अजीवनोऽनुष्ठानासम्भवाद्यसन्ताद्यविक्षन्नजीवनपरं भवति । अत प्वाद्यत्यादिसङ्करणवाक्ये सावनदिनस्याधिकरणत्वेनोवलेखः
शिष्टानाम् । पुराणेष्वपि च "अद्य जनमाष्टमी प्राप्य" इति सङ्करणवाक्यं
सावनदिनस्य विधि स्वयति । तेन सावनदिनसङ्कोचेनेव पर्य्युदासः ।
नतु पर्युदासस्यापि पर्युदसनीयप्राप्तिसापेक्षत्वात्सर्वश्राद्धेषु च पूर्वाह्वापराह्वादितस्वद्वलानां नियतत्वेन राज्यादिप्राप्त्यभावात्कथमेते पर्युदासा इति चत् , प्रातःसम्ध्यातत्समीपपर्य्युदासस्तावत्प्रात्वंद्विनिमितक्षचनप्राप्तपृत्रजन्मातिरिकवृद्धिश्राद्धविषयः । समीपमपि चात्र मुहूतमात्र "सुर्योदयमुहूर्त्वं च" द्वात शावातपवचनात् । सायंसन्ध्यातत्समीपक्षायाह्वादिपर्युदासाश्च पार्वणश्चाद्धविषयः ।

तथा श्राद्धस्य पूर्वाह्वाद्पराह्यो विशिष्यते । वासरस्य तृनीयेऽशे—

हत्यादिवचनैद्वेंघात्रेघाविभागान्तर्गतापराह्वस्य रात्रिपर्यन्तस्य तत्र विद्वितत्वात् । चतुर्धप्रहरसायाहृदिवसाष्ट्रप्रभागान्त्यमुहूर्त्तानां च तारतः म्येन वर्ज्यत्वं द्रष्टव्यम् । रात्रिपर्युदासस्य तु प्रहणपुत्रजनमादिनिमित्त श्राद्धविषयत्वम् । तेषां--

राहुदर्शनसङ्कान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदानादिकं कुर्युनिशि काम्यवतेषु च ॥

द्रश्यादिदेवलादिवाक्ये रात्री प्राप्तत्वात् । दर्शप्रकरणगतस्यापि च निषंधस्य प्रकरणे निवेशासम्भवादुत्कर्ष इति केवित् । अन्ये तु विधिपर्युः दासयोरकग्रहणादिविषयत्वेन तुल्यबल्दवाद्विकल्पापत्तेस्तीर्थश्राद्धविः षयत्वं रात्रिपर्युदासस्य । तद्धि प्रकृतिप्राप्तस्यापराह्णस्य औषिदेशिकेन निमित्तानन्तर्येण बाधाद्रात्राविष सामान्यतः प्राप्नाति न तु ग्रहणादिवः तत्पुरस्कारेण विधिरस्तीति तत्र विकल्पप्रसत्त्व्यभावात्स एव रात्रिपः युदासस्य विषयः । यसु--

अकालेऽ प्यथवा काले तीर्थश्राद्धं च तर्पणम् ।

इत्यादिवचनं तदिप वाद्याव्यानिवन्धाद्धचनान्तरपर्युद्दतरात्रेरन्यत्र

प्राप्तप्रातस्सायाह्वादिगौणकालस्यापि मुख्यत्वद्योतनार्थे न पुना रात्राः
विप तत्कर्त्तव्यतापरमित्याद्धः । अरे तु प्रकरणाबाधे सम्भवति तद्धाः

धस्यायोगात्प्रकृतावेव दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धादसमाप्ते श्राद्धे यदि

रिवर्ह्तमियात्तद्य प्रारब्धत्वाद्वात्राविप तत्समापने प्रसक्ते न नकं श्राद्धं
कुर्वीतेति पर्युदासः । तथा च सामिकृतमेव स्थापयित्वा परेष्टुः कृत्वा

तत्समापनीयं यजमानेनापि च तदुत्तरमेव भोकव्यम्। अत एव "शार्डिंचे वा योजनमापरिसमापनात्" इत्यापस्तम्बसूत्रम् अध्येतृभाष्यातुगतः मित्याहुः। वस्तुतस्तु अपराह्णादिविषयो न नियमार्थाः किन्तु प्राज्ञाः स्त्यातिशयार्थाः।

दर्शश्राद्धं तु यत्त्रोक्तं पार्वणं तत्वकीर्तितम् । अपराह्वे पितृणां तु तत्र दानं प्रशस्यते ॥

इत्यादि शातातपादिवचनेभ्यस्तयैवावगमात् । अतश्च तेषामनियतः हवात्तत्र सर्ववेळानां प्रसक्तौ युक्तो रात्रिपर्युदासः । तेन रात्रिसन्ध्याद्वः यतदन्तिकप्रातःसायाह्वव्यतिरिकतदन्तराळवर्तिमृह्त्तनवकमपि अन् नैमित्तिकश्राद्धानां काळ इति सिद्धम् । तन्मध्येऽपि कुतपादिमुहूर्त्तपः श्चकं पावेणेऽतिष्रशस्त्रम् ।

> ऊर्ध्व मुहूर्तात्कृतगाद्यन्मुहूर्त्तेचतुष्टम् । सहर्त्तपञ्चकं वापि स्वधामवनमिष्यते ॥

इति शातातपवचनात्। एकोहिष्टे च माध्याहः शस्तः। स चात्र गाः न्धर्वे हित्वा कुतपरोहिणात्मकमुहूर्चेद्वयमेव।

प्रारभ्य कुतपे श्रादं कुर्यादारीहिणं बुधः। विधिन्नो विधिमास्थाय रीहिणं तु न लङ्घयेत्॥ इति गौतमवचनात्। सायाहस्य च निषिद्धस्यापि—

स्वकालातिकमे कुर्याद्रात्रेः पूर्वं तयाऽवधिः ।

इति व्याववचनेन पुनर्विधानात् गौणत्वम्। तत्रापि आद्यद्वितीयत्ः तीयमुद्धक्तांनां गौणगौणतरगौणतमता। दिनाष्ट्रमभागान्त्यमुद्धक्तयोः पुनर्निषेधात् न तु. सर्वधा विद्यित्वमेव रात्रिप्रातःकाळवत्। तयोः सायाह्ववत् पार्वणैकोद्दिष्टविषये पुनर्विधानाभावात्। न चाद्यमुद्धक्तस्य पुनर्निषेधात्तच्छेषभागस्य गौणतयाऽभ्यतुशा गम्यत इति वाच्यम्। तस्य सामर्थ्याद्विश्राद्धस्योकत्वात्। सङ्गवस्तु न निषिद्धो नापि प्रशस्तः। प्रवतु वा एकोदिष्टवृद्धादिषु मध्याह्वपातरादिश्रुतिनियमार्था अपराद्ध-श्रुतिस्तु पार्वणे पूर्वोदाद्धतवान्यः प्राशस्त्यातिशयार्थेव। अतश्च युक्तो राज्यादिपर्युद्धाः। अत्र च पार्वणस्यापराद्धकाळत्वेऽपि प्रारम्भः कुः

> अही मुहूर्ता विदेया दश पश्च च सर्वदा। तत्राष्टमो मुहूर्तो यः स कालः कुतपः स्मृतः॥ मध्याहे सर्वदा यस्मान्मन्दीमवति भास्करः। तस्मादनन्तफलदस्तन्नारम्भो विशिष्यते॥

इति मत्स्यपुराणात् । न चेदं वचनमेको।दिष्टविषयम् । तिद्धिषयत्वे प्रा-रम्भप्रहणस्य वैयध्यापिचेः । एतस्यापि च विक्वतिभूते पार्वणे व्यवस्था स्मर्थते मार्कण्डेयेन—

> शुक्रपक्षस्य पूर्विह्ने श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः। कृष्णपक्षापराह्ने तु रौहिणं तु न लङ्घयेत् ॥ इति ।

श्रुल्पाण्यादिभिस्तु वापुप्राण्यंनेदं वचनं लिखितम्। १दं हि वचनं शुः क्रुप्थसम्बन्धिनां युगमन्वादिसांवत्सरिकादीनां सर्वेषा सर्वस्य प्रयोग्यास्य पूर्वाह्नकाल्यं कृष्णपश्चसम्बन्धिनां चापराह्नकाल्यं न विद्धाति। एकत्रापराह्नादेखांधप्रसङ्गात् अपरत्र च प्राप्तत्वात्। नच कृष्णपश्चारो ऽनुवादः शुक्रपश्चांश एव तु प्रकृतिप्राप्तापराह्नवाधेनेव पूर्वाह्नविधिरिति वाच्यम्। अवाधेनोपपत्तौ तस्याप्यन्याय्यत्वात्। तेन द्वेधाविभक्तः पूर्वाह्मान्वर्गतस्य कृतपपूर्वभागस्य तादृशापराह्मान्तर्गतस्य च तदुशर्भागस्य पश्चभेदेनोपक्रमकालत्वव्यवस्थापनमेवानेन वाक्येन क्रियत् हिति सिद्धम्। एतेनैवेतद्वचनसिद्धमेवार्थं युगादिषु प्रतिपाद्यत्—

हे शुक्के हे तथा कृष्णे युगादी कवयो विदुः। शुक्के पौर्वाह्निके प्राह्मे कृष्णे चैवापराह्निके ॥

इति स्पृत्यन्तरवचनं व्याख्यातम्। अन्ये तु यथाश्चतान्येव वचनाः न्यतानि व्याचक्षते । तदेवं पार्वणैकोद्दिष्टवेळा । देवश्चाद्धादौ तु "पूर्वाह्ने दैविकं श्राद्धं" इत्यादिवचनात्पूर्वाह्नो ग्राह्यः । देवश्चाद्धं च—

देवानु (इश्य यञ्जू छं तहै विकमुच्यते ।

इत्यादिना विख्यामित्रोक्तम् । पूर्वाह्मशब्देनात्र सङ्गवो गृह्यते । प्राताः कालनिषेषस्यात्रापि प्रवृत्तौ बाधकाभावात् । एवमामश्राद्धं तु पूर्वाहे इत्यत्रापि स एव ।

कालात्प्रातस्तनाद्भुर्ध्वं त्रिमुहूर्त्ता तु या तिथिः। आमश्राद्धं तत्र कुर्याद्विमुहूर्त्तापि वा तिथिः॥

द्दितं व्याघ्रवादवचनात् । अयं चामश्राद्धे पूर्वाह्नविधिद्धिजातिकर्तृकाः
मश्राद्ध एव न तु शुद्रकर्त्तृकामश्राद्धेऽपि । द्विजातिकर्तृकेऽहि प्रयोगे
आमस्यानियतत्वाच्छ्रद्रकर्तृकप्रयोगे च नियतत्वादुभयत्र पूर्वाह्मविधौ
नित्यानित्यसंयोगविरोधापत्तेः । एवञ्च—

मध्याहात्परतो यस्तु कुतपः समुदाहृतः । आममात्रेण तत्रापि पितृणां दसमक्षयम् ॥ इति शातात्पवनस्यापि सविषयकत्वं भवेदिति हेमाहिः । तन्त । नि त्यसंयोगविरोधो हि फलचमसाधिकरणन्यायेन (अ० ३ पा० ५ अधि० १८) वा स्यात् संस्थाधिकरणन्यायेन वा । (अ० ८ पा० ३
आधि० ४) नाद्यः, पूर्वाह्वादिकालस्यामिषवादिवदामादिद्रव्यधर्म
त्वाभावात् । न द्वितीयः, आमश्राद्धस्यान्नश्राद्धापेक्षया मिन्नत्वात् ।
वचनं तु यदि साकरं तदा सर्वत्रामश्राद्धे पूर्वाह्वविकारिपतं कालान्तरं
विधत्तां न तु शूद्रामश्राद्धे किर्चिद्धिशेषः। तेन शूद्रेणापि पूर्वाह्व
प्रवामश्राद्धं कार्य्यम्। पर्व "प्रातर्वृद्धिनिमिन्नकं" इति वचनात्पुत्रजनमाः
तिरिक्तनान्दिश्राद्धस्य प्रातः कर्त्तव्यता। पुत्रजनमिन तु निमित्तस्वामाः
व्यात्तदनन्तरकालस्येव मुख्यत्वम्। अत्र च प्रातःकालः पञ्चधाविः
भागेन पक्षान्तरेषु प्रातर्विमागाभावात्। यस्तु त्रेधाचतुर्धाविभकादिः
नाद्यमागयोरिप कवचित्रातःशब्दप्रयोगः स गौण इत्युक्तं पर्वनिर्णये।

इति श्राद्धवेला ।

अथ पिण्डदाननिषिद्धकालाः।

तत्र पुलस्यः---

अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा । युगादिषु च सर्वासु पिण्डानिर्वपणाहते॥

मत्स्यपुराणे-

सङ्कान्तिषु च कर्त्तव्यं पिण्डनिर्वापणादते। अत्र सङ्कान्तित्रहणेनैवायनादिलाभे पुनस्तद्ग्रहणं दोषातिश्चयार्थः भिति हेमादिः। अन्ये तु भ्रान्तिप्राप्तनिषेधमाद्धः। वस्तुतस्तु ऋषिभेदाः ब्रिवेधोपपत्तिः। यसु शानस्पतिनोक्तम्—

ततः प्रभृति सङ्कान्ताञ्जपरागादिपर्वसु । त्रिपिण्डमाचरेच्छ्रासमेकोदिष्टं सुताहनि ॥

इतिमरस्यपुराणवचनात्सङ्कान्त्यादाविष त्रिषिण्डं श्राद्धं कार्यम्। न क्रोक्तवचनं निषेधानुषपत्तिः तस्य समुलत्वे विकल्पेनोपपत्तेरिति, तम्न। ब्रिषिण्डपद्स्य पार्वणपरस्वात्। अन्यथा पिण्डानुवादेन त्रित्वविधाने श्रस्मङ्गापत्तेः। नच त्रिषिण्डपदेन पिण्डमात्रविधानं त्रित्वं तु अवयु-धानुवाद इति वाड्यम्। भवन्मते निषेधवाक्यस्य निर्मूलत्वेन पिण्ड-श्रानक्षपप्राकृताङ्गस्य पुनार्वधाने पूर्वत्वापत्तेः। पिण्डदानस्य प्राधान्यपक्षे तु तस्य श्राद्धपदेनेव सिद्धेः पुनर्विधाने ब्राह्मणभोजनक्षपप्रधानान्तरप-दिसङ्गणपत्तेः। न च निषेधस्य समुलत्वाङ्गीकारेणैव पाक्षिकत्वोपपा-दनार्थं पिण्डदानविधिरिति वाड्यम्। त्रिपिण्डपदस्य प्रकृतिप्राप्तपार्व- णातुवादकत्वेनकोदिष्टविधिशेषत्वांपपत्तौ वाक्यभेद्विकरुपयोरन्याय्यः त्वात् । ब्रह्मपुराणे मस्यपुराणीयङ्ळोकं पाठित्वा —

यदा च श्रोत्रियोऽभ्यति गृहं वैद्विदिग्निचित्। इति । मघायुक्तां भाद्रपदापरपक्षत्रयोदशीम्।

प्रकृत्य देवीपुराणम्—

तत्रापि महती पूजा कर्तक्या पितृदैवते । तत्र पिण्डप्रदानं तु ज्येष्ठपुत्री विवर्जयेत् ॥ पुजा=श्राद्धलक्षण[ा] । पितृदैवतं=मघा । बृहस्परागरः—

भरणीषु च कुर्वीत पिण्डनिर्वपणं न हि । अयं च भरणीप्रयुक्तश्राद्धे पिण्डदाननिषेधः । तस्या अपि महालः यान्तर्गतायाः श्राद्धकालस्वस्य—

मरणी पितृपक्षे तु महती परिकीर्तिता। अस्यां आखं कतं येन स गयाश्राद्धकृद्भवेत्॥ इति मस्मपुराणे उक्तत्वात्।

तथा स्मृश्यन्तरे—

गण्डवैधृतिपाते च पिण्डास्त्याख्याः सुतेष्सुभिः। अत्रापि तत्तत्वयुक्तश्राद्ध एव निषेधः। यानि तु— भानौ भौमे त्रयोदस्या नन्दाभृगुमधासु च। पिण्डदानं सृदा स्नानं न सुर्यात्तिलतर्पणम्॥

तथा---

नन्दाइवकामरब्यारभृग्वन्निपितृकालमे । इत्यादीनि प्रयोगपारिजातोदाहृतवाक्यानि तानि महालयापरपक्षविहि-तसकृदादिपक्षेषु । यानि—

नन्दायां भागवदिने त्रयोदश्यां त्रिजनमसु । रेवत्यां च मघायां च कुर्याश्वापरपाक्षिकम् ॥

इत्यादीनि आद्धानिषेधकानि वचनानि तदेकवाक्यतया आद्धनिषे धकानि व्याख्येयानीति केचित्। वस्तुनस्तु हेमात्री तिथी वारे च आद स्य विहितत्वात्तत्प्रयुक्तआद्ध् एव पिण्डदाननिषेधः। अत एव पठन्ति।

तिथिवारप्रयुक्तो यो दोषो वै समुदाहतः। स श्राद्धे तिन्निमित्ते स्यानान्यश्राद्धे कदाचन॥ इति।

स्मृतिरानाबन्धी— पुत्रे जाते व्यतीपाते ग्रहणे चन्द्रसुर्ययोः । आदं कुर्यात्त्रयक्षेन पिण्डनिवेपणाहते ॥ एवध--

मकरे वर्त्तमाने तु ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । दुर्छमं त्रिषु लोकेषु गङ्गायां पिण्डपातनम् ॥

इति हेमाद्रिधृतबद्धवैवर्तवचनं तद्गङ्गायां त्रहणाविषयम् । कार्ष्णांजिनिः—

> विवाहव्रतसूडासु वर्षमर्द्धं तदर्द्धकम् । पिण्डदानं सृदा स्नानं न कुर्ग्याचिलतर्पणम् ॥ वृद्धिमात्रे तथान्यत्र पिण्डदाननिराक्तिया । कता गर्गादिभिर्मुख्यैमीसमेकं तु कर्मिणाम् ॥

र्दं च सपिण्डानामपि। तथा च--

ज्योतिः पराशरः —

विवाहे बिहिते मालांस्त्यजेयुद्धांदशैव हि । स्रापिण्डाः पिण्डनिर्वापे मौज्ञीबन्धे पंडव हि ॥

अस्यापवादस्तत्रैव--

महालये गयाश्राखे मातापित्रोः क्षयेऽहित । यस्य कस्यापि मर्त्यस्य सापिण्डीकरणे तथा॥ कृतोब्वाहोऽपि कुर्वीत पिण्डानिर्वपणं सदा।

नतु उक्तेषु वाक्येषु न पिण्डदाननिषेधसम्भवः। किमयं प्रतिषेधो वा स्यारपर्युदासो वा। नाद्यः। शास्त्रप्राप्तस्य पिण्डदानस्य निषेधे "न ती पशी करोति" इति विद्विक्रस्पापत्तेः। न द्वितीयः। तत्त्वस्त्राद्विक्ष्यक्ष्यक्ष्यस्यामावात्। अत्र हि अनेकानि श्राद्धानि एकास्मिन् वाक्ये उपादाय पिण्डदाननिषेधः श्रृयमाणो न तत्त्वस्त्राद्धप्रकरणे पिठत इति वक्तं शक्यते। अतश्च यथैव "न तौ पशी करोति" इत्यत्राङ्गाविधेरस् श्रिधानात्पर्युदासासम्भवस्तर्थेवात्र स्मृत्यन्तराविद्विततत्त्वस्त्राद्धविधीः नामसिन्निधानान्न पर्युदाससम्भवः। अतः कथमुक्तश्राद्धेषु पिण्डदाः निवृत्तिरिति चेत्, न।

अयनद्वितये आदं विषुवद्वितये तथा।

इत्यादिवाक्येषु स्मृत्यन्तरविहितश्राद्धानुवादेन न पिण्डदानं पर्युद् स्यते येनोक्तदोषावकाद्यः स्यात् किन्तु अपूर्वकर्मोत्पत्तिः क्रियते । स्मृत् स्यन्तरस्वाच्च न विहितस्य विधानं दोषाय । तेन पिण्डनिवर्पणाहत इत्यस्य स्ववाक्यविहिततत्त्वज्ञ्राद्धविष्येकवाक्यत्वसम्भवात्पर्युदास्रकोः पपत्तेर्युकैव पिण्डदाननिवृतिः।

इति पिण्डदाननिषेधकालः।

हति श्रीमःसकळसामन्तचकचूडामणिमरीचिमञ्जरीनीराजित चरणकमळश्रीमन्महाराजाधिराजश्रतापुरुद्धतमूजः

श्रीमहाराजमधुकरसाहस्तुचतुरुदधिवलयवसुन्धराहस्यपुण्डरीकाविकासादिनकरः
श्रीवीरसिंहदेवोद्योजितश्रीहंसपाण्डतात्मजश्रीपरशुराममिश्रस्तुन्
सकलविद्यापारावारपारीणधुरीणजगदारिः
दूमहागजपारीन्द्रविद्वन्नजनजीवातुश्रीमान्मत्रमिश्रकृते वीरमित्रोदयाभिधानिबन्धे
समयमकाशे श्राद्धकालनिर्णयः।

अथ प्रकीर्णककालाः ।

तत्र वैशाखस्नानकाल:--

मधुमासस्य ग्रुक्ठायामेकाद्द्यामुपोषितः । पञ्चद्दयां च भो वीर ! मेषसङ्क्रमणे तु वा ॥ वैशासस्नाननियमं ब्राह्मणानामनुक्रया । मधुसुदनमभ्यच्धे कुर्यात्सङ्करपपूर्वकम् ॥

इति पद्मे । कार्त्तिकश्च--प्रारभ्येकादशीं शुक्कामादिवनस्य तु मानवः । प्रातः स्नानं प्रकुर्वीत--इति विष्णुरहस्ये ।

> पूर्ण आइवयुजे मासि पौर्णमास्यां समाहितः । मासं समग्रं परया भक्त्या स्नायीत कार्तिके ॥

इत्यादित्यपुराणे । इदं चानुदिते ।
कार्त्तिके विन्दुतीर्थे यो ब्रह्मचर्यपरायणः ।
स्नास्यत्यनुदिते भानौ भानुजातस्य भीः कुतः ॥
इति स्कान्दोक्तेः ।
सांघेऽपि विष्णुः,

तुलामकरमेषेषु प्रातःसायी भदेशरः।

वाह्य-

एकाद्द्यां गुक्रपक्षे पौषमासे समारभेत्। द्वाद्द्यां पौर्णमास्यां वा गुक्कपक्षे समापनम्॥

विष्णुः-

दर्श वा पौर्णमासी वा प्रारभ्य स्नानमाचरेत्। इदं चाभ्युदिते रह्यै। "किञ्चिद्भ्युदिते रवौ" इति पद्मोकः। बाह्ये त—

> अरुणोदयमारभ्य प्रातःकाळावधि प्रमो !। माघस्नानवतां पुण्यं क्रमात्तत्र च घारणा ॥ इति । श्रथ प्रतिपत्प्रभृतिपुण्यातिषयः ।

तत्र प्रतिपत् पांचे-

वैत्रे मासि महाबाहो ! पुण्या प्रतिपदा पुरा । तस्यां यस्तपनं रुष्ट्रा स्नानं कुर्यान्नरोत्तमः ॥ न तस्य दुरितं किञ्जिनाधयो ब्याधयो नृप ! । पुत्रस्तत्रैव—

पतास्तिस्नः पुरा घोकास्तिथयः कुरुनन्दन !। कार्त्तिकाद्दवयुजे मासि चैत्रे वापि तथा नृप !॥ इति । पता इति पूर्वोकाः प्रतिपदः ।

इति प्रातिपत् ।

अथ द्वितीया ।

स्कन्दपुराणे--

आदिवने मासि वै पुण्या द्वितीया ग्रुक्रपक्षगा । दानं प्रदत्तमेतस्यामनन्तफलमुच्यते ॥

लिश्चपुराणे--

वृक्षिके च द्वितीयायां शुक्कायां प्रतिप्जनम् । इति । इति द्वितीया ।

अथ तृतीया ।

वित्रमासं प्रक्रम्य पद्मपुराणे-तृतीयायां यजेदेवीं राङ्करेण समन्विताम्।
गन्धपुष्पपृदीपैर्दमनेन सुमालिना॥
वैशासमासे यत्पुण्या तृतीया शुक्कपक्षजा।
अनन्तफलदा बेया स्नानदानादिकमंसु॥

भविष्योत्तरे—

गुडाप्पाश्च दातज्या साति भाद्रपदे तथा। तृतीयायां पायसं च वामदेवस्य तृत्तये। बी० स० ३१ माघे मासि तृतीयां गुडस्य छवणस्य च । दानं श्रेयस्करं राजन् ! स्त्रीणां च पुरुषस्य च ॥

इति तृतीया ।

अय चतुर्थी ।

सविष्यपुराणे-

शिवा शान्ता सुखा राजन् ! चतुर्थी त्रिविधा मता ।
मासि भाइपदे शुक्का शिवा लोकेषु पूजिता ॥
मासि माघे तथा शुक्का या चतुर्थी महीपते ! ।
बेया सा शान्तिदा निस्यं शान्ति कुर्यात्सदैव तु ॥
यदा शुक्कचतुर्थी तु वारो भौमस्य वै भवेत् ।
तदा सा सुखदा बेया सुखानामेति कीर्चिता ॥

इति चतुर्था ।

अथ पञ्चमी।

भविष्यपुराणे--

गुङ्कायामय पञ्चम्यां चैत्रे मासि गुमाननः । श्रीविंग्युलोकान्मानुष्यं सम्प्राप्ता केरावाद्ययां ॥ तस्मात्तां पूजयेत्तत्र यस्तां लक्ष्मीनं मुञ्जति ।

तथा--

पुण्या भाद्रपदे प्रोक्ता पश्चमी नागपश्चमी।

स्कन्दपुराणे--

गुक्का मार्गिशिरे पुण्या श्रावणे या च पश्चमी। स्नानदानैर्वहुफला नागलोकप्रदायिनी॥

अथ षष्टी।

भविष्यपुराणे —

ययं भाद्रपदे मासि षष्ठी तु भरतर्षम !।
स्नानदानादिकं सर्वमस्यामश्रयम्ब्यते ॥

तथा— येयं भाइपरे मासि षष्टी स्याद्धरतर्षभ !। योऽस्यां पश्यति गाङ्गेयं दक्षिणापथवासिनम्॥ ब्रह्महत्यादिपापैस्तु मुच्यते नात्र संद्ययः।

तथा—

या षष्टी शुक्कपक्षस्य मार्गशीर्वे हरिप्रिया । महाषष्टी तु सा ख्याता-इति ।

इति षष्ठी ।

अथ सप्तमी।

अविष्यपुराणे—

मासि भाद्रपरे शुक्का सप्तमी या गणाधिप !। अपराजितेति विष्याता महापातकनाशिनी॥ या तु मार्गशिरे मासि शुक्कपक्षे तु सप्तमी। तदा सा कथिता वीर ! सर्वानन्दकरी शुभा॥ स्नानदानादिकमांणि यस्यामश्रयमश्रुते।

तथा—

नन्दा मार्गशिरे शुक्का सप्तम्यानन्ददायिनी । जयन्तीनाम सा प्रोक्ता महापापापहा तिथिः॥

विध्याः--

सुर्येष्रहणतुरुया तु शुक्का माघस्य सप्तमी । इति सप्तमी । अष्टम्यश्च जयन्त्यष्टकादुर्गोष्टमीस्पास्तत्र तत्रोक्ताः ।

> इत्यष्टमी । अथ नवमी ।

देवीपुराणे-

आश्विनस्य तु मासस्य नवमी शुक्कपक्षगा॥ जायते कोटिगुणितं दानं तस्यां नराधिप!। शुक्लपक्षे नवम्यां तु कार्तिकस्य समाहितः। स्नायाद्द्यान्नमस्कुर्यादक्षयं लभते फलम्॥ इति नंवमी।

अध दशमी।

ज्येष्ठस्य शुक्रदशमी संवत्सरमुखी स्मृता। तस्यां स्नानं प्रकुर्वीत दानं चैव विशेषतः॥

ब्रह्माण्डपुराणे---

कार्तिकस्य तु मासस्य दशमी शुक्कपक्षगा। तस्यां व्रतादि कुर्वाणो स्रमते वाञ्चितं फलम्॥ एकादशी द्वादशी व ।

बाराइपुराणे—

एकाद्द्यामुप्रबेल्पक्षयोहभयोरपि । द्वाद्द्यां योऽर्चयेद्धिष्णुमनन्तफलमाग्मवेत् ॥ अथ त्रयोदशी ।

स्कान्दे--

चेत्रे त्रयोदशी पुण्या तस्यां दश्गुणं फलम्।

अथ चतुईशी।

स्कान्दे--

चैत्रे चतुर्दशी दुाक्षा श्रावणप्रोष्ठपादयोः । माघस्य कृष्णपक्षे या दाने बहुफला दि सा ॥ इति चतुर्दशी ।

शत चतुद्शा।

अथ पौर्णमासी ।

विष्णुधम्मात्तरे—

वैशाखी कार्चिकी माघी पौर्णमासी महाफला। इति ।

अवणेन समायुक्ता तृतीया या विशेषतः।
अवणेन समायुक्ता तृतीया या विशेषतः।
बुधअवणसंयुक्ता तृतीया यदि लभ्यते ॥
तस्यां स्नानोपवासादि अनन्तफलदं भवेत्।
भविष्योक्तरे माघशुक्कतृतीयां प्रकृत्य—
अवणेन समायोगात कुरुक्षेत्रसमा स्मृता ॥
विशेषाद्व्यसंयुक्ता तृतीया तु विशेषतः।

यम:--

खतुध्र्यो भरणीयोगे रानैश्चरितनं यदि । तदाभ्यर्च्य यमं देवं मुख्यते सर्वकिदिवषैः॥

भविष्यपुराणे—

रुक्कपक्षस्य सप्तम्यां भानुवारो भवेद्यदि । सप्तमी विजयानाम तत्र दत्तं महाफलम् ॥

तथ।--

शुक्रपक्षस्य सप्तम्यां नक्षत्रं पञ्चतारकम् । पुण्यमिति बस्यमाणेन सम्बन्धः । रोहिण्याद्येषाहस्तपुष्यमधाः पञ्चतारकात्वेन ज्योतिःशास्त्रे प्रसिद्धाः ।

गुक्रपक्षे तु सप्तम्यां यदा सङ्कमते रविः ।
महाजया तदा स्याद्धि सप्तमी भास्करात्रिया ॥
स्नानं दानं जपो होमः पितृदेवादिपूजनम् ।
सर्वं कोटिगुणं प्रोकं भास्करस्य वचो यथा ॥

बादिखपुराणे — रेवती रविसंयुक्ता सप्तमी स्वान्महाफळा।

महाभारते-

श्चाशिपुत्रसमायुक्ता परिपूर्णा सिताष्टमी। तस्यां नियमकर्तारो न स्युः खण्डितसम्पदः॥

शबापुत्रः=सीम्थः।

भविष्यपुराणे-

पौषे बुधाष्टमी शुक्का महाभद्रा महाफला। इति।

ब्रह्माण्डपुराण्—

पौषे मासि यदा देवि ! अष्टम्यां यमदैवतम् । नक्षत्रं जायते पुण्यं यव्छोके रौद्रमुच्यते ॥ तदा सा तु महापुण्या जयन्ती चाष्टमी स्मृता। इति । यमदैवतं=मरणी । तस्य कूरदेवताकत्वाद्रौद्रत्वम् ।

भविष्य-

ज्येष्ठशुक्कदशम्यां च भवेद्धीमदिनं यदि । बेया हस्तर्क्षसंयुका सर्वपापहरा तिथिः॥

देवीपुराणे--

पुष्यर्श्वेकाद्यी युक्का सुपुण्या पापनाशिनी ।

विष्णुधर्मोत्तरे--

पकाद्दयां शुक्कपक्षे यदर्जं वै पुनर्वसुः।
नाम्ना सा विजया ख्याता तिथीनामुत्तमा तिथिः॥
यो ददाति तिल्प्रस्थं प्राप्य कालं तु वस्सरम्।
उपवासपरस्तस्य प्रकरोति समं फलम्॥
तस्यामाराध्य गोविन्दं जगतामीद्वरेद्वरम्॥
सप्तजनमक्कतात्पापानमुच्यते नात्र संज्ञयः।

विष्णुधर्मोत्तरे-

चैत्रे भाग्यर्क्षसंयुका द्वादशी स्यान्महाफला। हस्तयुक्ता तु वैद्याखे ज्येष्ठे तु स्वातिसंयुता। ज्येष्ठया तु तथाषाढे मुलोपेता तु वैष्णवे॥

वैष्णवः=आवणः।

तथा भाद्रपदे मासि अवणेन च संयुता। आदिवने द्वादशी पुण्या भवत्याजर्क्षसंयुता॥ कार्त्तिके रेवतीयुक्ता सौम्ये क्वातिकया युता।

मीम्यो=मार्गशिषः । पौषे मृगशिरोयुक्ता माघे चादिस्यसंयुता । फाल्गुने पुष्यसदिता द्वादशी पावनी परा ॥ नक्षत्रयुक्तास्वेतासु स्नानदानमुपोषणम् । इति । माष्यां तु समतीतायां श्रवणेन तु संयुता । द्वादशी या भवेत् कृष्णा प्रोक्ता सा तिळवैष्णवी ॥

તથા,

मुळर्क्षगे राद्यधरे माघमासि व्रजायते । एकाद्यी कृष्णपक्षे सोपवासो जितेन्द्रियः ॥ द्वाद्रयां पट्तिलाहारं कृत्वा पापैः प्रमुच्यते । वराहपुराणे—

चैत्रकृष्णचतुर्दश्यामङ्गारकदिनं यदि । पिशाचत्वं पुनर्ने स्यात गङ्गायां स्नानभोजनात् ॥

विज्ञपुराणेकार्त्तिके भौमवारेण चित्रा कृष्णा चतुर्दशी ।
तस्यामाराधितः स्थाणुर्यव्छेत् शिवपुरं ध्रुवम् ॥

देवीपुराणे-

तथा कृष्णचतुर्द्दश्यां भौमाहे पितृतर्पणम् । विख्यधम्मीतरे,

पौर्णमासीषु सर्वासु मघर्शसाहितासु च । दत्तानामिह दानानां फळं दशगुणं स्मृतम् । महती पूर्णमासी सा युक्ता पूर्णेन्द्रना गुरी ॥

ज्योतिःशास्त्रे —

द्दयेते सहितौ यस्यां दिशि चन्द्रबृहस्पती । पौर्णमासी तु महती प्रोक्ता संवत्सरे तु सा । तस्यां दानोपवासाद्यमक्षयं परिकार्तितम् ॥

तथा,

मासाख्यके चन्द्रगुरू तस्मात्पञ्चद्द्यो रविः।
पूर्णिमा जीववारे तु महच्छद्दा हि सा तिथिः॥ इति।
हरिक्षेत्रे च गङ्गायां सामुद्रे नैमिषे तथा।
महाशब्दतिथी स्नानं दानं श्राद्धमनन्तकम्॥ इति।
पेग्द्रे गुरुः शशी चैव प्राजापत्ये रविस्तथा।
पूर्णमासी तु सा श्रेया महाज्येष्ठीति कीर्तिता॥

वायुपुराणे

आग्नयं च यदा ऋक्षं कार्तिक्यां तु भवेत्क्वचित्।
महती सा तिथिक्षया स्नानदानादिषूत्तमा ॥
यदा याम्यं भवेदक्षं पुण्यं तस्यां तिथौ कचित्।
तिथिः सापि महापुण्या ऋषिमिः परिकीिर्तता ॥
प्राजापत्यं यदा ऋक्षं यदा तस्यां नराधिप !।
सा महाकार्त्तिकी प्रोक्ता देवानामपि दुर्लमा ॥
मन्दे वार्के गुरौ वापि वारेष्वतेषु च त्रिषु।
श्रीण्येतानि च ऋक्षाणि प्रोक्तानि ब्रह्मणा स्वयम् ॥
तत्राद्द्वमेधिकं पुण्यं स्नातस्य च भवेन्नृप !।
दानमक्षयतां याति पितृणां तपेणं तथा ॥

बह्मपुराण-

पुण्या महाकार्त्तिकी स्याजीवेन्दौ कृतिकासु च । मघारवात्योश्च जीवेन्दौ महामाघीति कश्यते ॥ क्योतिः शासेन

मेषस्थश्च यदा सौरिः सिंहे च गुरुवन्द्रमाः। भारकरः श्रवणाल्ये तु महामाघी तु सा स्मृता॥

शातातपः-अमावास्यां भवेद्वारो यश भूमिसुतस्य वै । जाह्ववीस्नानमात्रेण गोसहस्रफळं ळमेत्॥

महाभारते, अमा सोमेन भौमेन गुरुणा रविणा तथा। तचीर्थ पुष्करं नाम स्यमहश्वताधिकम्॥ विष्णुपुराणे,

अमावास्या यदा मैत्रविशाखात्रश्चयोगिनी । श्राद्धे पितृगणस्तृतिं तदाप्तोत्यष्टवार्षिकीम् ॥ क्रिचित्त विशाखास्वातियोगिनीति पाठः । अमावास्या यदा पुष्य रौद्रश्चे वा पुनर्वसौ । द्वादशाब्दीं तथा तृतिं प्रयान्ति पितरोऽर्चिताः ॥ वासवाज्ञकपादर्शे पितृणां तृतिमिच्छता । वारुणे चाष्यदैवत्ये देवानामपि दुर्लुभा ॥ माधासिते पञ्चदशी कदाचिदुपैति योगं यदि वारुणेन ।

ऋक्षेण कालः स परः पितृणां न ह्यहपपुण्येर्नृप ! क्रश्यतेऽसी ॥

व्यासः-वारुणेन समायुक्ता मधौ कृष्णा त्रयोद्शी । गङ्गायां यदि लभ्षेत सूर्यप्रदृशतैः समा ॥ शनिवारेण संयुक्ता सा महावारुणी स्मृता । गुभयोगसमायुक्ता शनौ शतभिषा यदि ।

महामहेति विख्याता त्रिकोटिकुलमुद्धरेत्॥ अर्थोदय उक्तो महाभारते-

अंमार्कपातश्रवणेर्युका चेत्युष्यमाघयोः । अर्थोश्यः स विश्वेयः कोटिसुर्यय्रहैः समः ॥ कचित्तु किञ्चिद्गो महोदय इति पाठः । दिवैव योगः शस्ते।ऽयं न तु रात्रौ कदाचन । इति । कांपेलपछी वाराहपुराणे-

नभस्ये कृष्णपक्षे या रोहिणीपातभूसुतैः।

युक्ता पष्टी पुराणक्षेः कपिला परिकीर्तिता ॥ वतोपवासनियमैर्भास्करं तत्र पृजयेत । कपिलां च द्विजान्याय दस्वा कतुफलं लभेत् ॥

पुराणसमुचये तु—

भाइमास्यिति पक्षे भानौ चैव करे स्थिते। पाते कुजे च रोहिण्यां सा षष्ठी किपलाभिधा॥ इति।

अत्र च भाद्रपदो दर्शान्तमासाभित्रायेण । तत्रैव कृष्णपक्षे पश्ट्यां राहिणी सम्भवति । अयं च यदा सम्पूर्णः तदैव पुण्यः । तदुक्तम्— संयोगे तु चतुर्णी तु निर्दिष्टा परमेष्टिना ।

हस्तस्यस्येश्च फलातिदायार्थः।

যান্ত:---

अमावास्या तु सोमेन सप्तमी भातुना सह । चतुर्थी भूमिपुत्रेण बुधवारेण चाष्टमी ॥ चतस्रस्तिथयः पुण्यास्तुत्याः स्युर्भहणादिभिः । सर्वमक्षयमत्रोक्तं स्नानदानजपादिकम् ॥

शातातपः---

अङ्गारकदिने प्राप्ते चतुर्थी वा चतुर्दशी । भोमवारेण पुण्यासौ सोमवारे कुहूर्यथा ॥ मार्कण्डेयः—

पकाद्द्यां सिते पक्षे पुष्यर्क्षे यदि जायते । द्वाद्द्यां वा तदाशेषपापक्षयक्तरं स्मृतम् ॥

व्यासः-

गुक्के वा यदि वा छण्णे चतुर्थी वा चतुर्दशी । भौमवारेण पुण्यासी सोमवारे कुहूर्यथा ॥ इति ।

इति नक्षत्रवारादियोगप्रयुक्तपुण्यातिथयः ।

श्रथ रात्रिकरणीयवर्ज्यानि । रात्रो स्नानं न कुर्वीत दानं चैव विद्येषतः । नैमिचिकं च कुर्वीत स्नानं दानं च रात्रिषु ॥

> इति रात्रिकरणीयवज्यीनि । अय चतुष्पथसेचावर्जनकालः ।

मध्यं दिनेऽर्धरात्रे च श्राद्धं भुक्तवा तु सामिषम्। सन्ध्यययारुभयोश्चेव न सेवेत चतुष्पथम्॥ इति।

इति चतुष्पथवर्जनकालः।

प्रकीणिककालनिर्णये तिथिविशेषवज्यानि । २४९

क्षय तिथिनिशेषण्डयीन । तत्र सिंहार्के शुक्लचतुथ्यी चन्द्रदर्शनं न कार्य्यम् । मार्कण्डेयः—

> सिंहादित्ये शुक्लपक्षे चतुथ्यी चन्द्रद्शेनम् । मिध्याभिद्वणं कुर्याचस्मात्पश्येन्न तं तदा ॥ इति । षष्ठीवज्योनि ।

ष्ट्यां तैलं वर्जयेदभ्यङ्गे । तथाच रानमालायाम्— षष्ठीषु तैलं पलमप्टमीषु क्षेरिकायां चैव चतुईशीषु । स्त्रीसेवनं नष्टकलासु पुंसामायुःक्षयार्थं मुनयो वदन्ति ॥ इति । स्थ सप्तमीवर्जानि ।

तत्र भविष्यपुराणे— सप्तम्यां न स्पृशेत्तैलं नीलवस्त्रं न धारयेत् । न चाप्यामलकैः स्नानं न कुर्यात्कलहं नरः॥ सप्तम्यां नेव कुर्वीत ताम्रपात्रेण भोजनम्॥

बुध:--

निम्बस्य अक्षणं तेलं तिलेस्तर्पणमञ्जनम् । सप्तम्यां नेव भुञ्जीत ताम्रपात्रेण भोजनम् ॥ इति ।

अथाष्ट्रमीवज्यीनि ।

तत्र व्यास:--

षष्ठ्यप्रमी त्वमावास्य। पक्षद्वयचतुर्दशी।
अत्र सिन्निहतं पापं तैले मांस भगे श्रुरे ॥
पषां केचिदासु तिथिषु क्रमेण निषेधामिच्छन्ति ।
षष्ठ्यां तैलमनायुष्यमप्टम्यां पिशितं तथा।
कामभोगश्चतुर्दश्याममायां तु श्लुरिक्या ॥
दित स्मरणात् ततोऽन्यत्र होषामाव इति , तन्न ।
मांसाशने पश्चदशी तैलाभ्यक्ने चतुर्दशी।

रित मनुनान्यत्रापि तैलादिनिषेघात्। तैलिनिषेघे च सर्वत्र तिल् तृलस्यैव निषेधः तैलपदस्य तत्रैव शक्तः। सामान्यतोऽभ्यङ्गविषेघे तु इतिहनिषेघ प्रवेति। अत्राष्टम्याः पर्वेद्भपत्वात्तस्रयुक्ताः सर्वे निषेधास्तत्र प्रवर्त्तन्ते। पर्वद्भपत्वं चोक्तं—

विध्यपुराणे,

चतुर्दशी अष्टमी च अमाबास्या च पूर्णिमा। पर्वाण्येतानि राजेन्द्र ! रविसङ्कान्तिरेवच ॥

ची० स॰ ३२

इत्येतानि आभिघाय--

तत्रव,

तैलस्त्रीमांसभोगी यः पर्वस्वेतेषु वै पुमान्। विष्मुत्रभोजनं नाम प्रयाति नरकं नरः॥ इति।

पर्वपुरस्कारेण निषेधो वौधायने,

पर्वसु नाधीयीत न मांसमस्नीयात् पर्वसु हि रक्षःपिशाचन्यभि-चारिबन्नितिम्बनीति ।

मनुः--

चतुर्द्दयष्टमी दर्शः पौर्णमास्यर्कसङ्क्षमः।
पष्ठ स्त्रीतैलमांसानि दन्तकाष्ट्रानि वर्जयेत्॥
पञ्चद्दयां चतुर्द्दश्यामष्टम्यां च विद्यारदः।
तैलं मांसं व्यवायं च क्षुरं चैव विवर्जयेत्॥

हारीतः— रलेष्मातके तथाऽलक्ष्मीर्नित्यमेव कृतालया। भगे मांसे क्षुरे तैले नित्यं तिक्वति पर्वसु॥

छिनि वीरुधो यस्तु वीरुर्सस्थे निशाकरे । पत्रं वा पाटयेचेषां ब्रह्महत्यां स विन्दति ॥

वीक्संध्ये=वनस्पतिगते। वनस्पतिगतःवं च त्रिमुहूर्चचतुर्थस्थःवम्।

त्रिमुहूर्तं वसेदकें त्रिमुहूर्तं वसेउजले । त्रिमुहूर्तं वसेद्वोषु त्रिमुहूर्त्तं वनस्पती ॥ इतिस्मृतेः ।

पैठीनसिः —

सायंसन्ध्यां परान्नं च तिलापिष्टं तथैवच । अमावास्यां न सेवेत रात्रौ मैथुनभोजने ॥

अमावास्यां प्राप्येत्यर्थः । वस्तुतस्तु अमावास्यामिति सप्तः म्यन्तम्।

> वस्या वास्या वसी वासी समापूर्वा अमेति च। इत्येवं नवधा प्रोक्ता कृष्णपञ्चदशी तिथिः॥ इति कोशात ।

तथा--

नामायां हरितान् छिन्द्याःकुशांश्च समिघस्तथा । अयं च निषेधो दैवपित्र्यकर्मार्थव्यतिरेकेण । तथाच कात्यायनेन अमायां दर्भच्छेदनिषेधमभिधायोक्तम्— पितृदेवजपार्थे वा समादद्यादिति ।

तथा कात्यायनस्मृतावि --

मासे नभस्यमावास्यां दभी ब्राह्यो नवः स्मृतः । अयातयामास्ते दभी नियोक्तव्याः पुनःपुनः ॥ इति । कुञाः छाकं च पुष्पाणि गवार्थे च तृणादिकम् । आहरेद्देवपिश्यर्थममावास्याहिन द्विजः ॥ इति दीपिकाधृतवचनाच्च ।

स्मृतिसमुखये--

सायंसम्ध्यां पराश्चं च पुनर्भोजनमैथुने । तैलं मांसं शिलापिष्टममावास्यां विवर्जयेतु ॥

मार्कण्डेयः—

अमावास्यासु सर्वासु नवं वस्नं न धारयेत्। इति पर्ववज्यीनि । अथ कालविशेषवज्यीः ।

स्कन्दपुराणे-

शिरःकपालमान्त्राणि नखचर्मतिलास्तथा ।

पतानि क्रमशो नित्यमष्टम्यादिषु वर्जयत् ॥
शिरो=नारिकेलम् । कपालमलावू । आन्त्रं=पटोलं दीर्घम् । नखं=निष्पाः
वाः, चर्म=मसुर्यः । तिलाः=बृन्ताकमिति । बृह्तिप्रसिद्धिरिति हेमादिः ।
धटित्रशन्मते—

सङ्कान्त्यां पञ्चदश्यां च द्वादश्यां श्राद्धवासरे। वस्त्रं च पीडयेन्नैव श्वरंणापि न हिंस्यते॥ हेमाद्रौ दु चतुर्थचरणे करेणापि हि बुध्यते इति पाठः।

व्यासः--

तैलं न संस्पृशेदामं वृक्षादीन् छेदयेन च ।
पक्षादी च रवी षष्ट्यां रिकायां च तथा तिथी ॥
अत्रामनिषेधोऽधिकनिषेधार्थः सामान्येन तैलस्य निषेधात् ।
बहस्यतिः—

अमावास्येन्दुसङ्कान्तिचतुर्दश्यष्टमीषु च । नरख्याण्डाळयोनौ स्याचैळस्त्रीमांससेवनात्॥

त्राणे तु पूर्वार्धे—

कुहूप्र्णेम्दुसङ्गानितचतुर्दश्यष्टमीषु च। इति ।

उत्तरार्छं तदेव। वामनपुराणे—

नन्दासु नाभ्यक्षमुपाचरेत श्लौरं च रिकासु जयासु मांसम्। पूर्णासु योषित् परिवर्जनीया भद्रासु सर्वाणि समारभेत॥ नाम्यङ्गमर्के न च भृभिषुत्रे श्लीरं च शुके च कुजे च मांसम् । बुधेन योषा न समाचरेत शेषेषु सर्वाणि सदैव कुर्यात् ॥ चित्रासु हस्ते श्रवणेषु तैलं श्लीरं विशाखाप्रतिपत्सु वर्ज्यम् । मुले मृगे भादपदासु मांसं योषिनमघाक्विकयोत्तरासु ॥

यमः--

तथासिताष्वरमीषु भृताहेन्द्रक्षये तथा । तैळाभ्यहं स्रोरकर्म्भ स्त्रीसङ्गं च विवर्जयेत्॥

वाराहपुराणे-

न सृच्च नोदकं वापि न निशायां तु गोमयम् । गोमृत्रं च प्रदेषे च गृह्णीयाद्द्युद्धिमात्ररः ॥ अयं च निषेधः शौचाद्यतिरिक्तकर्मस्र तत्र सृद्ग्रहणस्य विहित

श्वात्।

माण्डव्यः==

श्रुतिबेधजातकाश्रप्राश्चनयात्राप्रतिमार्चाः । रविभवनस्थे कार्यं जीवे न कार्या विवाहस्तु ॥ रविभवनं=सिंहराशिः। अयं च नर्मदोत्तरभागे, न दक्षिणे। तथा च-ज्योतिःशक्षे,

लिहे गुरौ सिंहलवे विवाहो नेष्टश्च गोदोत्तरतम्ब यावस् । भागीरथीयाम्यतरंच यावत्तावच्च दोषस्तपनेऽपि मेषे ॥

स्कान्दे--

स्नानं चैव महादानं स्वाध्यायं पितृतर्पणम् । प्रथमेऽब्दे न कुर्वीत महागुरुनिपातने ॥ स्नानं काम्यं पुष्पस्नानादि ।

भविष्यपुराणे--

सुप्ते विष्णौ निवर्त्तन्ते क्रियाः सर्वाः शुभादिकाः। विवाहवतवन्धादिचूडासंस्कारदीक्षणम् ॥ यश्रो गृहप्रवेशश्च प्रतिष्ठा देवभूभृताम्। पुण्यानि यानि कम्माणि न स्युः सुप्ते जगत्पतौ ॥ इति।

मनुः--

च्यवारीमानि कर्माणि सन्ध्यायां परिवर्जयेत् । भाहारं मैथुनं निद्रां स्वाध्यायं च चतुर्थकम् ॥

वृद्धमनु:--

भाहारं मैथुनं निद्रां सन्ध्याकाले विवर्जयेत्। कर्म चाध्ययनं चाापं तथा दानप्रतिष्रद्रौ ॥

प्रकाणिककालानिर्णये कालविद्योषे वर्ष्याः। २५३

आहाराजायते व्याधिर्गर्भो रौद्रश्च मैथुनात्। स्वपनात्स्यादलक्ष्मीकः कर्म चैवात्र निष्फलम्॥ अध्येता नरकं याति दाता नाष्नोति तत्फलम्। प्रतिग्रहे भवेत्पापी तस्मात्सन्ध्यां विवर्जयेत्॥

तथा हेमादौ स्मृतिः—

रात्री दानं न कुर्वात कदाचिद्पि केन चित्। हरन्ति राक्षसा यस्मात्तस्मादातुर्भयावहम्॥ विदेशवतो निर्धाये तु न शुभं कर्म शर्मणे। अतो विवर्जयेत्प्राञ्चो दानादिषु महानिशाम्॥ अस्यापवादो देवलेनोकः—

राहुदर्शनसङ्कान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदानादिकं कुर्यान्तिशि काम्यवतेषु च ॥

वसिष्ठोडिय-

महणोद्वाहसङ्कान्तियात्रार्तिप्रसवेषु च। दानं नैमित्तिकं द्वेयं रात्राविष तदिष्यते॥

নথা----

यश्चे विचाहे यात्रायां तथा पुस्तकवाचने। दानान्येतानि शस्तानि रात्रौ देवालये तथा॥ तथा हेमादौ—

अद्वत्थसागरौ सेव्यौ न स्प्रष्टव्यौ कदाचन । कोणवारे स्पृशेत पूर्वमुत्तरं पर्वाण स्पृशेत् ॥ कोणः=शनैश्चरः । तैलाभ्यङ्गे निषेध उक्तः समन्तुना— तैलाभ्यङ्गो नार्कवारे न भौमे नो सङ्कान्तौ वैधृतौ विष्टिष्टियोः । पर्वस्वष्टम्यां च नेष्टः स दृष्टः प्रोकान्मुक्त्वा वासरे सूर्यस्नोः ॥

थो।नियाद्वबल्यः---

मोहात्प्रतिपदं पष्टीं कुहूं रिक्तां तिथि तथा।
तैलेनाभ्यश्रयेद्यस्तु चतुर्भिः सह हीयते॥
पश्चम्यां च चतुर्द्दश्यां सप्तम्यां रविसङ्क्रमे।
द्वादश्चीं सप्तमीं पष्टीं तैलस्पर्धे विवर्जयेत्॥
प्रयोद्द्यां तृतीयायां प्रतिपन्नवमीद्वये।
तैलाभ्यक्नं न कुर्वीत कुर्युर्वा नवमी विना॥

44-

पञ्जमी दशमी चैव तृतीया च त्रयोदशी। एकादशी द्वितीया च पक्षयोदमयोरापि॥ अभ्यञ्जनस्पर्धनाध्येषाँऽत्र स्नेहं निषेवते । चतुर्णा तस्य वृद्धिः स्यात् धनापत्यबळायुषाम् ॥ इति । गर्गेण कासां चिद्रहणं तत्पकतैळपरम् । सूर्येशुकादिवारेषु निषिद्धासु तिथिष्वपि ।

स्ययुक्ताद्वार्यु निषद्धास्त्र तिथिष्वाप । स्नाने वा यदि वास्नाने पक्कतैलं न दुष्यति ॥

इति षट्त्रंशन्मतादिति केचित्। अन्ये तु रागप्राप्ततैलाविषयो निः षेघः। एवं च सर्वतैलानिषेधप्राप्तौ पकं प्रतिप्रस्यते । विद्यिते च तेलाः भ्यक्ते आममप्युपादेयमेवेति सङ्क्षेपः। गोऽपि—

घृतं च सार्षपं तैलं यत्तैलं पुष्पवासितम् । न दोषः पक्षतैलेषु स्नानाभ्यङ्गेषु नित्यशः ॥

कात्यायनोऽपि---

माङ्गस्यं विद्यते स्नानं वृद्धिपर्वोत्सवेषु च । स्नेहमात्रसमायुक्तं मध्याह्वात्प्राविद्यिष्यते ॥ ६।ति । मांसनिषेधकालो नन्दिपुराष —

बादि नाम चतुई स्यां खदा मांसं विवर्जयेत्। वर्जयेदयने मुख्ये छतस्वर्गमितिर्नरः॥ चतुर्थां चाष्टमी चैव द्वादशी च चतुर्दशी। तथा पश्चदशी वार्थां षडशीतिमुखानि च॥ सङ्कमे चापि सुर्यस्य विषुवे चापि वार्षिके। मांसाज्ञ विरतो मत्यौं याति स्वर्ग दिनत्रयम्॥ तथाचादवयुजं मासं वर्जयेन्मांसमक्षणे। बहुमासकृतं पुण्यं लभेतादवयुजान्नरः॥ मांसभोजनसन्त्यागात पुरुषः शुद्धमानसः। यो नरः कार्लिके मासि मांसं तु परिवर्जयेत्॥ संवत्सरस्य लभते पुण्यं मांसविवर्जनात्।

काछनिर्णयदीपिकायां तु यदि नाम चतुर्द्द्यामिति स्थाने यदि नाम

इति कालीवेशषवज्यानि ।

अय पर्वानुष्ठेयानि ।

विण्यः अवश्यं तिलहोमान् कुर्यादलङ्कतस्तिष्ठेत् प्वमाः वारसेवी स्यात्।

मनुः—(७० ४ २७)० १५०) स्नावित्रान् शान्तिहोमांश्च कुर्यात्पर्वस्र नित्यग्रः। सावित्रान्=स्रवित्रदेवताकान् । अत्र च द्रव्यमक्षताः । शान्तिकामस्तु जुहुयात् गायज्या चाक्षतेः शुचिः । इति स्मृतेः ।

कारयायनः-

पौर्णमास्याममानास्यामधः स्वापो विधीयते । अनाहिताग्नेरप्येष पश्चादश्चेविधीयते ॥

अनाहितामि:=स्मार्ताग्निमान्।

आपस्तम्बः—दिवा आदित्यः सस्वानि गोपायति । नकं चन्द्रमाः त-स्माद्माबास्यायां साधीयसीमात्मनो गुप्तिमिच्छेत्। प्राजापत्येन ब्रह्मच-र्यकालेन च जायया सहैतां रात्रि सुर्याचन्द्रमसौ वसत इति ।

प्राजापत्येन=र्ष्टयोपसर्पणराहित्येन ।

तथा,

मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भोश्ययो मतः। अयातयामास्ते दर्भा नियोक्तव्याः पुनः पुनः॥

इति पर्वानुष्ठेयानि ।

अध नानायुगधर्माः।

तश्रीपकायनः--

श्रुति**श्च** शौचमाचारः प्रतिकालं विभिद्यते । नानाधम्माः प्रवर्त्तन्ते मानवानां युगे युगे ॥

श्रुत्यादिप्रमाणं शौचादिराचा श्रु प्रतिकालं प्रतियुगं मिद्यते । अनेन श्रुतिकपूर्वार्धेन प्रतियुगमाचारशब्दवाच्याग्निहोत्रादिकर्मणां मेद उक्तः क्रिक्षेद्रवेच च तत्प्रतिपादकश्रुत्यादिप्रमाणस्यापि मेद उक्तस्तत्र कर्मा मेदे हेतुमाहोत्तरार्धेन—नानाधर्मा इत्यादिना । धर्मा अरोगत्वाह्यः स्तदुकं—

मनुना, (८० १ इले० ८३।८४)

यरोगाः सर्वसिद्धार्थाश्चतुर्वर्षशतायुषः ।
कृतत्रेतादिषु त्वेषामायुर्द्दस्ति पादशः ॥
वेदोक्तमायुर्मस्यानामाशिषश्चेव कर्मणाम् ।
फलन्त्यनुयुगं लोके प्रभावाश्च शरीरिणाम् ॥ इति ।
तथारणके पर्वणि हन्महर्शने कृतादिधरमानुदाहत्योक्तम्—
पादेनेकेन कीन्तेय ! धर्मः कल्यियो स्थितः ।
तामसं युगमासाध कृष्णो भवति केशवः ॥
वेदाचाराः प्रशाम्यन्ति धर्मयक्षक्रियाह्तथा ।

र्दतयो ब्याध्यस्तन्द्रीदोषाः क्रोधादयस्तथा । उपद्रवाश्च वर्त्तन्ते आधयः क्षुद्भयं तथा ॥ इति ।

सदयमधेः । युगस्वभावादहरहरपचीयमानज्ञानकर्मेन्द्रियशक्तीनां द्विजातीनां कतिपयाङ्गसहितामिहोत्रादिकम्मेणां प्रमादालस्यादिभिस्तः तदङ्गहानात्तरेवनाप्रत्यमिद्वायमानानां भेदादिव तत्प्रातिपादकानां श्रुत्या-दिनामिप भेद इव भवति न पुनः श्रुत्यादीनां कर्मणां वा वास्तवो भेद स्यभिष्रायः। अन्यव च दिशा प्रवञ्जातीयकानि वचनानि बोध्यानि।

मनुरपि--(अ० १ इलो० ८५ ८६)

अन्ये कृतयुगे धर्मास्त्रेतायां झानमुच्यते । अन्ये कलियुगे नृणां युगहासानुद्धपतः ॥ तपः परं कृतयुगे त्रेतायां झानमुच्यते । द्वापरे यद्वमेबाहुर्दानमेव कली युगे ॥

तपः=क्रुच्छ्चान्द्रायणादि । तदुक्तम्--स्कन्दपुराणे,

> वेदोक्तेन प्रकारेण कृष्क्यान्द्रायणादिभिः। <mark>शरीरशोषणं यत्ततप इत्युच्यते बुधैः॥ इति।</mark>

वरं=प्रधानम् । महाभारते--

तपः परं कृतयुगे त्रेतायां श्वानमुत्तमम् । द्वापरे यश्चमेवाहुर्दानमेव कलौ युगे ॥

.तथा---

तपः परं कृतयुगे त्रेतायां ज्ञानमुत्तमम्। द्वापरे यज्ञमेवाहुः कली दानं दया दमः॥

वृहस्पितः— तपो धर्मः कृतयुगे ज्ञानं त्रेतायुगे स्थितम् । द्वापरे चाध्वरः प्रोक्तास्तिष्ये दानं दया दमः॥

तिष्यः=कलिः।

शिवपुराणे-

ध्यानं परं कृतयुगे त्रेतायां लिङ्गपूजनम् । द्वापरेऽध्ययनं तिष्ये महादेवस्य कीर्त्तनम् ॥

तथा— ध्यानं परं कृतयुगे त्रेतायां यजनं तथा। द्वापरे लिङ्गपूजा च कलौ राङ्करकिर्नम् ॥

विष्णुधर्मोत्तरे—

ब्रानं परं कत्रयुगे त्रेतायां च ततः परम्।

द्वापरे च तथा यञ्चः प्रतिष्ठा तु कलौ युगे ॥

कतादिषु युगेषु प्राचुर्येण प्रवर्त्तमानानि प्रमाणान्याह—

पराचरः,

कृते तु मानवा धर्मास्त्रेतायां गौतमा मताः। द्वापरे शङ्कालिखिताः कलौ पाराशराः स्मृताः॥

तपः परं कृतयुगे इत्यायुक्तं तत्र हेतुमाह— स एव,

कृते त्वस्थिगताः प्राणास्त्रेतायां मांसमाश्रिताः। द्वापरे रुधिरे स्वैव कलौ त्वन्नादिषु स्थिताः॥

प्राणनादिवृत्तिपञ्चकोपेतो वायुविदेशकः प्राणः, स चास्थिमांसादिमः येषु दारीरेषु कर्मसूत्रनिबद्धो युगसामध्यीदस्थ्यादिषु स्थितो भवति । साक्षात्प्रवृत्तिनिवृत्यनौपयिकानां युगस्वभावादिप्रतिपादकानां वचनानां प्रतिषेधे विदेशषपर्यवसायितामाह—

स एव, युगे युगे च ये धम्मांस्तत्र तत्र च ये द्विजाः। तेषां निन्दा न कर्जन्या युगरूपा हि ते द्विजाः॥ तेषामित्युपलक्षणम्। कामकोधलोभादीन् सर्वान् दोषान्कालकः तान् झात्वा कस्यापि निन्दां न कुर्यादित्यर्थः।

नन्वेवम्—
जितो धर्मो हाधर्मेण सत्यं चैवानृतेन च।
जिताश्चारेश्च राजानः स्त्रीभिश्च पुरुषाः कलै।
इत्यादिवचनवोधितयुगधर्मानुसारिणां प्राणिनामनिन्धत्वे,
धर्म चर सत्यं वदः

नास्ति सत्यात्परो धर्मो नानृतात्पातकं परम् । स्थितिर्हि सत्यं धर्मस्य तस्मात्सत्यं न लोपयेत् ॥

इत्यादीनि विधिनिषेधानिषयाणि श्वातिस्मृतिशास्त्राण्यप्रमाणीकृतानि
स्युरिति चेत् , न । युगानुक्षपं स्वस्वसामध्यमालोच्य मुख्यक्रव्येनानुक
द्वपं न वा नित्यनिमित्तिकानि कर्माण्यनुतिष्ठतां प्रतिषिद्धानि च वर्जयतां
प्रमाद्कतपातकप्रायश्चित्तानि चाचरतामत्यन्ताशकानां वानिन्धत्वम् ।
तद्वस्येषां निन्द्यत्वमिति वस्तुस्थितिः । एवं सत्यिपं वस्तुतो निन्द्यस्याः
वि स्वयं दोषान्नाविष्कुर्यादिति तेषां निन्दा न कर्त्तव्येत्यस्याभिप्राय इतिः

बृहस्पीतः--

कृते यद्ब्दाद्धर्मः स्थात्त्रञ्जेतायामृतुत्रयात्। द्वापरे तु त्रिपक्षण कलावहनि तद्भवेत्॥ ब्रह्माण्डपुराणे--

त्रेतायामाव्दिको धर्मो द्वापरे मासिकः स्मृतः। यथाशकि चरन् पाजस्तद्ह्वा प्राप्तुयात्कला ॥

विश्वपुराणे— यत्कृते दश्चभिवयस्त्रितायां हायनेन तु । द्वापरे तत्तु मासेन चाहोरात्रेण तस्कर्छो ॥

स्कन्दपुराणे —

व्रह्मः कृतयुगे देवस्त्रेतायां भगवान् रविः । ह्मापरे भगवान् विष्णुः कलौ देवो महेरवरः ॥ कृते नारायणः स्कृतः शुद्धमृत्तिरूपास्यते । व्रतायां यद्वरूपेण पाञ्चरात्रेण द्वापरे ॥

भागवते-

कृतं त्रेता द्वापरं च कलिरित्यत्र केशवः। नानावर्णाभिधाकारो नानव विधिनेज्यते ॥ कृते शुक्काधतुर्वाहुर्जिटली बल्कलाम्बरः। कृष्णाजिनापवीती च चित्रदण्डकमण्डलुः॥ मनुष्यास्तु तदा शान्ता निर्वेराः सुदृदः समाः। यजन्ते तपसा देवं शमेन च दमेन च ! इंसानुवर्णी वैकुण्ठी वर्यो योगेइवरोऽमलः। ईश्वरः पुरुषोऽसकः परमात्मेति गीयते ॥ त्रेतायां रक्तवणीं इसी चतुर्वाहु स्त्रिमेखलः। हिरण्यकेशस्त्रस्यात्मा स्त्रक्षुत्राद्युपलक्षणः ॥ तं तदा मनुजा देवं सर्वदेवमयं हरिम्। यजन्ति विद्यया त्रय्या धर्मिष्ठा ब्रह्मबादिनः ॥ विष्णुर्येज्ञः पृद्दिनगर्भः सर्वदेव उरुक्रमः। वृषाकिपर्जयन्तश्च उरुगाय इतीर्यते ॥ द्वापरे भगवान् श्यामः पीतवासा निजायुधः। श्रीवत्सादिभिरङ्केश्च लक्षणैरुपलक्षितः ॥ तं तथा पुरुषं मर्स्या महाराजोपलक्षणम्। यजन्ति वेदतन्त्राभ्यां परं जिज्ञासवो नृप !॥ नमस्ते वासुदेवाय नमः सङ्कर्षणाय च। प्रदुम्नाय।निरुद्धाय तुभ्यं भगवते नमः॥ नारायणाय ऋषये पुरुषाय महातमने। विद्वेद्वराय विश्वाय सर्वभृतात्मने नमः ॥

श्रति द्वापर उर्वाशं स्तुवन्ति जगदीश्वरम् ॥ नानातन्त्रविधानेन कळाविष यथा शृणु । कृष्णवर्णान्वितं कृष्णं साङ्गोपाङ्गास्त्रपार्षदम् ॥ यद्भैः सङ्कीर्त्तनप्रायेर्यज्ञान्ति हि सुमेधसः । एवं युगानुक्षेपण मगवान्युगवर्तिभिः ॥ मनुजैरिज्यते राजन् ! श्रेयसामीश्वरो हरिः ।

विष्णुधर्मोत्तरे--

पुष्करं तु इते सेव्यं त्रेतायां नैमिषं तथा। द्वापरे तु कुरुक्षेत्रं कठौ गङ्गां समाधयेत्॥

वामदेवः-

कते तु सर्वतीर्थानि त्रेतायां पुष्करं परम्। द्वापरे तु कुरुक्षेत्रं कली गङ्गा विधिष्यते॥

> इति नानायुगधर्माः । अथ नानायुगवज्योति ।

तत्र शातातपः-

त्यजेद्देशं कृतयुगे त्रेतायां त्राममुक्तुजेत्। द्वापरे कुलमेकं तु कर्चारं तु कलौ युगे॥ कृते सम्माषणादेव त्रेतायां स्पर्शनेन च। द्वापरे चान्नमादाय कलौ पतति कम्मणा॥

इति नानाबुगवज्यानि ।

भय कलियुगधर्माः ।

महाभारते-

यस्त्वीनमः शिवायेति मन्त्रेणानेन शङ्करम् । सक्तरकालं समम्यर्चेत्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ सर्वावस्थां गतो वापि युक्तो वा सर्वपातकैः । यस्त्वीनमः शिवायेति मुच्यते तु कलौ नरः ॥ शाख्येनापि नमस्कारः प्रयुक्तः शुलपाणये । संसारदोषसङ्घानामुच्छेदनकरः कलौ ॥

तथा--

सदा तं यजते यस्तु श्रद्धया मुनिपुद्गव!। लिङ्गेऽय स्थण्डिले वापि कृतके विधिपूर्वकम्॥ युगदोषं विनिर्जित्य रुद्रलोके प्रमोदते।

लिजपुराणे—

कलौ रुद्रो महादेवः शहरो नीळलोहितः।

प्रकाराते प्रतिष्ठार्थे धर्मस्य विकृताकृतिः॥ ये तं विप्रास्तु सेवन्ते येन केनापि राङ्गरम्। कालिदोषं विनिर्जित्य प्रयान्ति परमं पदम्॥

व्यासः---

ध्यायन्कृते यजन् यञ्चस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन् । यदाप्रोति तदाप्रोति कलौ सङ्कीर्यं केशवम् ॥

भागवते-

काँछ समाजयन्स्यायाँ गुणबाः सारभागिनः । यत्र सङ्कीर्त्तनेनैव सर्वः स्वार्थोऽपि लक्ष्यते ॥ सङ्कीर्तनेन=हरिसङ्कीर्त्तनेन ।

न ह्यतः परमो लामो देहिनां भ्राम्यतामिह । यतो विन्देत परमां शान्तिं नदयति संस्रतिः॥

भाग्नपुराण-

नास्ति श्रेयस्करं नृणां विश्णोराराधनान्मुने ! ।
युगेऽस्मिस्तामसे घोरे यज्ञदेवविवर्जिते ॥
कुवीताराधनं राजन्वासुदेवे कली युगे ।
यदभ्यव्ये हर्षि भक्त्वा कृते वर्षदातं नृप ! ।
विधानेन फलं लेभे अहोरात्रात्कलाविति ॥

तथा,

कली कलिमलध्वंसं सर्वपापहरं हरिम् । येऽर्चयन्ति नरा नित्यं तेऽपि वन्द्या यथा हरिः ॥ धर्मोत्कषमतीवानुप्राप्तोति पुरुषः कलौ । स्वरुपायासेन धर्मञ्चस्तेन तुष्टोऽस्म्यहं कलौ ॥ धन्ये कलौ भवेद्विपा अस्पक्लेशीर्महत्फलम् ।

विष्णुपुराणे--

देवतावेदमपूर्णानि नगराणि कलौ युगे । कर्त्तस्यानि महीपालैः स्वर्गलोकमभीप्सुभिः ॥

क्रमंपुराणे-

गङ्गामेव निषेवेत प्रयागे तु विशेषतः । नान्यत्कलियुगोङ्गतं मलं हन्तुं सुदुष्करम् ॥ स्कन्दमविष्यपुराणयोः=

> भुक्तिमुक्तिफलवेष्सुरव्योपायेन चेन्नरः। तीर्थान्येवाश्रयेद्विद्धान्कला गङ्गां विशेषतः॥ गङ्गोत्तरवहा कार्यां लिङ्गं विश्वेदवरं मम। उम विमुक्तिदे पूंसां प्राप्ते दावानले कलौ॥

नारदीये-

कलौ तत्परमब्रह्मश्रासये सत्वरं नृणाम् । गङ्गाभजनमेवाहुर्महोपायं महर्षयः ॥ कामिकसंहितायाम्—

> न भवेद्वेदमन्त्राणां संसिद्धिः शुद्धिवर्तिते । मन्त्रेविना न सिद्धान्ति प्रक्षाः शुद्धिस्तु दुर्लभा ॥ काले कली विशेषेण शुद्धं वस्तु न हर्यते । कली युगे हि तमसा नष्टधर्मे भयङ्करे ॥ अनवव्छित्तसन्तानो धर्मतन्तुर्हि जाह्नवी । विना गङ्गां धर्ममधीं गतिः स्याच्च कथं कली । शिरसः कर्त्तनं तस्य प्राणत्यागोऽपि वा वरः । समर्थस्तु कली काले गङ्कां यो नामिगच्छति ॥

भविष्यपुराणे—
कला कलुषिचतानां पापद्रव्यरतात्मनाम् ।
विधिहोनिक्रयाणां च गतिर्गक्कां विना नहि ॥
अनाश्चित्य तु गङ्गां हि मुक्तिमिच्छति यः कलौ ।
सुर्थ्य द्रष्टुमिहोद्युको जात्यन्धसहशस्तु सः ॥
वृथा कुलं वृथा विद्या वृथा यज्ञा वृथा तपः ।
वृथा दानानि तस्येह कलौ गङ्गां न याति यः ॥

इति कलियुगधर्माः । भथ कलियुगवर्ज्यानि ।

ब्रह्मपुराणे--

दीर्घकालब्रह्मचर्यं घारणं च कमण्डलोः । गोत्रान्मातृसपिण्डाचु विवाहो गोवधस्तथा । नराश्वमेधौ मद्यं च कलौ वर्ज्यं द्विजातिभिः ॥

तथा—

ऊढायाः पुनरुद्वाहं ज्येष्ठांशो गोवधस्तथा। कलौ पञ्च न कुर्वीत भ्रातृजायां कमण्डलुम्॥

कतुः— देवराञ्च सुतोत्पत्तिर्देचा कन्या न दीयते । न यक्के गोवधः कार्यः कलौ च न कमण्डलुः॥

आदित्यपुराणे-

श्चपथाः राकुनाः स्वप्ताः सामुद्धिकमुपश्चतिः । उपयाचितमादेशाः सम्भवन्ति कलै। क्रचित्॥

तस्माचन्मात्रलामेन कार्यं यत्तक कारयेत्। तथा धर्मञ्चसमयवशादन्यान्यपि कलौ वर्ज्यानि । विधवायां प्रजोत्पत्तौ देवरस्य नियोजनम् । वालिकाक्षतयोग्याश्च वरेणान्येन सङ्गतिः॥ कन्यानामसवर्णानां विवाहश्च द्विजातिभिः। आततायिद्विजात्रवाणां धर्मयुद्धेन हिंसनम् ॥ द्विजस्यान्धौ तु नौयातुः श्लोधितस्यापि सङ्गहः। सत्रदीक्षा च सर्वेषां कमण्डलुविधारणम् ॥ महाप्रस्थानगमनं गोसंब्रतिश्च गोसवे। सौत्रामण्यामपि सुराग्रहणस्य च सङ्ग्रहः॥ अभिहोत्रहवण्याश्च लेहो लीढापरित्रहः। वानप्रस्थाश्रमस्यापि प्रवेशो विधिचोदितः ॥ **वृत्तस्वाध्यायसापेक्षमघसङ्गोचनं तथा**। प्रायभित्तविधानं च विप्राणां मरणान्तिकम् ॥ संस्रीदोषः स्तेयान्यमहापातकनिष्कृतिः। वरातिथि।पेत्भयश्च पश्चाकरणिकया ॥ दत्तौरसेतरेषां तु पुत्रत्वेन परिग्रहः। (१)सवर्णानां तथादुष्टैः संसर्गः शोधितरपि॥ अयोनौ सङ्घहे वृत्ते परित्यागो गुरुक्षियाः। परोहेशात्मसन्त्याग उच्छिष्टस्यापि वर्जनम् ॥ प्रतिमाभ्यचनार्थाय सङ्खरपश्च संघर्मकः। अस्थिसञ्जयनाद्ध्वमङ्गस्पर्शनमेव च ॥ शामित्रं चैव विप्राणां सोमविक्रयणं तथा। षड्मकानशनेनात्रहरणं हीनकर्मणः॥ श्रदेषु दासगोपालकुलमित्रार्धसीरिणाम्। भोज्यानता गृहस्थस्य तीर्थसेवातिद्रतः॥ शिष्यस्य गुरुदारेषु गुरुवद्वृत्तिशीलिता । आपद्राचिद्विज्ञाग्याणामद्यस्तनिकता तथा॥ प्रजार्थे तु द्विजाग्न्याणां प्रजारणिपरिष्रहः । हाह्मणानां प्रवासित्वं मुखाग्निधमनक्रिया ॥ षलात्कारादिदुष्टस्रीसङ्ग्रहो विधिचोदितः।

⁽ १) सवर्णान्याङ्गनादुवैरिति पाठान्तरं निर्णयसिन्धादी ।

यतेस्तु सर्ववर्णेषु भिक्षाचर्या विधानतः।
नवीदके दशाहं च दक्षिणा गुरुचोदिता॥
ब्राह्मणादिषु शृद्धय पचनादिक्रियापि च।
भृग्वित्रपतेनश्चेव वृद्धादिमरणं तथा॥
गोत्तिशिष्टे पयसि शिष्टेराचमनक्रिया।
पितापुत्रविरोधेषु साक्षिणां दण्डकल्पनम्॥
यतेः सायंगृहत्वं च मुनिभिस्तत्त्वतत्परैः।
पतानि लोकगुप्त्यर्थे कलेरादी महात्मिनः॥
निवर्तितानि कर्माणि व्यवस्थापुर्वकं बुधैः।
समयश्चापि साधूनां प्रमाणं वेदवद्भवेत्॥

पुराणान्तरे—

ऊढायाः पुनरुद्वाहं ज्येष्टांशं गोवधं तथा। कळी पञ्च न कुर्वीत सातृजायां कमण्डलुम्॥

निगमेऽपि-

अक्षता गोपशुश्चैव श्राद्धे मांसं तथा मधु। देवराच सुतोत्पत्तिः कलौ पञ्च विवर्जयेत् ॥

ब्यासः--

चत्वार्यद्धसहस्राणि चत्वार्यद्धरातानि च । कलेर्यदा गमिष्यन्ति तदा त्रेतापरिष्रहः ॥ सन्न्यासश्च न कर्चन्यो ब्राह्मणेन विजानता ।

रेबल:--

यावद्वर्णविभागोऽस्ति यावद्वेदः प्रवर्तते । अग्निहोत्रं च सन्न्यासं तावरक्वर्यारकलौ युगे ॥

लौगाक्षि:--

अर्घाधानं स्मृतं श्रोतस्मार्चाग्न्योस्तु पृथक्कृतिः। सर्वाधानं तयोरैक्यकृतिः पूर्वयुगाश्रया॥

इति कलिवज्यांनि ।

अय दीक्षाकालः।

कालोत्तरे--

शरद्वसन्तयोर्थोगो दीक्षाकर्मविधौ स्मृतः । तयोरसम्भवे वर्षा विनान्यत्रापि शस्यते ॥ श्वरद्वसन्तयोर्थोग इति शरदि वसन्ते चेत्यर्थः । तत्र मासफलानि सर्विद्वायाम्—

असिद्धिर्भूमिसम्पात्तिमर्गणं बन्धुनारानम् ।

आयुर्वाद्धः प्रजानाद्यः सम्पत्ती रत्नसञ्चयः ॥
ग्रुमप्राप्तिः स्थाननाद्यो मेघार्थश्च वद्योद्यतिः ।
बेशदीनां फळ बेयं मळमासं विवर्जयेत् ॥
कारणे तु अन्यथा मासफलान्युक्तानि ।
वैशाखपूर्वजे मासे मन्त्रारम्भः सुदुःसहः ।
वैशाखे धनदायी च ज्येष्ठे मृत्युप्रदो भवेत् ॥
आषादे पुत्रलाभाय श्वावणे शुभदो मतः ।
भाद्रे चैव ज्ञानहानिस्तथासिद्धिः प्रकीत्तिता ॥
आदिवने सर्वसिद्धिश्च कार्त्तिको ज्ञानसिद्धिदः ।
ग्रुमकुन्मागद्यीषेः स्यार्वोषो दुःखविधायकः ॥
मान्ने मेधाविवृद्धिश्च फाल्गुने सर्ववद्यता ॥ दति ।
अत्राप्तदस्य सम्यक्फलता पूर्ववक्येऽनिष्टफलद्वमुक्तमतो

विकल्पः।

सिदान्तशेखरे तु विशेषः।

शरतकाले च वैशाखे दीक्षा श्रेष्टफलप्रदा।
फारुगुने मार्गशीर्षे च ज्येष्ठे दीक्षात्र मध्यमा॥
आषादः श्रावणो माघः कनिष्ठाः सद्भिराहताः।
निन्दितश्चेत्रमासस्तु पौषा भाद्रपदस्तथा॥
निन्दितेष्वपि मासेषु दीक्षोक्ता ग्रहणे शुभा।

कारणे--आषाढपूर्वमासे च आषाढे मार्गशीषके। दीक्षां न कारयेद्धीमानन्यमासेषु कारयेत्॥ शुक्छपक्षे शुभक्षे च शुभवारतिथा तथा। इति ।

कियाकाण्डशेखरे तु— न विना पर्व दीक्षा स्यात् वर्षासु मधुपौषयोः । अन्यत्र तु सदा कार्या विद्युद्धौ गुरुशिष्ययोः ॥ वर्षादौ हि निमित्तानि प्रशस्तान्युपलक्ष्य वै ।

इति वर्षादिनिषिद्धकालेष्वपि ग्रुभशकुनाद्यपलम्मे सति दक्षि

कार्यत्याह हेमादिः । अगस्तिसंहितायाम्—

शुक्लपक्षेऽथ ऋष्णे वा दीक्षा सर्वसुखावहा । इति ।

कालोत्तरे विद्योषः।

दीक्षारम्भः प्रकर्चन्यो भृतिकामैः सिते तथा।
मुक्तिकामैः कृष्णपक्ष इति।

संहितायां तु-

पूर्णिमा पञ्चमी चैव द्वितीया सप्तमी तथा। त्रयोदशी च दशमी प्रशस्ताः सर्वकामदाः॥ इति। अन्यत्रापि—

कृष्णाष्ट्रस्यां चतुर्दश्यां पञ्चपर्वदिनेऽथवा । इति । मन्त्रसारसङ्ग्रहे—

द्वितीया पश्चमी चैव पष्ठी चापि विशेषतः। द्वादश्यामपि कर्त्तव्यं त्रयोद्द्यामथापि वा॥ इति। मन्त्ररत्नावत्यामपि—

चतुर्थीं नवमीं षष्ठीमष्टमीं च चतुर्दशीम्। पौर्णमासीं विना शेषा हिता मुक्ती मुमुक्षुमिः॥

हेमाबौ स्मृत्यन्तेर—

संसम्यां च नवम्यां च एकाद्रयामथापि वा। दशम्यां च त्रयोद्रयां दीक्षाकर्म प्रशस्यते ॥ क्विचित्तु त्रयोद्रयाममावास्यामिति पाठः। सितेन्दुशगुरूणां तु परीक्षेत गुणागुणैः ॥ गुणैर्युक्ता तु सङ्गाह्या गुणेहींनां तु वर्जयेत्। इति ।

सितः=शुकः। शे=बुदः। एषां गुणागुगः तिथिवारसंयोगजैः उदिताः स्तमितवकातिचारुकपैदीक्षालग्ने केन्द्रिक्रोणपडप्टमान्त्यस्थितिह्रपै

र्गुणागुणैः । कालोत्तर—

चतुर्थ्यामथवाष्ट्रम्यां चतुर्दश्यां तथैव च ।
पूर्णिमायां प्रकर्त्तव्यं भृतिकामैः सिते सदा ॥
मुक्तिकामैः ऋष्णपक्षे यत्किञ्चित्कमं चाचरेत ।
दिनव्छिद्राणि मुक्तवाथ याश्चान्यास्तिथयः स्मृताः ॥ इति ।
तरवसागरसंहितायां विदेशिषः ।

तां तां तिथि समालोध्य तद्भकांस्तत्र दीक्षयेत्। इन्द्र उवाच।

कस्य का तिथिरुद्दिष्टा समासाद्वद नारद!। नारद उवाच ॥

व्रह्मणः पौर्णमास्युका द्वादशी चक्रधारिणः। चतुर्दशी शिवस्योका बाचः प्रोक्ता त्रयोदशी॥ द्वितीया च श्रियः प्रोक्ता पार्वत्यास्तु तृतीयिका। नित्या मार्गेषु पार्वत्या अष्टमी च चतुर्दशी॥

खीं। स्व ३३

चतुर्थां गणनाथस्य मानोः प्रोक्ता तु सप्तमी । एवं मुख्यास्तु तिथयः सुरेन्द्र ! परिभाषिताः ॥ इति ।

रस्नावल्याम्-

आदित्यं मङ्गळं स्रोरिं त्यक्त्वा वारास्तु भूतये। इति ।

संहितायां तु-

रवौ गुरौ सिते सोमे कर्त्तव्यं बुधशुक्रयोः। इति । सिते=शुक्कपक्षे इत्यर्थः।

संहितायाम्-

अधिवनीरोहिणीस्वातिविद्याखाहस्तमेषु च। ज्येष्ठोत्तरात्रयेष्वेव कुर्वान्मन्त्राभिषेचनम्॥

रत्नाबल्याम्-

त्रीण्युचराणि रोहिण्यः पुष्यकं मृगशीर्षकम् । हस्तः स्वातिरनुराधा मघा मूळं च रेवती ! अभिजित् श्रवणं चेति शिवयोगे चतुईशी ॥

कारणे--

पौष्णं रोहिण्यथादित्यं श्रवणं चाश्विनी तथा। सावित्रं त्वाष्ट्रवायव्यमेन्द्रं नैर्ऋतमेव च ॥ तिष्यं त्रिष्ठचराद्रीं च सौम्यं शिष्यात्रिजनमभम्। नक्षत्राणि प्रशस्तानि दीक्षाकर्माण सुवत !॥ इति ।

पौष्णं=रेवती । आदिस्यं=पुनर्धसुः । सावित्रं=हरूतः । त्वाष्ट्रं=चित्रा । वायः
व्यं=स्वातिः । ऐन्दं=ज्येष्ठा । नैऋतं=मुलम् । सौम्यं=मृगशीर्षकम् । शिष्यत्रिजनमः
भं=शिष्यजनमनक्षत्रदशमैकोनविशातिनक्षत्रम् ।

अन्यत्रापि-

उत्तरात्रयरोहिण्यो रेवतीपुष्यवासवम् । धनिष्ठावायुमित्राक्षिपित्र्यं स्वाष्ट्रं च नैर्ऋनम् ॥ ऐशैवष्णवहस्ताश्च दक्षिायां तु शुभावहाः । इति ।

योगा अध्युक्ता रत्नावत्याम्-

योगाश्च प्रीतिरायुष्मान्सौभाग्यः श्रांभनः स्मृतः।
सुकर्मा च श्रुतिबृद्धिर्घ्वः सिद्धिश्च हर्षणः॥
वरीयांश्च शिवः सिद्धो ब्रह्मा ऐन्द्रश्च षोडशः।
निन्धानि तानि सर्वाणि प्रशस्तानि विमुक्तये॥
प्रतिपत्पृर्वाषाढा च पञ्चमी कृतिका तथा।
प्रवामाद्वपदा षष्टी दशमी रोहिणी तथा॥
बादश्यां सर्वनक्षत्रमर्थमणा च त्रयोदशी।

प्रकीर्णककालानिर्णये दीक्षाकालनिर्णयः। २५९

नक्षत्रयोगा इत्येते देवानामपि नाशदाः ॥ शकुन्यादीनि विधि च विशेषण विवर्जयेत् । इति ।

कारणे-

राशयश्च चराः श्रेष्ठा मध्यमाश्चोभयोः स्मृताः। स्थिराश्च नेधनस्थाने प्रहाः सर्वे विवर्जिताः। आचार्यशिष्ययोरानुकुत्ये गुभन्नदं भवेत्॥

कियाकाण्डशेखरे—

राइयादिवर्गसंगुद्धिर्छग्ने चन्द्रांकयोरित ।
वर्छ गोचरसिद्धिश्च ज्योतिःशास्त्रे प्रतीयताम् ॥
लग्नदोषा प्रहरोषाः सर्वे नर्द्यान्ति वै शुमे ।
लग्नस्थे भागवे प्रौढे केन्द्रस्थे वा बृहस्पतौ ॥
हत्यादिनिपुणं वीक्ष्य दक्षिां कुर्वात देशिकः ।
मौमुक्षवीं प्रत्ययं तु न कालनियमः स्मृतः ॥ इति ।
मन्त्रवर्णेषु सिद्धाणीत्सुसिद्धान्मेलयेद् बुधः ।
वैरिवणांनुदासीनान् गुणयेद्दश्मिः पृथक् ॥
सिद्धराशौ हरेद्धागं वस्तुभिर्मानुभिः स्वरैः ।
त्रिधा स्थाप्यात्र यः शेषो यामसङ्ख्योदिता हि सा ॥
रिपुराशिगतः शेषो मासोऽसौ परिकार्तितः ।
हरेत्पञ्चदशैर्मांगं तिथिक्षानाय केवलम् ॥
मासि तस्मिन् तथा यामे कुर्वीत ग्रहणं मनोः ।
ज्योतिःशास्त्रसुनिर्णीते लग्ने वा द्यिक्षतो भवेत् ॥ इति ।

पतदुक्तं भवति । देयमन्त्रवर्णान् कोष्ठचके चतुक्कोष्ठात्मकमेकको प्रमङ्गीकृत्य सिद्धसाध्यसुसिद्धवैदिभेदेन पृथक्कृत्य तन्मध्य सिद्धसुः सिद्धवर्णानेकीकृत्य साध्यवैदिवर्णान् प्रत्येकं दश्यभिर्गुणायित्वा सर्वमे कीकृताङ्कान् पृथक् स्थानत्रये संस्थाप्य प्रथममधिभेईरेत् । अवशिष्टा-द्भसमो यामः । एवं भानुभिर्हतेऽवशिष्टाङ्कसमो मासः । पश्चदशिमेईते शेषाङ्कसमा तिथिः । तत्र तस्मिन् मासे शुक्छपक्षे तस्मिन् दिने त-स्मिन् प्रहरे मन्त्रमुपदिशेत् । मुमुक्षदीक्षायां कृष्णपक्ष इति विशेषः ।

रत्नावस्याम्-

निन्छ।नि तानि खर्वाणि प्रशस्तानि विमुक्तये।

संहितायाम्--

पञ्चाङ्गगुद्धदिवसे स्वोदये तिथिवारबोः। गुरुगुकोदये गुद्धलग्ने द्वादश्वशोधिते॥ प्रवृद्धे बलसंगुक्ते गुक्ते देवगुरी तथा। गुमे विध्वसमायोगे गुभवर्गे गुभोदये ॥ इस्रादौ सर्वमन्त्राणां सङ्गहः सर्वसौरूपकृत् । इति ।

तथान्यत्र-

शिष्यत्रिजन्मदिवसे सङ्कान्तिविषुवेऽयने । अन्येषु पुण्ययोगेषु प्रहणे चन्द्रसूर्थ्ययोः ॥ शिष्यानुकुले काले वा देहशुद्धिः शुभावहा । इति ।

महाकापिलपञ्चरात्रे—

एवं नक्षत्रतिथ्यादौ करणे योगवासरे। मन्त्रोपदेशो गुरुणा साधनं च शुभावहम् ॥ इति ।

गुरुणा कर्त्तव्य इति शेषः। साधनं=साधनारस्म इत्यर्थः। कार्यः मिति शेषः।

भथ पूर्वोक्तदीक्षाकालापनादः ।

अगिरतसंहिताथाम्— सूर्यप्रहणकाले तु नान्यदन्वेषितं भवेत् । सूर्यप्रहणकालेन न समोऽन्योऽस्ति कश्चन ॥

तत्र यदाकृतं सर्वमनस्तफलदं भवेत् । इति ।
न मासतिथिवारादिशोधनं सुर्यपर्याणे ।

दरातीष्टं गृहीतं यत् तस्मिन्काले गुरोर्नुषु ॥ सिद्धिर्भवति मन्त्रस्य विनायासेन वेगतः ।

कर्त्तव्यं सर्वयत्नेन मन्त्रासिद्धिमभीष्सुभिः ॥ इति ।

तिमन्काले यद्गुरोर्गृहीतं तत् नृषु इष्टं ददातीति सम्बन्धः। प्रयानते--

> सत्तीर्थेऽकीविधुप्रासे तन्तुदामनपर्वणोः। मन्त्रदीक्षां प्रकुर्वाणो मासक्षीदीन् न शोधयेत्॥

कालान्तरे--

दक्षियामिषेके च तथा मन्त्रपरिप्रहे।

त्रतप्रहणमोक्षे च द्रव्यारम्भणकर्मणि ॥

कार्त्तिक्यां चैव वैद्याख्यां स्वर्भानोरपि दर्शने।
चन्द्रसुर्थोपरागेषु वह्नशीतिमुखेषु च ॥

प्रहनक्षत्रयोगेषु विषुवेष्ट्रसवेषु च।

अयनेषु च सर्वेषु योगः सर्वार्थसिखदः॥

कियाकाण्डशेखरे—
प्रसिद्धास्तिथयो राहुदर्शनं गुरुपर्व च।
पवित्रकातिथिआपि दक्षिकम्मेविधौ परा ॥ इति ।

प्रसिद्धाः=समनन्तरोक्तास्तिथयः।

प्रकीणेककालनिर्णये दीक्षाकालनिर्णयः। २६१

सिद्धान्तशेखरे-

विषुवेऽप्ययनद्वन्द्वे आषाढ्यां दमनोत्सवे। दक्षि। कार्या तु कालेषु पवित्रारोपकर्माणे ॥ इति।

अन्यत्रापि-

पुण्यतीर्थे कुरुक्षेत्रे देवीपीठचतुष्टये। प्रयागे श्रीगिरौ काइयां कालाकाली न शोधयेत्॥ देविधिठचतुष्टयम्=उड्डीयानजालन्धरपूर्णागिरिकामरूपाख्यम् । श्रीगेरौ= श्रीपर्वते इति केचित्।

अन्यत्रापि-

शशिदिनकरयोर्प्रहणे जन्मनि शिष्यस्य मकरसङ्कान्तौ। करुणासमधे च गुरोर्नक्षत्रादी व्यते न दीक्षायाम् ॥ इति ।

तत्वसागरसंहितायाम्--

तिथि विनापि दक्षियां विशिष्टावसरं शृण्। दुर्लमे सद्गुरूणां हि सकृत्सङ्ग उपास्थते॥ तद्बुशाय दात्रव्या स दीक्षावसरो महान्। प्रामे वा यदि वारण्ये क्षेत्रे वा दिवसे निशि॥ आगच्छति गुरुदैवाचदा दीक्षा तदा भवेत्। यदैवेच्छा तदा दीक्षा गुरोराज्ञानुकपतः॥ न तिथिनं जलं होमो न स्नानं न जपिकया। दक्षिायाः कारणं किन्तु स्वेच्छावाप्ते हि सद्गुरौ ॥

इह केचित् चन्द्रग्रहे दीक्षा न कार्या जडत्वं तदा स्यादित्याहुः। ते तु "सत्तीर्थेऽर्कविधुवासे" "चन्द्रसूर्योपरागेषु च" "शशिदिवाकः रयोर्प्रहणे" "राहुदर्शनं गुरुपर्व च" इत्यादिबहुमुनिवचनविरोधात् अ नादरणीया इति। विष्णुदीक्षायां विशेषः-

पठचरात्रे.

द्वादर्यां गुक्रपक्षस्य सूर्यसङ्क्रमणे तथा । द्वादर्यां क्रणपक्षस्य पौर्णमास्यां मुनेऽथवा ॥ अमावास्यामपि तथा कालमुद्दिय देशिकः। नवैकाद्विष्ठयहःपूर्वमधिवासनमारभेत्॥

तत्व(न्त्र)सागरसंहितायामपि-

ब्रह्मणः पौर्णमास्युक्ता द्वादशी चक्रधारिणः। पवं ब्रहणादिकालेषु उक्तमासशुक्कद्वादस्यादिषु विष्णुदक्षि काः उर्था इति ।

अथ विष्णोर्नामकोत्तनकालः।

विष्णुधर्मोत्तरे—

अथ सर्वाणि नामानि सर्वकार्ये हरेर्जपेत ।

तथा--

चिक्रणं हिलनं चैव शार्क्षिणं खिन्ननं तथा। मोक्षार्थी प्रवसन् राजन् ! दिक्ष प्राच्यादिषु स्मरेत् ॥ अजितं चाच्युतं चैव सर्वं सर्वेश्वरं प्रथम । संस्मरेत्पुरुषं भक्त्या व्यवहारेषु सर्वदा ॥ क्रमें वराहं मत्स्यं वा जलप्रतर्णे स्मरेत्। भ्राजिष्णुमग्निजननं जपेश्वाम त्वतन्द्रितः॥ सङ्घामाभिमुखो गच्छन्संस्मरेदपराजितम् । केशवं पुण्डरीकाक्षं पुष्कराक्षं तथा जपेत् ॥ नेत्रवाधासु सर्वासु हुवीकेशं तथैव च। अध्यतं चामृतं चापि ज्ञवेदौषधकर्मणि॥ गरुडध्वजातुस्मरणादापदो मुख्यते नरः। ज्वरदोषशिरोरोगविषवीर्थं प्रजास्यति । <mark>प्रह्नक्षत्रपीडासु देवबाघाटवीषु च ॥</mark> दस्युवैरिनिरोधेषु व्याव्यसिहादिसङ्दे । अन्धकारे तथा तीवे नारसिंहति की चेयेतु॥ नारायणं शार्क्षघरं श्रीघरं गजमोक्षणम्। वामनं खिङ्गनं चैव दुःस्वप्नेषु च संस्मरेत्॥ अग्निदाहे समुत्पन्ने संस्मरेज्जलशायिनम् । बलभदं तु युद्धार्थी कृष्वारम्भे हलायुधम्॥ उत्तारणं वाणिज्यार्थी श्रीशमभ्यद्ये नृप !। महत्यं मङ्गळे विष्णुं माहत्येषु च कीर्चयेत्॥ अग्निष्वाचेष्वचोषेषु विशोकेति तथा जपेत्। उत्तिष्ठन्कीर्त्तयोद्विष्णुं प्रसुप्ते माधवं नरः ॥ भोजने चैव गोविन्दं सर्वत्र मधुस्दनम्। नारायणं सर्वेकाले क्षुतप्रस्वलितादिषु ॥ ध्याने देवार्चने होमे प्रणिपात प्रदक्षिणे ॥ कीत्तंबेद्वासुदेवं च अनुकेष्वपि यादवम् । कार्यारम्मे तथा राजन् ! यथेष्टं नाम कीर्चयेत् ॥ सर्वाणि नामानि हि तस्य राजन् ! सर्वार्थसिन्द्री हि भवन्ति पुंसः ।

प्रकीर्णककालनिर्णये आधानकालनिर्णयः। २६३

तस्मचथेष्टं खलु देवनाम सर्वेषु कार्येषु जपेचु मक्त्या ॥ इति विष्णोर्नोमकोर्त्तनकालः ।

अथाघानकालः ।

तत्र श्रुतिः—

जातपुत्रः कृष्णकेशोऽसीनादधीतेति । एतच्च वयोवस्थाविशेषोपस्थाणम् ,

तामाशिषमाशासे तं तवे ज्योतिष्मतीमिति व्याद्यदस्य पुत्रो जातः स्यातः।

इत्यादिषु यद्युपबन्धदर्शनादजातपुत्रस्याप्याधानपूर्वत्वात्। एवं च उपलक्ष्यवयोवस्थाविशेषणीभृतवयस आधानकालत्वं सुचितं भवति। कालान्तरमाद्य—

बौधायनः, विवाहो ब्याख्यातोऽत्राग्न्याधेयस्य कालो यथाश्रद्धमत ऊर्द्ध जीवति पितर्यश्रीनादधीतेति बौधायनः। जीवादिमृते वा जायाः मवाप्य दशमेऽहन्यग्रिमादधीतेति शालाकिः।

जायामवाष्येत्युक्त्या विवाहस्य सार्वकालिकस्वेन दक्षिणायनेऽपर् र्वण्यपीत्युक्तं भवति । जीवति पितरीति पक्षे चौपासनं धारयतो न प्रत्यवाय इत्युक्तं बौधायनेनैव—"न दुर्बाह्मणो भवत्यौपासनं धारयर माण" इति ।

एष त्रैवर्णिकसाधारणः कालोऽधुना वर्णावेशेषपुरक्कारेण ऋतुविः

द्याषा विविच्यन्ते ।

तत्र श्रुतिः-चसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत, ग्रीष्मे राजन्यः, शरिद वैदयो, वर्षासु रथकार इति ।

रथकारो न "माहिष्येण करण्यां तु रथकारः प्रजायते" इति याङ्गबः हक्योको जातिविदेशषः, किन्तु सौधन्वनापरपर्यायः।

भाषस्तम्बस्त —वसन्तो ब्राह्मणस्य ब्रीष्मो राजन्यस्य हेमन्तो वा ब्रारद्वेश्यस्य वर्षासु रधकारस्य। ये त्रयाणां वर्णानामेतत्कर्म कुर्युस्तेषाः व्रेष कालः। शिशिरः सार्ववाणिक इति ।

ये त्रयाणी वर्णानामिति। ये ब्राह्मणक्षत्रियवैद्याः एतेषां त्रयाणी वर्णानां अध्ये एतः कर्म रथकर्म कुर्युस्तेषामेष काल रित, एवं च रथकारो न आतिविद्येषः किन्तु त्रैवर्णिक एवेति । कालान्तरमाह—

बौधायनः - यदैवैन अद्धोपनमेद्धाद्धीत सेवास्यद्धिः तदेतदार्तस्याः

तिवेलं वा श्रद्धायुक्तस्येति ।

भार्तः=इयाधितः । अतिवेलं श्रद्धायुक्तोऽतिशयेन श्रद्धावान् ।

अथ कामनाविशेषण ऋतव उक्ताः।

कारयायनेन—वसन्तो ब्राह्मणब्रह्मवर्चसकामयोः ब्रीष्मः क्षत्रियश्री-कामयोः वर्षाः प्रजापशुकामवैद्यरथकृतामिति ।

पतेन ब्राह्मणक्षत्रियवैद्यानां काम्या अन्येऽिय काला इति सिद्धः म् । वसन्ताद्यो द्विविधाः । सौरचान्द्रभेदेन ऋतुविवेचने उक्ताः । सौरा अपि मीनमेषौ मेषवृषौ वेत्यादिभेदेन द्विविधा इत्यपि चोकम् । पतं च चैत्रवैद्याखज्येष्ठास्तथा पूर्वोदाहृतान् "शिशिशरः सार्ववर्णिक" इत्येतस्माः नमायफाल्गुनौ च मिलित्वा पञ्च मासा ब्राह्मणस्याधानकाल इति सिद्धम् । पतन्मृलिकैव माधादिपञ्चमासा चसन्त इति याह्मक्प्रसिः द्विरिति ।

अथ तिथयः ।

तत्रापस्तम्बः—अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा आध्य इति,
तथा फारगुनीपूर्णमास आदर्धातेत्युक्तवा द्यहे पुरैकाहे वेति ।
द्यहे दिनद्वयं, पुरा पूर्वमेकाहे एकदिनपूर्वमित्यर्थः । एवं च द्यहेर्
तिपक्षे त्रयोदस्याम् । एकहितिपक्षे चतुर्दश्यामादधीतेत्यर्थः ।

बौधायनस्तु-या वैशाख्याः पौर्णमास्या उपरिष्टादमावास्या भवति सा सकृतस्वंतस्तरस्य रोहिण्या सम्पद्यते तस्यामादश्वीतेति ।

<mark>आक्वलायनः-वस्तन्ते पर्वाणि आदधीतेति ।</mark>

सत्याषाहस्तु—आद्धीतेत्युवक्षस्य—आमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षे वा पुण्ये नक्षत्रेऽत्र यञ्जीणि निपतन्ति तत्समूहम्। बिप्रतिः षेघे ऋतुनक्षत्रं वळीय इति ।

पुण्यनक्षत्राणि तु क्वातिकादिचतुर्दशनक्षत्राणि "क्वातिकाः प्रधमं" इत्यादि श्रुतेः । वाजसनेयके तु नक्षत्रनिन्दापूर्वकमुक्तम्-अमवास्यायामः श्रीनादधीतेति, तेन पर्वाभ्याहितामिति ।

अथ नक्षत्राणि ।

तत्र कारमायनः — कृत्तिकारोहिणीमृगशिरः फरगुनीषु हस्ती लाम कामस्य चित्रा चेति।

बौधायनः कित्रासु रोहिण्यां पुनर्वसुफल्गुन्योश्चित्रायामिति । आश्वलयनः - अग्न्याधेयं कृत्तिकासु रोहिण्यां मृगशिरासि फल्गुनीषु विशाखयोष्ट्रत्रयोः प्रौष्ठपदयोरेतेषामेकस्मिन् कस्मिश्चित् ।

आपस्तम्बस्तु—क्वात्तिकासु ब्राह्मण आदर्धात मुख्यो ब्रह्मवर्वसी मन् वति । गृहांस्तस्याग्निर्दाहको भवति । रोहिण्यामाधाय सर्वान् रोहान् रोहति । मृगशीर्षे ब्रह्मवर्वसकामो यज्ञकामो वा यः पुरामद्वः सन्पार पीयान् स्यास्त पुनर्वस्वोरादधीत । पूर्व्योः फल्गुन्योर्थः कामयेत, दान्ति । कत्तरयोर्थः कामयेत फलदः स्यादिति । पतदेव विपरीतमथापरं पूर्वयोराधाय पापीयान् भवति उत्तरयोर्वः शियान् हस्ते यः कामयेत प्रमे दीयेतेति वित्रायां राजन्यो भ्रातृत्यः वान् विशाखयोः प्रजाकामोऽनुराधे वृद्धिकामः उत्तरेषु प्रौष्ठपदेषु प्रतिष्ठाकामः सर्वाणि नित्यवदेके समामनान्ति ।

अस्यार्थः । सुरुषः=श्रेष्ठः । सर्वान् रोहान् गजादीन् रोहति आरोहति । पुराभदः=पूर्वभाष्यवान् । पापीयान्=द्रिदः । दानकामा=दानेच्छावत्यः । एतदेव विपरातिमिति । पूर्वाफलगुनीफलमुचराफलगुनीषु, उत्तराफलगुनीफलं प् र्वाफलगुनीब्वित्यर्थः । अत्र अकाम्यमानमपि अनिष्टं फलं भवति वस्तु सामध्यात् "यो ब्राह्मणायावगुरेत् इतिवत् ।

गर्गसंहितायाम्—

पुष्यात्रयत्रयुत्तरादित्यपौष्णज्येष्ठाचित्राकादिदैवत्यभेषु । कुर्युचेह्रवाधानमाद्यं वसन्तत्रोष्मोष्मान्तेष्वेव विप्रादिवर्णाः ॥ पौष्णं=रेवती । कः=ब्रह्मा तद्देवत्या रोहिणी । आयं=प्रथमाधानम् । अत्राद्यमित्युपादानात् पुनराधानादी न ऋतुनक्षत्रादिनियमः । अपूर्वे-ऽपि सोमपूर्वाधाने न ऋतुनक्षत्रादर इत्युक्तम्—आपस्तम्वेन ,

सोमन यश्यमाणी नर्जे सुर्शेन्न नक्षत्रमिति।

यः सर्वकर्मभयोऽग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिभ्यः पूर्व सोममेव कर्तुः मिठछाति स ऋतुं नक्षत्रं च न सूर्वेत=नाद्रियेत। पर्व तु अपेक्षेदेव तथाच-धूर्तस्वामिः-सोमाधानमेकदीक्षापक्षे पर्वण्येव नैकाद्दयादिषु सोमाः

धानस्य पर्वापेश्वणादिति । इद्देन तु नक्षत्रप्रहणं प्रदर्शनार्थामिति न पर्वादर इति उक्तम् । अत्रदं विचार्यते । किमनेन सोमकालमात्रवाध्य ति । विचार्यते । किमनेन सोमकालमात्रवाध्य ति । वाद्यः, प्रकरणादाधानकालमात्रवाध्य ति । वाद्यः, प्रकरणादाधानकालमात्रवाध्य त्रिक्षत्राच्य ति । विक्षत्रे न हि सोमे अपस्तम्वन वश्वत्राय्य वाद्य त्रिक्षत्राण्य काचि उच्येतित । विद्वतीयः । पवं सति अत्र वाद्यये ब्राह्मणं प्रति ऋत्वनादरकथनमनर्थे व्याद्य , सोमकालत्वेनाधानेऽपि वसन्तस्यावर्जनीयत्वात् । न च वस्य व्याद्य , सोमकालत्वेनाधानेऽपि वसन्तस्यावर्जनीयत्वात् । न च वस्य व्याद्य हि अधिकरणत्वेनवोपकारकत्वम् । सति च तस्मिन् कथं नाम्वत्वमिति । किञ्च उत्कर्षाद्वाह्मणस्य सोमः स्यादित्यन्तरागर्भिण्य- विकरणे "सोमन यस्यमाण" इत्यत्र दर्शपूर्णमासोत्तरकालताकपः सोमः ह्याव्यानसोमयोरेकाहसम्बन्धेन वाध्यत इत्युक्तम् । तत्त्वस्यन्याये

नात्रापि वसन्तानादरेण कालान्तरे आधाने क्रियमाणे सोमाधानयोरेकाहसम्बन्धार्थ सोमस्याप्यृतुर्वाध्यत एव तस्मान्न सोमकालमात्रस्य
न वाधानकालमात्रस्य वाधः अतो वचनमनर्थकमिति । अत्र वदामः ।
सत्यं, नैकमात्रकालवाध इति, किन्तु सोमाधानयोद्धयोरिप कालो बाध्यते । तत्र परं वसन्त उमयाङ्गभूतो बाध्यते । नक्षत्रं तु आधानाङ्गभूतमेवेति । अत एव "यदैवैनं यज्ञ उपनमेदश्यादधीत" इति भारद्वाजेन नक्षत्राधनादर उक्तो यक्ष्यमाण्यामिस्तन्धिमत इति न किञ्चिद्वतुपपन्नम् ।
उत्तरायणं सर्वमाधानकाल इत्युक्तमाचार्येरित्युक्तं बौधायनभाव्ये केशवस्य
मिना। यद्यपि ज्योतिःशाले लग्नायुक्तमाधाने, तथापि तदुपादेयमेव तस्य
समार्त्तत्वेद्वरित आधानपुरस्कारेणेव विहित्यवादनन्यथासिद्धरवेनावदयमुपसंहर्त्तद्यत्वात् । अपरे तु स्मार्त्तत्वेनास्य स्मार्त्ताधान एवोपसंहारो
न श्रोताधान शते वदन्ति । एतज्ञ मलमासादिषु तथा गुरुशुक्रमील्याविदेषु न कार्यम् ।

इस्याधानकालः ।

अथ निरुद्धपशुबन्धकालः।

तत्र याइवल्क्यः-(भ. १ इलो. १२५)

प्रतिसंबत्सरं सोमः पद्युः प्रत्ययनं तथा। कर्त्तव्यात्रयणेष्टिश्च चातुर्मास्यानि चैव हि ॥ इति।

अयनम् अयनं प्रतीति प्रत्ययनं प्रतिदक्षिणायनं प्रत्युत्तरायणं चत्यर्थः । अत्रायनस्य सम्पूर्णसाधारणस्वेऽपि अयनाद्यदिन एव कार्य-म् । "आवृत्तिमुख आवृत्तिमुखे"ग्हरयापस्तम्बस्मरणात् । आवृत्तिः । उत्तराव-घमकरादक्षिणावधर्वा कर्कात्सुर्यस्य परावृत्तिस्तस्य मुखमाद्यं दिनमिन् त्यर्थः । निरुद्धप्रावन्धमुपक्षम्य काळान्तरभाह—

अपस्तम्ब:—संवत्सरे संवत्सरे यजेत पर्सु पर्सु वा मासे दिन-

स्रोके । ऋतुव्यावृत्तौ सुयवसे वेति ।

संवरसरे पूणे इति शेषः। तेन वर्षान्तरे आधानदिवस इत्यर्थ इत्येश्वे माध्यकृतः। के निव "उपपद्दिमक्तेः कारकविभाक्तें के लोवन "उपपद्दिमक्तेः कारकविभाक्तें के लोवन "उपपद्दिमक्तेः कारकविभाक्तें के लोवन इत्याचित्रयेकः सुवयस इत्यपर इति कालद्वयम्। ऋतुष्यावृत्तोः=संवरसरः मध्ये यश्मिन् कार्समाधात् ऋतुष्यावृत्तिदिन इत्यर्थः। सुयवसे=सुण्ड्य वसमज्ञंनं तृणं यश्मिन् वर्षास्वित्यर्थः। भाष्यदारमते ऋतुष्यावृत्तो प्रति-ऋतुष्यावृत्तां वेषं संवरसरे पद् इति पक्षान्तरं सुयवस इति च पक्षान्तरं स्वतन्त्रमेव संवरसरपक्षादिति। षद्सु पदसु मासेषु इति च पक्षान्तरं

न्तरम्। षणमास इत्यप्याधानप्रभृतिषणमासपूर्वों बोध्यमिति माध्यक्तः। केषांचिन्मते तु षणमासे इत्येतत्पक्षे आवृत्तिमुख इति योजयन्ति। एवं च भाष्यकारमते प्रतिसंवत्सरमाधानदिन इत्येकः पक्षः, आधानः दिनात् षट्सु षट्सु मासेष्विति द्वितीयः, संवत्सरमध्ये प्रतिऋतुव्याः वृत्ताविति तृतीयः, संवत्सरमध्ये वर्षाकाल एवेति चतुर्थः। आवृत्तिः मुख इति पञ्च कालाः। केषाचिन्मते तु संवत्सरे संवत्सरे इति पक्षे यस्मिन् किष्मिश्चदृतावेकः, सुयवसे वेत्यपरः, षट्सु षट्सु मासेष् इति पक्षे च आवृत्तिमुख इति तृतीय इति। अत्र च प्रतिनियतदिनपक्षे न पर्वनियमः। पक्षान्तरे तिनियम एव यदि स्तोतिवचनात्।

कात्यायनोऽपि कालद्वयमाह—पश्विज्या संवत्सरे संवत्सरे प्रावृषि आवृत्तिमुखयोर्वेति ।

काळान्तरमाह बीधायनः-पशुबन्धेन यजेतेत्युपक्रम्य आमावास्येन वा हविषेष्ट्रा नक्षत्रे वेति ।

आमावास्थेन इविषेष्ट्वेति यजनीयमहः । अपरे तु शुक्लपक्षः सम्पूर्णं इति आहुः। नक्षत्रे=इतिकाः प्रथमं विशाखा उत्तममिति तैतिरीयशाः खोक्तचतुई शपुण्यनक्षत्रेष्टित्यर्थः। अथवा न श्लीयते चन्द्रमा अस्मिर्धिति नक्षत्रं पौर्णमास्थित्यर्थं इति । पतन्मते पौर्णमास्यां दर्शपौर्णमाः सप्रयोगारम्भात्पौर्णमासीमारभ्य दर्शपर्यन्तं न कर्मान्तरारम्भः, न कर्मविति कर्मान्तरारम्भ इति नियमात् । भाष्यकारस्त ततो नानीजानं पश्चना संवत्सरोऽतीयादित्यर्थवादान्तर्गतवाक्यपर्यालोचनया आधाः नदिवसात्संवत्सरमध्ये यहिमन् कर्षिमश्चित्पर्वणि पश्चः कार्य इति षष्टं कालमाह । एष च पश्चितित्यः "संवत्सरे संवत्सरे" इति प्रत्ययन मिति च बित्साश्चवणात् , पतद्करणे मन्वाश्चकप्रायश्चित्तस्य वक्ष्यमाः पात्वाच्च ।

इति पशुकालः । भय चातुर्मास्यानां काली निर्णायते ।

तत्र चातुर्मास्यानि कर्त्तब्यानीत्युक्तं याज्ञबल्क्येन--चातुर्मास्यानि देव होति ।

कर्त्तव्यानीत्यनुषङ्गः । तत्र चातुर्मास्यपदं वैद्वद्ववरुणप्रधास-स्नाकमेधशुनासीरीययागसमुदायनामधेयं राजस्यवत् । तानि च याव-ज्ञीिषकप्रयोगवन्ति, संवत्सरप्रयोगवन्ति, द्वादशाहप्रयोगवन्ति चेति त्रिविधानि । प्रयोगपर्याप्तकालपरिसमाप्यान्यपि केचिन्मन्यन्ते । तत्र सं-वत्सरप्रयोगवन्त्यपि द्विविधानि, ऋतुयाजिकल्पेन चातुर्मास्ययाजिकल्पे- न चेति । एतेषां प्रयोगाणां भेदे च प्रमाणं वश्यमाणतत्तत्कात्अविधितः एवावसेयम् । तत्र सर्वेषां प्रयोगाणां दर्शपौर्णमासोत्तरकर्त्तव्यत्वमुक्तं, "दर्शपौर्णमासाभ्यामिष्ट्रा" इत्यनेन ।

अधुना सांवरसरिकादिप्रयोगेषु कालविशेषा विविच्यते ।

तत्र सांवत्सरिकप्रयोगे ऋतुयाजिकल्पे वैद्वदेवादिकाल उक्त आ परतम्बेन।

वसन्ते वैश्वदेवेन यजते प्रावृषि वहणप्रधासैः शरदि साकमेधैः

रिति विज्ञायते ।

अत्र त्रिषु पर्वसु नियतः काल उकः । ग्रुनाखीरीय तु ऋतुयाजिसंसानुरोधाविछारिर एव प्राह्म इति प्रतिभाति । अत्रापि पक्षे ग्रुक्कपक्षः
अपेक्षित एव । "उद्गयन आपूर्यमाणपक्षे समस्तानि वैकलिपकेषु अनेकेषु कालेषु सत्स्विपि"इत्यनेन भारद्वाजवचनेनोक्तस्य तस्याबाधेनैवोपपतौ वाधकत्वनायोगात् । चातुर्मास्ययाजिकत्वे तथा यावज्जीवप्रयोगेऽपि काल उक्तेनेव यश्चतुर्षु चतुर्षु मासेषु यजते स्व चातुर्मास्ययाजी ।

तत्रापि नियममाह-फालगुन्यां पौर्णमास्यां चैत्रयां वा वैश्वदेवेन या जेत । ततश्चतुर्षु मासेषु आषाद्ध्यां वा श्रावण्यां वरुणप्रवासियंजेत । ता तश्चतुर्षु मासेषु पूर्वास्मन् पर्वण्युपकम्य द्यहं साकमेधेयंजेत । तता द्यहे उयहे चतुरहेऽईमासे मासि चतुर्षु वा मासेषु शुनासीरीयेरिति ।

अत्र यदा फाल्गुन्यामुपक्रमस्तदाषाळ्यामित्यादि, यदा चैत्र्यां तदा भावण्यामिति । अस्य पक्षस्य ऋतुयाजिपश्चादयमेव भेदो यहतुयाजि पश्चे वसन्तान्ते वैद्दवदेवौरिष्टा प्रावृहाद्यपर्वणि वरुणप्रघासानुष्ठानमिष सम्भवति । चातुर्मास्ययाजिपश्चे चतुर्षु चतुर्षु च मासेश्विति नियम इति । क्षादशाहकृत्वं वैष्यमम्मारहाजावाहतुः ।

तत्र भारद्वाजः - द्वाद्शाहानि बश्यमाणः प्रतिपदि वैद्यानरपार्जन्याभ्यां द्वितीये वैद्यदेवेन तृतीये चतुर्थे वोपरम्य पञ्चमे वर्षणप्रधासैः षष्ठे सप्तमे वोपरम्याष्टमे नवमे वा साकमेधैर्दशमे एकादशे वोपरम्य द्वादशे शुना-सीरीयया, त्रयोदशे पशुरिति संवत्सरप्रतिमा वे द्वादश रात्रयः संवत्सरमेव यजेतेति विश्वायते।

त्रयोदशे पश्चिति यदि पश्चना समाप्तिस्तरपक्षे बोध्यम् । अत्र द्वितीः यादिपदानि द्वितीयादितिथिपराणि प्रतिपदीति उपक्रमात् स्पष्टं चोक्तं नैधायनेन—

द्वादशाहेऽपि चातुर्मास्यैर्थजेताथ प्रथमायां वैश्वदेवेनेष्ट्वा चतुः द्यां वरुणप्रयासेरप्रस्यां नवस्यां व साकमेषेः द्वादश्यां युनासीरीयैः पुरुषो बजेतेति विद्वायत इति। काळान्तरमप्युक्तं बौधायनेन—

नक्षत्रे प्रयोग इत्येक आहुकद्गयन आपूर्यमाणपक्षे पुण्याहे प्रयुः जीतेति।

अत्र पक्षे आपूर्यमाणस्य पक्षस्य पुण्यनक्षत्रे उपक्रमः। नक्षत्रे प्रयोग् ग इत्येतस्य विशेषणमुद्गयनत्वादीति तद्भाष्यकृतः। यावज्जीविकप्रयोगः पक्षे आरम्भस्तु चातुर्मास्ययाजिकव्येनैव। द्वितीयसंवत्सरे परं विशेष उक्ती बौधायनेन-

कथमु खलु यावज्जीवप्रयुक्तानां चातुर्मास्यानामनुप्रयोगो भव-तीति फारगुन्यां वा चैत्र्यां वा पौर्णमास्यां शुनासीरीयपुरुषो य जेताथ वैश्वदेवायोपवसेत् वैश्वदेवेनेष्ठा पौर्णमासवैमुधाभ्यां यजे-ताथ चेदिष्टवा पशुना सोमेन वा यजेत कथं तत्र कुर्यादिति प्रति-कृष्यतस्य पक्षस्य शुनासीरीयपुरुषो यजेतेषामेकेन यजेताथ वैश्वदेवा-योपवसेत् वैश्वदेवेनेष्ठा पौर्णमासवैमुधाभ्यां यजेतेति । अधो एतद्बौ-धायनस्य पश्च वेदयन्ते यावज्जीविकान्येव चातुर्मास्यानि स्युरिति ।

अनुप्रयोगो=द्वितीयः प्रयोगः। अत्र यदा फाल्गुन्यां पूर्वस्वतःति ।
उपक्रमस्तदा फाल्गुन्यां यदा चैत्र्यामुपक्रमस्तदा चैत्र्यामिति ।
अथ चेदिष्ट्योति यदि प्रयोगसमाष्ट्रयर्थे इष्ट्यादि क्रियते तदायं क्रमः।
चेदित्युक्त्या यावज्जीवप्रयोगसमाष्ट्रयर्थेकत्वात्पद्वादीनां पाक्षिकत्वः
मिति । अथो एतद्बैषायनस्येत्याद्यक्त्या च यावज्जीविकप्रयोगोऽपि
पाक्षिको बोष्यः। कालान्तरमपि बैषायन आह—

यथाप्रयोगमित्यौपमन्यव इति ।

वधाप्रयोगिमिति यावता कालेन प्रयोगसमाप्तिभैवति तावति काले सन्ततं पूर्वोह्वादौ कुर्यादिति । अत्र पक्षे उद्गयनपुण्यनक्षत्र एवोपक्रम इति । पतहुद्रस्तादयो न मन्यन्ते । न हि यथाप्रयोगमित्यनेन चातुर्मास्य कालविधानं किन्तु ब्रह्मचर्यकालस्य नियमः प्रयोगदिनामितैव ब्रतचः वैति । पतच्च स्पष्टमुपक्रमानुसारादेवावगम्यते । तथा च सूत्रं-

यावर्जावप्रयुक्तान्येव चातुर्मास्यानि स्युरन्तरामिथुनानि प्रथमे स्वेव संवत्सरे वतं चरेदिस्यश्रोहस्माह ग्रालाकिः सांवत्सरिकान्येव चातुर्मास्यानि ब्रह्मचर्यवन्ति। यथाप्रयोगमित्यौपमन्यव इति । अस्यार्थः । बौधायनमते वावर्जीविकान्येव चातुर्मास्यानि कर्तव्यानि अन्तरिक्मिथुनवन्ति, प्रथमसंबत्सरयवव्रतचर्येति च। शालिकिमते तु सांवत्सरिकेष्वे वाबं नियमो न यावज्ञीविकेषु । उपमन्तुमते तु प्रयोगदिने एव व्रतचर्येति।

अपरे तु मास्तु यथाप्रयोगिमत्यतः सन्ततकरणं तथापि ''उद्गयन आपूर्यमाणपक्षे समस्तानि" इति भारद्वाजवचनात्समस्तानां खंळग्रान प्रयोग इति । ऐहिकान्यपि चातुर्मास्यान्युक्तानि बाङ्वयायनेन ।

अथ सोमकालः ।

तत्र श्रुतिः-वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेतेति । याद्यव्योऽपि प्रतिसंवत्सरं सोम इति ।

अयमि दर्शवौर्णमासोत्तरं कर्त्वव्य इत्युक्तं "दर्शवौर्णमासाभ्यामि ष्ट्रा सोमेन यजेतेति वचनात्। अयमुरसर्गः। सोमाधाने दर्शवौर्णमासे भ्यः पूर्वमि तस्य करणात्। आक्ष्वलायनेनावि "प्रागिव सोमेनेकेन" इत्येनन दर्शवौर्णमासभ्यः पूर्वमिष सोमकर्त्तव्यताकथनाच्च। पतच्च वसन्तेऽपि पर्वाण कार्य यदिष्ट्योतिवचनात्। कालान्तरमण्याद्व बौधायनः-

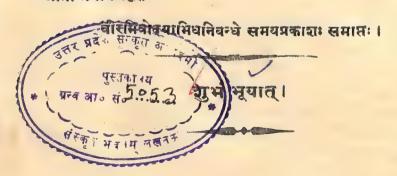
आमावास्येन हविषेष्टा नशत्रे नेति । अस्यार्थः पद्मकालानिकपणे प्रतिपादितः ।

इति सामकालः ।

प्रत्याशं परिवर्द्धतेऽधिंजनतादैन्यान्धकारापहे श्रीमद्वीरमृगेन्द्रदानजलधिर्यद्वक्रचन्द्रोदये ॥ राजादेशितमित्रमिश्रीषदुषस्तस्योक्तिभिनिर्मिते प्रन्थेऽस्मिन्समयप्रकाशनपरः पृत्तिं प्रकाशोऽगमत् ॥

रित श्रीमत्सकलसामन्तचकच्चडामणिमरीचिमञ्जरीनीराजितचरणकः
मळश्रीमन्महाराजाधिराजप्रतापरुद्रतनूज-श्रीमन्महाराजमधुकरसाः
हसुनुचतुष्दधिवलयवसुन्धराहृदयपुण्डरीकविकासदिनकर
श्रीभीरसिंहदेवोद्योजितः

श्रीहंसपण्डितात्मजपरशुराममिश्रस्नुसकलविद्यापारावारपा॰ रीणधुरीणजगद्द्यार्यमहागजपारीन्द्रविद्वज्जनजीवातुः श्रीमन्मित्रमिश्रकते

काशा संस्कृत सारिज प्रत्यमाला।
८२ छन्दः कौमुदी । [हिन्दीमाषाटीकासहिता] प्रथमापरीक्षापाकानिद्धौरितछन्दः
संग्रह युस्तकम् । [स्ट-वृत्तिवानावाहता] प्रथमापराकाराव्यावहारतञ्ज्यः
८३ योगदर्शनम् । महर्षिप्रवर्पतञ्जलिप्रणीतम् । तत्र (१) मोजवृत्तिः, [२] भावा
गणेशवृत्तिः, [३] नागोजीभट्टवृत्तिः, [४] मणिप्रमा, [९] योगचन्द्रिका,
[६] योगसुधाकराख्य टीका चट्कसमेतम् । सटिप्पण । [योग० विभागे १] ६० २०
८४ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् । म० म० मल्छिनायकृत
सञ्जीविनीटीका तथा परीक्षोपयोगि सुधाऽऽख्यव्याख्या सहितः। २ से ५ सर्गः
पूल्यम् ६० १-४-० तथा १ से १ सर्गः ६० १-८ तथा ६ से १० सर्गः। ६० १-८
🌂 योगदर्शनम् । पं० श्रीबलदेविमश्रकत् योगसम्प्रदीपिकाक्यन्याख्यया सहितम् ।
सहित्यम् । योग विव २ ी १
८६ काट्यमीमांसा । राजशेषरिवरिवता। साहित्याचार्य पं श्रीनारायणशास्त्रि
खिस्ते कृत काव्यमीमांसा—चिन्द्रका टीका सहित [१ से ५ अध्याय] प्रथमो- भागः । [काव्यविभाग १३] ६० ०—८
८७ नागानन्दनाटकम् । श्रीहर्षदेवप्रणीतम् । काशीविश्वविद्यालयाध्यापकेन एम० ए०
साहित्याचार्यं पण्डित श्री बलदेव उपाध्यायेन स्वप्रणीतया भावार्थदीपिकाख्यया
व्याख्यया समळक्कृत्य बृहत् भूमिका हिन्दीभाषानुवादादिभिः सनाथीकृत्य
सम्पादितम्। [नाटक विभागे १] रू० १४
🕊 मेघदुतकाव्यम् । महाकवि श्रीकालीदास विरचितम् । मछिनाथकृत सञ्जीविन्या,
चारत्रवर्द्धनाचार्य विरचित चारित्रविद्धन्या तथा साहित्याचार्य पं० श्री नारायणः
ं बास्त्री खिस्तेकृत भावप्रबोधिनीन्याख्या टिप्पण्या च सहितम्। [कान्य०४] रू०८
९ जागदीशीन्यधिकरणम् । न्यायाचार्यश्रीशिवदत्तमिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या
टिप्पणी सहितम्। (न्यायविभागे २) ६० २८
 काव्यक्रक्पळतावृत्तिः । श्रीअमरचन्द्रयतिनिर्मिता अरिसिंहकृतसूत्रसहिता ।
(अकङ्कारविभागे ४) ६० १—४
१ वैथाकरणसिद्धान्तचन्द्रिका । श्रीरामाश्रमप्रणीता । श्रीसदानन्द्रकृत-सुबोधिन्या,
श्रीलोकेशकरकृत-तत्त्वदीपिकया व्याख्यया च सहिता। पं० श्रीनविकशोरशास्त्रिणा-
निर्मितवा चक्रधराख्य महत्या टिप्पण्या अध्ययार्थमाख्या खिङ्गानुशासनप्रक्रियया
रणादिकोषेण च सहिता। (व्या० वि० ११) पूर्वार्द्धम् । २० २—८ उत्तरार्द्धः। २० २—८ १ त्रिपुरारहस्यम् (महात्म्यलण्डम्) साङ्घययोगशास्त्राचार्यः भीमुकुन्दलालः
वाञ्चिणा संशोधितम् । साहित्याचार्यं जिस्ते-हत्युपारूयं पं० भीनारायणवाञ्चिणा
निबद्धाभ्यां भुमिकाऽध्यायानुक्रमणिकाभ्यां च सहितस्।(पुराणेतिहास वि०१) इ० ६—०
भागस्तम्बधर्मसूत्रम् । श्रीमद्दरदत्तमिश्च विरचितया उज्ज्वलाख्यया बुत्या
संविकतम् । (कर्मकाण्डविमागे ७) २० ४
अवच्छेदकत्वनिक्किः। श्रीजगदीशतकांलङ्कारकृताः । न्यायाचार्य श्रीशिवदत्त-
मिश्वविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितः । (न्याय वि० १३) ६० १४
(१) संस्कारदीपकः । म० म० पण्डित श्रीनित्यानन्दपन्त पर्वतीय विरचितः ।
गणेशपूजादिग्रहयागान्त-पूर्वाङ्ग निरूपणात्मकः प्रथमोभागः । (कर्म० वि० ८)६० ३-०
(२) संस्कारदीपकः। "" विवाह- गर्भाधानादिकेबाज्ञान्तसंस्कारनिरूपणात्मकः द्वितीयोभागः।,, ६० ३-०
0
ानक्षणात्मकः नाम पार्वाधृद्वापकः तृतायानागः। " क्व ३-०

```
९६ वर्षकृत्यदीपकः । कालनिर्णयनतोद्यापन सहितः । म० म० पण्डित नित्यानन्द पन्त-
                                                          (कस्में) वि ९) ६० ३-८
    पर्वतीय विरचितः।
९७ श्रीतसूत्रम् । श्रीमन्महर्षि-लाट्यायनप्रणीतमग्निष्टामान्तम् । (कर्म्० वि० १०) रू० २--०
९८ नलचम्पुः अथवा दमयन्तीकथा । महाकविश्रीत्रिविकम्भद्दविरचिता । विषमपदः
    प्रकाशाख्यन्याख्यया सहिता। भावबोधिनी टिप्पणी सहिता। (का० वि०१५) रू० १-४
९९ श्रीब्रह्मसूत्रम् । श्रीभगविद्यस्वाकं महामुनीन्द्रविरचित वेदान्तपारिजात सौरभा-
    ख्यसूत्रवाक्यायेन श्रीश्रीनिवासाचार्यचरणप्रणीत श्रीवेदान्तकौहतुभभाष्येन च
     सनाथीकृतम् । ( श्रीनिम्बार्कभाष्यम् )
                                                   (वेदान्त वि० १०) रू० ३--
१०० वाग्वल्लभः । सर्वथाऽपि नवीनोऽपूर्वः प्रौढः परमोपयोगितया नियतमुपादेयतमञ्जन
     न्दोनिबन्धः, श्रीमता दैवज्ञाग्रेसरेणागममामिकेण कविपुङ्गवेन दुःखभञ्जनविदुषा
     विरचितः, तत्सुतेन बहुशास्त्रपारगेण कविचक्रवर्त्तिना महामहोपाध्यायेन देवीप्रसादः
     पण्डितप्रवरेण कृतया वरवर्णिन्या टीकयोपस्कृतः।
                                                  ( छन्दः शास्त्र वि० ४) ६० २ – ८
१०१ सिद्धान्तलक्षणम् । श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृतम् । न्यायाचार्यं श्रीशिवदत्तमिश्र-
    विरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितम् ।
                                                  (न्याय विभागे ४) ) इ० १-८
१०२ वेदमाष्यमूमिकासंबद्दः । ( सायणाचार्यविरचितानां स्ववेदमाष्यभूमिकानां
                                                         [बेद० वि० ५] इ० २--
     संग्रहः )।
१०३ माधवीयधातुवृत्तिः । श्रीमत्सायणाचार्यविरचिता ।
                                                        ( व्या० वि० १२) ६० ५-
१०४ बौधायनधर्मसुत्रम् । श्रीगोविन्दस्वामिप्रणीतविवरणसमेतम् । [कर्मे०वि० ११] ६० ४-०
१०५ ताण्डयमहाबाह्मणम् । सायणाचार्यविरचितभाष्यसहितम् । (प्रथमोभागः)
                                                         (वेद वि०६) इ० ५--
१०६ न्यायमञ्जरी । जयन्तभट्टकृता । न्याय-व्याकरणाचार्येण पं० सूर्यनारायणशास्त्रिणा 🧼
     कृतया टिप्रण्या समेता । द्वितीयोभागः ।
                                                      [ क्या॰ वि० १५ ] रु० ३--०
१०७ बारदातिलकम् । श्रीमद्राघवभट्टकृतपदार्थाद्वांटीकासहितम् ।
                                                    (तन्त्रज्ञा० वि० १) ६० ५-०
१०८ मन्त्रार्थदीपिका । म० म० श्रीशत्रुद्दनविरिवता ।
                                                         (वेद० वि० ७) रू० २-0
१०९ शब्दशक्तिप्रकाश्विका । श्रीमज्जगदीशतर्कालङ्कारविनिर्मिता । 'श्रीकृष्णकान्त-
    विद्यावागीशकृतया कृष्णकान्तीटीकया श्रीमद्रामभद्रसिद्धान्तवागीशविरचित्या
     रामभद्रीटीक्या च समलङ्कृता । न्यायाचार्यं काव्यतीर्था पं० दुण्टिराजशास्त्रिः
     ष्ट्रतया छात्रोपयुक्तया विषमस्थलटिपण्या मुलकारिकार्थन च सहिता।
                                                          (न्या वि० १६) रू० ४---
११० योगदर्शनम् (पातञ्जलदर्शनम् ) भगवत्पतञ्जलिरचितं, राघवानन्दसरस्वतीकृत-
     "पातञ्जलरहस्याख्य"टिप्पनीयुक्तया द्वादशदर्शनकाननपञ्चाननवाचस्पतिमिश्रवि-
     रचितया "तत्त्ववैशारणाण्व्याख्यया सृषितेन विज्ञानभिक्षुनिर्मित"योगवात्तिक"-
     समुद्रासितेन मधुपुरीयकापिलमठस्थस्वामिहरिहरानन्दार्ण्यकृतभास्वतीवृत्त्या
     सहितेन भगवच्छ्रीकृष्णद्वैपायनव्यासदेवोपज्-"सांख्यप्रवचन" भाष्येणोद्योतिः
    तम् , प्रदेशविशेषेषु श्रीमन्माध्वसम्प्रदायाचार्य्य-दार्शनिकसार्वभीम-साहित्य
     दर्शनाद्याचार्य-तर्करस्न-न्यायरस्न-गोस्वामिदामोदरशास्त्रिणा विहित्या टिप्पन्या
    "पातञ्ज्ञष्रभा"नामिकया भूमिकया च संविष्ठितम् , (योग वि० ३) 📉 🕫 ४—
```

